

Giới thiệu Cần Gì Quá Đa Tình

Một câu chuyện tình êm đẹp của một đôi trẻ tuổi tuy không quá lãng mạn nhưng thêm vào đó lại là những hình ảnh dễ thương của nam nữ chính trong tác phẩm Cần Gì Quá Đa Tình.

Tính cách của họ chỉ là trẻ con, nhưng họ luôn bên nhau, chơi đùa với nhau suốt ngày và luôn luôn tươi cười cho dù mọi khó khăn đều ập tới...

Tác giả Cúc Từ đã thành công trong việc thể hiện tình yêu đơn giản này, nó quá là xa vời, cao siêu nhưng đó lại là một tình yêu cao thượng !!!

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương một

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Đinh Dật lưu luyến nhìn cuốn sách “Sở Lưu Hương Truyền Kỳ” trên tay, kì kèo mề nheo nhét vào trong ngăn bàn. Bây giờ là tiết toán, nghe nói cô giáo hơn bốn mươi tuổi, tính khí nóng nảy có thể nói đứng đầu thế giới, thường không trả lời đúng một câu liền lật đồ phòng học, Đinh Dật ngồi hàng đầu tiên đã được huấn luyện có thể bắt được hộp phấn bay tới bất cứ lúc nào, thậm chí còn có thể bảo vệ viên phấn nguyên vẹn. Dĩ nhiên bị một viên phấn ném trúng không phải là không có, cho nên lớp trưởng Đinh Dật luôn gương mẫu, tận lực giả bộ làm học sinh ngoan ngoãn, chỉ hy vọng không chọc giận khủng long bạo chúa, vì vậy loại sách này không thể xuất hiện trước mắt cô giáo.

Tóc mái lại dài rồi, không nhìn được thối bay tóc trên trán. Trên mép tóc cách trán nửa tấc có một cái sẹo, mẹ cùng bác Thẩm chọn cách để tóc mái để che lại. Thật ra thì vết sẹo kia không rõ lắm, da cô không dễ đen như vậy, vết sẹo sau này nhạt màu chuyển thành màu trắng, năm năm sau đó nếu không chú ý sẽ không nhìn thấy rõ.

Nhớ khi đó mặt cô đầy máu tươi, người lớn hai nhà đều bị dọa sợ, vội vàng đưa cô tới bệnh viện nơi mẹ làm việc băng bó vết thương, mẹ ôm cô khóc: “Con bé này vốn đã xấu xí, ngoại trừ làn da là ưu điểm, bây giờ mặt lại bị thương như vậy, tương lai còn ai muốn lấy nữa chứ!”

Ba cùng bác Thẩm nghe vậy cũng rất lúng túng, Thẩm Trường Đông sau khi về nhà bị đánh một trận, phạt quỳ gối trong sân, không cho vào nhà cũng không cho ăn cơm.

Không ngờ một cậu bé bảy tuổi từ trước đến giờ rất yếu đuối lại không nói tiếng nào ngoan ngoãn chịu phạt, còn ba mẹ cô nhìn không chịu được liền kéo cô qua khuyên bảo.

Cô cũng thấy chuyện này không thể trách Thẩm Trường Đông nên theo ba mẹ sang xin vợ chồng bác Thẩm bỏ qua cho con trai. Ông bà Thẩm cũng là người thương con, nếu không phải con trai gây họa sẽ không phạt như vậy, huống hồ phạt con trai quỳ trong sân là để cho ông bà Đinh nhìn thấy, thấy ông bà khuyên liền ồm ồm cho con trai đứng dậy vào nhà.

Thẩm Trường Đông lại không thấy vui, mặc dù không khóc thút thít nhưng dưới ánh đèn trong sân cũng có thể thấy đôi mắt sưng đỏ, cậu nhũ lông mày, lo lắng nói: “Bác gái nói mặt Đinh Dật xấu không ai lấy nữa, con muốn hỏi có phải con sẽ phải lấy bạn ấy không?”

Người lớn hai nhà nghe hỏi sững sốt, Thẩm Trường Đông thấy người lớn không phản ánh gì, cảm thấy đã có đáp án chính xác, không nhìn được lại mím miệng quỳ xuống: “Con tiếp tục quỳ vậy.” Thẩm Trường Đông vì bản thân mà lựa chọn. Người lớn hai nhà hiểu được liền cười ầm lên, khoảng cách giữa Đinh Dật cùng Thẩm Trường Đông cũng bắt đầu từ đó.

Đinh Dật từ nhỏ đã đứng đầu nhà trẻ, thành tích học tập tốt, chưa từng đánh nhau, có thể nói văn võ song toàn. Tự nhiên bây giờ vì Thẩm Trường Đông mà bị không ít con nít ghét bỏ, thù này không báo không phải là người!

Từ đó về sau, hộp cơm của Thẩm Trường Đông căn bản sẽ lọt vào dạ dày cô, lý do là vóc dáng của cô lùn cần bổ sung dinh dưỡng, cặp sách của cô đều đưa cho hán đeo, cũng với lý do cô lùn, không thể bị đè ép. Nhưng dù vậy, năm năm qua đi cô vẫn thấp nhất lớp, đến năm lớp sáu vẫn chỉ có thể ngồi bàn đầu.

Mặc dù chiều cao đứng cuối lớp nhưng thành tích của cô vĩnh viễn là thứ nhất. Thẩm Trường Đông vẫn kém hơn lại là hàng xóm với Đinh Dật, mỗi lần cậu thi thấp điểm, tin tức này đều truyền đến tai ba mẹ, tố cáo cô công, Đinh Dật luôn có phần thương là đồ ăn vật ngon, mà thường thưởng những đồ ăn vặt kia là ba mẹ để cho cậu.

“Ăn đi, ăn đi, bạn sẽ nhanh thành heo thôi.” Nhìn Đinh Dật vui vẻ, Thẩm Trường Đông ác độc nói, mặt cô tròn tròn như cá viên chiên.

Hôm nay thời tiết tốt, cho đến khi tan học cô giáo cũng không tức giận, chuông tan học vừa vang lên, các bạn cùng lớp liền chạy ra ngoài, rốt cuộc cũng đã hết một tiết!

“Trương Bình, hôm nay bạn ở lại dọn vệ sinh, không cho phép trốn!” Mỗi lớp học đều sẽ có một số học sinh hư, Trương Bình chính là một trong số đó, cậu ta ngồi cùng bàn với Vương Diễm, mỗi lần trực vệ sinh đều trốn đi để lại cho một mình Vương Diễm làm, hôm nay vừa tan học Đinh Dật muốn ở lại

giám sát.

“Lớp trưởng, có phải bạn quản quá nhiều việc rồi không, có người trực vệ sinh là được rồi không phải sao?” Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Vương Diễm, Vương Diễm vội vàng nghiêng đầu đi lấy chổi, Trương Bình cười hả hê cầm cặp đi ra ngoài.

Đinh Dật đứng gần cửa, vội vàng chặn phía sau cửa nói: “Bạn trốn lao động còn bắt nạt bạn bè, hôm nay nếu bạn còn trốn mình sẽ mách cô giáo!”

Trương Bình cao hơn cô một cái đầu, đi tới gần nhìn xuống cô: “Đừng tưởng rằng làm lớp trưởng thì ngon, chộc giận tao xem mày sẽ thế nào!”

Đinh Dật nổi giận: “Bạn dám!” Giọng nói vừa cao vừa vang làm cho mấy bạn còn lại trong lớp giật mình!

Trương Bình cũng sùng sốt, ngay sau đó phát hiện Đinh Dật không sợ cậu ta, có chút cau lại thẹn, đưa tay đẩy cô qua một bên, Đinh Dật không hề phòng bị đẩy té.

Đinh Dật kêu to một tiếng từ phía sau cầm chổi đánh về phía Trương Bình, không biết đáng người cô nhỏ nhắn lấy đầu ra sức lớn như vậy, tay không đeo bao tay, Trương Bình mấy lần bị cô đánh cho xám mặt, mấy lần muốn lấy lại cây chổi nhưng không được, cho đến khi các bạn trong lớp đi lên ngăn lại, Đinh Dật mới dừng tay, trong miệng vẫn còn lầm bầm: “Đám đây bà đây, không muốn sống nữa sao!”

Thẩm Trường Đông nhíu mày “Đinh Dật bạn còn nói tục.” Thấy Đinh Dật được tôn sùng, hấn và mấy bạn học khác đều lo lắng an toàn của cô, mới được chuyển trường tới đây không lâu, Trương Bình toát mồ hôi lạnh, từ lúc tới đến bây giờ cậu ta chưa bao giờ thấy Đinh Dật phát uy, bọn họ lại rất nghe lời cô.

Trương Bình đầu đầy bụi trên mặt còn bị trầy xước, tất cả mọi người âm thầm hít hà Đinh Dật ra tay độc ác, lại thấy cô toét cái miệng nhỏ nhắn cười ngọt ngào: “Nhớ kỹ thời gian làm vệ sinh, nếu không sẽ không kịp về xem “Transformers” đấy.” Trương Bình nhìn Đinh Dật đứng ở cửa, do dự một chút liền đi tới quét dọn cùng Vương Diễm.

Trên đường về nhà, Đinh Dật nói cười vui vẻ, chợt nghĩ đến điều gì, xoay người chất vấn Thẩm Trường Đông đeo hai chiếc cặp: “Tai nào của bạn nghe thấy mình nói tục? Hôm nay mình cũng không đánh nhau, bạn nghe rõ chưa?”

Mẹ muốn biến cô thành thực nữ, nói như vậy là để bù lại vóc dáng của cô, nếu như biết cô đánh nhau không biết sẽ cau có mấy ngày.

Thẩm Trường Đông không đồng ý cũng không phản bác, chỉ tùy ý nói: “Hôm nay bạn sao vậy, phát hỏa không khống chế được mình.”

Không uống công quen biết nhiều năm như vậy, vẫn là Thẩm Trường Đông hiểu rõ cô nhất, nhưng cô cũng không thể nói với hắn là tên Trương Bình kia đẩy trúng ngực cô, không biết vì sao, hai bên ngực gần đây hơi cứng, hơi đụng vào liền cảm thấy đau, lúc đó cô cũng chỉ là nhất thời tức giận mà thôi.

Không để ý nghi ngờ của Thẩm Trường Đông, cô bắt đầu lo lắng, cô sẽ không bị bệnh gì chứ, cô còn nhớ từng nghe thấy mẹ nói trong bệnh viện có người bị ung thư vú, chẳng lẽ cô cũng bị vậy!

Tâm tình không còn vui vẻ nữa, Đinh Dật không sợ trời không sợ đất bắt đầu lo lắng tính mạng của mình rồi.

Lo lắng thật lâu, do dự thật lâu, rốt cuộc Đinh Dật không nhịn được thừa dịp ba không có ở nhà chui vào phòng mẹ.

“Hi hi, mẹ thật siêng, ở nhà cũng xem sách y, ba làm thêm giờ chưa về sao? Sao lại trẻ như vậy chứ?”

Nghe con gái nói nhăng nói cuội, mẹ Đinh biết cô còn chưa nói việc chính, sau khi ăn xong Đinh Dật thường xem truyện tranh chứ không có thời gian rồi nói chuyện tào lao với bà.

“Thì sao, con không khỏe sao, sao mặt đỏ như vậy, không phải sốt chứ!” Mẹ Đinh vội vàng đưa tay lên đo nhiệt độ trên trán cô với trán bà, nhiệt độ trán cô cao hơn trán bà không phải sốt nhưng nhiệt độ tương đối bình thường

“Con không sốt, chỉ là……” Ngăn mẹ đang tìm nhiệt kế, Đinh Dật quyết tâm hỏi một câu: “Mẹ, triệu chứng của ung thư vú thế nào?”

“Ung thư vú là bên trong vú có u ác tính, có lúc có thể lấy ra một khối u, cụ thể rất phức tạp, con hỏi cái này làm gì?” Mẹ Đinh cảm thấy ngạc nhiên.

Đinh Dật tuyệt vọng, căn bản cô khẳng định mình bị ung thư vú rồi, cô biết bệnh ung thư phải xạ trị, nếu như lỡ may cô chết rồi, người ta hỏi chết thế nào, trả lời là chết vì ung thư vú, vậy thì thật khó khăn! Cô mới mười hai tuổi mà đã chết vì bệnh, làm sao có thể gặp ai nữa!

Đinh Dật quyết định, cô tuyệt đối sẽ không đợi phát bệnh mà chết, coi như không thể giống như Lại Ninh vì cứu Sâm Lâm khỏi lửa to mà chết, cô cũng muốn làm anh hùng, giống như dũng cảm chống lại lưu manh, cô chết cũng muốn chết vinh quang!

Nhìn thấy con gái u buồn đi về phòng, trong lòng mẹ Đinh tràn đầy nghi ngờ, chỉ là ngày mai bà phải đi họp mà báo cáo chưa chuẩn bị xong, bà tính khi nào có thời gian rảnh sẽ nói chuyện với con gái.

Từ sau khi Đinh Dật khẳng định mình bị ung thư vú mỗi ngày đều rất khuya mới về nhà, hơn nữa đều vào nơi vắng vẻ mục đích là tìm làm việc nghĩa để làm.

May mắn là ba đi công tác, gần đây mẹ rất bận mỗi ngày đều phải làm thêm giờ, dần dà cô sang nhà họ Thẩm bên cạnh ăn cơm và làm bài tập. Mà Đinh

Dật rất khéo léo nói với bác gái là dạo này mỗi buổi chiều cô đều phải đến chỗ ông ngoại ở phía Đông, sau đó chú sẽ đưa cô về nhà. Bác gái không nghi ngờ còn khen cô là đứa bé hiểu chuyện.

Hôm nay công việc của mẹ Đình ở bệnh viện rất thuận lợi, về nhà trước khi kết thúc làm thêm giờ, phát hiện ra cửa đóng chặt trong nhà tối đen như mực, liền chạy thẳng sang nhà họ Thẩm đón con gái.

Bà Thẩm thấy bà Đình chạy đến nhà mình đón con gái thì kinh ngạc: “Đình Dật không nói với chị mấy ngày nay con bé ăn cơm và làm bài tập ở nhà ông ngoại sao?”

Mẹ Đình vội vàng gọi điện thoại về nhà mẹ đẻ, ông ngoại Đình Dật nghe máy: “Hai tuần rồi Đình Dật không đến đây chơi, con nói với con bé là bố nhớ nó, lần sau nó đến sẽ nói bà ngoại làm cơm thịt sườn cho nó ăn.”

Vì không muốn người lớn lo lắng, mẹ Đình không dám nói với bọn họ không thấy Đình Dật đâu, miệng đồng ý với bọn họ rồi vội vàng cúp điện thoại.

Trời đã tối đen nhưng vẫn không thấy bóng dáng Đình Dật đâu, mọi người đều sốt ruột, bà Thẩm lại hỏi con trai lần nữa: “Tan học con không thấy Đình Dật đi về hướng nào sao?”

Thẩm Trường Đông cau mày: “Cô ấy nói chú sẽ đến trường đón, tan học con về trước cô ấy vẫn ngồi trong lớp đợi.”

Mọi người hết cách, cuối cùng bàn bạc chia nhau đi tìm, dù sao Đình Dật chỉ mới mười hai tuổi, mấy ngày trước không biết con bé một mình ở ngoài, bây giờ biết không thể không lo lắng đến an toàn của con bé.

Đình Dật nhìn chăm chăm hai bóng dáng một mập một gầy chắn trước mặt, nói là bóng dáng cũng không sai, đây là một con hém nhỏ, ánh đèn mờ mờ, hai người đều mặc quần áo phủ kín đầu, Đình Dật không thấy rõ là nam hay nữ.

“Đưa tất cả tiền trên người này giao ra đây, gọi ba tiếng đại ca, sau đó chui qua háng chúng tao, hôm nay chúng tao sẽ tha cho mày, nếu không, hừ.....”

Đình Dật muốn tìm cơ hội để làm việc nghĩa, không nghĩ tới bản thân hôm nay lại gặp cướp đường, vì bảo vệ mình và chống lại bọn lưu manh nghe cũng có khí thế nhưng chuyện gấp cần phải giải quyết cô cũng không nghĩ được nhiều.

Cô chỉ nhìn thân thể hai người, mới vừa rồi nghe giọng một trong hai người, mặc dù đôi phương cố ý đổi giọng, Đình Dật vẫn có thể đoán được tuổi hai người này không lớn.

Muốn tiền rồi muốn làm nhục cô, cũng không phải tổn thương gì, cô cũng có thể cảm nhận được bọn họ ngại thẹn, rất có thể hai người này còn biết cô, nếu không sẽ không cần trùm kín mặt như vậy.

Sau khi xác định rõ những thứ này Đình Dật tỉnh táo lại, mở cặp ra, cho tay vào trong cặp, tiến lên một bước mà không nói lời nào, hai người cho rằng cô muốn lấy tiền ra, không ngờ cô chợt nhún cơ thể xuống, đá mạnh trúng vào hai bắp chân của hai người phía trước.

Hai người bị đau, không nhận được xoay người lại ôm chân, Đình Dật lại nắm thời cơ vung cặp sách đánh vào đầu hai người.

Lúc này hai người lại không để ý chân đau, vội vàng ôm đầu, bị Đình Dật một cước đạp té trên mặt đất. Thật vô dụng, như vậy thì khi nào cô mới hy sinh anh dũng được! Cũng may cô cũng cảm thấy không làm việc nghĩa chết sẽ không có giá trị.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương hai

Vỗ vỗ tay đang định quay đầu, bên tai chợt truyền đến tiếng gầm: “Đình Dật, sao muộn rồi bạn không về nhà lại ở bên ngoài đánh nhau!”

Là Thẩm Trường Đông, sao tối khuya như vậy cậu ấy lại chạy đến đây? Mỗi ngày cậu ấy luôn luôn là đứa bé ngoan đúng giờ về nhà.

“Mỗi đêm bạn đều ra ngoài đánh nhau sao? Có phải bạn vào xã hội đen rồi không? Tất cả mọi người đều đã biết mấy ngày nay bạn không đến nhà mình ăn cơm cũng không về nhà bà ngoại, bác gái cùng mẹ mình cũng đang đi tìm bạn khắp nơi!”

Đình Dật bị lời nói của hắn làm cho sững sờ, ngay cả hai tên cướp đường đã đứng dậy cũng không biết. Còn Thẩm Trường Đông kinh ngạc: “Trương Bình là bạn! Sao bạn lại đánh nhau với Đình Dật?” Lời cậu chưa nói là: Bạn đã một lần thua như thế nào còn không nhớ sao, còn trên chộc phần tử kinh khủng này. Đối với sự hiểu biết của cậu về Đình Dật, nếu như không phải Trương Bình trên chộc cô, Đình Dật sẽ không để ý tới bọn họ. Thật ra thì thì như đã nói cô sẽ không bao giờ chủ động đánh nhau.

Hai chiếc khăn trùm đầu rơi trên đất lộ ra khuôn mặt Trương Bình, người kia nhìn rất xa lạ, không phải là học sinh trường bọn họ.

“Tốt lắm, trả thù bạn học còn dám cản đường có ý đồ cướp bóc làm người khác bị thương, Trương Bình bạn còn lời gì để nói không! Còn bạn nữa, bạn là học sinh trường nào?”

Hai tên con trai nghe cô định tội đã cảm thấy hốt hoảng, Trương Bình cảm thấy lần trước cậu ta thua là bởi vì Đinh Dật có “vũ khí” trong tay, với lại cậu ta cũng không mẫn ra tay đánh cô ngay trước mặt các bạn học, lần này cậu ta hẹn Lạc Đan là bạn học cùng trường cùng đi dạy dỗ cô gái không biết trời cao đất dày này, không ngờ lại thua vì bị cô đánh bất ngờ, hai tên con trai mà lại thua cô. Nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài sẽ rất mất mặt, cậu ta nghĩ muốn đánh cô một trận cho hả giận, lúc này bị cô nói mới biết cản đường cướp bóc có tính nghiêm trọng thế nào, nếu truyền tới trường học có khả năng hai người sẽ bị đuổi học.

Vì vậy cậu bạn mập mạp ngậm chặt miệng, tên trường học một chữ cũng không tiết lộ. Trương Bình suy nghĩ thật nhanh, lúc trước cậu ta trùm đầu là do sợ Đinh Dật nhận ra sẽ mách cô giáo, lần này cậu ta ý thức được chuyện đã phát triển không chỉ ở mức bị cô giáo mắng nữa.

Lúc này Thẩm Trường Đông đã hiểu đầu đuôi câu chuyện, cậu nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói: “Trương Bình bạn mới tới trường mình nên chắc chưa hiểu, không ai dám hai lần đánh nhau với Đinh Dật, mau về nhà đi, nếu không ba mẹ bạn lo lắng.”

Trương Bình thấy Thẩm Trường Đông không nói đây là đánh nhau cũng không nói sẽ mách cô giáo, đối với Đinh Dật lắm bả: “Xem như bạn lợi hại” rồi kéo đồng bọn bỏ chạy.

Đinh Dật trách cứ Thẩm Trường Đông: “Mình đã nói là cản đường cướp bóc, tại sao có thể bỏ qua cho bọn họ như vậy? Bây giờ mình biết lấy chứng cứ đâu để bắt người chứ?”

“Mình thấy bọn họ không phải là người hay cướp đường, có thể là do lần trước thua trong lòng không phục, bạn báo với trường học, có thể bọn họ sẽ bị đuổi học, hoặc là bị người lớn xử phạt, như vậy sẽ đẩy bọn họ vào con đường phạm tội, bạn chưa nghe qua muốn khuyên người khác thì phải có lòng bao dung sao?”

Nghe Thẩm Trường Đông giảng dạy, Đinh Dật không nhịn được liếc mắt: “Bạn so với mình thật sự chỉ lớn hơn một tháng sao? Gần đây bạn đã có nhiều biểu hiện của trẻ vị thành niên.” Lại còn hỏi cô có phải vào giới xã hội đen không, cô giống như một bông hoa tươi chói mắt, cô có chỗ nào giống xã hội đen chứ?

Đang nói chuyện thì người lớn hai nhà đã đi tới, thật ra thì tuổi của bọn họ còn nhỏ, phạm vi hoạt động có hạn, thời gian tìm thấy cũng không dài.

Lần này về nhà, Đinh Dật khó tránh khỏi bị mắng một trận, nghe mẹ trách mình không hiểu chuyện, Đinh Dật không nhịn được rơi nước mắt. Cố nén không để nước mắt rơi xuống, phát hiện ra mẹ không ngừng cầu nhau, rốt cuộc cô không nhịn được nữa gọi: “Con sắp chết rồi mẹ còn mắng con!”

Mẹ Đinh nghe thấy tiếng gào sùng sốt, một lúc sau mới phản ứng được: “Con bé này nói mê gì vậy, hôm nay xảy ra chuyện gì sao?” Nói xong lại bối rối kéo con gái lại gần nhìn, cẩn thận kiểm tra có chỗ nào bị gì không.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của mẹ Đinh Dật thầm nghĩ nếu mẹ biết cô mắc bệnh ung thư thì sẽ lo lắng như thế nào, mặc dù mẹ cầu nhau nhưng cũng rất thương yêu cô, cô ngàn vạn lần không thể nói tin xấu này cho mẹ biết. Ngày nào đó tìm cơ hội hy sinh một cách vinh quang, như vậy mẹ cô có thể làm mẹ anh hùng, giống như ba mẹ của Lạc Ninh được mọi người khắp nơi phụng thờ cùng kính trọng.

Cứ như vậy, Đinh Dật vừa chịu áp lực khi nghĩ mình bị ung thư vừa tìm cơ hội hy sinh anh dũng. Nghĩ thời gian của mình không còn nhiều, Đinh Dật thay đổi sắc mặt, trước mặt mẹ tỏ ra là một đứa trẻ hiểu chuyện, cô cảm thấy có thể một ngày nào đó cô đi rồi, khi đó mọi người chỉ nghĩ đến điểm xấu của cô thì hồngбет, nên tận lực tạo ấn tượng tốt đối với bọn họ.

Đinh Dật cũng không bắt nạt Thẩm Trường Đông nữa, cậu ấy nói lớn lên không muốn cưới cô, nhưng mà lần này cho dù cậu ấy muốn cưới cũng không cưới được rồi. Có lúc Đinh Dật nhìn khuôn mặt tuấn tú của Thẩm Trường Đông đến choáng váng liền nghĩ sau này khi cậu ấy kết hôn rồi có nhớ người bạn tuổi thơ là cô không, có nhắc cô với cô dâu tương lai không.

Cô gái không sợ trời không sợ đất đột nhiên trầm ổn thậm chí đôi lúc về mặt “u buồn”, làm cho những người thân không khỏi giật mình. Người vui mừng nhất nhà họ Đinh là mẹ Đinh, cảm thấy con gái bắt đầu có xu hướng phát triển thành “thục nữ”, các thầy cô giáo càng thêm yêu quý cô, lúc cô không gây chuyện có thể nói là học sinh gương mẫu, các bạn học cảm thấy kỳ quái nhưng cũng dần quen với Đinh Dật như vậy, dù sao trước kia bọn họ cũng không tán thành với dáng vẻ gió nanh mưa vuốt của cô trước kia, chỉ là không dám nói mà thôi.

Chỉ có Thẩm Trường Đông với mười năm quen biết Đinh Dật là hiểu rõ (trước ba tuổi không nhớ gì, không tính) cô gái này tuyệt đối có vấn đề, không thể nào đột nhiên lại trở nên hiểu chuyện như vậy, cụ thể là chuyện gì thì cậu không biết.

Không lâu sau mọi người bị một sự kiện lớn làm dời đi sự chú ý đối với sự thay đổi của Đinh Dật.....đó chính là sự qua đời của cô giáo trẻ tuổi xinh đẹp dạy văn học.

Mới tốt nghiệp đại học sư phạm được hai năm, nửa năm trước mới kết hôn với một thầy giáo trong trường. Cô ấy là người đáng yêu dễ gần, có quan hệ rất tốt với các học sinh nhất là học sinh nữ, không giống như cô giáo dạy toán luôn nổi nóng, mọi người luôn yêu quý cô.

Nhưng một cô gái như một đóa hoa đang nở rộ như vậy hôm qua lại được báo đăng tin đã qua đời! Hình như hôm qua cô Lâm còn nói chuyện với học sinh trên đường về nhà, cô còn dặn học sinh làm bài tập về nhà. Vì vậy cả lớp bao gồm cả Đinh Dật đối với chuyện này đều khiếp sợ đến nỗi bọn họ còn

chưa kịp đau lòng.

Qua thật lâu cho tới khi giáo viên môn văn bị đổi thành một giáo viên nam, mới bắt đầu có phản ứng khóc nức nở, rất nhanh tạo thành một trận khóc lớn, giáo viên dạy thay cũng có thể hiểu, cũng không nói gì nhiều, chỉ khuyên các bạn nén bi thương.

Đinh Dật làm cán bộ lớp nên tương đối dễ dàng có tin tức cụ thể.

“Là thai ngoài tử cung, ống dẫn trứng vỡ dẫn đến xuất huyết, phát tác lúc nửa đêm. Cho rằng là đau bụng bình thường, nhịn một chút là hết, đợi đến khi trời sáng đưa vào bệnh viện đã không kịp nữa, nếu phát hiện sớm thì còn có thể cứu chữa.” Một giáo viên lớn tuổi trong trường nói.

“Nếu phát hiện sớm còn có thể cứu chữa, nếu phát hiện sớm còn có thể cứu chữa.....” Không biết sao những lời này cứ quanh quẩn trong đầu Đinh Dật. Thì ra chết đáng sợ như vậy! Chết nghĩa là không nhìn thấy người thân bạn bè được nữa, chết nghĩa là chia lìa, loại chia lìa này không thể dịch chuyển, không giống như sự chia lìa của cô mỗi lần rời khỏi nhà ông bà ngoại, cô biết không lâu sau cô lại có thể đến thăm bọn họ, cũng không có khổ sở, ngược lại hai ông bà lão luôn lưu luyến không rời.

Nhưng chết nghĩa là vĩnh viễn chia lìa không thể nào gặp lại, vĩnh viễn, từ này đáng sợ đến dường nào! Mười hai tuổi cô vẫn chưa thể hiểu hết tường tận ý nghĩa của từ này. Vĩnh viễn không thể thấy những người xung quanh nữa, vậy cô sẽ ra sao?

Đinh Dật cảm thấy một cảm giác thật sợ hãi, cô bất chấp tất cả chạy ra đường lớn ở cổng trước, nhìn những người đi đường đang đi vội vàng, cô tức giận: Bọn họ không biết cô Lâm chết rồi sao? Tại sao lại vẫn hững hờ bận rộn với công việc của mình như vậy!

Bọn họ không quen với cô Lâm thì làm sao biết cô vừa mới qua đời “Chết rồi thì sao, người về với đất. Người thân đau lòng nhất, những người khác hát tiếc thương.” Người xưa là sáng suốt nhất.

Cô thì sao, cô luôn cho rằng bản thân không đứng dậy nổi nhưng nếu như bây giờ cô chết rồi, người đau lòng cũng sẽ rất ít, đều là những người cô yêu quý. Không! Cô không muốn chết, mọi người sẽ đau lòng như thế nào, còn có những người thân cùng những người cô thương yêu cũng sẽ đau lòng.

“Nếu phát hiện sớm còn có thể cứu chữa!” Đinh Dật lại nghĩ tới những điều này, đúng, bây giờ mặt mũi không còn quan trọng nữa, quan trọng là phải nghĩ biện pháp sống tiếp chứ không phải tìm cái chết như bây giờ.

Mẹ Đinh Kỳ Vân vừa mới thực hiện xong ca phẫu thuật đi ra liền thấy con gái đợi ở bên ngoài, bà giật mình, đây là lần đầu tiên Đinh Dật đến bệnh viện tìm bà, bà hơi giật mình cùng hốt hoảng, liền vội vàng hỏi con gái có chuyện gì.

Đinh Dật nhìn các bác sĩ xung quanh, kéo cổ mẹ Đinh xuống thấp rồi nói vào tai.

“Cái gì!” Về mặt Kỳ Vân sững sốt hô to một tiếng thu hút sự chú ý của mọi người. Bà vội vàng hắng giọng giải thích: “Con bé này nghịch ngợm quá, mẹ phải hỏi rõ mới được.” Nói xong dắt con gái tới phòng làm việc của chủ nhiệm.

Phòng làm việc của chủ nhiệm là phòng đơn, bây giờ chỉ có hai mẹ con, Kỳ Vân không để ý thu dọn đồ đạc kéo con gái đến hỏi: “Tại sao con nghĩ rằng con bị ung thư vú?”

Đinh Dật giải thích ngực mình có khối cứng rắn, vừa đau liên tục, triệu chứng giống như lần trước mẹ miêu tả. Sau khi Kỳ Vân kiểm tra đỡ khóc đỡ cười: “Cũng do mẹ bận việc. Sơ sót trong công việc, không ngờ con gái nhà chúng ta đã lớn, đây là hiện tượng bình thường của thời kỳ trưởng thành, con đừng quá lo lắng, để ý một chút đừng đụng đến là được, đụng phải sẽ rất đau.”

“Có thật không! Mẹ không lừa con chứ?” Lo lắng nhiều ngày, làm cho cô không dám tin ngay. Đinh Dật tròn to mắt cẩn thận nghiên cứu vẻ mặt của mẹ, nếu như mẹ sợ cô đau khổ giấu diếm bệnh tình, ít nhất có thể nhìn ra một chút dấu vết, Đinh Dật tin tưởng đối với sức khỏe của cô mẹ là người lo lắng nhất.

Nhưng khi nhìn lại, Đinh Dật thấy mẹ biểu lộ có thương yêu cùng với tự trách, còn có một chút buồn cười.

Rốt cuộc yên tâm, Đinh Dật bắt đầu cảm thấy then thưng, nếu sự việc này bị truyền ra ngoài, cô còn mặt mũi nào gặp mọi người chứ! Vì vậy làm nũng ăn vạ bắt mẹ móc tay hứa không nói việc này cho người thứ ba biết. Kỳ Vân cười đồng ý, hơn nữa còn tuân thủ lời hứa không nói cho người thứ ba biết, có mấy lần muốn nói cho chồng biết nhưng kịp thời dừng lại. Con gái đã lớn, phải tôn trọng bí mật của con bé, như vậy sau khi lớn lên con bé cũng sẽ tôn trọng người khác, bà tự nói với mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Chương ba

Thông thường mọi đứa trẻ đều muốn thi đậu trong kỳ chuyển cấp, Đình Dật cùng Thẩm Trường Đông cũng không ngoại lệ. Điều khiến mọi người chú ý là Thẩm Trường Đông đứng thứ hai trong kỳ thi chuyển cấp chỉ sau Đình Dật, điều này quả thật làm cho ba mẹ Thẩm rất vui, mọi người đều nói con trai phát triển chậm hơn con gái nhưng sau khi lên trung học con trai bảo bối của họ đã phát triển nhanh chóng.

Tháng bảy là sinh nhật của Thẩm Trường Đông, Đình Dật nhỏ hơn cậu một tháng, người lớn hai nhà bàn bạc, quyết định nghỉ hè đưa hai đứa đi Bắc Kinh chơi, đây là phần thưởng cho thành tích học tập tốt đồng thời cũng là quà sinh nhật của hai đứa.

Ba mẹ hai nhà đều bận việc, lần này dành ra một tuần mất rất nhiều thời gian, nhưng chỉ cần thấy khuôn mặt tươi cười cùng sự hưng phấn của hai đứa trẻ họ cảm thấy rất đáng giá.

Bác cả của Đình Dật là bộ đội ở Bắc Kinh, mấy lần cô đến Bắc Kinh đều ở nhà bác. Bác trai bác gái có một người con trai lớn hơn cô mười tuổi, không có con gái, vì vậy mỗi lần bọn họ nhìn thấy Đình Dật đều kêu ầm lên, thương yêu hết mực. Đình Dật cũng tương đối thích bọn họ nhưng lần này đi cùng với cả nhà Thẩm Trường Đông, ở nhà bác cả cũng không tiện, vì vậy mọi người thuê khách sạn ở gần nhà bác.

Nhà bác có ít người, có nhiều người đến bắt ngờ làm cho căn nhà trở nên náo nhiệt. Bác gái quyết định đãi khách một bữa tiệc lớn, sợ người giúp việc trong nhà làm không hết việc nên mượn cả người giúp việc của nhà họ Lý bên cạnh.

Đình Dật thấy một cô gái xinh đẹp tới cùng cô giúp việc, cô bé kia cùng tuổi với cô, mặc áo tơ màu trắng, quần lụa mỏng, chải đầu công chúa, phong cách lịch sự cùng yên tĩnh, cô bé thấy nhiều người nhưng không sợ hãi, vô cùng tự nhiên chào hỏi mọi người trong nhà.

Qua sự giới thiệu của bác gái mới biết đó là cháu gái nhà họ Lý, bởi vì bác rất thích cô bé, quan hệ của người lớn hai nhà rất tốt cho nên thường xin cho cô bé đến nhà chơi.

Đình Dật là một cô bé hoang dã nhưng cũng rất thích cô bé lịch sự khéo léo kia, cô bé giống như công chúa nhỏ kia là Lý Bối Bối, Đình Dật cũng cảm thấy tự ti cùng mặc cảm. Thấy mọi người đều nhìn mình Lý Bối Bối nhiệt tình chào hỏi, giống như chủ nhà, Đình Dật chợt cảm thấy mình như người thừa không biết làm gì, các cô bé ở Bắc Kinh đều xinh đẹp cùng nhiệt tình như vậy sao?

Lý Bối Bối được bác gái giữ ở lại ăn cơm, qua cuộc nói chuyện của người lớn trong bữa tiệc Đình Dật biết trong thời chiến tranh ông Lý Bối Bối gia nhập “Quý đỏ”, mặc dù chỉ là dân sự, hiện nay cũng không nhiều người sống sót lắm, so với Đình Phụng Sơn ông nội Đình Dật về tuổi và hoàn cảnh đều có sự chênh lệch lớn nhưng cùng có chí tiến thủ. Hiện tại ba mẹ Lý Bối Bối đang kinh doanh, vì vậy không có nhiều thời gian chăm sóc con gái, cô bé thường ở nhà bà nội.

Hình như bác gái cảm nhận được sự khó chịu của Đình Dật, từ trước đến giờ cháu gái hoạt bát hôm nay đột nhiên trở nên yên tĩnh, chẳng lẽ đây là dấu hiệu của thời kỳ phát triển của vị thành niên sao? Bà gấp một con tôm lớn cho Đình Dật, nhân hậu nói: “Nhiều năm rồi không gặp Đình Dật, cao hơn cũng gầy hơn, ăn nhiều một chút. Đợi lát nữa anh trai quay về, cháu muốn đi đâu thì bảo anh đưa mọi người đi nhé.”

Hai năm trước anh Đình Dật đậu tốt nghiệp với số điểm cao nhất, sau khi tốt nghiệp không theo ý ba mẹ đầu quân vào cơ quan nhà nước mà xin vào một công ty đa quốc gia vừa thành lập ở Bắc Kinh, mấy năm không gặp càng ngày càng giỏi.

Sau khi nhìn thấy Đình Dật anh không ngừng cười: “Tiểu công chúa của nhà chúng ta đến sao!” Anh đã chuẩn bị trước tinh thần khi Đình Dật nhào vào lòng, một tay bế cô lên “Đình Dật em như vậy là không được, sao lại không cao lên được bao nhiêu nhưng lại nặng hơn!”

Đình Dật giận dữ nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười: “Anh Kiến Quân, hình như anh cũng không cao lên bao nhiêu.” Lần trước gặp anh khi anh đã qua hai mươi tuổi, dĩ nhiên không thể cao thêm được bao nhiêu, hơn nữa anh cao một mét tám mươi nên không cần cao thêm nữa, hơn nữa hàm ý trong lời nói của Đình Dật không phải như vậy.

Lời vừa nói ra khỏi miệng quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt lúng túng của anh trai, cô đã đạt được mục đích!

Đình Kiến Quân cho rằng mình sinh vào tháng tám thật xui xẻo, ba mẹ đặt tên cho cháu đích tôn nhà họ Đình là “Kiến Quân”. Khi còn bé cảm thấy bình thường nhưng sau khi lên đại học, tốt nghiệp rồi vào công ty nước ngoài làm việc mới cảm thấy tên mình thật quê mùa. “Kiến Quân”, “Kiến Quốc”, “Quốc Khánh” bên ngoài đều có rất nhiều, ở tỉnh Vương Phủ khi có người gọi, ít nhất có mười “Kiến Quân” quay đầu lại, làm sao có thể biểu hiện tác phong nhanh nhẹn của anh? Nhưng anh đã sống hơn hai mươi năm, ba mẹ nhất định sẽ không cho phép anh sửa sổ hộ khẩu, anh chỉ có thể dùng tên tiếng anh Kyle giao tiếp với bạn bè cùng đồng nghiệp.

Hôm nay nhìn thấy em gái anh nhất thời quên mất cô bé có tính có thù tất báo, kết quả đầu tiên bị lộ tên thật, anh thật hối hận. Để tránh cho em gái còn giận sẽ tìm cách khác trả thù mình, anh vội vã bỏ qua tên mình, đi lên nhịnh hót lấy lòng cô: “Hôm nay vừa nghe thấy tiểu công chúa tới anh liền xin ông chủ nghỉ, em muốn đi chơi ở đâu? Anh sẽ đưa em đi, ở đây anh có ngoại tệ, đi ăn kem ở Kentucky không cần phải xếp hàng.”

Lúc này Đình Dật mới vui vẻ trở lại. Thật ra thì người lớn hai nhà đến Bắc Kinh là cũng có việc cần làm, nghe nói Kiến Quân chủ động đưa bọn trẻ đi chơi, dĩ nhiên rất vui mừng.

Đình Kiến Quốc lái chiếc xe Santana màu đen chở ba đứa trẻ, đầu tiên là đi thăm viện bảo tàng. Đình Dật nhìn các loại súng vũ khí trưng bày bên trong, thỉnh thoảng thảo luận với Thẩm Trường Đông cùng Kiến Quân, cô tuyệt đối không bỏ qua những mẫu vật mà du khách có thể chạm vào, chỉ có Lý Bối Bối hình như không thích thú lắm yên lặng đi theo phía sau.

Sau khi đi dạo mấy vòng, mọi người đều cảm thấy mệt, Đình Dật không ngừng la đói bụng. Vì vậy Đình Kiến Quốc như lời đã hứa đưa cô đi ăn Kentucky. Lúc đó các cửa hàng ăn nhanh chưa mọc lên như nấm giống ngày nay, có khoảng một vài tiệm với một hàng dài các khách hàng đứng chờ, ngày nghỉ còn đông hơn. May mắn Đình Kiến Quốc có ngoại tệ, khi đó ngoại tệ rất hiếm, dùng ngoại tệ có quyền ưu tiên mua Kentucky.

Lần đầu tiên được ăn thức ăn nhanh của phương Tây, thức ăn rất khác nhau, Đình Dật cùng Thẩm Trường Đông cảm thấy rất mới lạ, ăn một cách ngon lành. Chỉ có Lý Bối Bối đối với gà chiên trước mặt chỉ ném một chút liềm bỏ xuống, lịch sự lau miệng ngồi yên chờ bọn họ, hỏi cô bé tại sao không ăn, cô bé nói không đói bụng.

Đình Dật với miệng cùng nửa khuôn mặt đã dính đầy dầu nhìn cô bé, đột nhiên cảm thấy thật ra thì gà chiên cũng không ngon lắm, không giống như gà kho, nhớ lại lời mẹ nói ăn đồ ăn nhiều dầu không tốt cho sức khỏe, hơn nữa gặm cắn như vậy không giống một cô gái dịu dàng (Đình Dật không ý thức được rằng từ bé đến giờ cô không có điểm gì gọi là dịu dàng) Vì vậy cũng dừng lại không ăn, vội vàng lau mỡ dính trên mặt.

Nhìn sang phía Thẩm Trường Đông, mặc dù tốc độ ăn của hắn không chậm nhưng cứ chỉ nhẹ nhàng hơn, có thể thấy cách giáo dục không tệ, nói như vậy không phải là đang nói cô chú dạy con không tốt sao? Đình Kiến Quân gạt bỏ suy nghĩ của mình, ba mẹ Đình Dật đều là người có học vấn cao, xuất thân của Kỷ Vân là từ một gia đình gia giáo, bản thân là một cô gái khuê tú, bộ dáng hiện tại của Đình Dật không phải là bộ dáng mà bà mong muốn.

Nhưng Đình Kiến Quân cảm thấy bộ dáng em gái như vậy cũng rất đáng yêu, so với cô bé nhà họ Lý kia cũng không kém gì, vì vậy anh nhìn những thay đổi trước và sau của em gái, chỉ có thể nói một câu: “Lúc ăn cơm quan trọng nhất là đưa đồ ăn vào bụng, chỉ cần kết quả, không cần biết quá trình thế nào!” Hy vọng em gái có thể hiểu ý anh, chỉ là nhìn cô bé tí mĩ quan sát Lý Bối Bối, không biết có phải là anh đang vỗ vào mông ngựa không.

Ai ngờ Đình Dật không để ý đến anh, sau khi ăn no lại tiếp tục hành trình.

Bởi vì ba người cũng sắp vào trung học, mấy ngày tiếp theo Đình Kiến Quân đưa bọn trẻ đi biển chơi, bảo tàng khoa học và công nghệ, bảo tàng lịch sử và những nơi khác để nâng cao kiến thức, chứ không phải đi chơi như bình thường. Đình Dật với Thẩm Trường Đông đều rất tò mò đối với tất cả những nơi được đi tham quan, muốn biết nhiều hơn, trong trường Lý Bối Bối hay tổ chức các hoạt động nên đã không ít lần đi tới những nơi này nhưng vẫn kiên nhẫn đi cùng bọn họ, thỉnh thoảng còn có thể cùng anh Kiến Quân giải đáp những thắc mắc của hai người, tận đáy lòng Đình Dật cùng Thẩm Trường Đông đều rất hâm mộ những đứa trẻ ở thủ đô, bọn họ có thể tiếp xúc với mọi môi trường muôn màu muôn vẻ, thật là hạnh phúc biết bao. Nghe nói mấy ngày sau Lý Bối Bối sẽ tham gia trại hè cùng các bạn nước ngoài, càng thêm hâm mộ.

Mình phải đến Bắc Kinh học! Đình Dật thầm hạ quyết tâm, không thể học tiểu học trung học vậy thì mình đến đây học đại học! Bắc Kinh hãy đợi tôi! Đình Dật điên cuồng gào thét trong lòng.

Ý tưởng của Thẩm Trường Đông cũng giống như vậy, thậm chí còn muốn nhiều hơn, lúc này cậu bé ý thức được tầm quan trọng của hoàn cảnh đối với con người, nếu như Đình Dật sinh ra ở Bắc Kinh có thể biến thành bộ dạng hung dữ bá đạo như bây giờ không, hay sẽ dịu dàng yên tĩnh như Lý Bối Bối?

Để thuận tiện hơn, Đình Dật cùng Thẩm Trường Đông không về khách sạn cùng ba mẹ mà ở nhà bác cả, lúc anh trai rảnh rỗi sẽ chơi cùng cô, nếu như anh bận việc không đi được thì do nhân viên bảo vệ của bác trai đưa bọn họ đi chơi khắp nơi.

Không biết có phải Lý Bối Bối có ít bạn cùng tuổi hay không mà đặc biệt thích hai người bọn họ, mấy ngày nay cô bé luôn đi chơi cùng hai người, cho dù đi qua nhiều nơi cô bé cũng không than vãn. Đình Dật đều rất khâm phục đối với sự hiểu biết của cô bé.

Ở thành phố của bọn họ, lên trung học cơ sở mới bắt đầu có lớp tiếng anh, hai năm trước mẹ bắt đầu dạy cô học tiếng anh, sớm hơn so với những bạn học cùng. Nhưng bởi vì mẹ rất bận, cô cũng ham chơi, khi đó còn chưa có lớp học thêm cùng giáo viên dạy thêm, cô học không đều, đến bây giờ cũng chỉ có thể nhìn một vài chữ đơn giản, Thẩm Trường Đông so với cô cũng không khá hơn là bao nhiêu.

Nhưng khi nhìn Lý Bối Bối, từ mẫu giáo đã bắt đầu học song ngữ, sau khi tốt nghiệp tiểu học gặp người nước ngoài cũng có thể nói chuyện, Đình Dật cùng Thẩm Trường Đông nhìn thấy thì vô cùng sùng bái. Hơn nữa người ta còn có thể đàn dương cầm, mới vừa thi đậu cấp tám, còn học múa ba lê. Hôm qua Đình Dật quan sát khi cô xuống cầu thang bước rất chậm, nghĩ thầm trong bụng cô gái dịu dàng cũng có tật xấu, bây giờ nhìn lại mới thấy đó không phải là tật xấu rõ ràng là biểu hiện của sự cao quý!

Sau bữa tối lúc ngồi trong sân hóng mát, Đình Dật thỉnh thoảng thờ dãi. Trong sân trường nhỏ ở quê hương, cô có thói quen luôn hung bạo đối với người khác, sau khi cô bắt đầu biết đọc chữ, kiến thức không hẹp thành tích tốt, hoàn cảnh tốt, thậm chí đánh nhau cũng không kém ai. Nhưng Sau khi gặp Lý Bối Bối, lần đầu tiên cô cảm thấy chênh lệch, đó là chênh lệch giữa cô và người khác, đây là cảm giác mà từ trước tới giờ cô chưa bao giờ cảm thấy.

Đình Dật đắm chìm trong cảm giác hồi tiếc, thậm chí bác gái gọi ăn dưa hấu cũng không có phản ứng gì, Thẩm Trường Đông lễ phép gạt đầu sau đó thức tỉnh Đình Dật còn đang ngẩn người, thật là kỳ quái, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ im lặng như vậy.

Hình như Đình Dật còn chưa tỉnh lại, lắp bắp hỏi Thẩm Trường Đông: “Bạn có cảm thấy tự ti trước Lý Bối Bối không?”

Thẩm Trường Đông suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc trả lời: “Không biết.”

“Tại sao? Bạn không cảm thấy bạn ấy rất lợi hại sao? Lần trước mẹ mình nhìn thấy bạn ấy giống như hận tại sao bạn ấy không phải con mẹ.”

“Bạn ấy là con gái, mình là con trai, mẹ mình không muốn mình biến thành con gái.”

Đình Dật tức giận chỉ muốn đáp cậu một cái, lại nhin không được hỏi tiếp: “Vậy bạn có cảm thấy bạn ấy mạnh hơn mình không? Trước kia bạn có gặp ai hơn bạn ấy chưa?”

Lần này Thẩm Trường Đông vui vẻ trả lời: “Không có, bạn ấy không bằng bạn.”

Đinh Dật có chút không tin còn hơi mừng rỡ, lập tức hỏi tiếp: “Bạn ấy không bằng mình chỗ nào?”

“Đánh nhau, mười Lý Bối Bối cũng không phải là đối thủ của bạn.”

Đinh Dật tức điên đập một cái, cô đã rất mất mát, cậu ta là bạn cô mười năm rồi còn trêu chọc cô, đúng là con trai thấy sắc đều quên hết tình người.

Quen biết Đinh Dật nhiều năm như vậy nên Thẩm Trường Đông có thể nhanh nhẹn thoát được, đứng xa nghiêm mặt nói: “Thật ra thì bạn cũng chỉ nhìn thấy một mặt của bạn ấy, không thể tự so sánh mình như vậy, không thể tự ti, ở nơi đất khách không phải bạn không bằng bạn ấy, chỉ cần bạn hài lòng là được.”

Những lời này giống như là đang giảng dạy nhưng Đinh Dật lại tương đối hài lòng, sau đó Thẩm Trường Đông nói tiếp: “Theo mình thấy không chừng Lý Bối Bối cũng hâm mộ chúng ta, nếu không tại sao bạn ấy cứ đi theo chúng ta? Không phải bạn ấy rất quen thuộc với những chỗ kia rồi sao?”

Lý Bối Bối hâm mộ bọn họ sao? Mặc kệ thế nào, những lời này chứng tỏ cô rất uy phong, Đinh Dật vui mừng đi ăn dưa hấu, bác gái nói đây là khu trồng dưa nhiều nhất, dưa ở đây đều rất ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương bốn

Từ khi vào trung học, chiều cao của Đinh Dật tăng mãnh liệt cứ mỗi năm mười centimet, cơ thể cũng không còn gầy nữa, học sinh nam bàn tán sau lưng: “Ăn phải phân hóa học sao?” Sau đó bị Đinh Dật nói còn khó nghe hơn: “Con heo này đòi xương sườn rồi!”

Đĩ nhiên đây đều là lời đồn, ai cũng không dám để những lời không hay truyền đến tai Đinh Dật. Mặc dù hai năm nay tình khí của cô thay đổi rất nhiều, càng ngày càng giống học trò ngoan chứ không phải là nữ vương của trường, nhưng uy lực vẫn rất lớn, chỉ cần cô lớn giọng thì đảm bảo những học sinh nam sẽ phát run.

Bình thường Đinh Dật sẽ không ra tay đối với nữ sin, cô còn bảo vệ không ít nữ sinh nhiều lần bị bắt nạt, vì vậy quan hệ của cô với nữ sinh càng thân hơn. Có những nữ sinh nói với các nam sinh: “Các bạn còn dám nói xấu sau lưng sao, người ta thông minh như vậy còn bị mắng thành heo, các bạn học không tốt bằng bạn ấy, đánh không lại bạn ấy, thế thì làm được gì?” Lời nói làm cho nam sinh lộ vẻ tức giận nhưng cũng không dám nhiều lời. Đinh Dật bây giờ gầy hơn rất nhiều, mùi vị của quả dấm sẽ không dễ chịu chút nào.

Người vui nhất đối với sự biến đổi cơ thể của Đinh Dật là mẹ Kỷ Vân. Bà hớn hờ mua các loại quần áo giúp con gái trở nên xinh đẹp, mặc dù những quần áo này nửa năm sau sẽ nhỏ lại mặc không vừa, bà vẫn vui vẻ. Kỷ Vân cùng chồng Đinh Phụng Linh đều cao gầy, không nghĩ đến con gái lại thấp bé, vốn dĩ bà luôn thờ ơ ngẩn thờ dài chấp nhận sự thật, chợt có kỳ tích xuất hiện, sao bà lại không vui chứ?

Thời gian thấm thoát trôi, vốn dĩ khuôn mặt Đinh Dật tròn từ từ thon gầy, trở thành mặt trái xoan, mí trên hơi sưng cũng đã biến mất, đôi mắt càng trở nên có hồn hơn, có thể thấy có hướng phát triển thành một cô gái xinh đẹp. Nhưng đối với sự biến hóa này bản thân Đinh Dật không cảm thấy vui, bề ngoài đột nhiên thay đổi làm cô cảm thấy xa lạ đối với bản thân, đã lâu rồi cô không đánh nhau nữa, nhưng cô tin rằng công lực của cô nhất định giảm xuống.....tay dài chân dài làm cho cơ thể cô cân đối ngược lại không bằng trước kia, bây giờ cơ thể cao gầy như cây trúc lại làm cho cơ thể linh hoạt hơn.

Cô ngồi bàn đầu trong nhiều năm qua, ngoài ra cô còn đọc nhiều sách khiến cho mắt cô bắt đầu cận thị nhưng cơ thể cao gầy ngồi bàn đầu sẽ gây trở ngại cho các bạn phía sau, không thể không chuyển ra bàn sau, đồng nghĩa với việc phải đeo kính thường xuyên, vì vậy cô liền có biệt hiệu à “bốn mắt”.

Cũng vì vậy mà Đinh Dật không vui với sự thay đổi chiều cao của bản thân. Cơ thể phát triển là quy luật tự nhiên, cô muốn ngăn cản cũng không có biện pháp, cùng lúc đó cô không cách nào ngăn cản sự phát triển ngày càng lớn của bộ ngực, xoay xoay vắn vắn mặc áo lót mà mẹ cô cẩn thận lựa chọn, mỗi ngày Đinh Dật giống như kẻ trộm đứng trước gương uốn éo nửa ngày mới dám ra ngoài, làm như vậy là để đảm bảo mặc áo khoác đủ dày, không để cho người khác nhìn thấy dấu vết của áo lót.

Chuyện này trở nên khó khăn hơn khi mùa hè đến, Đinh Dật không biết có phải là do áo lót có nhiều màu sắc cùng kiểu dáng hay không nhưng phần lớn mẹ cô mua đều là màu trắng, màu hồng, vàng nhạt, xanh dương. Quần áo mùa hè rất mỏng, cô mặc áo lót nào cũng cảm thấy người đứng sau lưng đều có thể nhìn thấy, không nhìn được trách mẹ mua áo lót không tốt khiến cho Kỷ Vân tức giận mắng cô: “Mẹ chọn quần áo cho con so với mẹ còn nghiêm túc hơn, nếu không tốt vậy con tự mình đi mua đi!”. Lúc đó Đinh Dật liền tự mình đi chọn áo lót nhưng cô mặc kích cỡ bao nhiêu cũng không biết.

Cô xấu hổ đi ra ngoài, việc học vẫn là trên hết. Khi đi học cùng Thẩm Trường Đông, Đinh Dật luôn cố gắng đi phía sau hấn không đưa lưng về phía hấn, làm cho Thẩm Trường Đông kinh ngạc: “Cô gái này luôn luôn vênh vào đi trước dẫn đường, hấn giống như người hầu của cô, gần đây sao lại trái ngược như vậy? Mỗi năm đều có chuyện lạ xảy ra, năm nay lại đặc biệt nhiều hơn, Đinh Dật càng ngày càng trở nên kỳ quái.”

Chiều cao của Đinh Dật tăng đến một mét sáu mươi bảy thì dừng, sau này tăng trưởng từ từ gần như ổn định khiến cho ba Đinh hối tiếc: “Ba đang tính

cho con gái đi thi người mẫu nhưng không được rồi.” Đình Dật cùng mẹ phản đối: “Con (con gái em) không cần thi người mẫu.” Khi đó trong mắt các bậc phụ huynh làm người mẫu là một nghề không tốt, học giỏi rồi thi đại học mới tốt, ba Đình cũng chỉ là thấy con gái ngày càng phát triển nên mới tính toán như vậy, thật ra tâm tư không muốn vậy, không ngờ vừa nói ra khỏi miệng liền gặp sự phản bác của vợ cùng con gái, không thể làm gì khác hơn là ảo não đứng dậy đi vào phòng đọc sách.

Ngược lại Đình Dật cảm thấy nghề người mẫu không phải là nghề xấu, cô cho rằng bản thân thông minh không cần phải dựa vào nhan sắc để kiếm cơm, mặc dù bây giờ nhìn cô có vẻ khuynh quốc khuynh thành.

Học kỳ cuối của trung học cơ sở, mọi người chuẩn bị thi cuối cấp, cả thành phố chỉ có hai trường chuyên cấp ba, học sinh của hơn một trăm trường trung học cơ sở đều muốn thi vào trường nhưng số lượng học sinh ở bốn tỉnh đều rất đông, nếu như không thể thi vào trường chuyên, hy vọng thi đại học rất mong manh.

Mặc dù Đình Dật luôn đứng nhất nhưng trường cấp một là nơi ba cô làm việc, tiêu chuẩn cũng không cao lắm, sự cạnh tranh với cả thành phố đối với bất kỳ ai cũng cảm thấy không yên tâm, hơn nữa trong kỳ thi còn xuất hiện thêm một số nhân tố nữa.

Thành tích của Thảm Trường Đông luôn đứng sau Đình Dật, ba mẹ Trầm càng không yên tâm, mẹ Trầm mua các sản phẩm bổ não phục vụ hai người khiến cho Thảm Trường Đông lên án: “Nếu uống thuốc bổ não con sẽ chảy máu mũi!”. Lên án không có hiệu quả, mẹ Trầm vì con trai không lý giải được tâm tình mình, không ngừng cố gắng mua thuốc bổ.

Vừa uống một chai thuốc bổ não ngọt ngào vừa nhìn Thảm Trường Đông đang âu sầu, Đình Dật đưa ra đề nghị: “Để mẹ mình nói giúp cho, mẹ là bác sĩ, nói chuyện tương đối có uy tín.” Chủ yếu là thuốc bổ này cô cũng uống chán rồi.

Kỷ Vân một phen thâm hại dùng lý luận “Thuốc bổ không bằng thực bổ” để trấn át thuốc bổ của mẹ Trầm.

Người giải quyết tận gốc là Thảm Hà, ông mang đến cho hai đứa trẻ tin tức tốt: “Cuối tuần này trường trung học tốt nhất thành phố sẽ tổ chức một cuộc thi để tuyển sinh, những người thuộc top đầu sẽ được cử đi học chuyên môn, ông đã đăng ký cho hai đứa trẻ.”

Thật là một tin tức tốt, nếu như được cử đi học chuyên môn, như vậy cuộc sống gian trước trước khi thi có thể kết thúc, Đình Dật có một thứ hạng tốt trong các giải thi đua, giải thưởng toán học, vấn đề cạnh tranh có ưu thế hơn, so với cuộc thi bình thường, Thảm Trường Đông cũng có ưu thế cạnh tranh.

So với thi cấp ba được cử đi học chuyên môn khó hơn, nghe nói có hơn một ngàn thí sinh ưu tú dự thi, chỉ lấy có bảy mươi người nhưng đau dài không bằng đau ngắn, hai đứa trẻ kích động vô cùng.

Sau một tuần hai người mất ăn mất ngủ cũng hết sức làm tất cả các đề thi cũng như bổ sung những kiến thức còn thiếu.

Người lớn hai gia đình cùng hai đứa trẻ mang tâm trạng khẩn trương chuẩn bị nghênh đón cuộc thi, trước ngày thi đầu tiên Đình Dật sốt nhẹ, uống thuốc hạ sốt cũng không có tác dụng, Kỷ Vân vô cùng lo lắng không thể làm gì khác hơn là đưa con gái vào phòng cấp cứu truyền nước, Đình Dật lăn qua lăn lại tất nhiên là không nghỉ ngơi tốt.

Ngày thi hôm sau thật hỗn loạn, Đình Dật hoa mắt không nhìn thấy rõ bài thi, ngồi trong góc nhìn Thảm Trường Đông nghiêm túc làm bài thi, Đình Dật ép buộc bản thân tập trung chú ý vào bài thi. Vì sợ làm ảnh hưởng đến Thảm Trường Đông, người lớn hai gia đình không dám nói chuyện Đình Dật phát sốt, chỉ nói ngày hôm qua ngủ không ngon.

Kiên trì thi hết ba cuộc thi, lúc Đình Dật đang muốn đứng dậy đi ra khỏi phòng học liền cảm thấy đi đứng đã bị khống chế, trước mắt tối sầm thiếu chút nữa ngã xuống đất, may mắn có một nam sinh ở bên cạnh kịp thời đỡ lấy cô. Thảm Trường Đông thấy thế vội vàng đi lên công cô ra ngoài, bây giờ hân không gầy yếu như xưa, vác Đình Dật trên vai còn có thể đi rất nhanh.

Ba mẹ Đình đứng bên ngoài thấy Thảm Trường Đông công con gái đi ra gấp đến độ muốn nổi điên, vội vàng gọi xe cấp cứu.

Ở bệnh viện kiểm tra cận kề mới biết là gần đây cô quá sức dẫn đến hệ miễn dịch giảm xuống, hơn nữa vốn dĩ cô còn thiếu máu, ngồi lâu sẽ dễ ngất xỉu.

Thiếu máu cùng với huyết áp cao là do bà ngoại truyền cho Kỷ Vân, sau này Kỷ Vân truyền cho Đình Dật, bình thường không có gì lo lắng, không ngờ sớm không phát muộn không phát, lại sốt nhẹ vào đúng lúc đang diễn ra kỳ thi, làm ảnh hưởng lớn cho Đình Dật.

Sau khi thi xong không bao lâu cơ thể liền hồi phục, mọi người đều không nhắc đến chuyện thi cử với cô, ngược lại chính cô khí thế bừng bừng hỏi Thảm Trường Đông thi như thế nào, Thảm Trường Đông nhìn dáng vẻ cô cười như không có tim không có phổi, cũng không kiêng kỵ nói thẳng: “Những môn khác đều được, toán học hơi khó có một số nội dung cũ, nếu như không phải chúng ta làm nhiều đề như vậy, sợ rằng sẽ không dễ ứng phó, bạn thi sao?”

Đình Dật khề nhếch miệng, cười khò nói: “Mình ngược lại với bạn ngoại trừ môn toán lúc đầu mình hoàn toàn tỉnh táo thì ngữ văn cùng anh văn cái gì mình cũng không nhớ.”

Từ đó đến giờ Đình Dật không phải loại người thi vô cùng tốt lại nói không làm được bài, cho đến bây giờ cô có một nói một, cô nói không tốt chính là không tốt, nếu thi tốt đã sớm hạ hê rồi. Thảm Trường Đông không ngờ Đình Dật sau khi tiếp nhận những đả kích từ Lý Bối Bối liền nhanh chóng tiếp nhận sự ngăn trở lần thứ hai, hân nhất thời không biết nên nói những gì. Đình Dật cũng không nói nhiều, quay đầu ngồi nói chuyện cùng ba Đình.

Những ngày tiếp theo không có sóng gió gì, Đình Dật vẫn đứng nhất mỗi kỳ thi, mỗi ngày vẫn đi học cùng Thảm Trường Đông.

Trong lớp có các một số học sinh, bọn họ tính toán trực tiếp ra xã hội hoặc là học trường kỹ thuật rồi chờ phân việc, sau khi vào cuối kỳ bọn họ đã chờ

ngày nhận bằng tốt nghiệp rồi, vì vậy học tập không nghiêm túc, đối với bài tập của Đinh Dật không những chép nhanh mà còn đảm bảo chính xác tỷ số. Đinh Dật chẳng hề để ý đến bọn họ, cô không đủ kiên nhẫn giảng giải từng chút cho các bạn nghe, huống hồ những người chép bài tập xấu cô cũng không thích nghe.

Không giống những học sinh tốt khác như La Bình và Thẩm Trường Đông, bọn họ không cho phép ai chép bài tập của mình, có bạn hỏi bài sẽ chỉ bảo tận tình, trong lớp có nhiều bạn có chí cầu tiến rất thích cùng bọn họ thảo luận các vấn đề. Hàng năm Đinh Dật đều bị cô giáo túm tụm với nhóm “Học sinh dốt”, còn dịu dàng gọi cô “Chị Dật”, cộng thêm sự uy phong thường ngày của cô, nghiêm nhiên có thể làm chủ tình thế.

Học sinh trung học và trung học cơ sở phải có điểm trên trung bình mới được lựa chọn, thành tích tốt nhất hoặc hoàn cảnh gia đình không tốt sẽ chọn học trung học, như vậy không những có thể tốt nghiệp sớm, xem như được làm “Cán bộ”, không giống với trường kỹ thuật tốt nghiệp rồi làm công nhân, điểm tốt nghiệp trung học thậm chí còn muốn vượt qua trường chuyên cấp ba.

Chỉ là ba mẹ Đinh Dật cùng Thẩm Trường Đông đều là những người tốt nghiệp cao đẳng sư phạm, dĩ nhiên sẽ không nóng vội muốn hai đứa trẻ đi làm, lên trung học cơ sở là tốt nhất.

Thành tích cuộc thi tuyển sinh cử đi học chuyên ngành rất nhanh đã có, Đinh Dật đứng thứ hai trăm đúng như cô đoán hoàn toàn không có hy vọng. Thẩm Trường Đông vượt xa người thường đứng thứ năm mươi sáu, xem như vì quyền lợi muốn giải phóng bản thân.

Đinh Dật làm cho ba mẹ rất tức giận nhưng cho tới bây giờ chưa kể học tập, lần này là tai nạn tự nhiên, ba mẹ Đinh không oán giận cô còn lo con gái từ trước đến giờ đều thuận buồm xuôi gió có nghĩ quẩn hay không, thận trọng nhìn sắc mặt cô, phát hiện không có gì khác thường mới yên tâm. Đinh Phụng Linh vung tay lên: “Không nhắc tới những thất bại nhỏ, con gái của ba vẫn luôn giỏi nhất!”

Mặc dù không có những lời của chồng Kỷ Vân căn luôn khích lệ con gái, cũng thuận tiện nói ra mục tiêu mới: “Nghe nói lần này trường cấp ba sẽ phát học bổng cho học sinh có thành tích ưu tú, tốt nhất con nên tranh thủ đi.”

Đinh Phụng Linh nói tiếp: “Đó là giải thưởng của công ty, học sinh muốn thi vào trường Nhất Cao mới có, không phải Đinh Dật muốn thi vào trường Nhất Trung với Trường Đông sao?” Trường Nhất Cao là một trường điểm khác, danh tiếng cùng thực lực đều ngang với Nhất Trung, từ trước đến giờ luôn muốn cạnh tranh tuyển chọn sinh viên cùng đối thủ. Chỉ là Nhất Trung thuộc phạm vi thành phố, trường Nhất Cao lại là trường học cho trẻ em lớn nhất trong ngành công nghiệp trụ cột của thành phố, thí sinh đăng ký chỉ có thể chọn một, hai trường đều rất nổi tiếng, sẽ không bao giờ tuyển nguyện vọng hai.

Trường trung học của Đinh Dật cũng là trường học kinh doanh, trong trường từ trên xuống dưới đều khích lệ học sinh có thành tích tốt dự thi trường Nhất Ca, còn đặc biệt tặng thưởng cho các học sinh ưu tú, giáo viên đã sớm bắt đầu thuyết phục học sinh.

Chỉ là từ khi bắt đầu đi học Đinh Dật cùng Thẩm Trường Đông đều học cùng lớp, hai người còn là hàng xóm, cũng xem như có thể giúp đỡ lẫn nhau, Đinh Phụng Linh theo bản năng cho rằng con gái nên dự thi vào trường Nhất Trung cùng Thẩm Trường Đông

Đinh Dật không nói gì mất sáng ngời hỏi ba: “Tiền thưởng cao nhất là bao nhiêu?”

“Những người nằm trong top mười của thành phố được một nghìn tệ, người đứng đầu được năm nghìn tệ.”

Lúc này ánh mắt Đinh Dật không thể sáng hơn được nữa, quả thật là cuồng nhiệt, cô hào hùng tuyên bố: “Con muốn dự thi trường Nhất Cao, làm rạng danh công ty.”

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương năm

Những ngày sau đó Đinh Dật không giống như là đang chuẩn bị dự thi mà mất ăn mất ngủ, ngã một lần nên khôn hơn, bây giờ cô có kế hoạch từng bước từng bước tiến đến mục tiêu. Đầu tiên cô lập thời gian làm việc và nghỉ ngơi nghiêm khắc, cũng ép buộc bản thân tuân theo. Cô hy sinh cả thời gian đọc truyện mỗi ngày, bởi vì cô muốn rèn luyện cơ thể nên cô không bỏ ba mươi phút tập thể dục mỗi ngày.

Sau đó chủ động từ bỏ tất cả đồ ăn vặt, mẹ nói cô ăn gì cô đều sẽ ăn khiến cho Kỷ Vân rất yêu chiều.

Buổi tối khi về nhà cô đuổi ba mẹ ra khỏi phòng đọc sách cũng không cho phép bọn họ xem tivi, không được nói chuyện lớn tiếng, cô vì bản thân nên muốn tạo hoàn cảnh học tập tốt nhất.

Thẩm Trường Đông đã được cử đi học chuyên ngành, lúc này đi học cũng là để ứng phó với mọi tình hình, bị Đinh Dật chộp lại bất hấn thay cô xử lý mọi việc trong lớp, nói tóm lại tất cả đều vì chuyện thi chuyên cấp của cô Đinh.

Một thời gian dài như thế Kỷ Vân mỗi đêm đều phải đi bộ ngoài đường không ngừng nhẹ giọng hỏi cô: “Đình Dật, con rất thiếu tiền sao?” Bà tự nhận mình là một người mẹ sáng suốt, không bao giờ bạc đãi con gái.

Đình Dật hiền ngang nói: “Con muốn bắt đầu kiểm số tiền đầu tiên trong đời, chủ tịch Mao đã dạy chúng ta không thể cảm thấy thỏa mãn với tình trạng nhàn nhả.”

Nói như vậy chứ bà cũng không có ý kiến phản đối tinh thần học tập hăng say của con gái, không thể làm gì khác hơn là mỗi tối lại đi ra ngoài đi bộ cùng hàng xóm để bồi dưỡng tình cảm.

Nhảy nết đã là cuối mùa xuân, ngày càng trở nên dài, buổi chiều sau khi tan học Đình Dật cùng La Bình đồ mò hôi trên sân thể dục. Đứng nghiêm nhảy xa, ném bóng, chạy nhanh năm trăm mét, cũng luyện tập các hạng mục trong cuộc thi một lần, mặt trời lặn rồi vẫn cười híp mắt nhìn mọi người, hình như khoảng cách về Tây Sơn vẫn còn một đoạn.

Hôm nay tâm trạng không tệ, hai người tương đối hài lòng với thành tích luyện tập liền tìm bậc thang trong sân ngồi nghỉ ngơi.

La Bình gầy yếu, lịch sự, bình thường cũng không thích vận động, luyện tập nửa ngày đã sớm mệt mỏi không chịu nổi còn chảy không ít mồ hôi, giờ phút này đang dùng tay lau quạt. Đình Dật hết nhìn đồng rồi nhìn tây thấy trong sân bóng có người ném trúng ba quả banh liền không nhịn được trầm trồ khen ngợi khiến cho người con trai cao lớn kia quay đầu lại cười với bọn họ lộ ra hàm răng trắng sáng. Nhìn người con trai đó khá lớn tuổi, không giống như là học sinh trường bọn họ, trang thiết bị trong trường không tệ, sau khi tan học thường có người ngoài vào chơi bóng.

La Bình phát hiện Thẩm Trường Đông nhìn không được trầm trồ: “Học sinh được cử đi học thật tốt, không cần thi chuyển cấp. Khi đó mình muốn đăng ký nhưng lúc biết tin đã muộn, cũng hết hạn rồi.” Đình Dật nghe vậy có chút áy náy, trường học cũng vì ngăn ngừa tài liệu bị lộ ra ngoài nên không công bố tin tức Nhất Trung tuyển sinh, ba Thẩm thông qua đường khác mới biết được tin tức đăng ký cho bọn họ, khi tới trường nói với các bạn mới biết không kịp nữa rồi. Thành tích của La Bình không tệ thậm chí còn tốt hơn Thẩm Trường Đông, nếu cô ấy đăng ký chưa chắc đã không có cơ hội.

Vì vậy Đình Dật vội vàng lên tiếng an ủi cô: “Mình có cơ hội nhưng vẫn lãng phí không phải sao? Hai trường học đều không khác nhau lắm, hệ thống trang thiết bị của trường Nhất Trung không tốt bằng Trường Nhất Cao, nghe nói còn phải ở trong trường, toàn bộ đều trong môi trường giáo dục khép kín, rất khó chịu, Thẩm Trường Đông tự làm khổ mình rồi.”

La Bình cười nói: “Nhưng môn ngữ văn ở trường Nhất Trung rất tốt, mặc dù hai trường đều không khác nhau lắm nhưng người nổi tiếng đều tốt nghiệp trường Nhất Trung.” So với Đình Dật, La Bình Thích Ngữ Văn hơn.

Đình Dật cười ha ha: “Thì ra bạn cũng muốn thi vào trường Nhất Trung, cô chủ nhiệm biết sẽ rất đau lòng, chỉ là sẽ bớt đi một đối thủ cạnh tranh học bổng của mình, thật đáng để ăn mừng!”

La Bình dờ khóc dờ cười nhìn cô: “Nếu như chúng ta thi đậu sẽ phải tách ra, bạn không cảm thấy khó chịu sao? Tách ra với mình thì không sao nhưng người theo đuổi bạn nhiều năm, đi theo làm tùy tùng không có công lao cũng có khổ lao, bạn làm như vậy thật vô tình.” Nói xong nhìn qua chỗ Thẩm Trường Đông bủn rủn môi.

Đình Dật ôm chầm La Bình cười hi hi nói: “Nói thật thì mình cũng bỏ được bạn, chỉ là bạn không cần phải nói chuyện văn vẻ như vậy được không, Thẩm Trường Đông theo đuổi mình lúc nào, mình thấy không ngoại trừ hai loại khả năng, một là đi sau lưng bảo vệ mình hoặc là tìm thời cơ trả thù, nói thật cho bạn biết giữa mình và hắn có mối thù.”

Đình Dật cười nói không nghiêm chỉnh, La Bình không nói gì thêm nữa, nghỉ ngơi xong đang muốn về nhà lại bị Đình Dật lôi đi nhảy dây.

Ở góc bãi tập có một xích đu bằng sắt, những đứa bé hay thích đứng trên miếng sắt hai chân dùng sức đẩy ra, Đình Dật cũng là một cao thủ, chỉ là thường có rất nhiều người đứng xếp hàng, cô không có kiên nhẫn đứng đợi. Bây giờ trời không còn sớm, Đình Dật nhìn thấy người con trai đang chơi đùa lại thu dọn đồ đạc, vội vàng kéo La Bình qua chiếm chỗ.

Đình Dật để La Bình chơi trước nhưng La Bình cao lớn lại nhút nhát không dám đứng trên đó. Đình Dật bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đỡ cô ngồi lên, tự mình đẩy xích đu cho cô.

Không bao lâu sau La Bình muốn xuống để Đình Dật chơi, hai tay Đình Dật nắm xích sắt, hai chân cùng nhảy lên miếng sắt, không cần L Bình đẩy, hai chân khom xuống dùng lực đẩy lên trước chờ sau khi hạ xuống lại đẩy từ phía sau lên. La Bình vỗ tay bảo hay, chỉ thấy cô càng đẩy càng cao, tốc độ càng ngày càng nhanh, lại cảm thấy o lảng, lớn tiếng kêu để cô chậm lại.

Đình Dật mắt liếc tai nghe, vừa tiếp tục giữ vững tốc độ, vừa cười ha ha, tiếng cười như chuông xuyên qua không gian yên tĩnh của cả sân tập, ánh nắng chiều đỏ như lửa cuối chân trời chậm chạp không chịu biến mất, hình như đang cố gắng trầm trồ khen ngợi cô gái tràn đầy sức sống.

Sự biểu diễn của Đình Dật thu hút không ít người vây xem, cuộc thi đấu bên sân bóng rõ ràng kết thúc, mọi người tản ra, có những người rời đi, có những người đi về phía bên này.

La Bình chào Thẩm Trường Đông lại thấy người con trai lúc nãy ném bóng vào rổ cũng đã đi tới, da người con trai hơi đen, bộ mặt cảm giác như ánh mặt trời, đứng gần nhìn mới phát hiện ra người con trai đó không chỉ có hàm răng trắng, khuôn mặt cũng rất anh tuấn, ánh mắt người con trai đó nhìn Đình Dật lên xuống, la lớn: “Cô bé em đây rất tốt!”

Đình Dật thấy nhiều người nhìn cô như vậy thì càng cố gắng hơn, trong lòng hài lòng, cô buông lỏng một tay, cơ thể từ bên kia dây vòng qua khiến cho mọi người trầm trồ khen ngợi. Tiếng khen qua đi là giọng nói cực kỳ tức giận của Thẩm Trường Đông: “Đình Dật bạn đừng tạo gió nữa, nhanh xuống

mau, đến lúc phải về nhà rồi!”

Nhìn sắc trời đã tối, Đình Dật không dùng sức nữa, tư từ giảm tốc độ, lúc gần dừng lại cô tính như mọi ngày nhảy xuống chào cảm ơn, không ngờ trượt chân, rơi vào khoảng không, lúc rơi xuống đùi phải va chạm một chút. Thảm Trường Đông thấy thế liền vội vã chạy lên đỡ nhưng không kịp, chỉ thấy một đầu gối cùng hai bàn tay Đình Dật đã chạm đất.

Mọi người kêu lên chạy qua vội vàng đỡ cô, Đình Dật la đau, trong lúc La Bình đỡ dậy xem xét vết thương. Cũng may bàn tay chỉ bị trầy da, đầu gối bên phải có chút thê thảm không nở nhìn, khi xắn quần lên, đầu tiên là da trắng bệch, rất nhanh liền chảy máu tươi, bên trong còn dính đá vụn, ở cái nhìn đầu tiên có cảm giác đâm máu. La Bình nhìn cô nước mắt lưng tròng, ý nghĩ đầu tiên chính là: “Xong rồi, đôi chân thon dài của Đình Dật sau này sẽ không mặc váy được rồi thật đáng thương.”

Thảm Trường Đông nhủ thầm, đối với La Bình đang ngăn người kêu lên: “Khẩn tay.”

La Bình có chút sững sờ: “Cái gì?”

“Đưa khăn tay của bạn cho mình, mình giúp bạn ấy cầm máu!” La Bình cũng giống như các bạn nữ trong lớp đều có thói quen đem khăn tay, nghe vậy vội vàng móc ra, cô ấy bị dọa sợ không biết bây giờ nên làm gì.

Thảm Trường Đông nhẹ nhàng vạch vết thương của Đình Dật ra, sau đó dùng khăn tay bao quanh đầu gối, rồi đỡ cô đứng dậy cõng cô trên vai, động tác liên nhau giống như luyện tập rất nhiều lần.

Đình Dật dựa vào dựa vào lưng Thảm Trường Đông, yên lặng không nói câu nào, không la hét, La Bình cầm túi xách của ba người ở phía sau.

Bãi tập trong sân thể dục rất cao, Thảm Trường Đông cõng Đình Dật cao gầy có chút khó khăn, người con trai kia vội vàng chạy lên phía trước: “Trường Đông để mình giúp bạn cõng cô ấy cho.”

Thảm Trường Đông thờ dốc một hồi rồi nói: “Cảm ơn anh Ngô, em làm là được rồi.” Giọng nói lễ phép lại kiên trì. Người con trai không nói thêm lời nào, đi theo phía sau hai người để phòng.

Phòng y tế trong trường đã nghỉ làm việc Thảm Trường Đông không thể làm gì khác là đưa Đình Dật đến phòng khám bên ngoài trường học khử trùng rồi băng bó, bác sĩ nói chỉ là vết thương ngoài da, không có gì đáng ngại, lúc này mọi người mới yên tâm, tính toán đưa Đình Dật về nhà xem mẹ Đình quyết định có phải đi bệnh viện hay không.

Kỷ Vân thấy con gái lại bị thương, vốn dĩ muốn nói mấy câu nhưng thấy vết thương bôi thuốc lại đau lòng, vội vàng lấy dụng cụ xử lý vết thương cho cô. Mặc dù Kỷ Vân không phải là bác sĩ khoa ngoại, dụng cụ xử lý vết thương trong nhà tương đối đầy đủ, tất cả đều vì con gái chuẩn bị. Động tác của Kỷ Vân vội vàng, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì vết thương của Đình Dật không để lại sẹo, hơn nữa vết thương còn có thể lành như mới, nếu như cô để lại chiến tích huy hoàng trên người thì căn bản đứa trẻ này không thể nhận ra nữa rồi.

Đến sáng ngày hôm sau, đầu gối hoàn toàn sưng lên, đi bộ chân hơi khom liền đau gần chết, liền lo lắng tránh đụng vào vết thương. Những điều này nhin một chút liền hết, kỳ thi thể dục sẽ diễn ra sau một tháng nữa như vậy sẽ trễ nải luyện tập! Đình Dật nhớ tới liền phiền lòng.

Đình Dật bị thương nên không đi nhanh được, sau khi ăn sáng xong Thảm Trường Đông thường đưa cô tới trường. Đình Dật không nói một lời, buồn buồn để hân đỡ đi. Thảm Trường Đông do dự một chút mở miệng: “Hay là bạn nghỉ một ngày đi? Mình giúp bạn xin nghỉ.”

“Nghỉ ngơi một chút, mình có thể nghỉ ngơi sao? Bạn cho rằng mình là ai! Bạn được cử đi học chuyên ngành muốn nghỉ ngơi thế nào cũng được, mình không tốt số như vậy!”

Thảm Trường Đông nghe vậy không nói thêm gì nữa, đỡ cô mà trong lòng buồn bực. Đình Dật vừa nói hết lời liền hối hận, mắt thấy Thảm Trường Đông nhíu mày. Hắn mới mười tám tuổi, đôi mắt buồn làm cho khuôn mặt hắn trở nên tang thương, mà mỗi lần hắn cau mày đều là quan tâm cô.

Nghĩ đi nghĩ lại Đình Dật không nhận được cảm thấy sống mũi cay cay, dừng bước lại không chịu đi nữa, Thảm Trường Đông nghiêng đầu ân cần nói: “Sao thế, có phải đau chân không? Hay là mình cõng bạn nhé.”

Đình Dật không nhận được nữa, oa một tiếng khóc lớn lên làm cho Thảm Trường Đông sợ hết hồn, luống cuống tay chân không biết nên làm gì, đang suy nghĩ có nên đưa cô về nhà hay không lại nghe Đình Dật nức nở mở miệng: “Thật xin lỗi, mình không nên nói như vậy, là mình thi không tốt sao lại trách bạn chứ, bạn có cảm thấy mình rất vô dụng không? Bình thường rất liều lĩnh nhưng vào lúc mấu chốt lại như xe tuột xích.”

Bình tĩnh xem xét lại, gần đây Đình Dật có những biểu hiện như cô nói, khó trách cô ấy sao lại tự nhiên hiểu mình như vậy. Có thể bây giờ nhìn bộ dạng hai mắt đầm nước của cô, Thảm Trường Đông không thể nói được gì. Không còn vẻ mặt hăng hái đó, thực ra Đình Dật cũng chỉ là một cô gái mười tám tuổi, đáng người mong manh, đáng người cô thấp hơn hẳn nửa cái đầu, cũng không lớn hơn các bạn nữ khác là bao nhiêu. Giờ phút này khuôn mặt cô trắng hồng, đôi mắt tràn đầy nước mắt lại có chút điểm đậm đáng yêu. Điểm đậm đáng yêu sao? Trước hôm nay, Thảm Trường Đông chưa bao giờ nghĩ tới từ này lại có thể dùng đối với Đình Dật.

Thảm Trường Đông thờ dãi mở miệng: “Làm sao bạn vô dụng chứ, bạn rất hữu dụng, xích đu này không phải cho con gái chơi, cứ xem nếu như chơi cũng phải chờ dừng hẳn mới xuống, bạn thì thật khác người, nhảy lên rất tự nhiên, nếu như không nhảy thì sao lại trở thành thế này chứ? Việc gì phải chứng tỏ mình mạnh chứ?”

Đình Dật dừng khóc thút thít, cô chứng tỏ bản thân mạnh, cô không thấy trên bất kỳ phương diện nào hay đối với người nào, bây giờ cũng không như

vậy, vì vậy mở miệng phản bác lại: “Không phải thể lực của mình cạn kiệt, chẳng qua lúc đó trượt chân mới bước hụt, không tin chờ mình lành vết thương mình nhảy lần nữa cho bạn xem, khẳng định sẽ không thành vấn đề.”

Thẩm Trường Đông cũng nhìn không được nữa phát hỏa: “Đinh Dật sao bạn không hiểu, thừa nhận thất bại khó khăn như vậy sao? Lớn như vậy ai chưa từng thất bại qua chứ? Bạn không thể làm việc mà bạn muốn làm, cuộc thi là do bạn bị bệnh, ngã xuống là do bạn bị ảnh hưởng bởi tiếng reo hò của mọi người nên muốn chứng tỏ bản thân, tại sao bạn không thể đợi? Bạn có ưu tú thông minh thế nào cũng không thể vượt qua mọi người!”

Sau khi lớn lên Đinh Dật mới phát hiện ra những đạo lý đầy rất chính xác, vậy mà cô không thể tách được tính hiếu chiến của bản thân, tuổi cô còn trẻ như vậy không vì những lời nói của

Thẩm Trường Đông mà thay đổi. Lúc đó là do cô bị sự tức giận của Thẩm Trường Đông trấn át, còn mới vừa gặp cản trở nên cô mới không có mặt mũi phản bác, cho nên khi đó cô nghe theo ý kiến của hắn. Ngay sau khi cuộc sống trở lại bình thường, Thẩm Trường Đông phát hiện lúc đó hắn giống như nói chuyện với một con trâu, con bò so với Đinh Dật còn hiểu ý của hắn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương Sáu

Có thể bởi vì thường hay bị thương nên vết thương của Đinh Dật nhanh chóng phục hồi, một tuần sau đã có thể rèn luyện cũng vì vậy không ảnh hưởng đến thành tích thể dục của cô, đúng như cô mong muốn cô được điểm tuyệt đối là ba mươi, sau đó cô bắt đầu toàn tâm toàn ý ôn thi chuyên cấp.

Thẩm Trường Đông không biết Đinh Dật có bao nhiêu là nghị lực, hắn tưởng rằng lần dự thi để cử đi học chuyên ngành lần đó đã là cực hạn, hiện tại cô đã kiên trì hai tháng, hai tháng không xem ti vi, không đọc truyện, đây không phải là Đinh Dật thường ngày mà hắn quen.

Cuối cùng hắn không thay đổi được bản tính gà mẹ, không nhìn được nhắc nhở cô: “Kỳ thật với thành tích của bạn, bây giờ không đọc sách nữa cũng có thể đậu Nhất Trung, có cần phải liều mạng như vậy không?”

Đinh Dật không ngẩng đầu lên nói: “Ai nói mình muốn thi vài Nhất Trung?”

Thẩm Trường Đông sững sốt không trả lời, Đinh Dật ngẩng đầu nhìn hắn: “Minh quyết định đăng ký thi vào trường Nhất Cao rồi.” Cuối cùng lại thêm một câu: “Cô giáo chủ nhiệm khuyên mình lâu rồi, La Bình cũng muốn thi vào Nhất Trung, dù sao cũng không nên để bạn ấy thất vọng phải không?”

Thẩm Trường Đông im lặng một lúc lâu không lên tiếng, cuối cùng khuyên cô: “Trường Nhất Cao với Nhất Trung không khác nhau lắm, bạn cũng có thể thi đậu.”

Dĩ nhiên Đinh Dật có thể thi đậu, cô liều lĩnh suốt mười lăm năm, không phải dựa vào vận may, còn nữa cô không đen đến mức mỗi lần thi đều bệnh. Sau này, Đinh Dật đứng đầu trong thành phố.

Đinh Dật cảm thấy thật hạnh phúc, năm nghìn tệ! Trong nháy mắt cô cảm giác mình trở thành cô gái giàu có. Trong thành phố chỉ có công ty này có số lượng lớn như vậy, công ty trực thuộc bộ quản lý, tổng thu nhập chiế hơn phân nửa nền kinh tế, người đứng đầu tập đoàn ngồi ngang hàng với thư ký.

Cuộc sống với năm nghìn tệ đầu tiên Đinh Dật mừng rỡ mấy ngày, có thể tưởng tượng không biết dùng thế nào, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đưa cho ba mẹ, mặc dù cô không sợ cướp bóc nhưng lỡ may bị trộm đi hoặc là không cẩn thận bị mất thì khóc không ra nước mắt.

Đinh Phụng Linh cùng Kỷ Vân rất vui mừng, đừng nói là Đinh Dật, cho dù là một học sinh trung học đối với một gia đình, năm nghìn tệ lúc ấy là một số lượng không nhỏ. Khoản tiền này hoàn toàn do Đinh Dật dựa vào bản thân kiếm được, bọn họ do dự nửa ngày trả lại cô số tiền đó. Kỷ Vân xoa đầu con gái nói: “Số tiền kia giao cho con, bố mẹ không muốn can thiệp vào, mẹ tin tưởng con sẽ không dùng lung tung bởi vì đây là thành quả lao động của con, con nên quý trọng nó.”

Đinh Dật bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ cách dùng. Mời khách ăn cơm? Cô tiêu tiền không nhiều lắm, bình thường tiền tiêu vặt đủ dùng rồi, mua quần áo hay mua đồ chơi? Quần áo cùng đồ trang sức của cô đều do mẹ mua, đồ chơi phần lớn do người lớn cho, cô là bảo bối cục cưng của cả nhà, có đồ gì tốt à ông ngoại, các dì luôn nghĩ đến cô đầu tiên, tuần trước chú còn tặng cho cô mấy ảnh bốn tám sáu đời mới. Du lịch? Ba mẹ sẽ không để cô đi du lịch một mình, nếu đi cùng ba mẹ thì làm sao ba mẹ có thể để cô trả tiền.

Cuối cùng Đinh Dật ngửa mặt lên thở dài: “Tôi có rất nhiều tiền! Xài mãi không hết!”

Vẫn là đi giúp cô giải quyết vấn đề khó khăn, dì là người chơi cổ phiếu nghiệp dư, nghe nói tiền cổ phiếu thu vào đã vượt quá tiền lương của dì rất nhiều lần. Dì đề nghị Đinh Dật đưa tiền cho cô xử lý, đợi ba năm sau khi Đinh Dật vào đại học, dì sẽ trả cho cô đủ tiền vốn và tiền lãi.

Đinh Dật sao có thể không đồng ý chứ, không hổ danh là người chăm sóc cô từ nhỏ, không chỉ giúp cô giải quyết vấn đề, ngay cả cách xài tiền cũng giúp

cô suy nghĩ, cô kích động ôm hôn di mãnh liệt.

Nói đến người di Kỳ Phi hai mươi bảy tuổi của Đinh Dật cũng là một nhân vật truyền kỳ. Nhà họ Kỳ là người có truyền thống về y, ông ngoại là người thầy thuốc có tiếng, ông ngoại từng làm giám đốc y tế, bộ trưởng y tế, có thể nói những bác sĩ nổi tiếng đều là người nhà họ Kỳ. Hoàn cảnh gia đình như vậy cộng thêm lúc đi học Kỳ Phi là người đẹp nổi tiếng, mặc dù thành tích không tốt lắm, không thi vào trường y như mẹ, chỉ thi vào khoa chính quy bình thường, sau khi tốt nghiệp dưới sự sắp xếp của người nhà vào làm cho doanh nghiệp nhà nước, người theo đuổi di nhiều rất nhiều.

Tính tình Kỳ Phi hướng ngoại, có người mời đi xem phim, thậm chí vào phòng nhảy múa ca hát, nếu tâm tình di tốt sẽ không từ chối, chỉ khi nào muốn tiến thêm một bước, tất cả đều không ngoại lệ. Dần dần có người nói tính tình Kỳ Phi hào phóng, hay thay đổi, đồng thời hay đùa giỡn với đàn ông. Kỳ Phi biết rõ ràng đây là những người không theo đuổi di không được nên cố ý tạo tiếng xấu cho di, vẫn làm theo ý mình, không chút nào để ý tới.

Di không nóng lòng nhưng người trong nhà lại nóng lòng hơn, danh tiếng của con gái là quan trọng nhất, lại nói tuổi của di không còn nhỏ nữa, như vậy rất phí thời gian. Ông ngoại bắt buộc di phải đưa ra thông điệp, nếu như trong vòng ba tháng di không có đối tượng hẹn hò, ông ngoại sẽ tìm những người bác sĩ trẻ ưu tú cho di.

Kỳ Phi cũng không nói nhiều, xin đi Quảng Châu một chuyến, khi về liền dẫn theo một người thanh niên trẻ nói muốn kết hôn, làm cả nhà hoảng sợ.

Tướng mạo người thanh niên đó không có gì đặc biệt xuất sắc, tuổi còn nhỏ hơn Kỳ Phi, ở nhà ông ngoại lại lịch sự, tính tế bình tĩnh.

Anh ta và Kỳ Phi là bạn học cấp ba, thi đậu đại học nổi tiếng Nam Phương, sau khi tốt nghiệp được điều đến địa phương làm việc. Nhưng không lâu sau anh ta phát hiện ra số tiền lương ít ỏi này không đủ để phụng dưỡng ba mẹ làm việc khổ cực ở nông thôn để nuôi hai anh em. Vì vậy anh ta suy nghĩ kỹ liền quyết định buôn bán, dưới sự giúp đỡ của người bạn học cũ, anh ta mở công ty buôn bán máy móc bảo vệ môi trường, lúc ấy vẫn còn trong giai đoạn phát triển nhưng đã có thể nuôi sống gia đình.

Nhà ông ngoại không thể nói là có thể lực nhưng đã nuôi con gái cũng được nuông chiều từ bé gả cho một người xuất thân từ nông thôn thật không cam lòng, bọn họ không muốn Kỳ Phi phải chịu khổ.

Kỳ Phi cũng không phản bác nhiều chỉ tùy ý nói: “Không sao, dù sao con cũng không muốn lập gia đình.”

Tất cả mọi người đều nghe rõ nếu như cô không gả cho người thanh niên này sẽ không lấy chồng. Nhớ đã có ai đó nói qua, trong chuyện hôn nhân, bố mẹ không nên đối đầu với con cái, bởi vì phần thắng quá ít.

Dù sao mặc kệ quá trình như thế nào, cuối cùng Kỳ Phi cũng được như mong muốn, hai vợ chồng bọn họ cũng lui một bước, từ từ chuyển kinh doanh đến tỉnh phía Bắc, dưới sự giúp đỡ của người nhà công việc của di được chuyển đến tỉnh phía bắc, như vậy chủ nhật bọn họ chỉ cần ngồi xe hai tiếng là có thể về thăm ba mẹ hai bên.

Bất ngờ hơn là lui một bước lại có tương lai tươi sáng hơn, công ty này đã có một thị trường vững mạnh ở Quảng Châu, nhưng chưa có trong tỉnh, quá trình đô thị hóa ngày càng tăng, cộng với sự cạnh tranh lớn của các thành phố trong tỉnh để được làm thành phố đại diện về du lịch, nhu cầu về môi trường xanh ngày càng phát triển. Chồng di đưa mô hình kinh doanh ở Quảng Châu về áp dụng, đôi khi tạo ra mưa bão, chạm tay vào có thể bùng, trong vòng hai năm ngắn ngủi liền phát triển đáng kể.

Bây giờ di không cần làm việc cũng có cơm ăn, có người khuyên cô nên bỏ công việc về giúp chồng buôn bán, cô không muốn, cô sợ mệt, đó là việc kinh doanh của chồng di nên để chồng di làm, cô vẫn làm công việc nhân nhả của cô, người chơi cô phiêu nghiệp dư, thậm chí chú còn phải làm việc nhà. Ba mẹ cô chú cầu nhau một chút nhưng chú di vẫn vui vẻ chịu đựng, bọn họ không nói gì nữa.

Mẹ làm chị gái nên đôi lúc khuyên di, rất hâm mộ với cuộc sống của di.

Hôm nay ăn sủi lại không sợ phiền toái đến giúp cô, Đinh Dật cực kỳ hài lòng.

Sau mấy ngày đưa tiền Đinh Dật chợt nghĩ đến mấy ngày rồi cô chưa gặp Thẩm Trường Đông vì vậy liền đến nhà hắn xem hắn đang làm gì.

Sau khi vào cửa liền phát hiện ra mọi người trong nhà họ Thẩm đều ở đây, hình như có chuyện gì đó, mắt mẹ Thẩm sưng đỏ, ba Thẩm cùng Thẩm Trường Đông chau mày không nói gì, thấy cô tới ba Thẩm liền gọi cô.

Quả thật không bình thường, mỗi lần đến nhà họ Thẩm đều là mẹ Thẩm lên tiếng nói chuyện trước, lúc này chỉ thấy ánh mắt bà ngầy ngốc, hình như không biết nên làm gì nhưng vẻ mặt lại rất nóng nảy.

Đinh Dật muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào không thể làm gì khác là kéo Thẩm Trường Đông ra chỗ khác nói chuyện.

Thẩm Trường Đông mím môi, một lúc lâu mới mở miệng: “Bà ngoại mình mất rồi.”

“Hà?” Đinh Dật há to miệng, quê quán của Thẩm Trường Đông ở Giang Tô và Chiết Giang, trong trí nhớ của Đinh Dật bà ngoại là người hiền từ, cô chưa từng thấy bà ngoại Thẩm Trường Đông nhưng cũng cảm thấy buồn.

“Mẹ mình là con gái duy nhất, bây giờ ở Nam Kinh chỉ còn một mình ông ngoại mình, mọi người trong nhà đang bàn bạc chuyển chỗ. Mấy ngày trước nhà mình về chịu tang, lần này trở về là để hoàn tất thủ tục.”

Đinh Dật sững sờ không kịp tiếp nhận những tin tức này, từ từ mới phản ứng được là gia đình Thẩm Trường Đông muốn quay về Nam Kinh. Ba mẹ Thẩm Trường Đông là bạn học, ông ngoại hẳn lúc đó là sĩ quan cao cấp, vốn dĩ muốn con gái cùng về Nam Kinh nhưng tính khí ba Thẩm quật cường, không chịu ảnh hưởng cuộc sống hào hoa của nhà vợ, kiên trì tới nơi được phân phối, mẹ Thẩm liền đi theo chồng.

Đến hôm nay mặc dù ông ngoại là tư lệnh của quân khu vợ ông lại xuất huyết não mà rời khỏi ông, con gái lại ở xa ngàn dặm càng thêm thê lương. Mẹ Thẩm mấy ngày nay đều cảm thấy mình bất hiểu, kiên trì thuyết phục chồng cùng con trai quay về Nam Kinh. Ba Thẩm cảm động sự hy sinh nhiều năm như vậy của vợ, ông cũng không còn là thanh niên với hai bàn tay trắng nữa, sự tự ti trong lòng đã sớm tan thành mây khói vì vậy cam tâm tình nguyện bỏ sự nghiệp đang như mặt trời về chăm sóc ba vợ.

Mặc dù tư lệnh đã sớm cho người chuẩn bị tốt nhưng người nhà họ Thẩm chức vị không thấp nên thủ tục có chút phiền toái, thời gian này Thẩm Trường Đông có thể đi tạm biệt mọi người.

Cong người Thẩm Trường Đông rất tốt, cô giáo cùng các bạn rất buồn vì hân chuyển đi, La Bình cũng đau Nhất Trung, đôi mắt đỏ hoe nói với hắn: “Trông rằng có thể là bạn học nhưng bây giờ về sau muốn gặp mặt cũng khó.” Nói xong lại nhìn Đỉnh Dật, trên mặt cô không có biểu cảm gì chỉ là không sôi nổi như bình thường.

Buổi tối trước ngày chuyển đi, người lớn hai nhà ngồi nói lời tạm biệt, Kỷ Vân tự mình xuống bếp nấu ăn tiễn bọn họ. Là hàng xóm nhiều năm như vậy, đột nhiên phải tách ra, cho dù đã lớn tuổi cũng không thể nào ngăn tâm tình của mình. Một ly lại một ly, trong nháy mắt người lớn đều uống say, lời nói trở nên không mạch lạc, chuyện vặt nhiều năm trước cũng bị bọn họ khui ra, cười nói vui vẻ.

Đỉnh Dật cùng Thẩm Trường Đông không được phép uống rượu, ả no rồi ra sân ngồi ngắm trăng, trăng hôm nay vừa sáng vừa tròn. Sinh nhật của Thẩm Trường Đông là mười sáu tháng sáu âm lịch, khi đó trăng rất tròn, Đỉnh Dật thì lại mừng năm tháng bảy, khi đó trăng không sáng lắm, khi còn bé bọn họ đã uan sát thấy hiện tượng này, đáng tiếc là năm nay không được ở chung nữa.

Mấy ngày nay Thẩm Trường Đông buồn buồn không nói lời nào, Đỉnh Dật cười hắn: “Có phải bạn cảm thấy tiếc về việc cử đi học chuyên ngành không? Đừng như vậy, không phải trường học bên kia cũng rất tốt sao? Nghe nói con gái Giang Nam rất đẹp, sau này bạn không nên nhìn hoa mắt, khi nào rảnh mình sẽ đến tìm bạn cùng nhau ngắm các cô gái đẹp.”

Thẩm Trường Đông ngẩng đầu nhìn cô: “Bạn sẽ đến Nam Kinh sao? Bạn có thi đại học ở đó học không?”

“Không, mình muốn đi Bắc Kinh học đại học.” Đây là quyết định từ ba năm trước của Đỉnh Dật.

“Nam Kinh cũng có rất nhiều trường đại học tốt, nếu không còn có Thượng Hải, tại sao lại phải đi Bắc Kinh?” Thẩm Trường Đông nghi ngờ.

“Bạn không cần hiểu, dù sao mình vẫn muốn đi Bắc Kinh học đại học, bạn cũng đi đi, đến lúc đó có thể gặp mặt. A, đúng rồi, người nhà của bạn có thể không muốn xa bạn, vậy thì không còn cách nào. Mình thì không thành vấn đề, mọi người sẽ không ngăn cản mình đi Bắc Kinh.”

Giọng nói Đỉnh Dật thanh thúy, con gái xinh đẹp giọng nói chưa chắc dễ nghe, Đỉnh Dật hoàn toàn khác biệt, mỗi lần trường học có lời chúc gì đều do cô nói. Thẩm Trường Đông nghe những lời như thế lại nhớ tới trong tiểu thuyết Chu Chi Nhược dùng “Gió tạo khí, nước đánh tan băng”. Hắn nghĩ từ này mô tả Đỉnh Dật thực sự thích hợp, rõ ràng là giai điệu phù hợp nhưng giọng cô hôm nay tốt hơn ngọc bích lạnh hơn băng.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương bảy

Sau khi Thẩm Trường Đông đi, Đỉnh Dật buồn chán, gằn nhe sát vách trong sân đã có quả gần chín, đáng tiếc năm nay Thẩm Trường Đông chưa được ăn nho đã vội vã chuyển đi.

Bức tường cao ba mét đối với Đỉnh Dật mà nói không có gì khó, chỉ là theo thói quen trèo qua rồi lại không biết nên làm gì. Ngồi ngẩn người trên ghế đá dưới giàn nho, cho đến chiều bị muỗi cắn mới biết mình ngủ quên, vừa rồi lại nghe thấy giọng nói trong sáng quen thuộc: “Đỉnh Dật, cái bạn này lại ra gió!” Thì ra chỉ là giấc mơ, nằm mơ thật tốt, ít nhất trong mơ cô không bị muỗi cắn, trên mặt cũng không có nước mắt.

Không lâu sau, Đỉnh Dật liền tìm mục tiêu và hướng đi của mình, cô bắt đầu điên cuồng đọc tiểu thuyết. Nửa tháng sau, đã đọc hết toàn bộ truyện Kim Dung. Cô Long cũng đọc bảy tám phần, không thể làm gì khác hơn là lại đọc văn thái phong lưu của Lương Vũ Sinh, ngày xưa viết truyện chưa phát triển, mấy bộ tiểu thuyết của ông chưa trôi chảy lắm. Chỉ có một bộ “Kỷ lục Bình Tung Hiệp” là ngoại lệ làm Đỉnh Dật vừa nhìn thấy giật nảy mình: Tay trái trị quốc bình thiên hạ, tay phải nam nữ nhu tình, mặc áo giáp cưỡi ngựa trắng, người thiếu niên nhẹ nhàng, Đỉnh Dật si mê Trương Đan Phong. Sau đó, mỗi khi có người hỏi người con trai mà cô thích nhất là ai, cô đều cười hi hi trả lời: “Trương Đan Phong.”. Quả thật Trương Đan Phong cũng không tệ, đáng tiếc tình địch quá nhiều, đối với nhiều nữ sinh học võ, như vậy cũng là một giọng nói ngọt ngào đầy ước ao.

Từ đó, sau khi học xong lên giường cô đều trần trọc, đêm không thể say giấc. Nửa đêm tỉnh giấc, trong lòng trống không như mất cái gì, không hiểu tại

sao buồn phiền nhưng không biết rốt cuộc là cái gì làm cô buồn phiền, cô Đình Thuận buồn xuôi gió có gì mà phải buồn phiền chứ.

Qua nhiều ngày sau tết Đoan Ngọ, Kỳ Vân đột nhiên hằng hái làm bánh chưng cho mọi người ăn, ăn bánh chưng cảm thấy có chút ngán, không biết bà tìm được ở đâu một chút rau dại, cộng thêm ớt xanh cùng hành thơm, tất cả bỏ vào bánh trắng cuốn lại ăn hết sức ngon miệng. Sau khi ăn bánh chưng Đình Dật không nhịn được lại ăn thêm ba bánh trắng cuốn, chồng hồng không đứng thẳng lên được, không thể làm gì khác hơn là về nằm dài trên giường chờ tiêu hóa hết thức ăn.

Nhà họ Thẩm cùng nhà họ Đình, bất luận là nhà nào làm món ăn ngon cũng sẽ đưa cho đối phương, chỉ là mẹ Thẩm Trường Đông không biết nấu ăn, sau khi kết hôn mới học làm nội trợ.

Nhà họ Đình lại khác, ông ngoại Đình Dật xuất thân giàu có, tổ tiên học thức cao, sau đó lại đi học xa nhà nhưng suy nghĩ vẫn còn quan liêu, vẫn còn bảo tồn tàn dư của phong kiến bao gồm việc cố gắng đào tạo con gái thành người vợ đảm người mẹ hiền, con gái được chăm sóc hết sức chu đáo, tuyệt đối nhất là “Con trai phải tránh xa nhà bếp”.

Ba Đình Dật đánh giá rất cao bà ngoại, ông cho rằng bà ngoại là một người phụ nữ truyền thống ưu tú, mẹ Đình Dật được thừa hưởng ba phần trăm truyền từ bà ngoại, mà trong ba phần trăm truyền đó tài nấu ăn chiếm một phần, mẹ giống bà ngoại có thể biến thức ăn đơn giản thành món ăn ngon vóc cùng. Khi còn bé Đình Dật mập mạp là có liên quan đến tài nấu ăn của mẹ.

Hôm nay bánh trắng cuốn làm người ta cảm thấy mùi vị tràn đầy trong miệng, nếu Thẩm Trường Đông có ở đây nhất định sẽ khen không dứt miệng, khi còn nhỏ hẳn thường trách cơm nhà hẳn không ngon bằng nhà cô, có cơ hội hẳn liền đến nhà cô ăn uống, đến giờ cơm mẹ hẳn sang kéo hẳn cũng không chịu về, lớn lên hiểu biết mới thôi.

Món ăn ngon vào bụng trong giây lát nhưng hậu hoạn vô tận. Đình Dật một lúc lâu vẫn thấy bụng căng lên. Đều tại tên đầu heo kia, nếu như hẳn không đi Nam Kinh thì hôm nay hẳn có thể cùng cô chia sẻ thức ăn thì cô sẽ không ăn uống mãnh liệt quá độ như vậy. Mẹ cũng thật là mặc dù vui vẻ nên làm thức ăn cũng không nên để mặc cô ăn như vậy, chẳng lẽ sức khỏe của con gái lại không quan trọng bằng tâm trạng vui vẻ sao?

Oán giận lung tung trong lòng, bên ngoài chợt vang lên tiếng nổ, Đình Dật bừng tỉnh mới biết bên ngoài trời đã u ám, cũng vì vậy mà ánh sáng trong phòng mờ đi không ít. Quả thật thời tiết mùa hè hay thay đổi, vừa rồi còn nắng chiếu rực rỡ, một lúc sau mây đen đã âm u không thấy mặt trời.

Mây càng ngày càng dày, một hồi gió thổi lên, thổi tan không khí nóng bức, còn chưa kịp đóng cửa sổ những hạt mưa đầu tiên đã rơi xuống.

Mưa to làm hơi đất bốc lên, Đình Dật đứng dậy khép cửa sổ.

Tiếng mưa ngoài cửa sổ lọt vào ta, ánh sáng trong nhà lờ mờ, không khỏi tạo cho người ta cảm giác thê lương. Trời ơi! Tâm tình cô đã bi đát rồi ông trời còn như thế nữa.

Hơn nửa thời gian nghỉ hè mơ màng trôi qua, ba mẹ muốn đi Lư Sơn du lịch, Đình Dật lại không hăng hái, lúc này cô nhận được thư của Lý Bối Bối, Lý Bối Bối viết thư hỏi thăm Đình Dật và muốn mời cô cùng Thẩm Trường Đông về Bắc Kinh chơi. Thẩm Trường Đông vừa mới đi Nam Kinh, cơ hội quay về không lớn, Đình Dật lập tức gọi điện cho hẳn, quả nhiên bây giờ cả nhà hẳn đang trong tình trạng hoảng loạn, bình thường hẳn phải ở bên ông ngoại, còn phải thích ứng với hoàn cảnh mới, thật sự không có thời gian để đi đâu.

Đình Dật suy nghĩ rồi quyết định đến Bắc Kinh, lần này ba mẹ không đi cùng cô, may mắn là đến nhà bác cô, bọn họ cũng yên tâm, trước khi đi ba mẹ đưa cô lên tàu hỏa, anh Kiến Quân đã chờ sẵn ở trạm chờ.

Nhưng đến khi Đình Dật đi qua dòng người ở trạm xe đến đứng trước mặt anh Kiến Quân thì phát hiện ra anh vẫn còn nhìn chung quanh, Đình Dật vừa lớn tiếng kêu “anh Kiến Quân!” vừa nhào về phía anh, Kiến Quân vội vàng tránh né, lịch sự mở miệng “Quý cô xinh đẹp này là ai vậy? Cô không nhận nhầm người chứ!”

Đình Dật cười khanh khách, thấy anh vẫn còn phô trương như vậy lại nhịn không được nhào qua, Đình Kiến Quân một tay ôm cô, tay kia đón lấy túi xách nặng nề trên lưng cô, cười nói: “Thật là một cô gái mười tám tuổi đây thay đổi, nếu không phải có ảnh do gia đình gửi tới chắc anh không nhận ra, cô công chúa bé nhỏ của chúng ta đã thành đại nỷ nhân rồi.”

Đình Dật có chút hoài nghi lời nói của anh, tết vừa rồi anh còn ăn tết cùng cô, chẳng lẽ cô thay đổi nhiều lắm sao? Nếu như vậy có phải một ngày nào đó Thẩm Trường Đông cũng sẽ không nhận ra cô, vậy thật là hay, cô có thể giả bộ làm người xa lạ trên hẳn, xem hẳn có tức giận với cô không, hẳn kiên nhẫn với cô như thế nào.

Thôi thôi tại sao cô đến Bắc Kinh lại còn nghĩ đến hẳn chứ, Đình Dật hắt đầu một cái.....cô bắt đầu đi chơi!

Lý Bối Bối không thay đổi nhiều, ít nhất Đình Dật còn có thể nhận ra cô ấy, mấy năm qua thỉnh thoảng họ vẫn gọi điện thoại hay viết thư cho nhau.

Lý Bối Bối thấy Kiến Quân nắm tay một cô gái xinh đẹp về nhà, cô gái kia còn vui mừng chạy thẳng về phía mình, không nhịn được sùng sùng cùng sùng sùng, sau đó mới kịp phản ứng: “Đình Dật? Thật sự là bạn sao? Hoàn toàn không giống như trước.”

Khó trách Lý Bối Bối giật mình có nét mặt như vậy, Đình Dật vô cùng hài lòng, hiện tại cô cao hơn Lý Bối Bối một chút cũng không mập hơn, xem ra chênh lệch không lớn lắm. Vào giờ phút này, cô mới cảm nhận được lớn lên vui như thế nào, không còn là một cô bé mà là “cô gái”, nghe hay như thế nào.

Sau khi thi trung học Lý Bối Bối theo gia đình đi nước ngoài du lịch, cuối cùng chọn đi Nhật Bản sau đó về cùng anh họ la học sinh trao đổi ở đây, sau

khi quay về đưa theo túi lớn túi nhỏ không ít quà tặng. Lý Bối Bối lấy công chúa Bạch Tuyết cùng bảy chú lùn mua ở Disney Tokyo đưa cho Đình Dật, thịnh tình khó từ chối, Đình Dật cười khảnh khách nhận lấy, lại thầm nghĩ sao cô ấy không mua kiểm nhật cho cô.

Kiểm nhật không có nhưng giặt oa có một con, sau đó Lý Bối Bối đưa cô đi gặp anh họ Nhụy Hoa Tĩnh cùng bạn học kiêm bạn tốt của anh là Điền Anh Hùng.

Hai người đều là thanh niên rất anh tuấn nhưng không biết tại sao Đình Dật nhìn thấy bọn họ cảm thấy rất buồn cười. Nhụy Hoa Tĩnh lười biếng, so với trong trí tưởng tượng của Đình Dật không khác lắm, Điền Anh Hùng mặt luôn im lặng đứng nghiêm trang ở cửa giống như có thể có chiến tranh bất cứ lúc nào.

Hai người hoàn toàn khác biệt như vậy sao có thể trở thành bạn thân? Đình Dật cảm thấy rất buồn cười. Từ nhỏ đã tiếp thu cách mạng giáo dục, là học sinh giỏi, lịch sử Nam Kinh nghe nhiều nên thuộc vì vậy Đình Dật đối với bọn họ không có ấn tượng tốt, thật ra trao đổi học sinh sao nhất thiết phải đi Nhật Bản chứ? Ngay lúc đó cô chưa biết che giấu cảm xúc, cô lạnh lùng nhìn bọn họ.

Lý Bối Bối thu xếp đi chơi rất nhiệt tình, Đình Dật không ngờ nhìn bộ dáng mềm mại đáng yêu của cô lại am hiểu rất nhiều về các môn thể thao, tennis, bơi lội thậm chí trượt băng, không gì không biết. Làm người đứng đầu nhiều năm như vậy, Đình Dật sao lại yếu thế như vậy chứ, không còn để ý tới công từ Nhật Bản, cô muốn có điều kiện tiến lên, cô không có điều kiện cũng muốn tiến lên.

Dù sao anh Kiến Quốc cũng bận việc, đưa cô đi mua quần áo và dụng cụ liền không đưa cô đi chơi được, Đình Dật đành phải một mình một ngựa đi cùng bọn họ.

Những môn khác không nói chỉ có trượt băng làm cô rất mệt. Tối hôm nay Đình Dật mới phát hiện ra bản thân rất kém cỏi, cô không thể tin, lại không thể ngăn mình ngã một lần nữa.

Lý Bối Bối không nề nhìn đi qua đỡ cô nhưng Đình Dật làm ra vẻ anh hùng, Lý Bối Bối sao có thể là đối thủ của cô, sau đó hai phút hai người liền ngã xuống.

Quần áo mùa hè mỏng manh, mặc dù mang giáp bảo hộ khuỷa tay cùng với đầu gối, nhưng ngã như vậy cũng không tốt, Lý Bối Bối thương lượng với hai người kia quay về, lúc tổ chức đi chơi cô rất nhiệt tình nhưng chơi không bao lâu liền không hăng hái, Điền Anh Hùng cùng Nhụy Hoa Tĩnh cũng không phản đối.

Đình Dật cố gắng chơi thêm chút nữa, nếu hôm nay không học được, té nhiều như vậy Đình Dật sẽ không làm chuyện buồn bán không có lời.

Lần này cô rất sáng suốt đề nghị một người con trai đeo giúp cô vì cô không đành lòng nhìn Lý Bối Bối ngã cùng cô.

Chỉ là lòng tự ái dân tộc nhất thời không thể quên, giữa hai người, cô lựa chọn Nhụy Hoa Tĩnh giúp.

Xem ra Nhụy Hoa Tĩnh rất miễn cưỡng, mặc dù kỹ thuật trượt băng khá tốt, anh ta lời ít ý nhiều nói cho cô kỹ thuật mấu chốt, rồi từ từ kéo tay cô trượt đi.

Trừ Thẩm Trường Đông, Đình Dật rất ít khi tiếp xúc với với những người khác phái, giờ phút này bị Nhụy Hoa Tĩnh xa lạ nắm tay, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm. Bàn tay Nhụy Hoa Tĩnh hơi lạnh, hết sức có lạnh, còn hơi thô ráp, thô ráp? Tại sao một cậu ấm như hấn bàn tay thô ráp?

Một chút không chú ý, không khống chế được hai chân, đang muốn nhắm mắt chuẩn bị té đau chợt phát hiện bên hông căng thẳng, cô bị người con trai ôm vào ngực.

Cơ thể người con trai không mềm mại bằng cô, cách một lớp áo mỏng có thể biết được nhiệt độ cơ thể đối phương, Đình Dật ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt hải ước của Nhụy Hoa Tĩnh, nổi giận vội vàng giãy giụa, trực giác nói cho cô biết là hấn đang cười nhạo cô.

“Đừng cử động, cô thật nặng, cử động nữa hai người sẽ cùng ngã, đừng ích kỷ như vậy được không?”

Thà chết chứ không chịu nhục! Hấn ta lại còn châm chọc cô mập, bây giờ cô mập chỗ nào chứ? Đình Dật bị chọc giận làm việc gì cũng chưa bao giờ suy tính hậu quả, cô chợt rời khỏi ngực hấn, lại cố gắng thoát khỏi tay phải của hấn, cô quên rằng bây giờ chân cô cũng không vững.

Kết quả chính là hai chân cùng ngã, tốc độ nhanh đến nỗi không dừng lại được.

Cô không cảm thấy đau đớn, phía dưới giống như có một cái đệm, còn có chút ấm áp. Ấm áp? Đình Dật vội vàng quay đầu nhìn lại, người giữ cánh tay cho cô ngồi chính là Nhụy Hoa Tĩnh.

Đình Dật cảm thấy bây giờ cô nằm trên người hấn ta thật không đứng đắn nhưng căn bản chân cô không đứng nổi, Nhụy Hoa Tĩnh ngã hai lần rên rĩ, cô nghĩ cời giầy trượt ra mới đứng được. Mới cời giầy trượt đứng dậy, Điền Anh Hùng cùng Lý Bối Bối cũng đã chạy tới, bọn họ lập tức kéo Nhụy Hoa Tĩnh đang nằm dưới đất đứng dậy.

Nhụy Hoa Tĩnh bị sức nặng của hai người đè xuống, khuỷa tay còn chạm đất trước, giờ phút này bị thương không nhẹ, đau đớn không nhận được trách Đình Dật: “Chưa từng thấy ai cứng đầu như cô bé, bảo cô đừng cử động cô lại cử động, ngã rất vui sao?”

Đình Dật phát hiện cô hoàn toàn không thấy ngại, ngược lại Nhụy Hoa Tĩnh bị thương, tự biết đuối lý không dám phản bác nữa, chỉ oán thầm trong lòng: “Ai nói anh cười nhạo tôi, nói tôi là đứa bé, chẳng lẽ anh lớn lắm sao?” Từ Lý Bối Bối cô biết, hấn lớn hơn bọn cô có hai tuổi.

Mọi người cùng nhau đưa Ngụy Hoa Tĩnh đến bệnh viện kiểm tra, chụp X-quang cánh tay, phát hiện không có gãy xương nhưng xương sụn bầm tím cũng cần phải nghỉ ngơi.

Ngụy Hoa Tĩnh cảm giác cánh tay hằn ta bây giờ treo trước ngực cực kỳ ngu xuẩn còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến chất lượng sinh hoạt, nhìn người đứng bên cạnh không có tim không có phổi đang bàn bạc với Lý Bối Bối nên đi đâu chơi, không nhận được phát hỏa: “Đinh Dật, rót cho tôi ly nước.”

Đinh Dật quay đầu lại nhìn hấn ta do dự một chút, đứng dậy rót nước bùng lại cho hấn ta. Ngụy Hoa Tĩnh đưa cánh tay không bị thương ra nhận lấy chuẩn bị đưa vào miệng, còn chưa kịp uống đã vội đẩy ra để trên bàn: “Cô xem nước nóng như vậy làm sao tôi có thể uống chứ?”

Đôi môi Đinh Dật giật giật muốn nói điều gì cuối cùng nhận xuống, rót nước đá bùng qua cho hấn.

Ngụy Hoa Tĩnh uống một ngụm vẫn chưa hài lòng: “Không phải nước nóng thì là nước đá, cô không thể lấy nước ấm bình thường sao?”

Đinh Dật không thể nhận được nữa, ba mẹ cô cũng chưa từng soi mói cô như vậy, hấn ta bắt nạt cô! Xem như hấn ta vì cô mà bị thương, cô cũng không nói hấn a phải làm vậy, cô té nhiều như vậy cũng không xảy ra vấn đề gì, hấn ta lại yếu ớt giống như thủy tinh vậy.

Bây giờ nhìn hấn ta trên phương diện là bệnh nhân, Đinh Dật tạm thời ngăn cơn giận chỉ nói: “Anh pha nước nóng cùng với nước đá không phải thành nước ấm sao?” Cuối cùng vẫn nhận không được chọc hấn một câu: “Phương pháp xử lý đơn giản như vậy cũng không nghĩ được, ánh xác định cánh tay bị thương thôi chứ, đầu óc không có vấn đề gì chứ?”

Điền Anh Hùng không lên tiếng chột mồm miệng: “Nhiệt độ nước lạnh cùng nước nóng đều cần tiêu hao năng lượng, đem nước nóng cùng nước lạnh hòa chung để có được nước ấm bình thường là tiêu hao gấp đôi năng lượng, Đinh Dật cô thật là lãng phí.” Anh ta nói tiếng phổ thông rất chuẩn, vô cùng lưu loát.

Đáng chết giấc oa bây giờ mới lộ diện, lần đầu tiên phát biểu ý kiến chính là phản bác cô, Đinh Dật cực kỳ giận dữ, không lựa lời nói: “Chúng ta đất rộng của nhiều nên có thể lãng phí, chỉ có quốc gia các anh nhỏ bé mới tính toán, không phóng khoáng!”

Không ngờ căn bản Điền Anh Hùng không để ý tới cô, quay đầu lại nói với Ngụy Hoa Tĩnh: “Ngụy, mình nghe nói giáo dục trong nước càng ngày càng tạo ra các nữ sinh cường bạo nam sinh, con gái phổ biến hơn con trai ưu tú rất nhiều, bạn và em gái đều là người xuất sắc nhưng mình thật sự không thấy ở cô bé này có phẩm chất ưu tú nào, xem ra con trai ở đất nước bạn cần không thể so sánh với Nhật Bản của mình.”

Đinh Dật không kịp phản ứng với những lời này, Ngụy Hoa Tĩnh đã mở miệng trước: “Bạn Điền nói sai rồi, đầu tiên bạn nói Trung Quốc đào tạo ta con gái cường bạo con trai cũng không đúng hoàn toàn. Mình thừa nhận hiện tại trong trường tiểu học, cán bộ lớp đa số do nữ sinh làm, nam sinh hoạt bát hiếu động cũng không nghe lời như vậy, không chiếm được sự tin tưởng, thiếu cơ hội rèn luyện, mà nam sinh nghe lời sẽ phải đè nén ở phương diện khác. Nhật Bản chủ trương phân biệt nam nữ, chủ trương bồi dưỡng tính cạnh tranh công kích của con trai, vì quân dân bồi dưỡng người ưu tú để nổi nghiệp, đây là điều mình học được ở hai nước.”

Điền Anh Hùng cũng gật đầu, Ngụy Hoa Tĩnh tiếp tục nói: “Bạn đã từng nói Trung Quốc hai mươi năm sau thiếu hụt quân dân ưu tú bởi vì con trai cũng trở nên khéo léo mềm yếu. Nhưng bạn cũng không nên quên rằng bây giờ không phải thời kỳ chiến tranh, thậm chí cũng không phải là thời đại chiến trường anh chết tôi sống, chúng ta đều tìm cách để phát triển kinh tế, tình hình kinh tế quyết định tất cả. Tạm thời bất luận Nhật Bản có phải hay không phải bồi dưỡng tư tưởng chủ nghĩa quân phiệt cho đời sau thì cũng sẽ gặp phải sự phản đối. Chỉ cần đưa hai đứa bé ra so sánh thì con trai dừng mảnh chiến đầu của nước bạn chưa chắc đã chiến thắng con trai nhu nhược nghe lời của nước mình. Bởi vì quân đội ngày nay đề ý đến trí tuệ để chiến thắng là phục tùng là nhân tính hóa, mình không cho là các bạn ngầm cho phép người giàu bắt nạt người yếu là giáo dục hợp lý, ở trong sân trường người giàu bắt nạt người yếu sẽ bị lan truyền ra ngoài hơn nữa người yếu từ nhỏ đã bị bắt nạt sẽ lưu lại âm ảnh trong lòng, sau khi trưởng thành tâm lý sẽ xảy ra biến cố, nếu như dân số của một quốc gia đạt tới một tỷ lệ không bình thường, mình không cho rằng điều đó có lợi đối với sự ổn định và hòa bình lâu dài của nước nhà”

Đinh Dật nghe những lời này không nhận được vỗ tay, cùng chung mối thù nên cô bỏ qua hiềm khích lúc trước với Ngụy Hoa Tĩnh, nghe rất hứng thú, không nhận được nói tiếp: “Cứ xem đúng như những gì anh nói, bây giờ Trung Quốc là con gái cường bạo con trai, vậy thì đó là chuyện xấu sao? Anh chưa từng nghe một vị danh nhân đã nói sao? Giáo dục thành công một người con trai chỉ là nuôi dưỡng được một cơ thể ưu tú, giáo dục thành công một người con gái lại có thể bồi dưỡng được một gia đình ưu tú trong tương lai, có ưu điểm và nhược điểm đúng không?”

Điền Anh Hùng sau khi nghe Ngụy Hoa Tĩnh nói liền suy tư sau đó nghe Đinh Dật nói chuyện không nhận được đáp lại: “Cô chỉ cô gái ưu tú là nói cô sao?” Giọng điệu thông thả, không có ý châm chọc nhưng lời này nói với kẻ ngu cũng biết là anh ta đang mỉa mai, chỉ là vẫn xem như lịch sự mà thôi.

Đinh Dật đã bắt đầu thấy hối hận tại sao lúc đầu cô lại luống cuống, nếu không cô sẽ vô sỉ hỏi ngược một câu: “Chẳng lẽ tôi không ưu tú sao?” Nhưng cô cũng biết hôm nay nhất định là mất mặt, ai bảo cô thiếu kiên nhẫn chứ. Thề diện mất sạch, Đinh Dật ngẩng mặt nói: “Dĩ nhiên tôi không phải là cô gái ưu tú, tính tình của tôi quái đản, không được dạy dỗ tốt(mẹ, con xin lỗi vì phỉ báng mẹ), ở Trung Quốc tùy tiện chọn một cô gái so sánh với tôi cũng sẽ hơn tôi nhưng tôi cũng hiểu đạo nghĩa là khách đứng trên địa bàn của một quốc gia không nên đánh giá đạo lý người ta không tốt.”

Nhìn Điền Anh Hùng có chút biến sắc nhưng lưng vẫn thẳng tắp, cô nói tiếp: “Đất nước các bạn chủ trương bồi dưỡng con trai công kích, chắc hẳn anh rất tự tin với bản lĩnh của bản thân, như vậy đi chúng ta tìm thời gian thích hợp, con bé vô dụng nhất Trung Quốc là tôi so tài với anh là quân dân ưu tú trong tương lai của Nhật Bản.”

Chương 8: Chương tám

Trong phòng khách rộng rãi nhà họ Lý, ba người cùng nhìn Đinh Dật, Ngụy Hoa Tĩnh suýt nữa phun ra ngụm nước vừa mới uống, hắt ta ho khan mấy tiếng, chỉ vào Đinh Dật nói: “Cô nói gì? Tôi không nghe lắm chứ!” Về mặt Điền Anh Hùng cũng kinh ngạc giống như dờ khóc dờ cười. Ngay cả Lý Bối Bối cũng nhin không được kéo vạt áo của cô: “Chúng ta không rõ Điền Anh Hùng thế nào, đừng nói giỡn.”

Đinh Dật nhìn quanh một vòng, xác định bọn họ không phải giả bộ cũng không phải cố ý làm trò cười như vậy là cô làm trò cười sao? Quà nhiên là vật ly hương đất, người ly hương tiện, đến thủ đô Đinh Dật khiêu chiến với người ta lại biến thành trò cười.

Nếu như ở quê nhà, cô xác định sẽ không có ai cười, ít nhất không có người bị cô khiêu chiến. Cũng được, lấy Nhật Bản làm trận chiến thứ nhất đi!

Một lát sau mọi người nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô không giống như đang nói đùa liền không cười nữa. Vẫn là Ngụy Hoa Tĩnh mở miệng trước: “Cô bé rất có dũng khí nhưng cô bé thật sự muốn khiêu chiến với Điền Anh Hùng sao? Em có biết anh ta có đai đen judo không, em sẽ không đấu lại anh ta.”

Đinh Dật trịnh trọng gật đầu: “Không sai, lẽ ra là chủ nhà em không nên so tài với anh ta nhưng Bắc Kinh không phải là địa bàn của em, coi như huê nhau. Bối Bối là bạn em, anh cũng là bạn của anh Điền, địa điểm do hai người chọn, công bằng công chính.”

Đã nói đến nước này Điền Anh Hùng không có lý do cự tuyệt, hơn nữa mọi người thấy cô nói nghiêm túc lại còn hăng hái, Ngụy Hoa Tĩnh đứng ra tìm một phòng tập thể hình, muốn tìm chỗ rộng rãi cho bọn họ. Đối với Điền Anh Hùng học nhu đạo, Đinh Dật không có chuẩn bị, cô công bố: “Em sẽ không Judo, cái gì đạo cũng không, em nói khiêu chiến chính là đánh nhau mà thôi.” Vì vậy chỉ mặc quần áo thể thao bình thường, suy nghĩ về vấn đề công bằng, cô đôi giày đế mềm, cô nói rõ không dùng chân trần như người Nhật Bản.

Lý Bối Bối cùng Ngụy Hoa Tĩnh là khán giả nhìn cô trước khi ra sân vẫn chê bai đối phương cũng cảm thấy buồn cười, cũng may tuổi cô còn nhỏ còn là một cô gái xinh đẹp, Điền Anh Hùng cũng sẽ không đánh cô quá nghiêm trọng, Ngụy Hoa Tĩnh còn nhấn mạnh rằng: “Đủ điểm sẽ dừng, đủ điểm sẽ dừng.”

Tiếng còi vang lên, hai người vẫn đứng thẳng tại chỗ, không ai có thói quen ra tay trước. Đợi đến khi Ngụy Hoa Tĩnh nhin không được nữa thối còi lần thứ hai, Đinh Dật đề ép tiếng cười một bước nhảy qua, thấp người quét một đường chân. Điền Anh Hùng có chút bất ngờ với lần tập kích này nhưng hấn cao lớn, kiến thức cơ bản vững chắc, khó khăn lắm mới tránh khỏi. Anh ta đột nhiên không biết bắt đầu tìm kiếm cơ hội từ đâu, anh ta chưa từng đánh nhau với con gái, hơn nữa lại là một cô gái xinh đẹp như vậy. Nhìn ở khoảng cách gần, Điền Anh Hùng cảm thấy đáng người cô gầy yếu, da trắng muốt, cảm giác nếu như đụng tới sẽ làm hư cô, dùng chân đá càng thêm xúc phạm người đẹp rồi.

Đinh Dật không biết anh ta có nhiều suy nghĩ như vậy, thấy anh ta vô lực đánh trả trong lòng nghĩ thầm anh ta cũng không mạnh lắm, không ngừng tấn công, từng bước từng bước ép sát.

Khi Điền Anh Hùng bị thúc cùi chỏ một cái suýt nữa bị ngã mới nhận rõ thực tế, lúc này anh ta mới nhớ tới người gây sự trước là Đinh Dật, không thể đối đãi với cô như một cô gái bình thường, Điền Anh Hùng nghĩ thầm trong bụng, thu xếp lên tinh thần nghiêm túc đối mặt.

Lý Bối Bối cùng Ngụy Hoa Tĩnh trốn trong góc phòng quan sát đã sớm há hốc mồm cứng lưỡi. Đinh Dật ra tay không có bài bản lại tương đối lưu loát, mỗi một chiêu đều đánh vào điểm yếu của đối phương, Lý Bối Bối nhìn không hiểu lắm, chỉ biết hiện tại hình như Đinh Dật chiếm ưu thế, Ngụy Hoa Tĩnh lại rất hiểu, nếu như không phải là hay đánh nhau không thể nào có bản lĩnh như vậy, hắt ta hối hận vì đã nhìn lầm.

Đối với Điền Anh Hùng, luyện võ thuật cũng chỉ là vì hứng thú tập thể dục, bình thường không có cơ hội thực chiến, có cũng chỉ là luyện tập, hai bên ra chiêu theo quy tắc, đa số hấn có thể hạ đối phương, Đinh Dật căn bản không có chiêu thức gì càng sẽ không nói về quy tắc, từ trước đến giờ mục tiêu của cô chính là hạ gục đối phương, vì vậy ra hết tất cả các chiêu, dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Nhưng công phu của Điền Anh Hùng mạnh hơn Đinh Dật rất nhiều, thể lực cũng có ưu thế, mấy lần Đinh Dật mạo hiểm cũng đều hỏ giải được, không tránh khỏi có chút nóng nảy, sợ ý một chút bị Điền Anh Hùng nắm được cổ áo, Đinh Dật không lùi mà tiến tới, tiến tới gần sau đó thét chói tai, Điền Anh Hùn bị cô làm cho tê dại cả da đầu nên buông lỏng tay, Đinh Dật bắt được cánh tay hấn một cước quật ngã trên mặt đất.

Tiếng còi vang lên xem như Đinh Dật chiến thắng. Chỉ thấy khoe miệng cô khề nhếch, cười rất rực rỡ, đi lên ôm lấy Lý Bối Bối.

Điền Anh Hùng cũng không tệ, có chơi có chịu nhưng vẫn không nhin được hỏi Đinh Dật: “Mới vừa rồi tại sao cô lại thét chói tai như vậy?”

Ánh mắt Đinh Dật chuyển động: “Có gì đâu, tôi thấy bộ dạng anh nắm cổ áo tôi rất hung dữ nên tôi theo bản năng liền kêu lên.” Điền Anh Hùng im lặng, từ đó khắc sâu hình ảnh Đinh Dật.

Dù sao anh Kiến Quân cùng với bọn họ cũng không giống bọn họ, thời gian đi chơi cùng cô có hạn, cũng may có Ngụy Hoa Tĩnh dẫn đi chơi rất nhiều nơi.

Lý Bối Bối đề nghị Đinh Dật khi mùa xuân đến có thể đến chơi, lúc đó có thể đi chùa, đi Thập Sát Hải trượt băng, đi Đồng Lai Thuận ăn thịt xiên, bây

giờ là mùa hè chỗ nào cũng náo nhiệt, nhiều nhất cũng chỉ có thể đi Bắc Hà tắm biển.

Ngụy Hoa Tĩnh chợt nói: “Thật ra còn có một chỗ mùa hè mới có thể đi.”

Hai nữ sinh vội chạy theo hỏi, Ngụy Hoa Tĩnh không nhanh không chậm thừa nước đục thả câu: “Thật ra thì anh lo cho hai đứa nên không dám đưa đi, bây giờ anh cảm thấy Đinh Dật sẽ không có vấn đề gì.”

Lý Bối Bối hỏi: “Đinh Dật không thành vấn đề, em có vấn đề sao? Rốt cuộc là làm gì?”

“Đi thảo nguyên, mùa hè phải đi thảo nguyên cưỡi ngựa, chỉ sợ bác cùng bà ngoại không yên tâm cho em đi.”

Muốn đến thảo nguyên cũng phải đi mất hơn nửa ngày, trong một ngày khẳng định sẽ không về kịp, đừng nói bác gái cùng bà ngoại không cho Lý Bối Bối đi, ngay cả bác trai bác gái cũng kiên quyết phản đối mấy đứa trẻ choai choai như bọn họ ngủ lại bên ngoài, làm cho Lý Bối Bối oán trách chủ ý của anh họ cùi bắp.

Không thể đi thảo nguyên nhưng mọi người đều cảm thấy hứng thú với cưỡi ngựa, Ngụy Hoa Tĩnh phụ trách thu xếp đưa mọi người đến trường đua ngựa Kinh Giao ở vùng ngoại ô.

Đinh Dật đi lên trước chọn con ngựa màu trắng, Lý Bối Bối cười cô: “Bạn không phải hoàng tử sao lại chọn ngựa trắng chứ?”

Đinh Dật cố gắng bồi dưỡng tình cảm với ngựa trắng, nghe vậy liền phản bác: “Đã là anh hùng thì cần gì phân biệt nam nữ, cưỡi ngựa nhanh nhất, uống rượu mạnh nhất mới là bản sắc anh hùng, ha ha ha ha!”

Ngụy Hoa Tĩnh cười ra tiếng, cắt đứt lời nói hùng hồn của cô: “Thưa nữ anh hùng, cô đã chọn con ngựa già, ngựa trong trường đua này đều không thể huấn luyện ôn thuận dịu ngoan, hơn nữa ngựa già gian xảo, thúc giục thế nào cũng không chịu chạy, ngựa Mông Cổ thấp bé mới thật sự là giống ngựa chạy nhanh.”

Đinh Dật nghe vậy có chút xấu hổ, thấy Ngụy Hoa Tĩnh nói đều là sự thật, cô nhìn nhìn con ngựa trắng rồi lại nhìn ngựa đen mà Ngụy Hoa Tĩnh cùng bọn họ đều chọn nhưng trong lòng thích cái đẹp vẫn chiếm ưu thế.

Ngụy Hoa Tĩnh thuận đà nói: “Lần đầu tiên cưỡi ngựa nên chọn con ngựa đàng hoàng một chút, mọi người từ từ đi, chúng ta đi trước!”

Nói xong cùng Điền Anh Hùng ngồi lên ngựa Mông Cổ phi nhanh như làn khói, Đinh Dật nhìn thấy trong lòng ngựa ngứa. Áo cùng mũ màu đen, quần màu trắng, chân đeo ủng, cô cùng Lý Bối Bối không thể phủ nhận thấy thế nào cũng giống như nữ kỵ sĩ mạnh mẽ.

Nhưng trên thực tế lại không như vậy, ngựa của hai người bọn họ đều do một nhân viên dẫn đi từ từ. Đinh Dật nóng lòng, đi một đoạn ngắn liền nói rằng không cần dắt nhưng mặc cho cô luôn lên nhảy xuống, hô to gọi nhỏ, ngựa trắng vẫn đi từ từ thong thả, nóng nảy thúc giục mới đi mau một chút, không bay lên không trung giống như ngựa của Ngụy Hoa Tĩnh, người có kinh nghiệm cũng biết cưỡi ngựa như vậy rất mệt, không bao lâu sẽ đau móng.

Giảng co nửa ngày quay đầu nhìn lại thật ra cách Lý Bối Bối cũng không xa, Lý Bối Bối giống như mặt trời, bộ dáng cưỡi ngựa thanh thản, nhìn lại bản thân mình đầy mồ hôi, Đinh Dật càng buồn bực, kêu muốn đổi ngựa.

Ngụy Hoa Tĩnh chạy một vòng vượt lên từ phía sau, thấy vẻ mặt buồn buồn của Đinh Dật cũng buồn cười, liền nói với Điền Anh Hùng: “Mình mệt rồi muốn nghỉ ngơi một chút, hay chúng ta đổi ngựa đi.”

Đinh Dật vui mừng nói: “Vậy mà không biết xấu hổ.” Lập tức nhảy xuống, thăm nghĩ anh chàng Nhật Bản này cũng không phải là quá xấu xa.

Ngựa chiến Mông Cổ quả nhiên không giống ngựa bình thường, đúng tư thế cùng động tác mà Ngụy Hoa Tĩnh dạy, ngựa nhỏ bốn vó bay lên không trung, bắt đầu mãnh liệt chạy. Đinh Dật lập tức cảm giác giống như bay trên mây, cảm giác hưng phấn không nói nên lời, cùng với Ngụy Hoa Tĩnh anh chạy tới đuổi, chạy một vòng lại một vòng cho đến khi về nhà cũng không đổi lại cho Điền Anh Hùng.

Chỉ là nhìn Điền Anh Hùng vừa cưỡi ngựa trắng vừa đi bộ nói chuyện cùng Lý Bối Bối, hình như cũng rất vui vẻ. Tượng mạo hai người cũng rất xuất sắc, mặc quần áo kỵ sĩ làm cho người ta liên tưởng đến hình ảnh công chúa hoàng tử của phương Tây. “Mình tạo cho anh ta cơ hội ở gần mỹ nữ, anh ta nên cảm kích mình.” Đinh Dật an ủi bản thân, một điểm áy náy cuối cùng cũng biến mất.

Có Điền Anh Hùng cùng Ngụy Hoa Tĩnh bên cạnh, ở thủ đô đi chơi vui vẻ, vì vậy lúc mọi người đưa cô lên xe lửa thì Đinh Dật cảm thấy trái tim dâng lên một cảm xúc, chỉ là đã lâu không gặp ba mẹ nên chia tay với mọi người cùng Bắc Kinh.

Cuộc sống vốn như thế, luôn luôn có khoảnh khắc chia tay, nếu bạn cảm thấy buồn, sợ hãi là vô tận. Theo thời gian mọi người sẽ dần dần học cách thích nghi, học cách mạnh mẽ.

Lúc còn rất nhỏ, qua cái chết của bà nội khiến cho Đinh Dật cảm thấy không ai có thể bên một người cả đời. Khi đó cô đã có cảm giác sợ hãi, nhìn ba mẹ bận rộn, cô nghĩ: “Theo thời gian ba mẹ sẽ lớn tuổi, trong trường hợp bình thường, họ sẽ rời xa cô đến một thế giới khác, vậy sau này cô sẽ ra sao?”

Thêm một lần nữa lúc cô đi chơi xuân suýt nữa bị rơi xuống vách núi, lại sợ: “Cuộc sống là vô thường nếu như cô đi trước thì sao? Ba mẹ sẽ rất đau lòng, vậy phải làm thế nào?”

Lo lắng sợ hãi như vậy một thời gian, Đinh Dật khởi nghĩa vũ trang, phản khởi chống lại sự uy hiếp của thần chết: “Dù sao cũng chết, có gì đặc biệt chứ!

Chết có nặng như núi Thái Sơn, có nhẹ như tơ hồng, nếu cô có chết cũng phải chết một cách oanh liệt.”

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương chín

Đình Dật ngồi trong phòng trên xe lửa, giường dưới là một đôi vợ chồng già, chiếc giường đối diện giường cả cô không có ai lên. Nghe đôi vợ chồng kia nói chuyện với nhau biết được bọn họ hình như là giáo viên, mới vừa tham gia một buổi họp lớp dành cho cựu sinh viên, thỉnh thoảng còn phê bình các tình huống ở trường học. Đình Dật là học sinh nhìn thấy thầy cô giáo mặc dù không giống như chuột thấy mèo nhưng cũng không chủ động trò chuyện. Không biết có phải trong lòng có tác dụng hay không, rất nhiều học sinh đối mặt với thầy cô giáo thì mặc kệ có phải là thầy cô giáo của mình hay không cũng không thể đặt mọi người ngang hàng cùng vị trí, Đình Dật cũng có loại tâm lý này, vì vậy liền bò lên giường đọc cuốn sách mới mua.

Lúc Lý Bối Bối đưa cô lên xe lửa có đưa cho cô một túi đồ ăn vặt thật to, vì vậy Đình Dật không có ý định đến phòng ăn trên xe lửa ăn cơm, mọi người đều biết thức ăn trên xe lửa rất đắt lại khó ăn.

Đọc xong cuốn sách cũng đã hơn chín giờ, lúc này mới cảm thấy đói bụng, móc túi đồ ăn kia ra, thật là phong phú, đủ cho cô ăn mấy ngày, lần sau nhất định phải tìm cơ hội báo đáp Lý Bối Bối. Lần này ở Bắc Kinh được ăn uống lại được tặng quà, trước khi đi còn chu đáo chuẩn bị cho thức ăn trên đường, Lý Bối Bối này đúng là bạn chí cốt, một mỹ nữ xinh đẹp, hôm nào đó nhất định phải tìm cơ hội báo đáp.

Vừa suy nghĩ lung tung vừa mở túi đựng thức ăn ra “Phần phật phần phật”, “Kẹo kẹt kẹt kẹt” “Dát băng dát băng” “Hút trượt hút trượt” Đình Dật ăn tương đối náo nhiệt.

“Cô bé này cô có thể ăn nhẹ nhàng một chút hay không? Chúng tôi đang muốn nghỉ ngơi.” Cô giáo ngồi ở dưới lên tiếng.

Lén lè lười, Đình Dật cất đồ ăn. Không trách các nhà hiền triết đã nói nên “Thận trọng”, không có mẹ bên cạnh cầu nhau, cũng không có người quen biết cứ thế thấy mất mặt, cô vừa mới phóng túng yêu cầu bản thân liền bị người khác chê, xem ra muốn làm một cô gái dịu dàng không phải chuyện dễ dàng.

Thật là chán chết, lại mở đèn bàn ra nhìn hình chụp lúc đi chơi, đang so sánh bản thân với Lý Bối Bối ai có nụ cười rực rỡ hơn, vị cô giáo lại chỉ dạy tiếp: “Cô bé đèn bàn cô cô chiếu vào mắt của tôi, như vậy tôi không có biện pháp nghỉ ngơi.”

Không thể làm gì khác hơn là tắt đèn bàn, vẫn chưa tới mười giờ, đèn bên ngoài xe vẫn chưa tắt nhưng bên ngoài thường xuyên có người hút thuốc lá, ngửi thấy mùi thuốc lá cũng làm cho người ta cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Nằm một lúc lâu vẫn chưa cảm thấy buồn ngủ, Đình Dật móc tai nghe ra nghe nhạc, lần này không ảnh hưởng đến ai.

Nhạc dịu êm ái bên trong, rốt cuộc cũng có thể ngủ, Đình Dật kéo tai nghe xuống nhét vào trong túi xách, tay đụng phải hình mới xem lúc nãy, hình như trượt xuống giường, rút xuống cửa.

Lo lắng ngay có người ngày mai thấy nằm ở cửa sẽ cầu nhau, cũng sợ có người làm hư, Đình Dật mở đèn bàn ra lật người dậy xuống giường đi lấy.

Có hai tấm rơi vào tay hai vị giáo viên kia, vốn dĩ Đình Dật muốn lay bọn họ tỉnh dậy lấy nhưng bọn họ đã ngủ rồi hình như rất mệt mỏi, không biết sau khi bị cô đánh thức có oán giận hay không, do dự một chút, Đình Dật quyết định với tay lấy.

Mới vừa thò người ra lấy, chỉ nghe thấy một tiếng hét kinh hãi phía sau lưng: “Cô làm gì ở đây?”

Đình Dật sợ hết hồn, chột ngồi dậy, đầu “Bùm” một tiếng đụng vào thành giường, xoa xoa cái gáy quay đầu lại, chỉ thấy vị cô giáo kia đã ngồi dậy, mặt khiếp sợ nhìn cô giọng nghiêm nghị.

Đình Dật thâm nghĩ muốn biết có khả năng là hiểu lầm, vội vàng giơ tấm hình trong tay ra giải thích: “Hình của cháu bị rút xuống, cháu chỉ muốn nhật hình, không có ý gì khác, thật xin lỗi.”

Lúc này vị thầy giáo kia cũng tỉnh lại, sau khi hiểu tình huống đi nói: “Không sao không sao, cô bé chỉ cần đánh thức tôi thì chúng tôi sẽ giúp cô bé nhất, cần gì phải xuống lấy, leo xuống làm gì cho phiền.”

Đình Dật vội vàng cảm ơn cười nói, quay đầu lại nhìn vị cô giáo kia, lại thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô giáo, nhẹ giọng nói: “Thật sự là cô chỉ muốn nhật hình sao? Dù là nhật hình cô cũng không nên lục lọi trên người đàn ông xa lạ lúc nửa đêm, mẹ cô không dạy cô sao? Thanh niên bây giờ sao lại không có giáo dục như vậy?”

Đình Dật nghe vậy thì máu dâng trào, mặt đỏ bừng thì cô chỉ lo lắng bị ngộ nhận là ăn trộm, không ngờ sẽ bị nói đến nỗi không chịu được như thế, người nói còn là một cô giáo lớn tuổi. Mặc dù thường ngày Đình Dật hiếu thắng, đối với các bạn cùng trang lứa bình thường, đối với người lớn thì cô đều tôn

trọng, hơn nữa cô còn luôn được người lớn yêu thương, nằm mơ cũng không nghĩ tới bị sỉ nhục như vậy, nhất thời ngây ngốc, sững sờ tại chỗ không biết nói gì.

Vị thầy giáo kia nghe vậy hiển nhiên cũng sững sốt nhưng ông lại phản ứng khác với vàng quất bảo vị cô giáo kia ngừng lại: “Văn Tĩnh em nói gì vậy, cô bé vẫn còn nhỏ, một cô bé ra ngoài một mình là điều không dễ dàng sao em có thể nói người ta như vậy?”

Lúc này đầu óc Đinh Dật mới tỉnh táo một chút nhưng cô không muốn xảy ra gây gổ với người lớn tuổi, huống chi lại là giáo viên, chung quy là cô làm không đúng. Thấy vị cô giáo kia không phản bác lại lời vị thầy giáo kia, vẫn nằm xuống ngủ, cô hít một hơi thật sâu, buồn buồn bò lên giường. Không hổ danh là giáo viên, mặc dù hôm nay cô khó coi lại giáo hội được một chuyện thì ra không phải tất cả những người lớn tuổi đều giống như người thân trong gia đình, luôn rất tốt, dung túng đối đãi tốt với cô, trong mắt nhiều người cô cũng không còn là cô bé.

Còn chưa sắp xếp xong tình cảm sau kỳ nghỉ hè, ngày nhập học cũng tới, những học sinh mới tới được sắp xếp huấn luyện thể dục một vòng trong thành phố. Đối với người lười biếng, bất kỳ khó khăn dường như không thể chịu nổi, huống chi là huấn luyện dưới trời nóng, mọi người đều kêu khổ thấu trời.

Buổi sáng sau khi rời khỏi giường, không kịp ăn sáng, đến gần trưa đã đói choáng váng, huấn luyện viên còn đang tiến hành chia nhóm luyện tập, đến khi họ la “Về phía sau chuyển!” Chạy lằng xằng qua chỗ khác, cả đời này cô cũng không quên cảnh đó.

Trên thế giới lại có người thanh niên đẹp trai nho nhã như vậy! Còn có ánh mắt bình tĩnh tự nhiên, cự ly hai nhóm rất gần, gần đến nỗi khiến cho trái tim cô không thể miễn dịch. Người con trai mỉm cười nhìn qua nhóm của Đinh Dật, trong ánh mắt người con trai có một chút ngạc nhiên, trao đổi ánh mắt, giống như tiếng sét, đột nhiên tim Đinh Dật xuất hiện một ý tưởng: “Trương Đan Phong!” Trương Đan Phong thời hiện đại sao.

Trương Đan Phong xoay người sang chỗ khác, trời ạ, khuôn mặt anh đẹp như vậy sao! Chợt hoảng hốt trong lòng, hình như cảm thấy chung quanh có chút xôn xao, còn có tiếng cười trộm, đột nhiên phục hồi tinh thần mới phát hiện ra các bạn học chung quanh đã che miệng xoay người sang chỗ khác chỉ có cô còn sững sờ tại chỗ, cô lại trở thành đề tài mọi người bàn tán.

Vội vội vàng vàng xoay qua chỗ khác, huấn luyện viên không chịu buông tha cô: “Bạn học này nghĩ gì mà nhập tâm thế?” Lúc bình thường không chừng Đinh Dật sẽ nói một câu “Huấn luyện viên em đói bụng, muốn đi ăn”. Nhưng không biết hôm nay tại sao cô không muốn làm cho mọi người cười, chỉ cúi đầu nhận sai nhưng vẫn có người cười trộm, huấn luyện viên lại nói: “Nhe răng cười cái gì!” Đội ngũ mới yên tĩnh lại.

Sau đó Đinh Dật mới biết Trương Đan Phong tên thật là Chu Văn Bản, quả thật ba mẹ cậu ấy hào hoa phong nhã mới dùng từ này để gọi, Đinh Dật nghĩ thầm. Chu Văn Bản đều là lớp bốn, ngồi vào chỗ thì cô phát hiện ra cô ngồi phía sau cậu ấy, vừa ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy đường cong trên khuôn mặt cậu ấy. “Mày thật háo sắc!” Đinh Dật tự mắng mình nhưng vừa vào lớp ánh mắt vẫn không khống chế được hướng về phía cậu ấy.

Bởi vì để ý nên Đinh Dật phát hiện ra các bạn nữ trong lớp nói chuyện với cậu ấy rất êm ái, cũng thường hay hỏi cậu ấy một số vấn đề là có dụng ý khác, Đinh Dật mới là người đứng nhất, sao không thấy ai hỏi cô.

Cô gái ngồi ở hàng ghế đầu kia còn phô trương hơn, thỉnh thoảng nằm trên bàn, ánh mắt như radar quét nhìn ra phía sau nhưng cho thời điểm bây giờ tiêu điểm chỉ có một.....Chu Văn Bản.

Chưa từng có giáo viên nào nói với Đinh Dật khi thích một người con trai thì nên làm gì, cô khinh thường nhóm con gái có ý tìm cơ hội hỏi bài cũng không nguyên ý ở chung với nhóm con gái luôn đi chuyển quanh cậu ấy. Sao cô lại trúng tiếng sét ái tình thế chứ.

Nói cho cậu ấy biết đi! Cô là người chưa bao giờ giấu tâm sự cũng không muốn giấu nhưng lỡ may cậu ấy không thích cô thì sao? Cô có thể bình tĩnh tiếp nhận sự từ chối của cậu ấy không? Không nói cho cậu ấy biết thì trong lòng căng thẳng, cuối cùng vẫn là nén lại.

Mâu thuẫn cả một học kỳ, thi cuối kỳ như một chậu nước dội vào đầu cô khiến cho Đinh Dật tỉnh táo rất nhiều, thành tích của cô chỉ xếp thứ hai mươi lăm trong khối, đứng thứ ba của lớp mà cô lại là học sinh đứng thứ nhất toàn thành phố.

Tập đoàn công ty vừa thay đổi nhân sự Đinh Phượng Linh đã được phong vào vị trí cao, lúc này chính là lúc vui vẻ nhìn cái gì cũng vừa mắt, đối với con gái muốn xin gì cũng có, chỉ còn thiếu mức đưa lên trời, tự nhiên sẽ không trách móc nặng nề, Kỷ Văn tính tình lạnh nhạt, dĩ nhiên tôn trọng cô. Vì vậy ba mẹ cũng không có bất cứ hình phạt nào đối với thành tích của cô, bọn họ cho rằng vì mới vào cấp ba nên cô chưa thích ứng được.

Chỉ có Đinh Dật hiểu chuyện gì xảy ra, người nhà càng không trách cô, cô càng thấy áy náy trong lòng, nghĩ đông cũng không đi đâu, ở nhà học tập đành hoàng, thậm chí thật là đáng xấu hổ, Đinh Dật tự nhủ phải cắt đứt sợi tơ tình.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương mười

"Cô Văn là cô giáo ưu tú nhất cả nước, đại biểu nhân dân tỉnh ủy cả nước cũng là tổ trưởng bộ môn hóa của trường chúng ta, bắt đầu từ bây giờ cô ấy là

giáo viên môn hóa của lớp chúng ta, chúng ta cho một tràng pháo tay nhiệt liệt hoan nghênh cô Văn!”

Học kỳ mới bắt đầu, thầy giáo chủ nhiệm trẻ tuổi rất hưng phấn đứng trên bục giảng giới thiệu cô giáo dạy hóa với học sinh. Thì ra là cô giáo dạy hóa nghỉ sinh, mọi người bao gồm cả cô giáo chủ nhiệm đều không nghĩ rằng cô giáo kế nhiệm lại là “nhân vật lớn” đều rất vui mừng.

“Mọi người đều biết cô Văn rất bận, từ trước đến giờ chỉ dạy lớp tốt nghiệp, bây giờ có thể làm giáo viên chủ nhiệm môn Hóa của lớp mười, lớp chúng ta rất may mắn, mọi người nhất định phải càng thêm cố gắng học tập, nắm chắc cơ hội, không phụ lòng của thầy cô giáo đối với các em!”

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên, cô giáo hơn bốn mươi tuổi ăn mặc chỉnh tề, hương thơm mát lạnh, ưu nhã cảm ơn với mọi người, các bạn học sinh rất vui mừng, có bạn nhao nhao, có bạn thờ ơ lạnh nhạt, chỉ có Đinh Dật tròn mắt há hốc mồm, hoài nghi mình thấy quý.

Nếu không phải thấy quý tại sao trên đời này lại có cô đen đui như vậy, vị cô giáo tên Văn Tĩnh này không phải ai khác chính là vị cô giáo chỉ trích cô trên xe lửa, bởi vì rất đặc biệt nên cô khắc sâu vào tâm trí, không biết đối phương có khắc sâu giống cô hay không.

Những ngày tiếp theo, Đinh Dật không có thời gian suy nghĩ xem cô Văn có nhớ cô hay không, ít nhất trong giờ hóa đều không có thời gian. Văn Tĩnh có thể trở thành một cô giáo nổi tiếng là do bà có phương pháp dạy học, tiết tấu giảng bài của bà cực nhanh, nếu như tiết trước không chuẩn bị bài đầy đủ căn bản sẽ không cách nào theo dõi bài giảng của bà, trường học phát vở luyện tập để học sinh về chuẩn bị bài trước, tiết sau vào lớp bà cho một lượng bài tập, đề thi cho mọi người, với yêu cầu bài tập tiết trước phải hoàn thành.

Đây rõ ràng là phương pháp học dành cho học sinh lớp mười hai, bạn chỉ mới là học sinh lớp mười làm sao có thể thích ứng, vì vậy hoặc là dành hết tất cả thời gian tự học và làm bài tập hoặc là chờ người khác làm xong rồi lấy ra chép, người có ý thức trách nhiệm thì thức đến hơn mười hai giờ đêm, lại rơi vào trạng thái khi chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học.

Đinh Dật không thức đêm cũng không chép bài nhưng cũng không có ý định chỉ học một môn hóa, vì vậy bài tập thường không có cách nào hoàn thành. Văn Tĩnh không chỉ là giáo viên nổi tiếng, còn là giáo viên nghiêm nghị, không đúng hạn hoàn thành bài tập thì phải đứng ngoài lớp nghe giảng.

Vì vậy mỗi khi đến giờ học hóa mọi người đều sẽ thấy bóng dáng quen thuộc của bí thư đoàn Đinh Dật cùng với các bạn nam ham chơi nhất lớp đứng ngoài lớp nghe giảng, thỉnh thoảng bọn họ còn bị chỉ điểm hỏi một hai câu.

Có một lần đứng ở phía ngoài nghe giảng Đinh Dật cảm thấy có người thọt cô, phát hiện ra là thầy chủ nhiệm, theo như cách vung tay múa chân mô tả sau nửa cánh cửa của thầy, lấy bút vẽ cộng với cử chỉ minh họa Đinh Dật mới hiểu được là thầy hỏi tại sao lại đứng ở đây.

Không hiểu rõ tại sao ư? Phạt đứng! Bất nạt thầy giáo chủ nhiệm trẻ tuổi hiền lành, Đinh Dật tức giận dùng miệng nói cho thầy biết, ai quy định cán bộ lớp không bị phạt đứng chứ?

Đáng vẻ thầy giáo chủ nhiệm há to mồm giạt mình bộ dáng rất buồn cười, mấy người đứng phía sau cũng không nhịn được bật cười, những tiếng xôn xao nhanh chóng gây chú ý tới cô Văn.

“Thầy Trương, bên ngoài có chuyện gì sao?”

Giáo viên chủ nhiệm Trương Nhạc Thiên không ngờ sẽ bị bắt được cười hi hi nói: “Không có, không có, chỉ là thuận đường đi kiểm tra kỷ luật sau giờ học mới phát hiện ra là giờ học của cô, đã làm ảnh hưởng cô rồi, giờ học của cô chắc chắn sẽ không có ai làm ảnh hưởng, kỷ luật của lớp chúng ta rất tốt.”

Trương Nhạc Thiên ảo não chạy trốn, đám người Đinh Dật tiếp tục đứng chịu phạt.

Học sinh lớp mười là học sinh hạnh phúc nhất, tám giờ là có thể về nhà, chủ nhật còn được nghỉ, học sinh muốn tự học thì ở lại tới mười giờ. Học sinh lớp mười hai đều phải mười một giờ mới được tan học, hai tuần lễ mới được nghỉ một ngày.

Phần lớn nữ sinh trong lớp chọn ở lại trường, học sinh ở ngoại trú rất ít, trong lớp người có hoàn cảnh giống Đinh Dật chỉ có Nguyễn Thúy, diện mạo Nguyễn Thúy ngọt ngào dịu dàng, Đinh Dật tự nhận trách nhiệm đưa cô ấy về nhà.

Đinh Dật cùng Nguyễn Thúy nói cười đi ra khỏi trường học, vừa mới đi qua cổng đã nghe thấy có người gọi: “Đinh Dật.”

Tim Đinh Dật đập nhanh, không cần quay đầu lại cô cũng có thể phân biệt chính xác chủ nhân của giọng nói này. Cô dừng bước, người phía sau đi lên, quả nhiên là Chu Văn Bản, ngoại trừ anh ta còn ai có thể làm cho trái tim cô trong nháy mắt đập rộn như thế.

“Xin lỗi Nguyễn Thúy, mình có chuyện muốn nói riêng với Đinh Dật.” Chu Văn Bản nở nụ cười lễ phép nói, cho dù là ai cũng không thể cự tuyệt khuôn mặt đẹp như vậy. Nguyễn Thúy đầu tiên là sững sốt, thấy nét mặt Đinh Dật liên hiểu rõ là chuyện gì, cô giả mặt quý chạy trước.

Gương mặt Đinh Dật ửng hồng, giống như con thỏ nhỏ, không để ý tới phản ứng của Nguyễn Thúy, cô chỉ lo lắng đèn đường sáng quá rõ cho nên cúi đầu để tránh đối phương phát hiện sự khác lạ của cô, sau đó giọng nói cố gắng ổn định hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Không có việc gì, chỉ muốn nói chuyện với bạn một chút.”

Nói chuyện một chút là có ý gì? Sau khi tan học bạn ấy đuổi theo cô cũng chỉ vì muốn nói chuyện với cô một chút, trời ơi! Kiếm của cô đâu? Tuệ Kiếm của cô đâu? Tay chân Đinh Dật luống cuống, chân cũng bắt đầu tê dại.

“Vừa vào học mình nghe nói người đứng nhất cả thành phố học cùng lớp, Đinh Dật, cái tên nghe rất êm tai, chẳng qua mình không nghĩ đến lại là một cô gái xinh đẹp lại có chí khí như vậy.”

Người đứng nhất đó là quá khứ, hôm nay Đinh Dật lại hối hận học kỳ vừa rồi không học tập cho tốt nhưng bạn ấy lại khen cô xinh đẹp, khen cô có chí khí, đối với một cô gái mà nói, có gì vui hơn khi được một người bạn nam khen mình như vậy.

“Mình cảm thấy bạn là một cô gái rất thông minh, bài tập hóa học không thành vấn đề, tại sao lại tình nguyện chịu phạt đứng ngoài lớp chứ không làm hết bài tập?”

Mặt Đinh Dật càng đỏ hơn, trong tiềm thức của cô cũng đã từng mắng cô giáo môn hóa, cô là học sinh giỏi, là bí thư chi đoàn nhưng chỉ không thích làm bài tập. Dù không làm nhưng cũng không ảnh hưởng đến thành tích, hai lần kiểm tra trắc nghiệm hóa học cô đều đứng nhất, chắc chắn về mặt cô Văn cũng sẽ không thoái mái nhưng cô chưa bao giờ nói chuyện này với ai.

Nhưng tại sao bạn ấy lại nói với cô những việc này, mặc dù bạn ấy là lớp phó học tập nhưng cũng sẽ không quan tâm đến tất cả các bạn trong lớp như vậy, ở trong lớp mọi người đều cạnh tranh, tất cả các cán bộ trong lớp đều giả tạo, học giỏi mới là vua, thi tốt nghiệp trung học phổ thông mới có thể quyết định được số mệnh của mỗi người.

Thì ra cô đối với bạn ấy đặc biệt như vậy.

Đường về nhà sao trở nên dài, dài đến nỗi Đinh Dật cảm thấy chân không thể bước tiếp làm cho cô không thể nào kiểm soát lời nói của mình, để lộ ra tâm sự, đường về nhà sao có lúc lại ngắn như vậy, ngắn đến nỗi cô muốn làm một người xuân phong cũng không được. Chỉ là cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, ít nhất cô biết được nhà Chu Văn Bản cùng hướng với nhà cô lại cách trường Nhất Trung không xa, sao bạn ấy lại đến Nhất Cao học chứ, thật kỳ lạ.

Kỳ quái hơn nữa chính là tâm tư con gái, đầu tiên không cảm thấy gì, nhưng càng về sau, Đinh Dật lại cảm thấy giữa cô và Chu Văn Bản không giống nhau. Nụ cười của bạn ấy đối với người khác là khách khí, đối với cô lại rất thật, ánh mắt của bạn ấy đối với cô cũng là đắm đuối đưa tình. Tính tình Nguyễn Thúy yên tĩnh hướng nội, ngày hôm sau gặp Đinh Dật cũng không nói gì, chỉ vui vẻ nhìn cô, mặc dù Đinh Dật xấu hổ lại làm vẻ mặt thản nhiên, thích một người cũng không phải là chuyện gì xấu.

Trên căn bản tính Đinh Dật giống con lừa, càng thúc giục cô làm việc gì cô lại càng cố gắng làm ngược lại nhưng lần này Đinh Dật chủ động biến hành động của bản thân trở nên ngây thơ, mỗi ngày cố gắng thêm thời gian làm bài tập hóa, tuy bài tập nhiều nhưng không đến nỗi cô không làm được.

Xuân về hoa nở, có bạn học rủ đi chơi xuân nhưng trường học sợ nguy hiểm chỉ đồng ý tổ chức đi vườn cây cùng sông nhỏ chơi, học sinh đến từ thành phố cũng đã đi rồi nên cảm thấy không hứng thú. Đinh Dật thấy vậy thương lượng với trường lớp, đề nghị mọi người bỏ chút thời gian đi leo núi Thạch Long, núi Thạch Long thuộc khu bảo tồn cấp quốc gia, phong cảnh thơ mộng, trên núi còn có rừng rậm với diện tích lớn, quanh năm có mây mù vây quanh, giống như tiên cảnh.

Nhưng hoạt động lần này tốn tiền hơn nữa lại tốn thời gian, Đinh Dật nói rõ có thể không cần miễn cưỡng, có thể tự nguyện ghi danh. Không ngờ dựa vào mối quan hệ đứng phạt nhiều ngày, các bạn nam nghịch ngợm trong lớp cũng rất nể mặt cô hưởng ứng tham gia rất nhiệt tình, Chu Văn Bản thấy Đinh Dật tò mò nhìn mình cũng mỉm cười gật đầu, bạn ấy gật đầu liền có rất nhiều bạn nữ ghi danh.

Số lượng người ghi danh đạt tới hai mươi người chiếm gần một nửa lớp. Số lượng nhiều chứng tỏ hoạt động được mọi người hưởng ứng, giáo viên làm sao có thể không duy trì trật tự hoạt động, đảm bảo hoạt động diễn ra an toàn tạo thành một gánh nặng trên vai bí thư chi đoàn Đinh Dật cùng lớp trưởng Ngô Khiêm. Ngô Khiêm là một học sinh giỏi ngoan ngoãn, nghiêm túc, bình thường luôn nghiêm khắc thực hiện các chính sách của giáo viên chủ nhiệm, nhưng trên phương diện tổ chức các hoạt động lại không am hiểu lắm, làm cho người đề xuất hoạt động là Đinh Dật phải gánh vác toàn bộ trách nhiệm.

Hai người tính toán thu tiền, thật may là trong lớp có bạn là con của công ty vận tải, đồng ý cho mượn miễn phí một chiếc xe chở học sinh đi, tiết kiệm một khoản tiền không nhỏ. Trước lúc xuất phát, Đinh Dật chia hai mươi bốn người thành sáu tổ, mỗi tổ phải đảm bảo có ít nhất hai học sinh nam, cũng bầu ra một người làm tổ trưởng. Lúc chia tổ thì các bạn nữ đều muốn trong nhóm của Chu Văn Bản, Đinh Dật nói như đinh đóng cột: “Không được, Chu Văn Bản hào hoa phong nhã, sợ rằng không thể nhận nhiệm vụ chăm sóc các bạn nữ, thôi đi theo mình đi, mình đảm bảo đưa bạn ấy về an toàn.” Nói giỡn, cô khổ cực tổ chức hoạt động không phải để cho các cô ấy có cơ hội.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, không ít bạn nam cười ha ha, trong lớp có không ít bạn rất sợ uy danh của Đinh Dật, gương mặt Chu Văn Bản ửng đỏ nhưng cũng không có mở miệng phản bác. Rất nhiều bạn nữ không cam lòng nhưng không tìm ra lý do hợp lý, huống chi cô cũng không muốn chia Chu Văn Bản đi tổ khác, Đinh Dật tuyên bố khiến mọi người không ứng phó kịp.

Núi Thạch Long cách thành phố hơn một trăm cây số, phần lớn đều là cao nguyên, hơn nữa còn có vẻ nguy nga cao vút. Đường núi quanh co gấp ghe, vào núi không lâu, xe không cách nào đi vào thêm nữa, dừng ở bãi đỗ xe, mọi người không thể làm gì khác hơn là xuống xe đi bộ.

Các nam nữ thanh niên mười mấy tuổi cười cười nói nói leo núi, cũng không cảm thấy mệt mỏi, đi hơn một tiếng mới nhìn thấy cáp treo. Cuối đường cáp treo lên đỉnh núi còn phải leo hơn một giờ, vì đi lên đỉnh núi có thể nhìn thấy toàn cảnh núi Thạch Long, mọi người quyết định ngồi cáp để tiết kiệm thời gian.

Một cáp treo có thể ngồi ba người, hai người cũng được, Đinh Dật thấy Chu Văn Bản lên cáp treo, một đôi mắt phượng nhìn chằm chằm bạn nam đang muốn đi lên, bạn nam kia hình như không cách nào nhịn được ánh mắt sắc bén của cô, rúc cổ thu hồi bước chân ra khỏi cửa.

Đinh Dật há hê, theo sự di chuyển của cáp treo, chỉ cảm thấy phong cảnh dọc đường rất đẹp. Trên ngọn núi có rất nhiều tảng đá quý hiếm, rừng cây rậm rạp, ánh nắng vàng chiếu qua vùng mây mù, chiếu sáng trên đường, vô cùng rực rỡ, thỉnh thoảng còn có sóc, động vật hoang dã ẩn hiện giữa rừng, thiên

nhien cùng con người hài hòa.

Chu Văn Bản cũng đắm chìm trong cảnh sắc thiên nhiên bên ngoài, vừa thưởng thức vừa nghe Đinh Dật thao thao bất tuyệt giới thiệu. Truyền thuyết nói rằng núi này có long mạch, một vị đã từng nhận chức thư ký thủ trưởng trung ương của bốn tỉnh, đưa nghĩa địa ông bà đến đây từ vạn dặm xa xôi, sau này quả nhiên có số làm quan, trước mắt là dưới mấy người trên vạn người.

“Thật là buồn cười, bản thân là cán bộ công sản cao cấp, thế nhưng tin tưởng những điều không có thật.” Sau cùng Đinh Dật phát biểu ý kiến của mình.

“Thật ra thì rất nhiều người, bao gồm mọi người đều biết đại danh nhân, đều có lúc mê tín, giống như.....”

Ha ha, thì ra Chu Văn Bản cũng như vậy, Đinh Dật rất thỏa mãn với điều mình vừa phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương mười một

Hoạt động trên rất thành công, ít nhất hai mươi bốn người trở về bình an. Nhưng không biết sau khi trở về ai nói chuyện này cho thầy chủ nhiệm Trương biết, Đinh Dật cùng Ngô Khiêm bị gọi vào phòng làm việc mắng một trận.

“Lá gan của hai em cũng lớn quá, núi Thạch Long có sói các em có biết không? Còn tự mình thuê xe, hơn hai mươi người, ngộ nhỡ có chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm?”

Đinh Dật không phục: “Chỉ là đi tham quan phong cảnh, chủ nhật có nhiều người như vậy làm sao có thể có chó sói xuất hiện, không phải không xảy ra chuyện gì sao?. Mọi người học tập khổ cực như vậy, thỉnh thoảng phải đi giải sầu chứ, quay lại mới có tinh thần học tập chứ!”

“May mắn, đơn giản là may mắn! Lần sau không cho phép tự tổ chức đi chơi xa nữa biết chưa?”

Nhìn một người hơn hai mươi tuổi bởi vì bọn họ mà trở nên lúng túng vì họ, Đinh Dật không đành lòng đành phải đồng ý. Ngô Khiêm gật đầu lia lịa, hồi hận lập trường của bản thân không kiên định bị Đinh Dật lừa.

Sau khi quay về Đinh Dật với Chu Văn Bản xem như có chút quen biết, sau khi tan học bạn ấy đi cùng cô và Nguyễn Thúy về nhà, dù sao mọi người đều về cùng một hướng, Chu Văn Bản tươi cười: “Hai người đi trước đi, bình thường chín giờ mình mới về nhà.” Đinh Dật quay đầu lại nhìn Nguyễn Thúy, Nguyễn Thúy vội nói: “Mình về muộn ba mẹ sẽ lo lắng.” Đinh Dật không thể làm gì khác hơn là đi theo cô.

Ra cổng trường Nguyễn Thúy cười nói với Đinh Dật: “Bạn không trách mình chứ, có một việc mình không biết có nên nói cho bạn biết hay không, bây giờ mình nghĩ vẫn nên nói cho bạn biết.”

Đinh Dật tò mò: “Chuyện gì? Là về mình sao?”

Nguyễn Thúy cắn môi, một lúc sau mới mở miệng: “Bạn nghe xong đừng tức giận, mình cũng chỉ nghe bọn họ nói mà thôi, hiện tại trong lớp mọi người đều đang nói bạn theo đuổi Chu Văn Bản, nói bạn lấy việc công làm việc tư, tổ chức hoạt động với mục đích đến gần bạn ấy, còn những lời rất khó nghe mình không muốn nói, chẳng qua mình lo lắng nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ bị thầy giáo biết như vậy thì không hay lắm.”

Quả nhiên là bạn thân, không trách được vừa rồi cô ấy ngăn không cho đi cùng. Đinh Dật cảm động, cô thật may mắn, lúc trước có La Bình, bây giờ là Nguyễn Thúy, đều là những cô gái dịu dàng lương thiện, lại rất quan tâm tới cô.

Đinh Dật không muốn làm khó Nguyễn Thúy nói ra là ai nói xấu, cô mãi vui quên mất lời người đáng sợ, bây giờ cô chỉ muốn biết phản ứng của Chu Văn Bản thế nào, nếu mọi người đều truyền nhau như vậy chắc chắn Chu Văn Bản cũng nghe thấy.

Sau khi đưa Nguyễn Thúy về nhà, Đinh Dật đến nhà Chu Văn Bản ôm cây đợi thỏ, cô muốn sau khi bạn ấy tan học về nhà sẽ nói chuyện.

Quả nhiên hơn chín giờ liền nhìn thấy Chu Văn Bản đi xe đạp về, Đinh Dật đến gần mới phát hiện có gì đó không đúng, hình như ghế sau có người ngồi.

Lúc này Chu Văn Bản cũng thấy cô, nghiêng đầu nói một câu, người ngồi sau xe liền nhảy xuống làm cho Đinh Dật bị dọa cho sợ đến nỗi hồn bay phách lạc, hóa ra là Văn Tĩnh giáo viên dạy hóa học của cô.

Còn chưa nghĩ ra làm sao giải thích với cô giáo tại sao tối như thế cô còn ở đây thì Chu Văn Bản khẽ nói “Mẹ” làm cho cô bừng tỉnh.

Đinh Dật hoàn toàn tỉnh táo, cô lễ phép chào hỏi cô Văn Tĩnh, sau đó nói: “Có câu hóa học em không biết làm có đúng hay không, nếu như không làm rõ tối nay em sẽ ngủ không được, em hỏi các bạn học cùng mới biết nhà cô ở đây, lại nghĩ cô rất bận, chắc chắn sẽ không về nhà sớm, không thể làm gì

khác hơn là ngồi ở đây chờ, không ngờ cô thật sự về muộn. Hi hi.” Hồn phách cũng bay mất, nói chuyện không tự nhiên nhưng lại logic, Đinh Dật tin cô giáo sẽ tin.

Văn Tĩnh cũng bất ngờ với việc nhìn thấy Đinh Dật, bây giờ nghe cô giải thích lại càng cảm thấy kỳ quái, khó trách Văn Tĩnh giật mình, từ khi Đinh Dật nhập học đến nay, chưa từng hỏi bà một vấn đề gì.

Để khích lệ tinh thần ham học của cô Văn Tĩnh mời cô vào nhà nói tí mĩ, Đinh Dật cũng không từ chối, đi cùng hai mẹ con họ vào nhà.

Ba Chu Văn Bản cũng chính là người đàn ông cô đã nhìn thấy trên xe lửa ở trong nhà, hình như ông vẫn còn ấn tượng với Đinh Dật, nhìn thấy cô liền ngạc nhiên nói: “Không phải cô là.....”

“Ông Chu, tôi giới thiệu với ông một chút, đây là Đinh Dật, học sinh của tôi học cùng lớp với Văn Bản.”

Đinh Dật cười ngọt ngào, chào ông. Thì ra là vậy, Chu Chính Thư là phó hiệu trưởng trường Nhất Trung, không trách được họ lại ở Nhất Trung.

Đã từng nghe La Bình nói phó hiệu trưởng Chu là một người có tài, tướng mạo anh tuấn, tác phong nhanh nhẹn, làm mê hoặc vô số phụ nữ, không trách cô Văn lại bảo vệ chồng mình như vậy. Chu Văn Bản bề ngoài là trò học từ thầy nhưng lại giỏi hơn thầy, không phải ngay cả cô cũng bị mê hoặc sao, Đinh Dật tự giấu trong lòng.

Không nghĩ tới Chu Chính Thư từng nghe nói về cô “Đinh Dật, cô chính là Đinh Dật? Người đứng đầu kỳ thi cấp ba năm ngoái? Ha ha, không tệ, không tệ.”

Vì cái hạng nhất chết tiệt kia Đinh Dật nghĩ nếu học kỳ sau phải có thành tích tốt để lấy lại danh dự, tránh phải xấu hổ.

Theo Văn Tĩnh vào phòng đọc sách, Đinh Dật mới chợt nghĩ đến hôm nay lớp cô không có môn hóa, cô cũng không đem bài tập hóa theo. Cũng may từ trước đến nay cô có trí nhớ siêu phàm, mọi thứ đều viết lên giấy, các phần tử phức tạp cũng đều vẽ lên không thiếu phần nào.

Trước tiên Đinh Dật nói ra ý nghĩ của mình, Văn Tĩnh nghe xong sửa nội dung một chút, cũng khích lệ cô: “Không tệ, đây là đại cương thi, bao hàm cả nội dung hóa học hữu cơ, các em chưa học tới, em có thể nghĩ đến đây là rất tốt, tiếp tục cố gắng.”

Hỏi bài tập là để giải nguy, giờ phút này lại được khen ngợi thật vui mừng, thấy trên bàn Văn Tĩnh có sách bài tập, sau khi được bà đồng ý liền lấy tới hỏi một vài vấn đề.

Giải quyết hết toàn bộ vấn đề đã gần mười giờ, Đinh Dật đứng dậy tạm biệt, Chu Chính Thư nói Chu Văn Bản đưa cô về, Đinh Dật thấy cậu đã tắm rửa thay quần áo ở nhà liền từ chối. Thấy con trai không có phản ứng gì, Chu Chính Thư lại đề nghị đưa cô về, Đinh Dật chỉ đành phải cười: “Thầy Chu yên tâm, em sẽ không gặp nguy hiểm, hơn nữa nhà em ở gần đây, về nhà mau thôi.”

Chu Văn Bản nói tiếp: “Đừng vậy, ba không biết, Đinh Dật rất lợi hại, học sinh nam lớp con đều rất sợ bạn ấy.” Trông thấy mọi người kiên trì, Chu Chính Thư mới thôi.

Hoảng hốt đi ra cửa, trong lòng Đinh Dật không có cảm giác gì, câu nói “Đinh Dật rất lợi hại” của Chu Văn Bản làm cho cô buồn vui không rõ. Thật ra không phải cô không mong bạn ấy đưa mình về, dù sao hôm nay giày vò nhiều như vậy nhưng cũng chỉ là muốn biết thái độ của cậu ấy thế nào.

Ra khỏi cửa chính, Đinh Dật bị đèn xe trên đường chiếu vào mới phục hồi tinh thần, nhìn sách bài tập trong tay, thôi rồi! Cô lại đem sách bài tập của cô Văn về, không biết ngày mai cô có tiết hay không, làm trễ nãi giờ học của người khác là không tốt, vì vậy cô liền vội vàng quay lại.

Mới vừa đi đến cửa nhà họ Chu cô đã nghe thấy có người nhắc tên mình, có thể lúc vừa rồi đưa cô ra bọn họ chỉ đóng cửa sắt bên ngoài, cửa gỗ bên trong không khóa.

Cửa sắt cũng không cách âm, cuộc đối thoại bên trong đều rơi vào tai Đinh Dật không sót một chữ nào.

“Em đừng chỉ trích con bé, cô bé Đinh Dật này rõ ràng là một học sinh ưu tú, đáng tiếc không học trường chúng ta.” Đây là giọng của Chu Chính Thư.

“Hừ, không có gì là đáng tiếc, ‘Học’ có thể xuất sắc nhưng ‘Phẩm’ chưa chắc, có một chút thông minh sẽ không biết trời cao đất rộng là gì. Hơn nữa tôi thấy đôi mắt con bé đó không đẹp, khóe mắt hếch lên, không phải dạng con gái ôn hòa đoan trang.” Đinh Dật nghe thấy bọn họ thảo luận về mình không có chút ý tốt nào, vốn dĩ muốn tránh ra, đợi ngày mai tới trường trả sách, nghe đến đó vẫn không khỏi ngơ ngẩn.

Cô không thể tin nổi đây là cô Văn người vừa rồi còn kiên nhẫn giảng bài cho cô nói chuyện, thế nhưng diện mạo của cô cũng có thể trở thành đề tài để nói. Ba nói cô “lông mày thanh tú, mắt xếch” là khuôn mặt xinh đẹp nhất thiên hạ, nói cô sáng chói không thua gì minh tinh, thì ra cách nhìn người của mỗi người lại chênh lệch lớn như vậy! Cô muốn tiếp tục nghe tiếp, vì vậy im lặng đứng ở cửa, không nhúc nhích.

“Sao em lại có thành kiến với con bé như vậy, con bé là bí thư đoàn, cháu ngoại bác sĩ Ký, gia cảnh có kém gì đâu? Vừa thông minh lại vừa lễ phép, tôi thấy con bé cũng không tệ.”

“Hừ, ông có mắt hay không, con bé có được nuôi dạy hay không hỏi con trai ông là rõ ràng!”

Chu Chính Thư nói: “Chuyện này có liên quan gì với Văn Bản?” Nhìn thấy sắc mặt con trai đỏ lên, ông càng cảm thấy kỳ quái.

Văn Tĩnh thấy con trai im lặng, tiếp tục nói: “Hở phụ sinh hở tử, ba con hai người đều có sức hấp dẫn rất lớn, tôi chủ động nhận lớp hóa của chúng, không ngừng quan sát. Con bé suốt ngày riu ra riu rít, không có việc gì liền ở bên cạnh con trai ông, người khác thì không nói, chỉ có học sinh bình thường mới diễn xiếc như vậy, chỉ có con bé “xuất thân danh giáo” thật là khác người!”

Chu Chính Thu thấy bà vợ đũa cả nắm, ngay cả ông cũng bị lôi vào, vốn dĩ không muốn nghe nhưng thật tò mò muốn biết Đinh Dật khác người ở chỗ nào, không nhịn được hỏi: “Con bé làm gì?”

“Làm gì? Đầu tiên là tụ tập một nhóm con trai con gái cùng nhau đi leo núi Thạch Long, leo núi thôi thì không nói, phân nhóm liền muốn cùng tổ với con trai, toàn bộ hành trình quần con trai ông không tha, không bỏ ra được thì có gì khác với cá mè hoa? Nghe nói hoạt động lần này do một mình con bé tổ chức, mục đích chính là con trai bảo bối của ông, con bé nhỏ như vậy mà đã có tâm kế, còn bá đạo như vậy, ông nói có đáng sợ hay không!”

Nói một lúc lâu lại thấy Chu Chính Thu say sưa nghe, trong miệng còn nói thảm: “Cô bé này quả nhiên có tình ý.” Văn Tĩnh tức giận, lại nhịn không được nổi đóa: “Nếu như con bé chỉ thích con trai ông thì không nói, con gái theo con trai ông không ít, Đinh Dật không phải người đầu tiên nhưng nghe nói con bé còn đánh nhau, xưng huynh gọi đệ với đám trẻ con lưu manh, quả thật không hề có giáo dục, nếu như không phải cảm kích, ai có thể nói con bé trong sạch chứ!”

Chu Chính Thu nghe đến đó nghiêm mặt nói: “Văn Tĩnh, điểm này của bà không tốt, nhìn chuyện gì cũng có thành kiến, dễ xúc động, những điều này bà đều không nhìn thấy, lại là những người “nhiều chuyện” nói cho bà nghe? Tôi thấy đứa nhỏ này ánh mắt kiên định, cử chỉ có mức độ cũng không phải người lỗ mãng, trước tiên bà không nên vội vàng kết luận như vậy.”

Văn Tĩnh nghe ông nói như vậy cũng không phản bác lại nữa, lại hỏi: “Trước tiên không nói con bé có được hay không, chẳng lẽ ông ủng hộ Văn Bản yêu sớm?”

Chu Văn Bản bị từ này làm cho hết hồn, vội vàng giải thích: “Ba mẹ hai người đừng hiểu lầm, con không có yêu sớm, trong mắt con Đinh Dật giống những bạn gái khác không có gì khác nhau, con thấy bạn ấy đối nghịch với mẹ không làm bài tập nên mới chủ động nói chuyện với bạn ấy, con không thích bạn ấy.”

Đinh Dật cảm thấy khí lạnh từ lòng bàn chân đi thẳng lên, lạnh lẽo đi vào trái tim cô, cuối cùng chạy lên đầu, làm cho cô tỉnh táo. Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!

“Trong mắt con Đinh Dật không khác gì những bạn gái khác”, thì ra trong mắt bạn ấy, cô cũng giống những học sinh nữ khác vây quanh bạn ấy, “Con không thích bạn ấy”, giờ này ngày này, là bạn ấy làm cho cô biết “tự mình đa tình” viết như thế nào!

Là cô gieo gió gặt bão, kết quả là bị người ta làm nhục! “Ông trời, nếu như ông có linh thiêng thì đánh chết tôi đi, tránh để tôi đứng đây xấu hổ, thẹn với liệt tổ liệt tông!”

Quả nhiên trời cao không nghe được lời thỉnh cầu của cô, bởi vì cô vẫn đứng tại chỗ, lời nói của Chu Chính Thu vẫn còn vang bên tai cô: “Học sinh cấp ba yêu nhau dĩ nhiên không tốt, hơn nữa con bé cũng không tệ, nhưng đứng với Văn Bản không hợp, lý do không phải như bà nói là không đoan trang.” Những lời này dĩ nhiên là nói với Văn Tĩnh.

Nhìn thấy mọi người nghiêm túc lắng nghe, Chu Chính Thu dừng một chút nói tiếp: “Người xưa có nói cưới vợ không bằng nhà mình, gả con gái cho nhà hơn mình, gia đình mới có thể hòa thuận. Lời này có thể thấy không hoàn toàn đúng, vẫn còn chút đạo lý. Những năm này Đinh Phương Linh lên như điều gặp gió, ở Bắc Kinh còn có người giúp đỡ, tương lai tiền đồ vô biên, nghe bà nói cô bé kia hình như có cá tính rất mạnh, Văn Bản không hợp với con bé, hai đứa bé này thực không hợp.”

Nhiều lời như thế, Đinh Dật chỉ nghe được một câu “Thực sự không hợp lắm” liền quay người đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương mười hai

Một đêm không thể ngủ, ngày hôm sau vẫn phải tái chiến giang hồ, đây chính là cuộc sống của trường chuyên cấp ba, mặc dù Đinh Dật không muốn đối mặt hai mẹ con Chu Văn Bản nhưng dù sao vẫn phải sống.

Khi đem sách trả cho Văn Tĩnh, cô còn ưu nhã, nở nụ cười đáng yêu, không phải do chính tai nghe, Đinh Dật tuyệt đối sẽ không tin những lời làm cô không ngủ được lại được phát ra từ miệng của bà, thì ra đây chính là người trưởng thành, người trưởng thành làm chuyện gì đều sẽ phán đoán năng lực của cô.

Chu Văn Bản vẫn như nổi bật hơn người. Thiếu niên nhẹ nhàng, vừa xuất hiện ở cửa giống như nơi chuyên tụ tập ánh sáng, làm cho người ta không nhìn được ánh mắt cũng nhìn về phía đó, nhìn bạn ấy vào cửa, vòng qua bức giảng, đi tới chỗ ngồi, kéo ghế ra, ngồi xuống. Động tác như vậy bạn ấy làm rất

tự nhiên, đẹp như thế, đẹp mắt đến nỗi làm cho người ta đau lòng.

Thì ra ánh mắt bạn ấy cũng không phải là đắm đuối đưa tình, chỉ là trời sanh có phần hơi sáng rỡ, giọng nói của bạn ấy đối với cô cũng không thân thiết, giống như bạn Lý ngồi cùng bàn trăm tháp mà dịu dàng.

Thì ra đều giống sao, vật sao thì người vậy, chỉ có cô không giống như vậy mà thôi. Tiết lịch sử, Đinh Dật không có tâm tình nghe cô giảng, mở laptop ra ghi lại những suy nghĩ trong lòng cô hiện tại, nhiều năm sau, có thể sẽ hiểu được ý nghĩa cuộc cách mạng này.

Viết xong nhật ký thì không còn thương cảm gì nữa, hôm nay là lễ mừng thọ bảy mươi tuổi của ông ngoại, cô đã sớm xin cô giáo nghỉ học buổi tối, tối nay mọi người muốn tập trung chúc thọ ông ngoại.

Buổi chiều mẹ cũng đã xin nghỉ chạy về nhà trước, sau khi tan học Đinh Dật đến công ty chờ ba tan việc, vốn dĩ ba muốn đến trường đón cô, để cô ở trường tự học nhưng hôm nay cô làm gì có tâm tình để tự học, hơn nữa, cô cũng không muốn đi với ba rêu rao khắp trường.

Đinh Phụng Linh còn chút công việc phải xử lý, cô thư ký đưa cho cô một chút đồ ăn vặt cùng tạp chí để giết thời gian, Đinh Dật không hăng hái như mọi ngày, sau khi nói cảm ơn liền quăng tạp chí trên ghế quay ra cửa sổ ngồi nhìn dãy núi nhân tạo ngăn người, núi nhân tạo làm thật đẹp, nước chảy róc rách, trên núi có người đi đường, có ông lão ngồi câu cá, ngay cả động vật nhìn cũng rất sống động, đường núi quanh co khúc khuỷu, các tòa nhà đan xen hợp lý, nhìn lâu làm cho người khác có cảm giác như mình là ẩn sĩ. Người thiết kế nhất định là người có chí khí, Đinh Dật nghĩ, Thậm chí núi này có điểm giống núi Thạch Long.

Đột nhiên bị một tràng cười thức tỉnh, Đinh Dật ngẩng đầu nhìn, là cô thư ký cùng một cô gái trẻ đang nói chuyện, cô gái kia mặc áo khoác trắng, khuôn mặt xinh đẹp, đáng người yêu điệu, cầm trong tay gói quà tinh xảo.

“Bí thư Đinh còn một chút tài liệu chưa ký xong, chúng ta chờ ở đây một chút, Đây là Đinh Dật con gái bí thư Đinh, Đinh Dật đây là Thạch Mạn Quân làm ở bệnh viện đa khoa, cũng là học sinh của ông ngoại em.”

Thạch Mạn Quân ngẩn ra, Đinh Dật đã đi lên trước chào hỏi “Chào chị Thạch.”

Thạch Mạn Quân ngượng ngừng cười một tiếng: “Chào Đinh Dật, không ngờ con gái bí thư Đinh lại lớn như vậy, đáng đáp còn xinh đẹp như vậy.”

“Chị Thạch cũng ở đây chờ ba em sao?”

“Đúng vậy, thật ra thì cũng không phải là đợi, hôm nay là lễ mừng thọ của thầy Kỷ, vốn dĩ chị cũng muốn đi chúc thọ nhưng nghe nói thầy chỉ tổ chức tiệc ở nhà nên muốn nhờ bí thư Đinh đưa quà về dùm.”

“Em thay mặt ông ngoại cảm ơn chị Thạch, thật ra thì chị Thạch không cần làm vậy, thật ra con cháu muốn tỏ một chút tâm ý của mình nên làm lễ mừng thọ cho ông, ông ngoại em không muốn khoa trương, nên chỉ tổ chức trong nhà.” Đinh Dật nhận quà từ trên tay cô ấy, hai tay Thạch Mạn Quân đột nhiên trống không cảm thấy không tự nhiên, cười với Đinh Dật: “Vậy làm phiền em, không còn chuyện gì nữa chị về trước đây, giúp chị hỏi thăm thầy cùng cô.”

“Được, chị Thạch đi từ từ.”

Thạch Mạn Quân vừa đi Đinh Phụng Linh liền đẩy cửa đi ra ngoài, cho thấy đã làm xong việc chuẩn bị lên đường, ông hỏi thư ký Vương: “Vừa rồi có người tìm tôi sao?”

“Là Thạch Mạn Quân bên bệnh viện đa khoa nhờ anh đưa quà tặng về cho bác sĩ Kỷ, đã đưa cho Đinh Dật rồi.”

Đinh Phụng Linh không hỏi thêm nữa, đưa Đinh Dật đi về phía thang máy, thời gian không còn sớm nữa.

Đinh Dật ôm hộp quà tặng buồn buồn đi phía sau, Đinh Phụng Linh nhanh chóng phát hiện con gái có gì đó khác lạ, lên xe liền hỏi: “Đinh Dật con có tâm sự sao?”

Đinh Dật quay đầu hướng về phía bên ngoài cửa sổ: “Ba, nếu như ba cảm thấy một người vừa thông minh vừa đẹp, ba có thích cô ấy không?”

Đinh Phụng Linh cười hà hà nói: “Người nào? Xinh đẹp lại thông minh? Nếu giống con gái bảo bối của ba thì ba sẽ thích.” Nhìn Đinh Dật vẫn nhịu mảy, lại hỏi một câu: “Chẳng lẽ có người không thích con gái của ba sao?”

“Nào chỉ là không thích, có người rất ghét con.” Cô rất uất ức với đánh giá của Văn Tĩnh, chưa từng có người lớn nào mắng cô, lời nói tối hôm qua lần lượt chạy quanh đầu cô, xua đi không được.

“Ai? Ai ghét con?”

“Ba đừng quan tâm, dù sao cũng là có người ghét con, vô cùng ghét.” Đinh Dật kêu la, hình như cho rằng về sau tình huống có thể chuyển biến tốt hơn, con ác mộng tối qua cũng sẽ giảm bớt, không nói ra chính là: Nếu cô không phải do mẹ sinh ra, nói không chừng ông cũng sẽ chán ghét cô, chỉ là không nghiêm trọng, lúc trước ông nói cô xinh đẹp lại có khí chất. Chớp mũi đau xót, Đinh Dật không thể kiềm chế lại có chút đau lòng.

Đinh Phụng Linh thở dài, thu hồi nụ cười đùa giỡn, nghiêm mặt nói: “Đinh Dật, con có từng nghe qua không hài lòng không có từ bị, không nên quá vương vís vào chuyện tình cảm cá nhân. Người khác ghét con, có thể là do lỗi của con, cũng có thể nguyên nhân ở chính người ta, là con sai con sẽ phải

xem lại xem con có làm chuyện gì có lỗi với người khác hay không, nếu như không có mà người kia ghét con chỉ là tình cảm cá nhân, vậy thì con không cần thiết phải để ý, con không thể quá để ý đến cái nhìn của người khác, lớn thêm một chút nữa con sẽ hiểu đạo lý này.”

Đình Dật cái hiểu cái không, không thêm để ý, cô cũng không muốn để ý nhưng hình như không dễ dàng.

“Nếu không thì con cũng có thể làm việc cầu kỳ hơn vui buồn không hề lộ, tâm tình gì đều viết lên mặt bị người khác nhìn không sót điểm nào, có lúc sẽ gây bất lợi cho con, so với hiện nay, con nản lòng, nản chí tham gia tiệc mừng thọ của ông ngoại sẽ làm mọi người nghĩ như thế nào? Cho rằng vì tiệc đại thọ của ông làm trễ nải việc học của con? Hay là chê các chú các dì?”

Đình Dật đang nghe ba nói nghe đến đây thì phản bác lại: “Không phải như vậy, con không có ý này, làm sao ông ngoại cùng mọi người sẽ nghĩ như vậy chứ, bọn họ sẽ không nghĩ như vậy.”

Đình Phụng Linh cười: “Dĩ nhiên ông ngoại cùng mọi người sẽ không nghĩ như vậy, đôi lại là người khác sẽ hiểu lầm, mới vừa rồi nhìn sắc mặt con âm trầm, còn tưởng rằng là ba đắc tội với cô công chúa nhỏ của ba, làm hại ba lo lắng không thôi.”

Đình Dật bĩu môi: “Làm sao ba có thể lo lắng chứ? Rõ ràng là giáo huấn con!”

“Ba lo lắng trong lòng làm sao có thể để con nhìn thấy chứ, con gái ngoan, cái này gọi là vui buồn không lộ ra ngoài.”

Bữa tiệc buổi tối thật là náo nhiệt, hai cậu cùng các dì đều đưa cả gia đình về, bà ngoại cùng con dâu làm một bàn ăn phong phú, trong bữa tiệc ánh đèn lần lượt thay đổi, náo nhiệt vô cùng, khó có dịp cả nhà hội tụ đầy đủ như vậy, ông ngoại rất vui mừng, bỗng nhiên như nhớ ra điều gì hỏi mẹ: “Trong khoảng thời gian này không có thời gian hỏi con, khi nào thì con đi Đức làm đề tài.”

Mọi người không rõ mọi việc thế nào, mẹ do dự mở miệng: “Con nghĩ có thể con đi không tiện lắm, đang thương lượng với viện trưởng có thể đổi người hay không.”

Ông ngoại lập tức nói: “Lần trước thằng Giang có nói với ba, bây giờ trong khu bách khoa già là già, nhỏ là nhỏ, là thời kỳ sát hạch, căn bản không có người thích hợp, chỉ có mình con là thích hợp nhất, thằng bé còn muốn ba để con đi, nếu như kết quả công việc tốt, chỗ này đúng là có một bước đột phá, đối với bệnh viện của con cũng tốt.”

Mẹ im lặng không lên tiếng, ông ngoại lại tiếp tục nói: “Có phải con lo lắng sau khi đi không có ai chăm sóc Đình Dật? Con yên tâm, về sau Đình Dật có thể ở chỗ của ba, có ba cùng mẹ con chăm sóc nó, con còn gì mà lo lắng.”

Mẹ cau mày trả lời: “Vây cũng không được, ở đây cách xa trường học, Đình Dật ở nhà vẫn tốt hơn. Con lo lắng bây giờ Đình Dật đã lên cấp ba, nhiều bài tập, Phụng Linh lại bận việc, một khi con đi, hai cha con bọn họ có con chăm sóc quen rồi lại không thích ứng được, lần này đi ít nhất hai năm, nếu như ảnh hưởng đến việc thi tốt nghiệp trung học của Đình Dật thì rất tiếc.”

Đình Dật thấy mình trở thành gánh nặng, lập tức tỏ thái độ: “Mẹ đừng lo lắng, con đảm bảo sẽ không ảnh hưởng đến việc học, cũng không cần phải ở nhà bà ngoại, tự con có thể chăm sóc bản thân, mẹ cứ yên tâm đi.”

Vốn dĩ Kỷ Vân rất mâu thuẫn, cơ hội lần này hiếm có, bà có thể nâng cao lĩnh vực kỹ thuật, có thể lên chức hay không, kết quả nghiên cứu đề tài lần này rất quan trọng, bà thật sự không cam lòng từ bỏ. Làm một người vợ, một người mẹ, trong nhà cũng không dứt bỏ được, nghe được lời đảm bảo của con gái, Kỷ Vân rất vui mừng.

Trải qua cuộc hội thảo kịch liệt của mọi người trong nhà, được sự ủng hộ của chồng cùng con gái, Kỷ Vân quyết định đến Berline tham gia vào tổ nghiên cứu.

Trước ngày đi, ba cùng Đình Dật đều cố gắng về nhà sớm, cả nhà đoàn tụ, mọi người đều quý trọng từng giây từng phút. Chỉ là công việc của ba quá bận rộn, có xã giao liên không về sớm được, Đình Dật liền nhân cơ hội đó tâm sự cùng mẹ.

“Mẹ không có ở nhà, con phải chú ý quan tâm chăm sóc ba, nhắc ba không nên uống quá nhiều rượu, không nên làm việc quá sức.”

“Ha ha, mẹ nói với ba là được, ba là ba con, làm sao con có thể quản việc của ba được.”

“Được, con cũng đừng khoe mẽ, bao nhiêu năm qua mẹ không hiểu sao, con gái nhà chúng ta là thái thượng hoàng trong lòng ba, có chuyện gì mà ba không thuận theo ý con chứ? Một câu nói của con còn tác dụng hơn mười câu nói của mẹ.”

“Mẹ thật quá đáng, nói giống như con là đứa không hiểu chuyện.” Hai mẹ con cùng cười đùa.

Sau khi cười xong, Đình Dật chui vào lòng mẹ, nằm trên ghế salon im lặng không lên tiếng, dường như hai năm, chưa từng xa mẹ hai tháng, lời hứa lúc đó cũng chỉ vì thấy ánh mắt mâu thuẫn cùng không cam lòng của mẹ.

Lần này mẹ đi xa, ba là người luyến tiếc nhất, tình cảm của bọn họ qua nhiều năm rất tốt. Nghĩ đến ba, Đình Dật lại nghĩ đến Thạch Mạn Quân khi cô đến, chợt cảm thấy có chút lo lắng, không kịp nghĩ đã ngồi dậy hỏi: “Mẹ có biết chị Thạch Mạn Quân ở bệnh viện đa khoa không?”

Kỷ Vân sững sờ: “Mẹ biết rõ người này, hình như cô ấy là học sinh của ông ngoại con, sao con biết cô ấy?”

“Không có gì, chỉ là hay gặp, chị ấy còn nhờ con đưa quà tặng cho ông ngoại.” Đình Dật suy nghĩ một chút rồi nói, nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của mẹ, vừa

cười vừa nói: “Chính là trong lúc chờ ba xử lý công việc thì gặp chị ấy, trong tập đoàn có người đẹp như vậy mẹ cũng yên tâm nha.”

Kỷ Vân cũng cười: “Con bé hư hỏng này, tại sao lại lôi ba con vào?”

“Mẹ chưa từng lo lắng sao? Ba nhìn rất trẻ, lại đẹp trai như vậy, ở trong công ty giống như hạc đứng giữa bầy gà, ngộ nhờ bị cô gái xinh đẹp nào cướp mất thì phải làm sao?”

“Sao con càng nói càng lạc đề, ba con không phải người như vậy!” Giọng điệu Kỷ Vân kiên định, nhìn con gái lại bổ sung: “Mặc dù ba con rất hả hê khi có con gái xinh đẹp, bản thân ba cũng phải chú trọng bề ngoài của bản thân, lúc còn trẻ có các cô gái xinh đẹp gấp mẹ mười lần theo đuổi nhưng ba không thay đổi, ba rất chân trọng tình cảm của mình.”

Đây là lần đầu tiên mẹ nói về ba trước mặt cô, ba có vẻ ngoài anh tuấn hợp hồn người khác....., tuổi trung niên, sự nghiệp lại thành công càng làm cho ông thêm hấp dẫn. Phong cách của mẹ lại dịu dàng, riêng về bề ngoài, ba hơn mẹ rất nhiều, tình cảm vợ chồng nhiều năm rất sâu nặng, chuyện tình cảm ngày xưa của bọn họ rất lãng mạn.

Đình Dật cảm thấy trái tim ấm áp, vì ba mẹ luôn tin tưởng nhau, cảm thấy an toàn vì tình cảm sâu nặng của các thành viên trong gia đình, trong nội tâm rất cảm kích. Mẹ cứ thoải mái đi, cứ xem như dù là chân trời hay góc biển cũng sẽ không ai có thể làm thương tổn gia đình mình.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương mười ba

Lúc mẹ bay đi Đức, Đình Dật sắp phải thi cuối kỳ, mọi người bao gồm cả mẹ đều không cho phép cô đi cùng ba đến sân bay Bắc Kinh tiễn mẹ.

Lúc này chắc mẹ đã ngồi trên máy bay đi Frankfurt, không biết lúc chuyển chuyến bay đến Berline có thuận lợi hay không, mẹ không biết tiếng Đức, ở Đức dùng tiếng anh giao tiếp không biết có thuận tiện hay không, thật chán, Đình Dật ngồi trong phòng học nghĩ lung tung.

Kỳ thi cuối kỳ trường học cho nghỉ mấy ngày để học sinh có thời gian ôn tập. Học kỳ này không thể so với học kỳ trước, Đình Dật cố gắng ôn tập, một nửa là vì tranh vị trí nhất nhì hơn nữa là để cho mẹ yên tâm, vì vậy đối với kỳ thi cuối kỳ căn bản Đình Dật cũng đã tính trước cho kỳ thi cuối cùng rồi nhưng người lớn trong nhà không đồng ý cho cô đi tiễn, để cô ở đây suy nghĩ lung tung, thật bức mình!

“Đình Dật, có người tìm!”

Đình Dật ngẩng đầu nhìn bạn học đang đi vào phòng học, mới phát hiện ra đã đến giờ học, có bạn đi ra lại đi vào.

Lười biếng đứng lên từ chỗ ngồi, phát hiện ra hai cánh tay đã bị đè đỏ ửng chứng tỏ cô ngồi đã lâu rồi.

Đứng lên đi về phía cửa, Đình Dật phát hiện ánh mắt các bạn học nhìn mình có chút đặc biệt, vội vàng kéo Nguyễn Thúy qua nhìn xem cô có vấn đề gì không, ví dụ như trên mặt có nước miếng, trong đầu có rom, xác nhận rõ không có gì mới đi ra ngoài, hai ngày rồi rầm thật sự không thể không cẩn thận.

Đi ra ngoài phòng học, Đình Dật lập tức ngây dại, sau đó chuyển thành mừng như điên, nhào tới cười khanh khách còn nhảy lên ôm một lúc sau mới cảm giác có gì đó lạ, các bạn học chung quanh đều đứng lại nhìn cô, phần lớn là mặt không thể tin, trong lớp còn có người nhìn qua cửa sổ, còn nhiều người từ trong lớp đi ra ngoài kinh ngạc nhìn.

Khôi phục ý thức, Đình Dật vội vàng buông tay, gương mặt trở nên đỏ như quả cà chua, nhìn gương mặt anh tuấn trước mặt, mặt cậu ta cũng đỏ như vậy.

Hix! Lâu ngày gặp lại làm cho kích động đến nỗi quên mất đây là trường học chứ không phải ở nhà, mọi người không biết bọn họ lớn lên cùng nhau từ nhỏ. Khẳng định bọn họ sẽ hiểu lầm, đầu óc Đình Dật nhanh chóng hoạt động, hiểu lầm, hiểu lầm! Từ trước đến giờ Đình Dật là người không sợ tin đồn!

Đình Dật vui vẻ quan sát Thẩm Trường Đông, cậu ấy cao hơn không ít, ngày càng cao lớn, gương mặt ngày càng nam tính, nụ cười hiền hậu, giống như ánh mặt trời tháng sáu, cậu ấy còn tuấn tú hơn trước.

Cùng lúc đó Thẩm Trường Đông cũng nhìn Đình Dật không rời, một năm không gặp, thật sự có quá nhiều thay đổi.

Cười ngây ngô một lúc Đình Dật mới hỏi cậu ta: “Làm sao bạn ở đây? Bạn không thi cuối kỳ sao?”

“Mình vừa kết thúc kỳ thi cuối kỳ, gần đây viết thư không thấy bạn trả lời, gọi điện thoại về nhà không ai nghe, mình liền về thăm bạn, không có chuyện gì là tốt rồi. Vừa rồi mình đến nhà bạn không thấy ai ở nhà nên mình mới tới trường, bạn đi học đi, mình đi dạo một chút, tan học sẽ đến tìm bạn.”

Gần đây bận việc cùng mẹ tâm sự trước khi đi, không có viết thư trả lời cậu ấy, không biết tại sao, nhìn khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ kia Đinh Dật cảm thấy mọi buồn bực đều tiêu tan, cảm giác trong lòng thật thoải mái.

Vốn dĩ Đinh Dật đề nghị trốn ra ngoài cùng Thẩm Trường Đông nhưng bị cậu ấy kiên quyết ngăn lại, quả nhiên cậu ấy đến đâu cũng là một học sinh ngoan, không còn cách nào khác Đinh Dật đành phải nhượng bộ, dù sao cô cũng sắp được nghỉ sẽ có nhiều thời gian chơi cùng cậu ấy.

Đi ra rồi lại đi vào, chưa tới mười phút, trạng thái tin thần Đinh Dật đã thay đổi long trời lở đất, mọi người nhìn cô mặt mày hớn hờ, tò mò, lại không có gan tiến lên hỏi. Ngay cả Chu Văn Bản cũng không hiểu nhìn cô chăm chú, Đinh Dật bị cậu ta nhìn thì giật mình, thầm nghĩ trong lòng bạn nhìn mình làm gì? Chẳng lẽ muốn chứng thực lời mẹ bạn nói xem mình có lỗ năng hay không sao? Hừ hừ, mình khinh thường, mình không quan tâm, không quan tâm!

Cô bạn xinh đẹp họ Lý ngồi trên quay đầu hỏi bài toán học, Đinh Dật giảng cho cô ấy xong, cô nàng lại lập tức như lúc đầu chưa hỏi. Bình thường cô bạn họ Lý có vấn đề gì đều hỏi Chu Văn Bản trước, cậu ta không trả lời được mới hỏi Đinh Dật, sau đó thảo luận kết quả cùng Chu Văn Bản, lần này cô ấy không thảo luận kết quả vừa tìm được với Chu Văn Bản mà tiếp tục nằm trên bàn nhìn Đinh Dật, muốn nói gì lại thôi.

“Còn vấn đề gì sao?” Vốn dĩ bàn học đã nhỏ, hai người nằm sát thì rất chật, Đinh Dật muốn đuổi khách.

“Đinh Dật, người vừa rồi ở bên ngoài là ai vậy, thật đẹp trai.” Do dự một lúc, cô bé này vẫn không nhìn được nên mở miệng hỏi, thường cùng nhau thảo luận vấn đề nên cô cũng thân với Đinh Dật, hỏi như vậy là bình thường, sau khi hỏi xong, phòng học chợt lập tức yên lặng lạ thường.

“Bạn ấy tên Thẩm Trường Đông.” Đinh Dật không hề nghĩ ngợi mà trả lời.

“Thẩm Trường Đông là ai vậy? Hai người quen nhau thế nào?” Tên không phải là vấn đề mấu chốt, mối quan tâm của mọi người càng tăng lên, những người ngồi cách đó khá xa cũng vênh tai lên nghe.

“Thẩm Trường Đông chính là Thẩm Trường Đông, thời gian lâu quá không nhớ rõ là quen như thế nào nữa.” Đinh Dật chỉ có thể trả lời như vậy, đối với cô mà nói Thẩm Trường Đông là một người đặc biệt, giống như mẹ là mẹ, ba là ba mà Thẩm Trường Đông chính là Thẩm Trường Đông, không cần giải thích cũng không thể nào giải thích.

Trong giờ học, Đinh Dật kéo Nguyễn Thúy ra ngoài, Nguyễn Thúy im lặng đi cùng, thường thì trong giờ học không có nghĩ ngợi, đáng lẽ muốn từ chối, hôm nay cô ấy khép sách lại đi cùng cô.

Chân bước chậm trên cỏ, tâm tình Đinh Dật kích động, sung sướng vô tận.

Nguyễn Thúy nghiêng đầu nhìn cô: “Đinh Dật bạn có tin hay không, trong lớp thậm chí trong trường học cũng có nhiều người rất thích bạn.”

Đinh Dật há to miệng ngây người, cô cho rằng Nguyễn Thúy cũng muốn hỏi Thẩm Trường Đông là ai, cô cũng không có ý định giấu, nói thẳng là hàng xóm cùng nhau lớn lên từ nhỏ, lại không nghĩ rằng đột nhiên cô lại nói một câu không đáng giá, một lúc sau mới hỏi ngược lại: “Tại sao?”

“Bạn không thấy hôm nay lúc bạn ôm bạn nam kia, mọi người chung quanh đều có những nét mặt khác nhau, mình có thể thấy, mình dám đánh cược Chu Văn Bản cũng thích bạn.”

Nghe được cuộc nói chuyện đêm đó, Đinh Dật không nhắc với bất kỳ ai, ước chừng Nguyễn Thúy cũng đã đoán được chuyện gì đã xảy ra.

“Bạn ấy không thích mình, có lẽ chỉ vì thấy người từ trước đến giờ thích mình phản bội cảm thấy có chút khó chịu nhưng chắc chắn bạn ấy không thích mình.” Đinh Dật khẳng định cũng không nghe giải thích nhiều, Nguyễn Thúy biết ý cũng không hỏi thêm nữa, lại than thở: “Hôm nay bạn ôm bạn nam kia không biết có bao nhiêu bạn nam đau lòng, nhiều bạn nữ ganh tỵ, Thẩm Trường Đông đó không thua Chu Văn Bản bất kỳ điểm nào!”

Thẩm Trường Đông và Chu Văn Bản? Đinh Dật không biết, cô chưa từng so sánh hai người, chính xác mà nói cô chưa từng so sánh Thẩm Trường Đông với bất kỳ ai bởi vì điều này không cần thiết.

Đinh Dật nhìn Nguyễn Thúy thẹn thùng, không nhìn được néo khuôn mặt cô, cười hi hi nói: “Làm sao có người thầm mến mình chứ, muốn yêu cũng chỉ sẽ yêu cô gái xinh đẹp dịu dàng Nguyễn Thúy nhà chúng ta nha, có thể đoán người thầm mến xếp thành một hàng dài, không đứng, phải có nhiều hơn.”

Nguyễn Thúy mừng cô nói vậy, bắt đầu đuổi theo cô, tiếng cười kết hợp với tiếng chuông tan học vang lên.

Vừa tan học, Đinh Dật lấy tốc độ nhanh nhất chạy khỏi trường học, lúc ra khỏi phòng học quyết định xin thầy giáo chủ nhiệm nghỉ học, trên nguyên tắc tự học buổi tối cần phải có mặt, mặc dù cô tránh không ít nhưng bây giờ là thời kỳ ôn thi cuối kỳ, nên chưa có nhiều phiền toái.

Thầy giáo chủ nhiệm Trương Nhạc Thiên vẻ mặt tươi cười: “Đinh Dật theo thầy được biết, ba mẹ em đều không ở nhà, em muốn về nhà làm gì?”

Không ngờ xin nghỉ không thuận lợi, Đinh Dật thầm mắng mình tự tìm phiền toái, kiên nhẫn giải thích: “Em có bạn thân ở xa đến thăm, bởi vì ba mẹ không có nhà nên em phải thay mặt họ tiếp đãi bạn ấy thật tốt.”

“Người bạn kia chính là cậu bạn hôm nay em ôm trước cửa phòng học sao?”

Mẹ kiếp, ai nhiều chuyện như vậy! Phòng làm việc của thầy chủ nhiệm ở lầu dưới, căn bản thầy không thể thấy cảnh tượng kia, nhất định là có người mách thầy, Đinh Dật không nhìn được tức giận, nếu như bị cô bắt được cô nhất định cho người đó một bài học.

“Thầy Trương, thầy không thể tin những điều như vậy được, không tin tưởng học sinh của mình, em với bạn nam kia quen nhau nhiều năm, bây giờ bạn ấy từ Nam Kinh xa xôi đến thăm em, ba mẹ em lại không ở nhà, em không về thì bạn ấy một mình ở ngoài đường, ngộ nhờ xảy ra chuyện thì làm sao? Sao thầy có thể không có tình như vậy?”

Trương Nhạc Thiên bị cô nói cho không có gì để phản bác, cuối cùng nói một câu: “Như vậy là em muốn trốn học, sắp lên lớp mười một rồi, còn phải phân khoa, kỳ thi cuối kỳ này rất quan trọng.”

“Em biết kỳ thi cuối kỳ này rất quan trọng sẽ không làm trễ nải việc học, có thể chờ có kết quả học tập rồi mới đánh giá được không?” Thi giữa kỳ cô là học sinh lớp mười, sang năm lớp chuyên lý ít nhất cũng phải tuyển năm mươi học sinh, cô không nghĩ bản thân sẽ không thể nằm trong số năm mươi học sinh đó.

Trương Nhạc Thiên bắt đầu đi đánh phải để cô đi, lại không nhịn được nói: “Con bé này, em đi đi!”

Đinh Dật làm mặt quỷ, vui vẻ chạy ra ngoài.

Một năm không gặp có rất nhiều điều muốn nói, đều là những con phố quen thuộc, kiến trúc quen thuộc, nhưng cảm tay đi cùng cảm giác không giống nhau, Đinh Dật vội vàng hỏi cuộc sống, học tập cùng mọi người trong nhà ở Nam Kinh của cậu, thường không đợi cậu trả lời xong câu hỏi này đã đặt câu hỏi tiếp theo, Thẩm Trường Đông chỉ từ từ trả lời, nhìn về mặt của cô cảm giác tâm tình rất vui.

Cho đến khi đói bụng hai người mới nhận ra mình chưa ăn tối, mấy ngày nay Đinh Dật đều ở trường ăn cơm, ở cùng với Thẩm Trường Đông phải đi ra tiệm ăn, Thẩm Trường Đông đề nghị ra quán cơm, Đinh Dật chợt có ý tưởng: “Chúng ta đi mua thức ăn đi, mình nấu cơm cho bạn ăn!”

Thẩm Trường Đông chưa bao giờ thấy Đinh Dật nấu cơm, chỉ nhớ những món ăn của di Kỳ, ruột gan bắt đầu kêu gào, Đinh Dật là con gái di chắc không tới nỗi nào. Vì vậy hai người hào hứng chạy đến chợ mua thức ăn.

Thời gian không còn sớm, chợ cũng sắp đóng cửa, hai người ba chân bốn cẳng lấy rau, mua cá, nhờ người bán làm sạch sẽ liền quay về.

Mặc dù Đinh Dật chưa từng nấu cơm nhưng thường giúp mẹ nấu cơm, có lúc còn cùng mẹ nói chuyện phiếm khi mẹ nấu ăn, mua đảm thắm lâu, đại khái cũng biết quá trình như thế nào, vì vậy thật sự không có vấn đề gì.

Vò gạo thêm nước bỏ vào nồi nấu, tỉ lệ gạo với nước theo như trí nhớ của Đinh Dật kết quả cũng không tệ lắm.

Làm rau trộn với dưa chuột, rau xanh xào, chỉ có cá là tương đối phiền toái, thì ra không để ý, quên mất lúc mẹ chưng cá đều thêm gia vị gì.

Cuối cùng Đinh Dật chọn phương án dễ xử lý nhất, chỉ cho gừng để tẩy mùi tanh, bỏ nước tương vào chưng, ít nhiều gia vị sẽ thấm không đến nỗi không thể ăn.

Cuối cùng Đinh Dật phát hiện mình đứng, chưng cá màu rất đẹp, mặc dù lửa hơi lớn chưng cá hơi mềm nhưng lần đầu tiên làm cơm như vậy là được rồi, Thẩm Trường Đông nhìn Đinh Dật rất hài lòng, cơm cùng các món ăn đều được ăn hết.

Ăn no hai người vuốt bụng tròn xoe ngồi trên ghế salon nghỉ ngơi, Đinh Dật kêu la: “Chẳng trách người ta có câu mấy đứa con nít choai choai ăn chết cả người nhà, Thẩm Trường Đông từ khi nào thì bạn có thể ăn nhiều như vậy?”

Thẩm Trường Đông không nể mặt cô: “Hình như bạn ăn cũng không ít.”

“Lần đầu tiên mình nấu cơm, đương nhiên phải ăn nhiều một chút, bạn không nghe nói mình ăn cơm mình nấu sẽ ăn được nhiều hơn sao? Mình no chết mất.”

“Mình cũng giúp cậu cho nên lần đầu tiên mình ăn cơm cậu làm cũng rất no.”

“Mặc kệ, mình đứng không nổi nữa, bạn đi rửa chén đi!”

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Thẩm Trường Đông chỉ có thể giùng giàng dọn dẹp bát đĩa.

Nhà Thẩm Trường Đông đầy bụi, không quét dọn thì không thể ở được, hai người đều mệt đến nỗi không muốn nhúc nhích nên tất nhiên không còn sức quét dọn, Đinh Dật liền đề cậu ấy ở nhà mình, Thẩm Trường Đông cũng hơi đồng ý, cuối cùng Thẩm Trường Đông ở phòng Đinh Dật, Đinh Dật thì ngủ ở phòng mẹ.

Hai người cô nam quả nữ sống chung một nhà, Thẩm Trường Đông tắm xong đi tới phòng ngủ của Đinh Dật nằm trên giường cô.

Phòng của Đinh Dật rất đơn giản, bài biện không nhiều thứ, chỉ có một cái giường, một tủ treo quần áo, một bộ bàn ghế, một tủ sách lớn, máy tính đặt trong phòng đặt sách, giá sách cùng với trên bàn khắp nơi đều là sách, chỉ có bàn viết là trống không.

Không hỗn loạn như trên bàn, không ngờ giường của Đinh Dật rất sạch sẽ. Không phải lần đầu tiên đến phòng của Đinh Dật, cũng là lần đầu tiên nằm trên giường cô, chớp mắt người được mùi thơm đặc biệt của cây hương trầm trên người Đinh Dật, Thẩm Trường Đông mặt đỏ tim đập nhanh, chợt cảm thấy người nóng ran.

Trần trọc một lúc lâu vẫn không thể ngủ đành phải đứng dậy hít thở không khí, cậu tưởng rằng đã thích ứng được thời tiết nóng bức của Nam Kinh, tại

sao đang ở Bắc Kinh mà vẫn cảm thấy nóng, hình như còn nóng hơn Nam Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương mười bốn

Các giáo viên chủ nhiệm của trường cấp ba làm việc với hiệu suất rất cao, chưa thi đề phân khoa đã chuẩn bị xong tài liệu để ôn tập, phát cho cả lớp để ôn tập chuẩn bị thi, một mặt còn là vì thi đua lấy thành tích.

Đinh Dật cũng muốn biết kết quả cuộc thi, cô không giống với các bạn khác chạy vào phòng giáo viên hỏi.

“Lần kiểm tra vật lý lần này có hai người chín mươi điểm, Đinh Dật được chín mươi ba điểm, sao bạn biết?” Tốt lắm, ít nhất cô đứng nhất môn vật lý.

“À, mình biết đề thi văn toàn quốc lần này đều lệch đề, thật không nghĩ tới hai phần ba học sinh làm sai, chỉ có Đinh Dật cao điểm nhất là bảy mươi lăm điểm, bạn nói thầy Vương có hài lòng không? Ông thành tâm muốn mọi người chọn khoa tự nhiên phải không?” Từ trước đến giờ khoa tự nhiên vẫn tốt hơn khoa văn, mỗi khoa tám lớp, khoa văn nhiều nhất chỉ có hai lớp, tỷ số cũng không bằng khoa tự nhiên.

Đinh Dật chưa chọn ban, thành tích các môn đã có, thành tích của cô bao nhiêu cũng đã biết, tốt lắm, không gì bất ngờ, năm nay cô có thể đoạt giải quán quân.

Thật ra thì cũng không có thời gian để bọn họ phân tích suy đoán, đợi đến khi kết thúc kỳ thi môn lịch sử, tất cả thầy cô giáo bắt đầu bình luận bài thi, cái gọi là rền rĩ khi còn nóng chính là như vậy, các thầy giáo sợ trải qua kỳ nghỉ hè lâu, mọi người sẽ quên cuộc thi, mới vừa ra liền lập tức sửa bài để cho học sinh nhớ bài lâu hơn.

Rất nhanh đã có kết quả xếp hạng, phân khoa tự nhiên của lớp mười một, chọn năm mươi người vào lớp chuyên, lớp chuyên không chỉ có các học sinh giỏi khá với nhau còn có các học sinh tham gia ôn thi toán lý hóa, nghĩa là học sinh các lớp chuyên sẽ phải học nhiều hơn các lớp bình thường.

Lúc lấy ý kiến cá nhân thì Đinh Dật không do dự chọn khoa tự nhiên, Trương Nhạc Thiên ý vị sâu xa: “Cô nhóc, lần sau không thể tự cường như vậy, phải khiêm nhường, nhìn bạn Danh Lâm Lâm đứng thứ hai sau em, tổng điểm chỉ ít hơn em hai điểm, trừ hóa học vật lý, các môn khác đều không kém em.”

Đinh Dật theo như lời thầy nói nhìn về bảng điểm, quả nhiên, Lâm Lâm toán, anh văn, chính trị, lịch sử thành tích đều vượt cô, cô dựa vào hóa học vật lý mới có thể vượt qua bạn ấy hai điểm. Đinh Dật không nhịn được mở miệng: “Thành tích của cô ấy như vậy nên học khoa Văn, không chừng có thể đậu thủ khoa.” Đa số học sinh khoa văn đều học tương đối kém, Lâm Lâm học toán được chín mươi tám điểm. Học khoa Văn đảm bảo có thể đánh đầu thắng đó không gì có thể cản. Chỉ là thành tích của cô ấy học khoa Văn sẽ không cam lòng, đa số những người có thành tích kém mới học khoa Văn.

“Đinh Dật, bạn sợ cạnh tranh với mình sao?” Đinh Dật ngẩng đầu lên nhìn, không biết từ lúc nào đã có một nữ sinh đi vào phòng, tóc đuôi ngựa, vóc dáng không cao, khuôn mặt đoan trang, nhất là đôi mắt, trong veo như nước, cười như không cười nhìn cô.

Lời nói này rất khiêu khích, không biết tại sao Đinh Dật lại không cảm thấy tức giận. Nghe lời cô ấy nói thì người tới là Lâm Lâm, Đinh Dật rất nhanh trả lời: “Làm sao có thể chứ, nếu vào khoa tự nhiên mình càng không sợ.” Sau này khoa tự nhiên sẽ xóa môn lịch sử, chính trị, chỉ tính thành tích môn lý hóa, nói như vậy, điểm chênh lệch không còn là hai điểm nữa.

Lâm Lâm cười ha ha, giống như không cần chú ý khi vào phòng giáo viên: “Đã sớm nghe Đinh Dật lợi hại lại kiêu ngạo, không ngờ còn rất thẳng thắn.”

Khóe miệng Đinh Dật khẽ nhếch lên: “Bạn cũng vậy.” Cô nhìn không ra bản thân kiêu ngạo hơn cô ấy chỗ nào.

Lâm Lâm không để ý đến cô nữa, đi về phía bên giáo viên: “Thầy Tiêu, em nghĩ kỹ rồi, em chọn khoa Văn.”

Chủ nhiệm tám lớp đồng thời là tổ trưởng Tiêu Khắc Kiệm nói: “Được rồi, nếu như em đã suy nghĩ kỹ. Thăng thấn mà nói, em học lý rất tốt, xếp thứ hạng mục đích chỉ là khích lệ các em.”

Ngược lại Lâm Lâm lại cung kính với Tiêu Khắc Kiệm: “Em hiểu, em chỉ cảm thấy học khoa văn em có thể phát huy ưu thế của mình.”

Trương Nhạc Thiên nghe vậy nhìn chằm chằm Đinh Dật, cô làm mặt quỷ, thấy không có chuyện gì liền xin phép về. Vừa đi vừa cảm ơn vì sự lựa chọn của Lâm Lâm, cô ấy không giống như là người không có chủ kiến, sẽ không dỗi ý vì bất cứ một câu nói nào, quả nhiên Trương Nhạc Thiên không có tài gì, nếu không bạn học chuyên ban không nói với thầy, lại cung kính trước mặt Tiêu Khắc Kiệm như vậy.

Lúc này Đinh Dật không biết hai năm sau Lâm Lâm thật sự là thủ khoa của khoa Văn, nếu không cô sẽ khoác loác vì mình khích lệ Lâm Lâm mới chọn khoa Văn.

Kỳ nghỉ hè được nghỉ một tháng, đến trước kỳ nghỉ hè năm lớp mười hai, trường học cho học sinh ở nhà mười ngày cũng là nhân từ lắm rồi. Cho dù là bây giờ, tất cả các giáo viên đều giữ lại một phần bài tập, với lời thề son sắt: “Yên tâm, đây không nhiều, chỉ cần mỗi ngày hai tiếng, một tháng có thể làm xong.” Nói nhảm, mỗi môn hai giờ, chỉ cần làm bài năm môn, mỗi ngày là mười giờ, bọn họ làm gì còn thời gian nghỉ hè.

Thẩm Trường Đông cũng chẳng khá hơn họ, trừ tắm rửa thay quần áo chỉnh tề rồi làm tất cả bài tập, mấy ngày nay Đinh Dật bận thi, cậu đều ở nhà làm bài tập.

Ngày hôm sau ba Đinh Dật về nhà, sau đó nhận được điện thoại của người lớn nhà họ Thẩm, thì ra Thẩm Trường Đông thi thử xong chỉ chạy về nhà gặp ba mẹ, thậm chí chưa được ba mẹ đồng ý đi đến nơi mới gọi điện thoại về nhà.

Người lớn nhà họ Thẩm oán trách: “Ai nói con gái lớn không dùng được, không phải Đinh Dật nhà ông rất ngoan sao, con trai tôi phải nuôi không?” Nghe Đinh Phụng Linh cười ha ha: “Không còn cách nào, ai bảo Đinh Dật có mị lực như vậy, đáng tiếc Kỳ Vân ra nước ngoài, tôi cũng không rảnh, nếu không sẽ đưa Đinh Dật đi thăm hai người.”

Đinh Dật cùng Thẩm Trường Đông có chút xấu hổ, Đinh Dật vội vàng cầm điện thoại nói: “Bác gái đừng nghe ba cháu nói, cháu cùng Trường Đông ở đây có rất nhiều bạn, tất cả mọi người đều rất vui khi bạn ấy về, bác đừng lo lắng, cháu nhất định bảo vệ Trường Đông.”

Sắc mặt Thẩm Trường Đông càng thêm lúng túng, vội vàng giành điện thoại chỉ nghe thấy mẹ cậu cười vang cùng với một câu nói: “Vậy cũng tốt, bác giao Trường Đông cho cháu.” Sau đó liền cúp máy.

Đinh Dật cười nói: “Mẹ cậu giao cậu cho tớ, cậu phải ngoan ngoãn nghe lời.” Thẩm Trường Đông dờ khóc dờ cười, Đinh Phụng Linh cười mắng: “Con gái ngốc, Trường Đông cháu đừng chấp con bé.”

Mặc dù nhà họ Thẩm đã lâu không có người ở nhưng bởi vì năm ngoái lúc đi vội vàng, đa số đồ đạc vẫn còn, quét dọn một chút là có thể ở. Đinh Dật muốn dọn một phòng cho Thẩm Trường Đông ở nhưng Thẩm Trường Đông không chịu, Đinh Phụng Linh cũng không còn cách nào khác nên đành đồng ý.

Vì vậy Thẩm Trường Đông dọn trước một cái giường, mỗi ngày lại dọn một ít chờ Đinh Dật thi xong, Thẩm Trường Đông cũng đã dọn nhàn gần xong. Vừa đúng lúc mùa nho đến, bởi vì năm nay không có ai chăm sóc nên thu hoạch không được nhiều bằng năm ngoái nhưng cũng đủ cho hai người bọn họ ăn.

Gần tối ở trong sân vừa ăn dưa hấu vừa ăn nho, Đinh Dật oán trách: “Thật không biết bạn nghĩ như thế nào, rõ ràng nhà mình vẫn còn phòng trống, ba cũng rất muộn mới về nhà, bạn ở nhà mình thì sao chứ? Nhà mình rộng như vậy, ha ha không có gì chơi sao?”

Thẩm Trường Đông nhìn cô nói: “Mình có muốn ba bạn cũng sẽ không đồng ý.” Đinh Dật hét to hỏi tại sao, Thẩm Trường Đông không để ý tới cô chỉ đành phải nói một câu: “Nam nữ thụ thụ bất tương thân, bạn không biết điều này sao?”

Đinh Dật nghe vậy chợt cười ha ha, Thẩm Trường Đông bị cô cười đến cảm thấy khó xử, Đinh Dật cười một lúc lâu vẫn chưa có ý định dừng lại, khom người, một ngón tay run rẩy chỉ về phía Thẩm Trường Đông, thờ không ra hơi nói: “Bạn sao? Nam nữ thụ thụ bất tương thân? Lúc bảy tuổi bạn đã bị mình nhìn thấy hết rồi, ngay cả bên mông nào của cậu có cái bớt tở cũng biết.” Nói xong giống như cảm thấy rất buồn cười lại cười khanh khách.

Thẩm Trường Đông vừa thẹn lại vừa tức, chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, bắt tay Đinh Dật đang chỉ về phía cậu, hơi dùng sức, bất thành lình Đinh Dật bị kéo vào trong ngực, chớp mũi truyền tới mùi thơm của cây hương trầm, trái tim Thẩm Trường Đông đập thình thịch.

Đinh Dật chợt ngã vào lòng cậu ấy cũng sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía cậu, lúc này cảm thấy Thẩm Trường Đông cùng cô có chút khác nhau, không biết không giống nhau chỗ nào, nhưng lại làm cho cô lo lắng. Ngay sau đó cô lại nhắc mình thân kinh, Thẩm Trường Đông không phải là Thẩm Trường Đông sao còn khác chỗ nào chứ? Vì vậy lại cười ha ha: “Bị mình nói then quá hóa giận phải không, bạn muốn chơi trò gì, mặc kệ bạn muốn chơi trò gì trước tiên thả mình ra, để mình rửa tay chuẩn bị một chút, tay dính đầy nước nho sẽ làm bẩn người bạn.”

Miệng nói xong, ngón tay bắt đầu len lén lau lên người cậu.

Thẩm Trường Đông bị cô chùi tay lên người cảm thấy hơi ngứa, trong lòng cũng hơi ngứa, nhìn cái miệng nhỏ còn dính chút nước nho của cô, không chút nghĩ ngợi liền hôn một cái.

Quả nhiên rất ngọt, còn rất đau.

Bụng bị đâm một cái dĩ nhiên là rất đau.

“Thẩm Trường Đông bạn đùa hơi quá rồi, đây là nụ hôn đầu của mình sau khi mười sáu tuổi!”

Thẩm Trường Đông không để ý tới bụng đau, ngây ngốc hỏi: “Tại sao lại là nụ hôn sau khi mười sáu tuổi?”

Đinh Dật chợt há hốc mồm cứng lưỡi, một lúc sau mới lên tiếng: “Thôi, không thèm nghe bạn nói nữa.” Đường như còn có chút chột dạ.

Thẩm Trường Đông theo sát không tha: “Rất cuộc có chuyện gì?”

Đinh Dật chợt kịp phản ứng: “Này bạn sao vậy? Bây giờ mình mới xử tội bạn, vừa rồi bạn điên sao, tại sao lại hôn mình?” Lúc cô chính tuổi chỉ dám len

lén hôn cậu khi cậu ngủ, cậu hơn cô lại dám hôn cô lúc cô tỉnh táo!

“Mình đang dạy bạn nam nữ thụ thụ bất tương thân, lúc không có chuyện gì làm không nên ở chung với các bạn nam.”

Về phần mình, cậu tin tưởng Đinh Dật sẽ không sắp xếp cậu vào nhóm “bạn nam khác”, phản ứng vừa rồi của cô đã chứng minh điều này.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương mười lăm

Bài tập nhiều đến nỗi không thở được, học nhưng lại muốn chơi, dù sao đây cũng là kỳ nghỉ hè bình thường nhất của cấp ba.

Đinh Dật gọi điện thoại báo cho La Bình biết Thẩm Trường Đông quay về, cô ấy kích động đến nỗi bỏ một ngày học thêm tiếng anh để đi chơi, điều này đối với việc học của La Bình mà nói là hy sinh, Đinh Dật cùng Thẩm Trường Đông cảm động, Đinh Dật còn lau nước mắt trên người La Bình, La Bình vội vàng quay người né tránh, còn ghen tỵ nhìn Đinh Dật: “Không phải bạn đi học lớp phụ đạo sao?”

“Lớp phụ đạo gì chứ, mình có thể làm hết bài tập thầy cho là được rồi.”

Tự cường đến nỗi làm cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi, cũng may La Bình đã thành thói quen, lượng khí trong phổi cũng nhiều hơn người bình thường.

Trong thành phố có chỗ tụ hội rất dễ, mọi người sẽ không phải đi quá xa, Đinh Dật cùng La Bình gọi điện thoại liền có thể tụ tập được mười mấy người. Chỉ là địa điểm tụ tập không hay lắm.....tiệm sách Tân Hoa.

Tiệm sách Tân Hoa nằm ở trung tâm chợ, giao thông thuận lợi còn có gió mát, đây là địa điểm đông học sinh tới tụ tập nhất.

“Có làm hay không vậy, ra ngoài chơi mà còn đến tiệm sách, khi dễ mình học tập chưa đủ sao?” Trịnh Huy nói, nhìn thấy Đinh Dật vội vàng chào: “Chị Dật đến rồi?”

Chọc cho Đinh Dật cười ha ha lên, La Bình nhìn cậu ấy cười: “Không phải bạn thi đậu trường Nhất Cao rồi sao lại không đi học?”

“Bé Bình Bình, sao bạn nở vẠch trần mình như vậy? Nếu như không có ba mươi vạn của ba mình thì làm sao mình vào trường Nhất Cao được?”

Thật ra thì học phí trường Nhất Cao là một vạn, nhiều nhất không hơn ba vạn, nhiều học sinh điểm kém nếu như nộp học phí cũng có thể đường hoàng vào trường như học sinh chính quy. Lúc ấy điểm của Trịnh Huy quá chênh lệch quá lớn, thật sự là trường học không dám nhận.

Vì vậy ba cậu là tổng giám đốc công ty xây dựng trực tiếp đến gặp phó thị trưởng thành phố Tổng, Tổng thị trưởng tin tức nhanh nhạy nói cho ba cậu biết trường Nhất Cao đang chuẩn bị sửa đường vào trường, vì vậy ba cậu tìm đến hiệu trưởng trường Nhất Cao đề nghị sửa chữa miễn phí cho trường nên cậu mới có thể trúng tuyển.

Chuyện này từng được đồn ầm trong trường, mặc dù mọi người cảm khái ba Trịnh Huy, chỉ cần hô mưa có thể làm bùn dính đầy đường, mọi người mới được hưởng thụ. Lần sửa đường đó hết bao nhiêu tiền không ai nói tuy chỉ sửa một đoạn ngắn, Trịnh Huy nói ra mọi người mới biết sửa hết ba mươi vạn, các bạn học không khỏi hít hà khen ngợi.

La Bình thấy cậu ấy gọi mình là “Bé Bình Bình” cảm thấy hết sức khó xử, mở to mắt oán trách nhìn Đinh Dật, hình như muốn nói: “Anh em cậu bắt nạt mình.”

Đinh Dật thấy thế lập tức nói: “Trịnh Huy thật to gan, bạn dám bắt nạt Bình Bình nhà mình, mình quyết định buổi tụ tập hôm nay do cậu tính tiền!” Công tử Trịnh thiếu gì tiền hôm nay cô thay trời hành đạo.

“Hôm nay là sinh nhật mình, lại có Trường Đông về, chị Dật lại phạt, hôm nay mình mời khách, mọi người có ý kiến gì không?”

Tham gia lần tụ tập này đa số là bạn học thời cấp hai, trừ Trịnh Huy, còn lại đều là những học sinh giỏi, không am hiểu về chỗ ăn chơi, một lúc lâu vẫn chưa biết đi đâu.

Cuối cùng Đinh Dật nói với Trịnh Huy: “Mọi người làm khách vậy thì cậu làm chủ là được rồi nhưng bạn làm chủ nên không được lừa bọn mình.”

Thấy Đinh Dật được lợi còn khoe mẽ Trịnh Huy oa oa kêu to: “Chị Dật, chị nói không hiển tĩ nào, hôm nay em mời khách là bởi vì em thấy mọi người vui, nói đến tài làm chủ thì ai có thể hơn được chị chứ? Hơn nữa bí thư Đinh con gái bác sĩ Kỳ, tốt nghiệp kiếm được học bổng năm nghìn tệ thì sao mà không đủ chơi chứ?”

Trịnh Huy nhanh mồm nhanh miệng, Đinh Dật tự biết nói không lại cậu ấy, lập tức im lặng không nói thêm gì nữa, cười hi hi gọi mọi người lên đường, Trịnh Huy cũng hào phóng, đưa mọi người đến chỗ giải trí lớn nhất thành phố.

Thần Long là khách sạn bốn sao lớn nhất thành phố, trước kia khách sạn là nơi mọi người đến nghỉ và ăn cơm, hôm nay vừa vào mới biết chỗ này có nhiều mục vui chơi giải trí như vậy.

Bơi lội, bóng bàn, cầu lông, bóng rổ, bài, thậm chí trò chơi điện tử, đầy đủ các loại trang thiết bị.

Tất cả đều là những đứa mới thi xong, có nhiều trò thú vị như vậy, mọi người không biết chơi gì, may mắn là có Trịnh Huy hướng dẫn. Nhưng rốt cuộc vẫn chỉ là những thiếu niên mới lớn, một lát liền có thể thích ứng được, bắt đầu tự động kết bạn chơi đùa.

La Bình không thích các chò trôi vận động lại là người thích cờ tướng, kêu người đi đánh cờ cùng cô, cô động cả nửa ngày cũng không có ai để ý cô, đành phải kéo Thẩm Trường Đông chơi số số, hai người núp ở một góc.

Đinh Dật cùng Trịnh Huy đánh cầu lông, phát hiện ra cậu ấy đánh vừa nhanh vừa chuẩn, lực sát thương vô cùng mạnh, đánh chưa được bao lâu cô liền thua trận, cô tức giận bỏ vợt la to: “Trịnh Huy bạn ăn gì mà mạnh như vậy? Làm mình mất cả hứng!”

Trịnh Huy nghịch ngợm cười to: “Chị Dật, giang hồ có người mới nổi, chị già rồi.” Đinh Dật giật nảy mình, nhìn vào trong góc thấy Thẩm Trường Đông: “Cậu giúp mình giáo huấn tên tiểu tử này một chút, mình nghỉ một lát.”

La Bình bị Đinh Dật quấy, đành phải bỏ bàn cờ tìm một lúc lâu mới có người chơi cùng, cùng Đinh Dật ngồi xem hai bạn nam chơi bóng.

Trịnh Huy là tuyển thủ tấn công, khí thế hơn người, khi đối diện với Thẩm Trường Đông lại vào thế phòng thủ, đồng thời còn phản kích.

Đinh Dật nhìn lập tức hiểu nguyên nhân mình thua, cô và Trịnh Huy đều tấn công nhưng bất luận cô nhảy hay chạy cũng không bằng Trịnh Huy nên mới thua, Thẩm Trường Đông thì khác, cậu ấy phòng thủ thậm chí còn có thể chiếm thế thượng phong.

Bóng dáng chơi bóng của con trai hoàn toàn khác con gái, hành động của bọn họ rất nhanh, động tác linh hoạt, mỗi lần đánh là một lần đuổi giết, mỗi một động tác đều rất có lực.

Nhìn bóng dáng cao gầy của Thẩm Trường Đông dịch chuyển ngay trước mắt, vẻ mặt chăm chú, thỉnh thoảng còn lau mồ hôi trên trán, Đinh Dật không biết tại sao khuôn mặt chợt nóng lên, giống như chợt thấy điểm bất đồng giữa nam nữ. “Nam nữ thụ thụ bất tương thân”, cô nghĩ đến lời nói hôm đó của Thẩm Trường Đông, sự ám áp của lồng ngực, nụ hôn, dù sao cũng là người trưởng thành.....

Chợt thấy La Bình vỗ tay thì ra là Thẩm Trường Đông thắng Trịnh Huy, Trịnh Huy vỗ đầu La Bình: “Bé Bình Bình, em làm trái tim anh tổn thương, chị Dật cùng Trường Đông đều là người của em sao?” Sau đó gọi mọi người đi ăn cơm, còn làm mất hẽ với La Bình.

“Cậu ấy mới nói gì?” Nhìn Trịnh Huy đi xa, La Bình không nhịn được hỏi Đinh Dật, vừa rồi cô không nhìn thẳng cậu ấy.

“Theo như bề ngoài thì chân ngoài dài hơn chân trong.” Đinh Dật dang hoàng trả lời.

Vì những lời này, lúc ăn cơm La Bình xoay xoay vắn vắn, vốn dĩ mọi người tùy tiện ngồi, vừa đúng lúc cô ngồi cùng Trịnh Huy nhưng nhìn dáng vẻ của cậu ấy La Bình liền đứng lên đổi chỗ với Đinh Dật nhưng không chờ Đinh Dật trả lời, cô liền bị Trịnh Huy ấn ngồi xuống: “Thẩm Trường Đông là thanh mai trúc mã với chị Dật giờ mới được gặp lại, bạn ngồi giữa làm gì?”

La Bình chỉ cảm thấy đôi vai bị bàn tay cậu ấy ấn xuống nóng bỏng, sau khi ngồi xuống không dám ngẩng đầu, nghe tới câu này càng thêm đỏ mặt, không nhìn được lên lên nhìn Đinh Dật, thấy cô ấy với vẻ mặt hào hứng bùng bùng nhìn mình, càng thêm lúng túng, vội vàng cúi đầu, vừa đúng lúc món ăn được đưa lên, sau khi Trịnh Huy kêu không ngừng ăn.

Lúc ăn cơm mọi người cùng ly chúc Trịnh Huy sinh nhật vui vẻ, trong phòng có phòng karaoke, Trịnh Huy đề nghị mọi người đi hát, cũng xung phong hát đầu tiên bài “Người ngồi cùng bàn”, cậu ấy là giọng nam chuẩn, hát rất hay, hơn nữa vẻ mặt động tác đều tốt, vừa nhìn là biết đây là cao thủ hát karaoke.

Sau đó trong lớp có một bạn nữ tên Lý Nghiên hát bài “Nước mắt ai đang bay”, giọng hát uyển chuyển nghe rất cảm động, lập tức thu hút mọi người. Lúc đó hình ảnh thành phố Hồng Kong có một con đường tên Khúc Đại, nhất thời tình yêu bay đầy trời, có người cố ý chọn bài “Tương tư trong mưa gió”, đưa cho Đinh Dật cùng Thẩm Trường Đông so tài.

Đinh Dật vừa thành công chiếm đoạt miếng dưa hấu cuối cùng trong đĩa đựng trái cây, xoa tay một chút liền hát cùng Thẩm Trường Đông, có trận chiến nào cô chưa từng thử chứ, không có cửa đâu.

Lúc này Thẩm Trường Đông vừa qua thời kỳ đổi giọng, giọng nói hùng hậu hợp với giọng thanh thúy của Đinh Dật, đôi lập rõ nét, mặc dù không triển miên nhưng nghe cũng tương đối cảm động, động tác của hai người không có gì là không tự nhiên, cuối cùng bọn họ lại không biết làm sao trêu chọc hai người.

Kết quả tiểu thư Đinh Dật nghiệm hát, căn cũng không được, đầu tiên là hát cùng La Bình bài “Vùng sông nước trong mộng”, “Yêu cáo già”, cuối cùng kết thúc bài “Bến thượng hải” kinh động toàn trường.

Đinh Dật cố ý để giọng hơi thô, khí thế hát đến lâm ly, chuyện đã cách nhiều năm còn có người nhắc lúc đó cô ấy “Lãng chạy, Lãng chạy.....” Từ đó về sau chưa từng thấy nữ sinh nào có thể hát như vậy. Chỉ có Thẩm Trường Đông đề nghị Đinh Dật không cần hát như vậy.

Đình Dật nhìn thật lâu mới phát hiện lời khen này là dành cho cô, thật sự không phát huy thật phí.

Sau khi hát xong Thẩm Trường Đông còn đề nghị mọi người đến ngôi nhà ma nhưng khi mọi người đi vào liền bị hình ảnh đầu người chạy tán loạn hù sợ, La Bình níu Đình Dật sống chết không chịu đi, Thẩm Trường Đông cau mày, nói không khí bên trong không tốt, đề nghị mọi người đi ra ngoài, còn một vài bạn học sót lại về mặt mờ mịt, Trịnh Huy thấy vậy liền đưa mọi người ra ngoài.

“Đi Thanh Hà đi, nước Thanh Hà bị ô nhiễm đã được xử lý, còn xây rất nhiều cây cầu, cảnh đêm nhìn rất đẹp” Có người đề nghị.

Bị nhạc Heavy Metal làm ảnh hưởng lỗ tai, Đình Dật dẫn đầu chạy đến, cũng lơ đãng nhìn lúc dừng lại.

Đó là một nhóm người hò hét âm ỉ, hình như xảy ra chuyện tranh chấp gì đó, Đình Dật không phải người chuyên lo chuyện bao đồng nhưng trong nhóm người kia có ba người mà cô biết, một người trong đó là Chu Văn Bản, lập tức không nghĩ gì liền đi qua.

Còn có hai bạn nữ, một người là Lâm Lâm, một người mặc quần trắng chính là Nghê Ái Lan. Đình Dật biết các cô là bởi vì các cô đều là những người nổi tiếng tại trường Nhất Cao, Nguyễn Thúy nói cho cô biết, cô cùng Nghê Ái Lan với Lâm Lâm là ba đóa hoa của trường.

Diện mạo Nghê Ái Lan xinh đẹp, xuất thân là người có thế, mẹ là cô giáo dạy nhạc, khả năng piano cũng đạt đến cấp mười, hơn nữa còn dè dặt kiệm lời, nói chuyện chưa từng lớn tiếng, trong mắt học sinh lớp mười giống như tiên nữ giáng trần, được mọi người gọi là Không Cốc U Lan.

Thành tích Lâm Lâm bình thường, gia cảnh không tốt lắm, tính tình hào phóng, không kiêu ngạo, không tự ti bởi vì một lời khen của cô giáo dạy văn “Bảo kiếm được luyện từ gió, mặt hoa nở trong băng” nên được gọi là Ngao Tuyết Hàn Mai.

Về phần Đình Dật, Nguyễn Thúy nói mọi người cảm thấy cô là hoa hồng có gai. Đình Dật chỉ cười, sau đó càng nghĩ càng không đúng. Hoa Lan Hàn Mai, từ xưa đều là đối tượng được ca ngợi, một là quân tử, một đại biểu cho tranh ngạo tốt. Chỉ có hoa hồng hình như đầy đường, hơn nữa chỉ đặc trưng cho tình yêu, mặc dù cũng đẹp, nhưng không đẹp bằng hai loài hoa kia, chẳng lẽ cô lại tạo cho người ta ấn tượng như vậy? Vì vậy không thừa nhận, ở trong lòng còn giận chó đánh mèo với hai nữ sinh kia. Nguyễn Thúy thấy cô tức giận vội vàng an ủi: “Đều là các bạn nam ăn no không có việc gì làm, mặc kệ là hoa mai hay hoa lan, đều chỉ là một đóa nhỏ, làm sao đẹp bằng hoa hồng, mình thích nhất là hoa hồng.”

Ngất, thì ra cô đẹp nhất.

Đám người kia trừ bọn họ ra còn có bốn thanh niên hai mươi tuổi, dáng vẻ lưu manh, nói lời tục tĩu, vừa nhìn thì có thể thấy không phải người đáng hoàng, một người trong số đó còn cố gắng bắt lấy cánh tay Lâm Lâm, bị cô gạt ra tức giận nhìn.

Nam thanh niên kia bị cô trừng mắt nhìn thì sững sốt, ngược lại càng thêm tức giận, hùng hùng hổ hổ nói: “Con bé chết tiệt kia, xem tao xử mày thế nào!” Giờ tay lên muốn đánh, chỉ nghe thấy hai người đồng thanh hô: “Dừng tay”

Đình Dật đã chạy mấy bước lên trước, vội vàng nhìn Chu Văn Bản liền quay đầu hỏi Lâm Lâm: “Chuyện gì xảy ra?”

Lâm Lâm vẫn chưa trả lời liền nghe có người huýt sáo: “Anh chín, anh nói xem chúng ta có may mắn không? Tối nay sao lại xuất hiện một cô nàng đẹp hơn nữa?”

Đình Dật quét mắt nhìn mấy người kia, ánh mắt lập tức dừng lại trên người nam thanh niên đang hút thuốc gọi “Anh Chín” hỏi: “Anh là anh Chín? Chỗ này anh tự tính đi, có thể buông tay không, các bạn này đặc tội gì với anh?”

Cô lễ phép hỏi, anh Chín hình như không thể ngờ cô lại có thể bình tĩnh hỏi anh ta như vậy, dừng một chút mới trả lời: “Cô ấy làm nhân viên ở quầy rượu, anh em tôi chỉ đùa một chút liền bị tát rượu vào mặt, không phải chúng tôi bắt nạt cô bé, chỉ cần cô ấy kính chúng tôi hai ly, chưa tính xin lỗi, không ngờ cô bé này đánh đá, dội hết rượu còn chạy ra ngoài.” Nói rồi chỉ Lâm Lâm, Lâm Lâm oán giận hình như muốn phản bác lại bị Đình Dật ngăn lại.

Anh Chín nói tiếp: “Kết quả vừa đi ra liền gặp cậu nhóc này, nói tôi bắt nạt người khác, cô bé này càng quá đáng hơn, lôi kéo cậu nhóc kia đi, nói chúng tôi là lưu manh, không cần cho cậu ta nhúng mỡ vào, chúng tôi lưu manh thế nào?” Lời này làm cho sắc mặt Nghê Ái Lan đứng bên cạnh trắng bệch, cô nghe câu hỏi, lại lui về sau, vội vàng khoát tay nói: “Tôi không có ý, tôi không nói các anh, chúng ta đi nhanh đi, về nhanh kéo ba mẹ lo lắng.” Nửa câu sau là nói với Chu Văn Bản, vừa nói vừa kéo cậu ấy đi.

Chu Văn Bản ngẩng đầu nhìn Đình Dật, chỉ cảm thấy cô cười như không cười nhìn mình, không nhìn được mặt ửng hồng, tránh khỏi tay Nghê Ái Lan nói: “Nghê Ái Lan tới nhà mình học thêm, muộn quá nên ba bảo mình đưa bạn ấy về, vừa đúng lúc đi ngang qua đây gặp Lâm Lâm, thấy hình như bạn ấy đang gặp rắc rối.”

Nghiêng đầu nhìn về phía mấy người trẻ tuổi kia: “Các anh này, vừa rồi là tôi không đúng nhưng chúng tôi vẫn là học sinh, cũng không có ác ý gì, có thể chỉ là hiểu lầm, có thể bỏ qua cho chúng tôi không?”

Một người đứng bên cạnh anh Chín mắng: “Cậu nhóc này nói hay nhỉ? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy! Cậu cho rằng chúng tôi rảnh rỗi kiếm trò à!”

Anh Chín giờ tay ngăn cậu ta nói tiếp: “Nói ra thì cũng không có chuyện gì to tát, như vậy đi, mấy đứa đi vào uống với bọn anh một chén, một khi mọi người vui vẻ coi như chuyện này đã qua, cũng coi như kết bạn, được chứ?” Nói xong nhìn Đình Dật.

Đình Dật cười lạnh một tiếng đang muốn mở miệng bả vai chọt có người ôm, vừa nhìn là Thẩm Trường Đông, cậu ôm Đình Dật nói với anh Chín: “Chúng ta đi cùng nhau, muốn uống mọi người cùng uống.....hôm nay anh Ngô mời chúng tôi, anh ấy sẽ không để ý mọi người.” Nói xong nghiêng đầu về hướng

khách sạn, La Bình cùng Trịnh Huy cũng đi về phía này.

Khuôn mặt anh Chín nghi ngờ: “Anh Ngô? Anh Ngô nào?”

“Ồ Thần Long còn có thể là anh Ngô nào, nhìn anh Chín cũng là người lẫn lộn, mọi người chắc phải quen biết chứ, anh Ngô là anh tôi, hôm nay chúng tôi tụ tập ở đây, anh Chín có hứng thú không?”

Anh Chín tái mặt, do dự một chút nói: “Tôi nhớ hình như hôm nay còn chút chuyện phải làm, hôm nay không quấy rầy mọi người, hôm nào cùng anh Ngô tụ tập.” Nói xong nháy mắt liền đưa theo mấy người đi ra ngoài.

Vừa xong chuyện, Lâm Lâm tới cảm ơn Đinh Dật, Đinh Dật muốn nói với cô mấy câu nhưng rõ ràng bây giờ không thích hợp, vì vậy cười nói: “Đừng khách sáo, ngày mai rảnh rồi mời mình đi ăn kem là được.” Suy nghĩ một chút nói: “Bạn chờ mình một chút, chúng ta cùng đi.” Nói xong chạy về phía Trịnh Huy tạm biệt, Trịnh Huy không biết chuyện gì xảy ra hỏi: “Không phải đến Thanh Hà ngắm cảnh đêm sao? Mỹ nữ Nghệ cũng ở đây sao còn có Lâm Lâm, thật là trùng hợp, hay là cùng nhau đi?”

Đinh Dật trả lời: “Thôi, thời gian không còn sớm nữa, ba mình sắp về rồi, về nhà không thấy mình sẽ mắng, mọi người đi đi, nhớ đưa các bạn nữ về nhà an toàn.”

Nói xong cùng Thẩm Trường Đông với Lâm Lâm chuẩn bị đi chợt nghe một tiếng “Đinh Dật”, bước chân dừng một chút, từ từ nghiêng đầu về phía Chu Văn Bản gọi cô: “Có chuyện gì? Bạn không mau đưa Nghệ Ái Lan về nhà đi hay muốn đi ngắm cảnh đêm cùng bọn họ?”

Chu Văn Bản có chút xấu hổ: “Hôm nay cảm ơn bạn.”

“Đừng khách sáo, chúng ta đều là bạn học, giúp đỡ lẫn nhau là việc nên làm, hơn nữa hôm nay người giúp bạn không phải mình.” Nói xong một tay kéo Thẩm Trường Đông một tay kéo Lâm Lâm đi ra ngoài, Trịnh Huy vẫn cầu nhau phía sau: “Kỳ quái, chị Dật trở nên thân với Lâm Lâm từ lúc nào?”

Hai người đưa Lâm Lâm về trước, trước khi chia tay Đinh Dật không quên dặn dò: “Đừng quên sáng mai mười một giờ dẫn mình đi ăn kem.” Lâm Lâm cười đồng ý, Thẩm Trường Đông lúng túng nói với Lâm Lâm: “Quản giáo không nghiêm bạn đừng chê cười nhé!” Kéo Đinh Dật đi về.

Vừa có cơ hội ở chung Đinh Dật vội vàng hỏi: “Ai là anh Ngô? Uy lực lớn thế nào, sao bạn lôi ra dọa bọn họ?”

“Còn nhớ lần đó bạn chơi đu quay bị ngã không, có một vị anh trai cùng mình đưa bạn về nhà?”

Lần đó quá mất mặt cô chỉ xấu hổ trốn phía sau vai Thẩm Trường Đông, làm sao có thể chú ý mọi người xung quanh chứ, chỉ có một nam sinh cao ráo chơi bóng rổ, hình như nhớ Thẩm Trường Đông gọi anh ta là “Anh Ngô” nhưng anh ta có đáng vẻ như ánh mặt trời sao lại là xã hội đen?

“Tập đoàn Thành Lòng là của nhà anh ấy.” Thẩm Trường Đông trả lời.

“Đó là công ty gia đình nhưng làm sao lại khiến những tên côn đồ kia sợ chứ?”

“Tập đoàn Thành Long chủ yếu mở khách sạn cùng khu giải trí, loại hỗn tạp ở địa phương này không có hắc đạo thì làm sao có thể lập được chứ, chuyện này còn xảy ra ở cửa nhà anh ấy, nếu anh ấy biết bạn bè bị bắt nạt ngay trước cửa nhà chắc chắn sẽ không bỏ, những người kia biết rõ điểm này nên mới vội vàng bỏ đi.”

“Vậy hôm nay anh ấy có ở đây không, tại sao không thấy anh ấy ra?” Đinh Dật buồn bực, nhìn bọn lưu manh tề ra quần thật đã ghiền.

“Anh ấy không có ở đây, năm nay vừa thi tốt nghiệp xong anh ấy liền đi du lịch.” Thẩm Trường Đông trả lời hồ hững.

“Ha ha, thì ra là kẻ của bạn!” Thẩm Trường Đông lại có thể dùng mưu kế, không khỏi làm cho Đinh Dật mở rộng tầm nhìn. Nhưng mà cho dù hôm nay không có kẻ này bọn họ mười mấy người cũng sẽ không thua, cô thấy điểm này nên mới đi can thiệp, dĩ nhiên liều mạng chỉ là hạ sách, Thẩm Trường Đông không cần dùng lực mà vẫn thắng mới là phương án tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương mười sáu

“Kem đậu xanh ở đây rất ngon, hương vị sữa nồng, hạt đậu không lớn, không cứng không mềm, ăn rất ngon, mỗi lần ăn đều cảm thấy rất hạnh phúc!” Ngày tiếp theo, trong cửa hàng kem Bảo Đảo, Đinh Dật tận hưởng kem đậu xanh, vừa ăn vừa khen.

Lâm Lâm ngồi đối diện nhìn cô mỉm cười: “Không ngờ hạnh phúc của Đinh đại tiểu thư lại đơn giản như vậy, bạn giúp mình giải vây, mình cho tặng bạn

một hạnh phúc, có phải bạn lời quá hay không?”

“Sao lại nói vậy, vậy mình mời bạn, mình tặng bạn hạnh phúc.” Đinh Dật quơ quơ cái muỗng kháng nghị.

“Hạnh phúc của mình không đơn giản như vậy.” Lâm Lâm cười nói, trong ánh mắt khẽ thoáng cô đơn không dễ dàng phát hiện.

“Đừng đến quầy rượu làm việc nữa, chúng ta đều chưa trưởng thành, ngộ nhờ bị bắt mọi người đều không có lợi, hơn nữa hoàn cảnh bên trong cũng không tốt lắm. Sau này càng ngày càng nhiều bài tập, như vậy quá lãng phí thời gian.”

“Minh hiểu, ngày hôm qua là lần đầu tiên mình đi làm, phát hiện ra không có cách nào thích ứng, sẽ không đi nữa, ngộ nhờ lại gặp mấy người kia, chẳng phải là xong đời?”

“Nếu bạn không để ý, chuyện tiền bạc mình có thể giúp bạn, bạn đừng hiểu lầm, mình không có ý gì, mình chỉ cảm thấy thành tích của bạn tốt như vậy nếu làm trễ nãi thời gian học thì rất đáng tiếc.” Đinh Dật thận trọng nhìn cô nói. Lâm Lâm thuần túy như vậy lại đến quầy rượu làm chỉ có thể do kinh tế khó khăn.

“Cám ơn bạn, bây giờ còn có thể ứng phó được, học phí không nhiều, mình chỉ muốn nhận ít trợ cấp từ gia đình.”

Hình như sức khỏe mẹ Lâm Lâm không tốt lắm, thường cần nhiều tiền để đi khám bệnh, ba lại là một công nhân bình thường, thu nhập cũng không nhiều, thường xin học bổng dành cho học sinh nghèo vượt khó học giỏi. Chỉ có Đinh Dật cảm thấy khoản tiền đó không đáng bao nhiêu, thật ra để mọi người hiểu được hoàn cảnh khó khăn của một học sinh ưu tú là rất khó.

“Vậy bạn muốn tìm chỗ làm khác sao?” Bọn họ chỉ mới mười sáu tuổi, không có nhiều việc mà bọn họ có thể làm.

“Suy nghĩ một chút đi, mình chỉ muốn tận dụng thời gian nghỉ hè để đi làm thôi, ngày khai giảng không có thời gian để đi làm.”

Đinh Dật nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Bạn có muốn làm gia sư không?”

Lâm Lâm sững sờ: “Đồng ý tất nhiên đồng ý, chẳng qua mình không giỏi lắm, phần lớn mọi người tìm gia sư thường tìm sinh viên sư phạm.”

“Thôi đi chỉ là học sinh lớp bốn thôi, sao lại phiền phức như vậy, hơn nữa với thành tích của bạn, dư sức làm gia sư.” Đang nói liền có ba người con gái ăn mặc quần áo cầu kỳ đi vào trong tiệm, dẫn theo cậu bé mười mấy tuổi, cậu bé vừa vào liền chạy đến quầy chỉ ăn cái này cái này.

Đinh Dật đứng lên gọi: “Mẹ Đại Cừu.” Lại gọi bé trai kia: “Kỷ Thiên Hằng! Em chỉ biết ăn thôi sao, còn không mau qua đây gặp cô giáo của em!”

Cậu bé đang cầm một hộp kem vội chạy tới, lúc vòng qua Đinh Dật còn cố ý đụng cô, cười hi hi nói: “Chị Thỏ, chị nói cô giáo là chị sao?” Cậu nhóc này học không tốt, chữ chỉ biết một nửa, kẻ thù sau khi biết tên cô thì gọi là “Chị Thỏ” dạy mãi không sửa.

Đinh Dật thấy cậu bé gọi mình nơi công cộng như vậy, tức giận trong lòng, lấy đi hộp kem của cậu bé đặt trên bàn, cậu bé phản kháng, hai người vật lộn trong tiệm, Đinh Dật lớn hơn mấy tuổi, không lâu sau liền chiếm thế thượng phong, cậu bé bị cô ép nằm trên sàn nhà.

Cậu bé nằm trên sàn nhà khóc kêu to: “Mẹ ơi chị Thỏ bắt nạt con!”

Mẹ Cừu cười nói: “Đáng đời, ai bảo con nghịch ngợm!” Lại nghiêng đầu nói với Đinh Dật: “Đinh Dật, cô thấy chỉ có cháu mới trị được nó, mới có mấy ngày cô đã bị nó làm cho suy nhược thần kinh, kỳ học này đứng cuối, mùa hè làm phiền cháu!”

Đinh Dật còn chưa mở miệng, Kỷ Thiên Hằng bị cô ép nằm trên sàn nhà đã bắt đầu kêu to: “Không muốn! Mẹ con ở chung với chị ấy sẽ bị đánh chết, mẹ không thể nhìn con bị ngược đãi được!”

Đinh Dật vỗ đầu cậu bé một cái, tay kia nắm hai tay cậu bé, phòng ngừa cậu bé lại làm chuyện gì. Không ngờ Kỷ Thiên Hằng thấy không thoát được đôi phương pháp công kích, dùng chân đá chân cô, cô tức giận lần nữa đẩy cậu ngã trên sàn nhà, nhân tiện đạp một cái.

Mẹ Cừu vội vàng quát con trai: “Thiên Hằng nếu con không nghe lời mẹ sẽ giận, chị Dật thật khó mới đồng ý dạy thêm cho con, con phải ngoan, nếu con chọc giận chị sẽ không ai giúp con!” Con cháu họ Kỷ thừa thốt, trước mắt chỉ có Kỷ Thiên Hằng, được ông bà cưng chiều trở nên hỗn, nghịch ngợm, thành tích học hành lại kém, làm cho nhiều gia sư tức giận bỏ đi. Từ trước đến giờ chỉ có Đinh Dật mới làm cậu sợ, lần này mẹ Cừu nói thật lâu Đinh Dật mới đồng ý dạy thêm cho cậu.

“Con không muốn chị ấy trông con, con sẽ bị chị ấy chinh, mẹ không thể thấy chết mà không cứu!” Kỷ Thiên Hằng bị Đinh Dật dùng đầu gối ngăn chặn không thể động đậy bắt đầu khóc rống, mẹ Cừu bị cậu làm cho dở khóc dở cười.

“Tên nhóc này, người khác không bị em chinh thì thôi, em còn dám khóc!” Một tay nhéo lỗ tai cậu bé, đầu gối dùng sức đè xuống, Kỷ Thiên Hằng bắt đầu khóc lớn: “Chị Thỏ, không, chị Dật, chị mau nói với mẹ chị không trông chừng em, em không muốn bị chị dạy!”

Đinh Dật nhìn cậu mở miệng hỏi: “Em không muốn bị chị trông nom, vậy chị tìm gia sư cho em thì em có dám quấy rối không?”

“Không, chỉ cần không phải chị, ai dạy cũng được!”

“Được, đây là em nói đó, chỉ cần gia sư một lần nói em quá nghịch ngợm không nghe lời, chị sẽ đến quản em, em kêu rách cổ cũng không được! Hừ,

đến lúc đo cho em biết thế nào là Hàng Long Thập Bát Chương!” Nói xong phối hợp động tác chương võ một cái vào lưng cậu bé.

Kỷ Thiên Hằng lại kêu to một tiếng sau đó nghẹn ngào: “Em không trêu đùa bọn họ, em đảm bảo nghe lời.”

Đình Dật thấy đã thu phục được cậu bé, sợ gãy vò nữa mẹ Cửu sẽ đau lòng, bây giờ ba mẹ quá mềm lòng, đứa bé mới bị cung chiều không quản được, lần này cô nói trước là muốn diễn khổ nhục kế nếu không cậu bé sẽ không xin tha.

“Mẹ Chín, đây là Lâm Lâm bạn học của cháu, thành tích không kém cháu, quan trọng nhất là kiên nhẫn hơn cháu, cháu năn nỉ mãi cô ấy mới chịu giúp Thiên Hằng.”

Mẹ Chín vừa nghe như vậy thì mặt mày hớn hờ, vội vàng lôi kéo Lâm Lâm hỏi lung tung, càng nhìn càng hài lòng, để Đình Dật quản Thiên Hằng bà cũng không nhân tâm, cô bé Lâm Lâm này có khuôn mặt hiền hòa, vừa nhìn là biết học sinh nghiêm túc học giỏi.

“Mẹ Chín, bạn học của cháu học mằm non Thanh Hoa Bắc Đại, bài tập nhiều nhưng vẫn bớt thời gian đến giúp, Thiên Hằng lại nghịch ngợm như vậy, phí làm gia sư cũng không thể ngược đãi người ta.” Chú CHín cùng mẹ Chín mở bệnh viện thẩm mỹ, mỗi ngày đều rất lời, thứ không thiếu nhất chính là tiền.

“Đó là điều đương nhiên, giá gấp ba giá thị trường, tương lai Thiên Hằng có thành tích tiến bộ sẽ có thưởng thêm.” Hai vợ chồng bọn họ khổ cực không phải vì con trai bảo bối sao, chút tiền lẻ này không đáng là gì.

Vốn dĩ Lâm Lâm nghe vậy muốn từ chối, gấp ba giá tiền, hơi cao, lại bị Đình Dật lên nháy mắt ngăn cản, đành phải tạm thời im lặng, giống như đồng ý.

Trước khi Đình Dật còn lợi dụng lúc cô Cửu không nhìn thấy quắc mắt trừng trừng uy hiếp Kỷ Thiên Hằng một chút, nội dung to lớn chính là nếu cậu không nghe lời hậu quả như thế nào cậu tự biết, trước sự uy hiếp của Đình Dật Kỷ Thiên Hằng chỉ biết im hơi lặng tiếng. Trong nhà tất cả mọi người đều lo cho cậu bé, chỉ có chị gái này vừa thông minh vừa xinh đẹp cũng được cung chiều như cậu bé, từ trước đến giờ là khắc tinh của cậu bé làm cho cậu bé vừa sợ lại vừa ghen tỵ.

Không biết là do tác uy hiếp của Đình Dật hay do Lâm Lâm dạy đúng phương pháp, tóm lại là hai thầy trò bọn họ bình an vô sự. Một ngày ít nhất Kỷ Thiên Hằng phải học kèm hai tiếng, không chỉ có bài tập nghỉ hè mà còn bài tập trước kia, sự tiến bộ này làm cho chú Cửu cùng cô Cửu rất vui.

Lần nữa gặp Đình Dật là Lâm Lâm được đến nhà họ Đình chơi, Lâm Lâm nói với Đình Dật đang nằm trên ghế salon ăn trái cây: “Mình cảm thấy mặc dù Kỷ Thiên Hằng nghịch ngợm nhưng rất thông minh, không khó để dạy, giá gấp ba mình thấy hơi nhiều, bạn giúp mình trả bớt một phần đi, lần trước mình đưa mẹ Chín nhưng mẹ không chịu lấy.”

Đình Dật đưa cho cô một chùm vải, khoát tay: “Đối với bạn mà nói không tính là nghịch ngợm, đối với bọn họ lại là đại ân, tin tưởng mình, hiệu quả như vậy, để bọn họ tốn gấp mười số tiền đó bọn họ cũng chịu, bạn không cần phải khách khí.”

Trong thời gian này đến nhà họ Kỷ, Lâm Lâm cũng biết bọn họ không quan tâm tới số tiền lẻ này, chỉ biết cười nói với Đình Dật: “Cảm ơn bạn, chẳng những giúp mình tìm việc còn giúp mình loại bỏ chương ngại vật, không có sự uy hiếp của bạn, Kỷ Thiên Hằng sẽ không nghe lời, có thể thấy cậu bé rất sợ cậu.”

“Ha ha căn bản là nó cần bị ăn đòn, bạn không cần cảm ơn mình, mình thấy khổ cho bạn, cả một kỳ nghỉ hè phải tốn thời gian với tên nhóc này. Lần trước mẹ Chín nói với mình, hy vọng sau khi khai giảng bạn vẫn có thể kèm nó học, không cần nhiều, một tuần kèm hai giờ, giá tiền có thể tăng thêm, bạn xem có tiện hay không, nếu không tiện mình có thể giúp bạn nói.”

Lâm Lâm vội vàng nói: “Không có việc gì, mình có thể kèm cậu nhóc học, không cần phải thêm tiền, nếu thêm nữa mình lại không dám làm.”

Đình Dật lắc đầu một cái: “Làm khó bạn phải quản tên nhóc kia, hi vọng không làm ảnh hưởng đến việc học của bạn, chuyện thi toàn Bắc Kinh thế nào? Hy vọng về sau có thể học cùng trường đại học với bạn, mình phát hiện càng ngày càng thích bạn.”

“Chuyện đó sau này hãy nói, bạn nói thế không biết bao nhiêu bạn nam sẽ đau lòng, có thể có được sự ưu ái của tiểu thư Đình mình thật may mắn!” Lâm Lâm vừa nói vừa gạt đầu hả hê.

Đình Dật nhào qua ôm cô: “Nếu bạn cảm thấy cũng không tệ, vậy bạn gả cho mình đi, làm vợ ba của mình” Nói rồi làm ra vẻ muốn hôn cô ấy.

Lâm Lâm bị dọa sợ vội vàng né tránh, không hiểu nói: “Bạn có người yêu rồi nha, bạn nam đẹp trai lần trước cứu mình đó không phải sao? vợ hai là ai?”

“Bạn nói Thẩm Trường Đông hả, ha ha, cậu ấy là người hầu nhỏ, vợ cả của mình là La Bình, vợ hai là Nguyễn Thúy, bạn đành chịu uất ức vậy, bạn chấp nhận làm vợ ba mình chứ.” Vừa nói vừa muốn ôm, tóc thất bím bị kéo lại nghiêng đầu nhìn là Thẩm Trường Đông, cậu bạn này học cô, sang nhà cô chưa bao giờ đi cửa chính, đều leo tường, bây giờ càng ngày càng nghiêm trọng, vào nhà ngay cả cửa cũng không gõ.

“Đình Dật cậu dám nói xấu mình? Còn đùa giỡn con gái nhà lành?” Thẩm Trường Đông vừa chỉ trích Đình Dật vừa ăn quả vải cô vừa bóc, Đình Dật tức giận kéo mặt cậu: “Trả lại cho mình.”

Thẩm Trường Đông nghe lời phun ra, ói vào tay Đình Dật.....một hạt vải.

Đình Dật vút hạt vải nhào qua đánh nhau với Thẩm Trường Đông, Lâm Lâm ngồi yên bên cạnh, vì sự thân mật của hai người mà gò má nóng ran, đang muốn nói tạm biệt Đình Dật, Thẩm Trường Đông đã mở miệng trước: “Hôm nay mình tới để tạm biệt.”

Một câu nói nhẹ nhàng có thể ngăn tất cả động tác của Đinh Dật, gặp được người bạn thân này quá vui nên quên rằng cậu ấy cũng phải đi.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương mười bảy

Sau khi khai giảng có thể dùng tác phẩm Triệu Lệ Dung để hình dung, đó chính là: “Tình anh tập trung, lữ bố đi họp.” Tám lớp của năm hai, học sinh đa số là những học sinh cũ, bây giờ bọn họ hi vọng sau hai năm bọn họ có thể đứng đầu, vì vậy tất cả các giáo viên đều rất phối hợp.

Thật ra thì chia lớp chuyên không không phải là trọng điểm, vẫn luôn là vấn đề được tranh cãi. Chọn lớp chuyên là đưa tất cả các học sinh xuất sắc tụ lại một chỗ, tập trung tất cả lực lượng giáo viên tạo môi trường học tốt nhất cho bọn họ, cũng tránh mang lại áp lực cho các học sinh lớp bình thường.

Nhưng cũng có mặt trái của nó: Học sinh xuất sắc bị chuyển đi sẽ khiến học sinh bình thường sẽ có cảm giác giống như bị ruồng bỏ, kỷ luật cùng với không khí học tập sẽ trở nên kém. Mặt khác, đối với học sinh lớp chuyên mà nói, trong lớp đều là học sinh giỏi, luôn có thói cạnh tranh để dẫn đầu, nhưng năm mười học sinh giỏi tụ tập một chỗ, vẫn có thể phân ra ưu liệt, vốn dĩ học sinh khá giỏi có thể thay đổi thành tích, thậm chí học sinh kém khi nhận tin tức đã kích này cũng thay đổi, thứ quan trọng nhất chính là sức chịu đựng. Thường thì không có học sinh nào có chấp nhận sự thực như vậy, thậm chí tự trách bản thân mình, có người còn uất ức.

Nguyễn Thúy là người thứ bốn mươi lăm nên rất lo lắng, Đinh Dật an ủi cô, một mặt còn phiền lòng chuyện của mình.

Lớp học mới còn một chuyện tương đối kỳ quái, đó là ban cán bộ rất nhiều người. Hiện tại lớp có sáu lớp trưởng, năm bí thư cho đoàn, ủy viên lớn nhỏ đếm không hết, chọn học sinh trong lớp làm ban cán bộ cũng khiến cho người ta một phen khổ sở.

Vì vậy thầy giáo chủ nhiệm nghĩ ra cách kỳ quặc hơn, chính là lớp trưởng cùng bí thư chỉ đoàn cũng tranh nhau chức vụ, người được đề cử lên bục giảng, cả lớp tiến hành bỏ phiếu, ai có số phiếu nhiều hơn người đó sẽ nhậm chức. Chức vụ bí thư chỉ đoàn của Đinh Dật là do thầy Trương Nhạc Thiên ép làm, lúc này chủ động xin rút lui, không ngờ Tiêu Khắc Kiệm nghiêm mặt nói cô không có trách nhiệm không có chí tiến thủ, trực tiếp bác bỏ, cho cô về đóng cửa suy nghĩ cho kỹ lưỡng.

Ban cán bộ trung học thật ra là cái loa của giáo viên, lao tâm lao lực không được gì mà còn không được tự chủ, Đinh Dật cảm thấy mình không thích họp, thì ra lớp trưởng Ngô Khiêm mới là cán bộ gương mẫu. Vì vậy dù bị bác bỏ, Đinh Dật cũng không để trong lòng, nhân duyên của cô không phải là quá kém, tự biết người ghét cô cũng không ít, công khai bỏ phiếu chưa chắc cô đã thắng.

Vừa bắt đầu tranh cử, Đinh Dật xông lên, nói cảm ơn thầy giáo cùng bạn học.....Nói nhảm, sau đó đi xuống xem phần thể hiện của các bạn khác.

Các bạn có tài ăn nói quả thật không ít, nhất là các bạn nam, trầm bổng du dương giống như từng tập thuyết trình, chỉ có người được hưởng ứng nhiệt liệt nhất chính là Nghê Ái Lan, thì ra cô là bí thư đoàn.

Cô ăn mặc đẹp đẽ, nụ cười ngọt ngào, thái độ càng thêm thân thiết. Cô tự nói về lý lịch của mình, cũng đưa ra ý kiến mình không để ý kết quả tranh cử, nếu như có may mắn trúng tuyển cũng chỉ muốn giúp đỡ mọi người thôi.

Đinh Dật nhìn bóng hình xinh đẹp trên bục giảng, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nghĩ rằng nhất định Chu Văn Bản rất thích, mười giờ tối cô về cậu ấy không đưa cô về, hôm đó khi cậu ấy đưa Nghê Ái Lan về cũng chỉ mới hơn tám giờ mà thôi.

Thì ra cậu ấy thích loại người như thế này, Đinh Dật nghĩ thầm, Nghê Ái Lan dịu dàng không cách nào làm cho cô có ấn tượng tốt, cô nhớ lại cuộc gặp tên côn đồ hôm trước, Nghê Ái Lan làm như không liên quan đến mình lời Chu Văn Bản kéo đi, cứ xem như Lâm Lâm không phải là bạn học, đó cũng không phải là một cô gái hiền lành.

Nghiêng đầu liếc nhìn Chu Văn Bản, phát hiện cậu ấy tinh táo nhìn người đang phát biểu trên bục giảng, Đinh Dật đau xót trong lòng, dù sao cô cũng vô ý, sao không giúp người ta hoàn thành ước vọng. Vì vậy viết phiếu bầu của mình: “Lớp trưởng Dương Thụ Tiêm, bí thư chỉ đoàn Nghê Ái Lan.

Sự thật lại một lần nữa chứng minh Đinh đại tiểu thư anh minh vĩ đại, hai người chấm dứt với số phiếu tương đương, sau khi tan học Đinh Dật bị Tiêu Khắc Kiệm gọi vào phòng làm việc.

“Đinh Dật thật lợi hại, biết cách phân bác, vào học kỳ em dựa vào tài ăn nói thắng giải đặc biệt từ HongKong về sao?”

Nếu như là Trương Nhạc Thiên hỏi, Đinh Dật sẽ nói với thầy: “Thầy giáo, em yêu nước, bây giờ từ HongKong quay về, tổ chức cũng không cần em”

Nhưng Tiêu Khắc Kiệm thì khác, ông là người vui buồn không bao giờ lộ ra ngoài.....Nghe nói năm đó thầy là sinh viên, mười chín tuổi tốt nghiệp thạc sĩ, từ đó trở thành sinh viên nổi tiếng, tài trí còn hơn cả thầy cô giáo. Giống như vàng đi đến đâu sáng đến đấy, mấy năm trước thầy về trường, nhanh

chúng được trường tôn làm con người vĩ đại.

Tin đồn về thầy rất nhiều, có người nói thầy là máy vi tính sống, cả phiếu điểm của năm trăm học sinh thầy chỉ cần nhìn một lần là đọc lâu lâu. Còn có người nói, thầy vừa về trường dạy học sinh lớp mười hai trẻ tuổi còn độc thân hơn nữa rất đẹp trai, học sinh nữ trong lớp thường gửi thư tình cho thầy, hơn nữa đồn dập không ngớt, trường học bắt đầu đi gia hạn cho thầy trong vòng một tháng giải quyết vấn đề cá nhân mà thầy vì để không ảnh hưởng tới thành tích học tập của học sinh nữ vội vàng về quê cưới vợ, hai người vô cùng không xứng.

Từ trước đến giờ thầy rất ít nói, vì vậy càng làm cho người đối mặt với thầy cảm thấy hoang mang, bá đạo như Đinh Dật, ở trước mặt thầy cũng không dám can rờ hơn nữa nghe những lời này của thầy khiến cho Đinh Dật không thể không hoài nghi có tức giận trong đó.

Đang do dự làm thế nào trả lời, chợt thấy Nghê Ái Lan đi vào phòng làm việc, lập tức nói: “Thầy giáo Tiêu, em cảm thấy công việc chủ yếu của bí thư chi đoàn là phối hợp với lớp trưởng làm các công việc cụ thể, Nghê Ái Lan nghiêm túc, phối hợp với Dương Thụ Tiêm, còn thích hợp hơn em, em tự biết thân mình cho nên cam tâm rút lui.” Nhìn đi, cô rất rộng lòng, còn nghĩ cách giúp tình địch, không biết Tiêu Khắc Kiệm có định phát phiếu bé ngoan cho cô không.

Đang nói thì Nghê Ái Lan đã đi đến gần, nhẹ giọng hỏi Tiêu Khắc Kiệm: “Thầy Tiêu, thầy tìm em?” Sóng mắt lưu chuyển, nhân tiện mỉm cười chào Đinh Dật, Đinh Dật khẽ cười như đáp lại.

Tiêu Khắc Kiệm nhìn hai nữ sinh nói: “Đinh Dật là học sinh ngoại trú, vì vậy trong lớp có rất nhiều bạn, nhất là bạn nữ tương đối ít. Lần này kết quả lựa chọn cũng có một vài vấn đề, số phiếu của em chưa tới một phần ba, điều này đối với học sinh có thành tích đứng nhất là rất hiếm, em nên suy nghĩ, về sau mọi người đều là bạn học cùng lớp, Nghê Ái Lan em hãy giúp đỡ bạn ấy.”

Nghê Ái Lan không dám nói, số phiếu của cô nhiều như vậy cũng rất bất ngờ, đồng thời liên tiếp tán dương Đinh Dật rất ưu tú.

“Khoa tự nhiên năm nay không có nhiều nữ sinh có thành tích tốt, trước mắt hai em là người dẫn đầu, về sau lớp mười một sẽ càng phức tạp hơn, hai người rảnh rỗi thì nên giúp đỡ lẫn nhau.”

Mặc dù lời nói này có sắc thái hơi kỳ dị nhưng là thật tình, trong lớp mười chỉ có Đinh Dật cùng Nghê Ái Lan là con gái.

“Việc học tập của Nghê Ái Lan tương đối yên tâm, Đinh Dật thì thất thường không ổn định. Anh văn kém, Nghê Ái Lan, em rảnh rỗi thì giúp bạn ấy một chút.”

Sau khi nghe lời này không chỉ Đinh Dật nóng mặt, Nghê Ái Lan cũng có chút không tự nhiên, cô đứng thứ bảy trong lớp, còn cách xa Đinh Dật đứng đầu tiên.

Chỉ là lần này Đinh Dật tin Tiêu Khắc Kiệm là máy vi tính sống, trên tay thầy không có bảng điểm.....tài liệu lại có thể nhớ chính xác điểm anh văn của Nghê Ái Lan cao hơn cô năm điểm, bởi vì để ý nên tương đối nhớ, nếu như cô nhớ không nhầm, mấy lần thi Nghê Ái Lan đều đứng thứ bảy thứ tám, ổn định hơn cô rất nhiều.

Tất cả đều là sự thật, thầy giáo nói điều hay, học sinh biểu hiện đoàn kết thân ái nhưng những lời này làm tổn thương lòng tự ái của Đinh Dật. Tranh cử bị thua cô có thể nói là mình không muốn cạnh tranh, nhân duyên không tốt bởi vì cá tính của cô quá mạnh mẽ, nhưng từ trước đến giờ vẫn luôn kiêu ngạo bởi thành tích học tập cũng có nhiều người khiêu chiến, lại cần sự giúp đỡ từ người khác, hơn nữa “người khác” này còn là Nghê Ái Lan, Đinh Dật không cách nào nhịn được.

Đầu óc càng mê muội càng làm những việc ngu xuẩn, điều này đối với Đinh Dật luôn luôn đúng, đầu óc cô nhất thời mê muội lại nhận lời Tiêu Khắc Kiệm làm ủy viên ban tuyên truyền.

Không quá nửa phút cô liền hối hận, nhìn xem cô đã làm gì? Cô biến thành thuộc hạ của tình địch!

Còn không vờ vờ như thế, cô làm ủy viên ban tuyên truyền nghĩa là phải chịu trách nhiệm tuyên truyền thông báo trên tám bảng đen của lớp, mà Đinh Dật viết bảng rất xấu, trong lớp không ai sánh bằng.

Trước kia cô giáo dạy văn từng nói: “Chữ đại diện cho người”, “Chữ như người tình”.....Lúc ấy có người nói tiếp: “Thật lòng chữ Đinh Dật của lớp chúng ta là chữ xấu nhất.”

Mặc dù sau khi tan học nam sinh đó bị đánh cho tê người nhưng chữ viết của Đinh Dật vẫn bị lưu truyền ra ngoài, giống như toàn trường đều biết.

Đinh Dật từng cảm thấy bị sỉ nhục, cảm sách luyện chữ mấy ngày nhưng hiệu quả không cao, tốc độ viết lại như trước. Đinh Dật không phải người kiên nhẫn, chuyện luyện chữ này không làm được, lập lại như vậy mấy lần cô liền từ bỏ. Chủ nói tương lai mấy tính có thể là chủ thể giới, tất cả mọi người đều dùng mấy vi tính đánh chữ, chữ của cô xấu cũng không sao cả.

Nhưng hôm nay, Tiêu Khắc Kiệm lại cho cô làm ủy viên ban tuyên truyền, cô hoài nghi có phải mình đang bị chinh hay không.

Theo thường lệ thì khi vào năm học mới bắt đầu thông báo, bởi vì các bạn trong lớp đều chưa thân với nhau, Đinh Dật đang đứng trước bục giảng hỏi có bạn nào am hiểu hội họa hay không, hoan nghênh gia nhập tổ báo. Không biết các bạn trong lớp sợ ảnh hưởng học tập hay sao không ai trả lời, có mấy người hoạt động quay đầu nhìn nhau nhìn chung quanh rồi lại cúi đầu, không để ý bộ mặt mong đợi của Đinh Dật. Ngược lại Nguyễn Thúy có lòng giúp một tay nhưng chữ cô ấy cũng chỉ như con giun, chỉ có thể giúp vẽ đường viền hoa.....làm đẹp.

Xuất chiều bất lợi, Đình Dật càng thêm buồn bực, không thể làm gì khác hơn là bỏ ra một buổi tối tự mình thiết kế trang báo cho tốt, lại tỉ mỉ lựa chọn các hoa văn cho thích hợp, chỉ cần tìm người viết chữ đẹp viết lên bảng đen là được, cô bắt đầu đi tìm cô giáo dạy văn viết chữ, xem ai viết chữ đẹp sẽ phân chia nhiệm vụ.

Sống mười sáu năm Đình Dật chưa bao giờ phải mở miệng cầu xin ai, hầu như chỉ giải quyết bằng bạo lực.

Kể từ sau khi mẹ ra nước ngoài, buổi trưa cô không về nhà, ở trường ăn cơm. Bởi vì buổi tối thức khuya thiết kế bài báo, buổi trưa Đình Dật hơi mệt mỏi, Nguyễn Thúy liền đưa chìa khóa phòng mình cho cô về nghỉ, vì tiết kiệm thời gian, học kỳ mới vừa bắt đầu Nguyễn Thúy liền đăng ký ở lại trường.

Có thể do về quá sớm, trong phòng không có ai, tổng cộng có tám giường ngủ, mỗi giường được dùng rèm ngăn cách thành một không gian nhỏ. Đình Dật tìm được giường Nguyễn Thúy chui vào, rên che ánh sáng, chỉ chốc lát sau liền buồn ngủ.

Trong lúc mơ ngủ hình như có người mở cửa đi vào, có giọng hỏi: “Cửa không đóng, Nguyễn Thúy về chưa?” Giọng nói rất quen thuộc, hình như là Nghê Á Lan, Đình Dật không để ý đến cô tiếp tục vui đầu ngủ.

“Chưa, vừa rồi mình còn thấy bạn ấy ở thư viện, có thể ai đó đi ra ngoài quên khóa cửa.” Giọng của nữ sinh này rất sắc, Đình Dật rất bất mãn khi bị phá giấc ngủ rất bất mãn nhưng đây là phòng người ta, cô là người ngoài phải nhịn, ngủ tiếp.

“Nguyễn Thúy rất siêng, giữa trưa còn ở lại học.” Là giọng nói của Nghê Á Lan.

“Sếp thứ sáu từ dưới lên không cố gắng sao được? Nếu không cẩn thận học kỳ sau sẽ bị đẩy xuống lớp bình thường, ha ha, bạn nói xem nếu như bạn ấy bị đẩy xuống, Đình Dật có ai nói chuyện nữa không?” Trần đây hả hê, lời nói cùng nội dung rất chua ngoa.

“Cũng không thể nói vậy, lần trước tranh cử Đình Dật được mười hai phiếu, có ít nhất mười hai phiếu ủng hộ bạn ấy.” Giọng nói ôn nhu dịu dàng là của Nghê Á Lan.

“Nhưng vẫn chẳng bằng một nửa bạn, bạn hai mươi tám phiếu cơ mà, mười hai người còn lại chưa chắc đã thật sự ủng hộ. Thật không biết trường chúng ta nghĩ thế nào, loại học sinh cấu kết với xã hội đen cũng tuyển vào, bạn nói xem thành tích học tập ngày càng đi lên của con bé đó có liên quan đến việc ở chung với xã hội đen không?” Những lời này đã thành công kéo Đình Dật khỏi giấc ngủ, Sống chung? Xã hội đen? Chuyện này ở đâu ra vậy!

“Mình không biết, bạn nam kia nói cùng nhau về nhà, không nhất định ở cùng, dù sao trong nhà cũng có người lớn.” Nghê Á Lan nhẹ nhàng đáp trả.

“Bạn không biết đâu, mấy tháng trước mẹ Đình Dật đi nước ngoài, bố cô ấy bận rộn như vậy không quan tâm cô ấy, hừ, khá lắm thiên kim đại tiểu thư, không biết ông bố làm bị thư của con bé nó biết sẽ thế nào. Cũng may lớp chúng ta đều biết bản chất của nó, người như vậy mà còn được hoan nghênh ở lớp thì chúng ta cũng rắc rối rồi.”

“Vậy bạn phải gặp rắc rối rồi!” Đình Dật vừa nói kéo rèm ra, hai nữ sinh nhìn thấy lập tức hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương mười tám

Nữ sinh nói chuyện cùng Nghê Á Lan là Lưu Á Lệ, hai người hiển nhiên không nghĩ tới Đình Dật sẽ xuất hiện ở đây, giật mình sửng sốt tại chỗ. Sắc mặt Lưu Á Lệ sợ đến tái mặt, mọi người đều biết chuyện Đình Dật đánh nhau rất lợi giỏi nhưng chuyện đã đến mức này, đưa đầu ra cũng bị một đao, rứt đầu lại cũng bị một đao, cô chỉ có thể ngồi trên trên nhìn Đình Dật.

Nghê Á Lan thì không như vậy, phản ứng rất nhanh, lập tức nặn ra nụ cười: “Đình Dật bạn cũng ở đây sao.” Lại quay đầu nói với Lưu Á Lệ: “Mình đã nói rồi Đình Dật không phải loại người như vậy, chúng ta đừng nghe người khác đoán mò, đều là những chuyện không có thật.”

Lưu Á Lệ hiển nhiên không ngờ Nghê Á Lan sẽ có phản ứng như vậy nhưng có chút không tin được nhìn cô ấy, Nghê Á Lan không để ý đến cô, vẫn cười nói với Đình Dật: “Bạn tới đây nghỉ trưa sao? Chuyện viết chữ lên bảng tuyên truyền mình đã nói với các bạn trong lớp rồi, các bạn ấy sẽ phối hợp với bạn.” Vẫn trước sau như một giống như không có chuyện gì xảy ra.

Lưu Á Lệ lại được một phen kinh sợ, lời nói không mạch lạc: “Không phải mình, mình không truyền ra, Đình Dật, mình không có truyền, mình không nghe những lời đồn đó, mình không thấy, Nghê Á Lan.....”

“Lưu Á Lệ!” Nghê Á Lan khẽ quát “Buổi trưa không có chuyện gì chúng ta đi vẽ bảng thông báo đi.”

Không biết tại sao Đình Dật cảm thấy phản ứng của hai người rất thú vị, lửa trong lòng lập tức hạ xuống, mặc dù cô có chút lỗ mãng, nhưng không ngu ngốc, nếu như ngay cả điều nhỏ cũng không nhìn ra sợ rằng tổ tông hai nhà Đình Kỳ sẽ nhảy ra mắng cô.

Ha ha cười hai tiếng, nhìn Nghê Ái Lan đang cố duy trì nụ cười nhưng cực kỳ căng thẳng, rót cuộc Đỉnh Dật mở miệng nói: “Bí thư chỉ bộ bạn có thể ủng hộ công việc của mình thật là tốt, nếu mình mở miệng hai người nhất định phải giúp một tay.” Nói xong lại chui vào rèm ngủ, cô tin rằng bây giờ không vạch mặt những ngày sau sẽ có rất nhiều trò thú vị.

Xã hội đen cũng được, sống chung với trai cũng được, Đỉnh Dật không quan tâm những thứ này lắm, dù sao cho tới bây giờ cô cũng không phải là con gái hiền lành. Cô càng không lo lắng mình bị tẩy chay, đối với thành tích của cô cùng với ảnh hưởng của ba, cô sẽ là người cuối cùng trong trường bị tẩy chay, dù sao đây là trường điểm nhưng vẫn phụ thuộc vào tập đoàn Phụ Chúc.

Nhưng nếu như có người báo thù ác ý dội nước đục vào cô, ắt hẳn không phát không phải là phong cách của Đỉnh Dật, ngay cả Nghê Ái Lan thông minh cũng có thể có nhược điểm.

Sau khi ngủ trưa Đỉnh Dật với tinh thần sáng khoái lên lớp, đi đến trước bàn Chu Văn Bản, trước tiên chào Nghê Ái Lan ngồi bên cạnh, sau đó cười nói với Chu Văn Bản: “Mọi người đều là bạn học cũ có thể giúp đỡ nhau không, buổi tối sau khi tan học trước giờ tự học có thể dành chút thời gian làm bảng tin không?”

Lông mày như núi Viên Sơn, mắt như nước, cái miệng nhỏ đỏ hồng hơi nhếch lên, lộ ra một hàm răng trắng nõn, ai có thể cự tuyệt khuôn mặt tươi cười động lòng người của thiếu nữ như vậy chứ? Hơn nữa chủ nhân khuôn mặt này chưa từng nói ngọt ngào như vậy với cậu ấy. Các bạn trong lớp kinh ngạc, Chu Văn Bản gật đầu đồng ý, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt có chút bối rối, Đỉnh Dật về chỗ ngồi của mình, tâm trạng rất tốt, tinh thần sáng khoái, hiệu suất nghe giảng cũng cực cao.

Chu Văn Bản từng luyện thư pháp, chữ cùng người của cậu làm cho người ta cảm thấy vui tai vui mắt, Đỉnh Dật đi theo phía sau cậu ấy, chọn phần màu, lau bảng, không thì kéo cậu xem kết quả thế nào, công việc tiến triển hết sức thuận lợi.

Trương Bằng ngồi đằng sau không nhịn được nói: “Phối hợp rất ấn ý đó, có phải hai người thường hay hợp tác không?” Đỉnh Dật cười nói: “Đương nhiên, bọn mình học cùng nhau mà.”

Sau khi kết thúc công việc Đỉnh Dật đề nghị: “Ngại quá, làm trễ giờ ăn tối của cậu, mình mời cậu ăn sủi cào.” Ở cổng trường mới mở một quán sủi cào, cửa hàng nhìn rất gọn gàng sạch sẽ, mùi vị không tồi, sau khi mẹ ra nước ngoài không có ai nấu cơm, Đỉnh Dật trở thành khách quen chỗ đó.

Chu Văn Bản từ chối: “Không, mình nhờ người ở ký túc xá mua cơm rồi.”

“Làm ơn, đồ ăn ở phòng ăn có gì ngon, bạn đi ăn cùng mình được không, một người đi ăn lạ lắm, về phần cơm hộp để làm bữa đêm cho mấy đứa đi.” Nam sinh sau khi tan học buổi tối thường ra ngoài ăn cùng bạn bè, may mắn là không sợ mập.

Chu Văn Bản không nói được cô, đành phải đi ăn sủi cào cùng cô, mùi vị của sủi cào quả nhiên rất ngon, bà chủ cũng rất nhiệt tình, Đỉnh Dật vừa nói chuyện với bà chủ vừa nấn sủi cào.

Không biết có phải do ăn cơm muộn hay không Chu Văn Bản cảm thấy sủi cào rất ngon, ăn rất nhiều, bà chủ thấy hai người ăn ngon lành, vui vẻ tặng thêm hai phần, họ ăn đến nổi nấc lên.

Mặc dù đã là tháng chín, nắng cuối thu nhưng nhiệt độ vẫn không thể khinh thường, thường ngày sau khi mặt trời lặn nhiệt độ sẽ giảm xuống nhưng hôm nay không biết có phải muốn mưa hay không, thời tiết hơi nóng, sau khi từ quán cơm đi ra Đỉnh Dật liền mua kem, vừa rồi Chu Văn Bản kiên trì đòi trà trái cây cô mời cậu ta ăn kem.

Ông chủ tiệm kem hình như buôn bán không tốt lắm, thấy khách đến thì rất vui, vội vàng giới thiệu sản phẩm mới cho Đỉnh Dật, Đỉnh Dật mỉm cười, dứt khoát mua toàn bộ số kem còn lại, cùng với Chu Văn Bản mỗi người xách một túi lớn đi về phía phòng học.

Còn mười phút nữa là vào học, trong lớp mọi người đã đến hơn một nửa, Đỉnh Dật cùng Chu Văn Bản kêu mọi người ăn kem, kẻ thấy có phần, nói là ăn mừng bảng tin đã làm xong.

Trong lớp mọi người đều là người mới nên chưa hiểu rõ nhau, đa số vẫn chơi với những người học cùng với mình lúc trước, khi ăn gì là lúc kéo gần cự ly của mọi người lại với nhau, lúc này đã có người trả lời với các bạn học xa lạ.

Thừa lúc không khí náo nhiệt, Trương Văn Đào la ầm lên: “Chị Dật, có phải sau này mỗi khi bảng tin được hoàn thành mọi người sẽ có kem ăn?”

Đỉnh Dật nghiêm túc lắc đầu: “Không chắc!”

Mọi người sùng sốt, chỉ nghe cô nghiêm trang nói tiếp: “Nếu trời lạnh sẽ là khoai lang nướng, thịt dê nướng cũng được.”

“A!” Trương Văn Đào lớn tiếng kêu, mọi người cười hiểu, Đỉnh Dật nhân cơ hội dùng vẻ mặt khoa trương nói: “Mọi người nhìn đi, tôi tham gia tổ làm báo của mình lợi lộc thế nào, thực hiện bốn hiện đại hóa cũng không phải là không được, mọi người đến đây đi, cùng tham gia tổ làm báo đi, đầu tiên là ghi danh, sau đó bổ nhiệm phó tổ trưởng!”

Giống như bà bán hàng rong rao bán trứng vịt mười chộc mọi người cười ầm, đã có mấy bạn am hiểu hội họa đăng ký giúp đỡ. Đỉnh Dật rèn sắt khi còn nóng, bổ nhiệm Chu Văn Bản là tổ trưởng tổ làm báo, một bạn khác am hiểu hội họa làm phó tổ trưởng, còn có vài tổ viên, cũng công bố bảng tin của tổ làm báo, hoan nghênh các bạn học tham gia, xét bảng tin toàn trường nếu giành giải thưởng lớn sẽ có phần thưởng khác.

Cuối cùng cô cũng giải quyết xong việc khó nhằn này, Nguyễn Thúy cũng vui mừng thay Đinh Dật, song vẫn hơi lo lắng hỏi: “Thế nhưng có ai nói lấy tiền đập người không? Bạn biết đây miệng đời khó đoán, chuyện tốt cũng bị làm cho biến dạng!”

“Nguyễn Thúy nhà chúng ta giống như con thỏ trắng đơn thuần, bạn cho rằng mọi người quan tâm những món đồ ăn kia sao? Bằng tin lớp chúng ta không giống mọi người, chỉ là không có người dẫn đầu thôi, mỗi người đều tự bảo vệ trong lòng mình, không muốn can thiệp vào ai, hôm nay có Chu Văn Bản dẫn đầu, lại điều động tốt mới có thể thành công, làm sao có thể vì mấy cây kem chứ.”

Đinh Dật kiên nhẫn giải thích cho Nguyễn Thúy, sau đó nhếch miệng nói: “Như đã nói qua, nếu mình dùng tiền thì sao! Mình rất vui, ai quản được? Mình còn thiếu người nói sao? Không chỉ có lần này!”

Mới vừa rồi để ý phản ứng của Nghê Á Lan, phát hiện cô ta cười nói vui vẻ với mọi người, nếu không quan sát cẩn thận sẽ không phát hiện ra trong mắt cô ấy có chút lo lắng, vậy là đủ rồi, Đinh Dật nhìn vô cùng hài lòng.

Dám trên cô sẽ phải trả giá rất lớn, người lo lắng chờ đợi bị trả thù là một nhất, ý định càng kín đáo càng tinh tế, lại càng bị giày vò thâm, cho dù ngày nào đó cô quyết định quên chuyện này không so đo, đối phương cũng sẽ không tin, vẫn sẽ có lúc nào đó có người nhắc mình chuẩn bị trả thù, đáng buồn hơn là người kia thắng mình ở khắp nơi, nghĩ ra tay trước chưa chắc đã có lợi.

Đinh Dật tin tưởng mặc dù cô không làm gì nhưng Nghê Á Lan sẽ không dễ chịu, về phần Lưu Á Lệ suốt ngày lo lắng cũng chỉ là quân cờ bị người ta lợi dụng, Đinh Dật khinh thường không muốn so đo với cô ấy.

Nếu như muốn Đinh Dật cũng có thể nhanh nhẹn miệng, cô đọc rất nhiều, bất kỳ hình thức nói chuyện nào cũng có thể chen vào, phản ứng nhanh nhẹn, luôn hiểu điểm hài hước mà đối phương muốn nói đến, đối với cô không tốn chút sức lực nào, vì vậy mau chóng làm quen với các nam sinh. Cộng với cách cư xử của cô, có thể đùa giỡn sẽ không tức giận, cho dù tức giận cũng rất mau chóng tan thành mây khói, tính tình hơi giống con trai nên các bạn nam cũng hay nói chuyện với cô.

Mà trong lớp có bốn mươi học sinh nam, chỉ có mười học sinh nữ, trừ cô và Nghê Á Lan còn lại thành tích đều không tốt lắm, Đinh Dật vô tình hay cố ý kết bạn đều không quá nhiệt tình nhưng thời điểm thích hợp vẫn nhiệt tình, đụng phải người có vấn đề càng ra sức giúp đỡ. Từ từ, càng ngày càng có nhiều bạn nam cùng bạn nữ chủ động nói chuyện với cô.

Đang cố gắng học kỳ sau rồi cuộc Đinh Dật cũng có thể giải quyết vấn đề cá nhân. Trong lúc đó cô nói tiếng anh của mình không tốt, lấy cơ thỉnh giáo Nghê Á Lan cùng Chu Văn Bản, đổi chỗ với Ngô Khiêm chuyển lên ngồi trước mặt hai người.

Đinh Dật cố gắng hoàn thành mỗi một dạy bảo của Tiêu Khắc Kiệm, vừa có cơ hội liền cùng trao đổi với hai người, lúc đối mặt với Chu Văn Bản rất tươi cười, mắt xinh sáng ngời, sắc mặt thay đổi, thái độ khiêm tốn, lời nói dí dỏm, làm cho không khí kỷ luật của Tiêu Khắc Kiệm bớt căng thẳng.

Hải lòng qua một học kỳ, Đinh Dật tiếp tục đứng nhất, Chu Văn Bản vẫn đứng thứ mười, từ trước đến giờ ổn định Nghê Á Lan vẫn ổn định lại đứng thứ hai mươi chín, khiến mọi người kinh ngạc. Thành tích của các bạn trong lớp chênh lệch không nhiều, có lúc đồng hạng nhưng Nghê Á Lan bị rớt hạng nhiều như vậy thì thật hiếm có.

Tiêu Khắc Kiệm lại gọi Đinh Dật cùng Nghê Á Lan vào phòng làm việc, nói với Nghê Á Lan: “Đinh Dật dưới sự giúp đỡ của em đã tiến bộ rất nhiều, sao lại đến em tụt hạng, có phải bạn ấy hay nói chuyện quấy rầy em?”

“Hừ thầy Tiêu không cam lòng sao? Sao lại hỏi vậy chứ!” Đinh Dật kháng nghị trong lòng, chỉ là cô càng tò mò Nghê Á Lan, trong lòng đầy bất mãn.

Nghê Á Lan nhẹ giọng mở miệng: “Thưa thầy, gần đây em hơi nhử đầu, bác sĩ nói có thể bị suy nhược thần kinh, em nghỉ ngơi một chút là khá hơn.” Về mặt cô ấy tiêu tụy không ít, nhìn điểm đậm đáng yêu, vốn dĩ Đinh Dật muốn khinh thường cô nhưng nhìn cô ấy như vậy lại không nhẫn tâm, thật ra Nghê Á Lan cũng rất ưu tú, đồng thời cũng rất giỏi giang.

Hình như Tiêu Khắc Kiệm cũng đồng tình với cô ấy, nói lời an ủi cô ấy, sau khi xong nghiêng đầu phát hiện Đinh Dật hết nhìn ngược lại nhìn xuôi lên tiếng hỏi: “Đinh Dật, bảo vệ vị trí thứ nhất, có phải rất há hê không?”

Đinh Dật sợ hết hồn, vội vàng lo sợ không dám nói, cô đứng trước mặt thầy Tiêu có chút sợ.

“Bình thường phải quan tâm đến cảm nhận của người khác, thành tích của em không rớt, về mặt kỷ luật cũng không tốt, đi học luôn nói chuyện, làm ảnh hưởng đến người khác.”

Hừ cô có cô gắng cũng chỉ để bảo vệ vị trí thứ nhất, Nghê Á Lan có lui ba nghìn dặm vẫn được đối đãi ôn tồn, tại sao đối với cô không là chê cười thì là trách cứ? Đinh Dật xác định Tiêu Khắc Kiệm muốn nhắm vào mình, chỉ là không cần thầy nói, học kỳ sau cô sẽ không nhiều lời nữa.

Bởi vì buổi tối không cần đến lớp tự học, sai khi tan học Chu Văn Bản cùng Đinh Dật về nhà, nhà hai người ở cùng một hướng. Tuyệt rồi, đường hơi trơn, hai người đạp xe chậm rãi, không vội vã như mọi ngày.

Trời mùa đông nhanh tối, trời đầy mây, năm giờ chiều đèn đường đã được mở, ánh đèn chớp chớp, Chu Văn Bản hỏi Đinh Dật: “Mẹ bạn ra nước ngoài, đón năm mới thế nào?”

“Mình cùng ba về nhà bà ngoại mừng lễ năm mới, sao vậy?” Đinh Dật cảm thấy kỳ lạ khi cậu ta có hứng thú đối với chuyện nhà cô, một học kỳ đã qua, cô và Chu Văn Bản cũng xem là thân nhưng rất ít khi nói chuyện gia đình với nhau, cô cũng không hứng thú với chuyện này.

“Hết năm nếu như rảnh tới nhà mình chơi đi, ba mẹ mình cũng rất hoan nghênh bạn.”

“Thật không?” Đinh Dật hỏi cho có, cúi đầu không nhìn về mặt cậu ấy.

Chu Văn Bản nói đầy trịnh trọng: “Thật, ba mình rất thích bạn.”

“Nhà bạn không phải chỉ có ba bạn.” Đinh Dật nói xong cảm thấy giọng nói của mình hơi quá, vội vàng bổ sung: “Ý mình là ba bạn thích nhưng không có nghĩa là ai cũng thích, như vậy thì làm phiền nhiều.” Cái gì vậy chứ, giọng nói như ra lệnh, Đinh Dật thầm khinh bỉ bản thân.

“Mình cũng thích.”

“Nói chung là vẫn có người không thích.....Đợi chút, bạn nói gì?”

“Mình nói, mình thích bạn.”

Lớp tuyết bao trùm mặt đường nên hơi trơn, Đinh Dật suýt nữa ngã cùng với xe, Chu Văn Bản vội vàng đỡ cánh tay cô, Đinh Dật chưa hoàn hồn: “Sao bạn lại nói yêu thích mình?”

“Mình nói vậy là bởi vì mình thích bạn.”

“Không thể nào! Rõ ràng bạn không thích mình!”

“Mình nói lúc nào.....” Chu Văn Bản chợt dừng lại, hình như nhớ tới chuyện gì, sắc mặt trắng bệch, hít một hơi thật sâu mới lên tiếng: “Đêm đó bạn đi chưa xa nghe được cuộc nói chuyện của mình với người nhà?” Chu Văn Bản cũng là người thông minh, vừa nghĩ liền biết có vấn đề chỗ nào, nét mặt Đinh Dật cho cậu đáp án chính xác.

“Đêm đó trước mặt ba mẹ, mình chỉ có thể nói như vậy, không có lựa chọn nào khác, dù sao chúng ta cũng còn nhỏ, tính tình mẹ mình thế nào bạn cũng biết.”

“Dĩ nhiên mình biết tính Cô Văn nên chúng ta không có lựa chọn nào khác.”

“Mẹ mình chỉ có chút hiểu lầm với bạn, chỉ cần bạn cố gắng để mẹ mình hiểu bạn, mẹ mình sẽ thích bạn.”

“Sao mình lại phải cố gắng để cô thích mình chứ? Cô không thích mình chẳng lẽ mình sẽ mất miếng thịt nào sao?” Đinh Dật tức giận, lấy ân báo oán không phải là tác phong của cô, dù cậu ấy là ông trời cũng không được.

“Vậy chúng ta.....”

“Chúng ta là bạn học, tương lai sẽ rất thân, không hơn.”

“Thì ra bạn.....”

“Thì ra gì, bây giờ là bây giờ, chuyện cho tới bây giờ, mình có thể thẳng thắn nói cho bạn biết, mình đã từng thích bạn nhưng cũng chỉ là đã từng thôi.”

“Học kỳ này.....”

“Học kỳ này mình còn thích bạn, nhưng là tình cảm cho một người bạn bình thường, cảm ơn bạn đã ủng hộ công việc của mình, mình rất cảm kích.”

Về mặt Đinh Dật chân thành tha thiết không giống như giả bộ, Chu Văn Bản bình tĩnh nhìn cô một lúc, rồi cuộc cúi đầu: “Bạn nói chúng ta vẫn là bạn sao?”

“Đúng, có thể làm bạn với cậu mình rất vui.”

“Vậy thì tốt, Thẩm trường Đông là người trong lòng của cậu.” Từng chữ từng chữ nói ra khỏi miệng, Chu Văn Bản vẫn không ngẩng đầu, chỉ nghe Đinh Dật nói một câu: “Không đúng, cậu ấy là người trong lòng của mình nhưng chuyện này không liên quan đến cậu ấy.”

Đinh Dật về đến nhà nhìn bóng dáng đi về phía trước của Chu Văn Bản, tiêu điều cô đơn, Đinh Dật quay đầu lại loại bỏ ý nghĩ của mình, cậu ấy còn có Nghê Ái Lan, cô dám khẳng định, chuyện Nghê Ái Lan như thế nào chắc chắn có liên quan đến cậu ấy.

Bây giờ cô phải ngửa mặt lên trời cười chứ? Người phi báng cô suy nhược thần kinh, thành tích không tốt, người cự tuyệt cô giờ lại bị cự tuyệt, chỉ có cô không cần tốn hao tâm trí mọi chuyện vẫn như ý nhưng mà ai nói cho cô biết, tại sao cô không vui chứ? Cô không muốn cười mà chỉ muốn khóc.

Chương 19: Chương mười chín

Gần tới mùa xuân ba càng thêm bận, Đình Dật ở nhà tự mình nấu ăn, mua hết gia vị, vật vớ một lúc lâu cũng nấu được hai món ăn ngon, Đình Phụng Linh càng thêm tán thưởng, sau khi về nhà sẽ ăn đồ ăn con gái nấu để phần cho ông.

Đêm ba mươi, Đình Phụng Linh như thường lệ cùng ban lãnh đạo đến an ủi nhân viên trực ban, không thể làm gì khác hơn là buổi trưa về nhà ăn cơm cùng con gái, sau khi ăn xong Đình Dật sẽ được đưa đến nhà ông bạn ngoại mừng lễ năm mới.

Khi về nhà trên tay Đình Phụng Linh ôm nhiều túi, vui vẻ móc ra một cái váy bằng lông dê cho Đình Dật: “Con xem có thích không?” Lại lôi ra một đôi giày phối hợp với váy “Thử xem, không thích thì ba có thể đi đổi.”

Từ khi bắt đầu biết nhận thức, ba chỉ mới một lần mua quần áo cho cô, khi ba đi Thượng Hải công tác đó là năm Đình Dật tám tuổi, váy rất đẹp nhưng nhỏ quá làm cô không thể mặc vừa, ba cùng mẹ ngồi cười, cho thấy chưa có kinh nghiệm mua quần áo, ngay cả quần áo của ba cũng do mẹ mua.

Hôm nay ánh mắt của ba làm cho cô thay đổi cách nhìn, chiếc váy màu xám tro nhạt thiết kế rất nhã nhặn, đường viền uốn nếp tạo ra nét dí dỏm đáng yêu của thiếu nữ, đôi giày đang được thịnh hành, cầm quần áo cùng giày lên hoa chân múa tay một phen, phát hiện ra cũng không tệ.

Đình Dật tiếp tục lật đống đồ kia ra xem, phát hiện bên trong có khăn quàng cổ màu trắng, không có nhãn hiệu hình như là đồ thủ công, không nhận được lấy ra hỏi: “Ba đây là cái gì?”

Vội vàng thu dọn đồ đạc Đình Phụng Linh quay đầu lại ở một tiếng: “Đó là có người tặng ba, ba cũng không cần, con xem nếu thích thì cầm đi.”

Đình Dật nghe vậy hơi yên tâm, thử thăm dò hỏi: “Ba, không phải hôm nay ba cùng cô tặng ba khăn quàng đi mua quần áo cho con đấy chứ?”

Đình Phụng Linh nghe vậy thì giật mình, quay đầu nhìn con gái.....với một góc nhìn khác. Vốn dĩ ông coi cô như một đứa bé, không lâu cô đã trưởng thành, hơn nữa còn kín đáo, không còn bóng dáng ngây thơ lỗ mãng của ngày nào.

Thấy ba làm rớt đồ trong tay, hình như muốn mở miệng nói chuyện, Đình Dật khẽ hoảng hốt, mà xui quỷ khiến thế nào lại hỏi thêm một câu: “Cô kia có phải là Thạch Mạn Quân?”

Đình Phụng Linh càng thêm giật mình, không nhận được hỏi con gái: “Đình Dật, con nghe ai nói gì rồi?”

Đình Dật chợt lạnh trong lòng, từ từ lắc đầu: “Ba, ngày ngày sau khi tan học con về nhà, làm sao có thể nghe thấy lời đồn gì, cũng chỉ là trực giác, ba, là thật sao?”

Đình Phụng Linh thở dài nói: “Đình Dật con đoán không sai, nhưng chuyện không như con nghĩ, Thạch Mạn Quân tới nhờ ba đưa quà năm mới, thuận tiện tặng khăn quàng cổ cho ba, ba có ý định mua quà năm mới cho con, thư ký Vương lại xin nghỉ, ba không tìm thấy ai có thể tham khảo ý kiến nên nhờ cô ấy.”

Đình Dật rũ mắt, lông mi che dấu đôi mắt sáng ngời, nhẹ giọng nói: “Dĩ nhiên con tin tưởng ba, ba biết không, từ nhỏ con rất ngưỡng mộ ba, cho tới nay, ba vẫn là hình mẫu lý tưởng trong con, từ trước con đã muốn sau khi lớn lên sẽ giống ba, hi vọng con có thể giữ vững sự ngưỡng mộ này cả đời.”

Đây là lần đầu tiên Đình Phụng Linh nghe con gái nhận xét về mình, hoảng hốt mà cay cay sống mũi, cho tới nay ông đều cho rằng Đình Dật thân với mẹ, không ngờ, tình cảm của cô dành cho ông là sự ngưỡng mộ, thảo nào bình thường cô không gần gũi với ông, có ai thân thiết được với thần tượng của mình đâu.

“Khi còn bé, công việc của mẹ bận hơn ba, việc dạy con đều là do ba, có thể nói, nhân cách của con đều chịu ảnh hưởng của ba, ba là một người quang minh chính trực, cho nên, con cũng sẽ trở thành một người hữu dụng với xã hội, đúng không? Ba”

Niềm tự hào của người ba bỗng dâng trào, Đình Phụng Linh không nhận được chảy nước mắt, một tay kéo con gái vào ngực, không ngừng vuốt tóc cô.

Trên khuôn mặt Đình Dật chảy xuống hai hàng nước mắt trong suốt, vẫn nức nở mở miệng: “Ba, nhà chúng ta thật tốt, ba và mẹ yêu nhau giống như yêu sự nghiệp của mình cũng yêu con, con chịu ảnh hưởng của hai người mới cố gắng học tập, ba, năm nay con đứng nhất trường, con vĩnh viễn sẽ không bao giờ để ba thất vọng, ba cũng đồng ý với con sẽ không để con thất vọng, được không?” Nói xong khóc thành tiếng, lau nước mắt nước mũi vào áo ông.....Bộ đồ này không phải do mẹ mua.

Tâm trạng Đình Phụng Linh cũng không tốt hơn chút nào, hai cha con ôm nhau khóc một hồi, ông mới buông con gái ra, nhìn cô nói: “Đình Dật con yên tâm, ba đồng ý, ba sẽ không bao giờ để hai mẹ con thất vọng!”

Ba là người coi trọng tình cảm, từ nhỏ đến lớn, dù là món đồ chơi hay đồ ăn ngon nhất, ba đều dành cho cô, chưa từng nuốt lời, nếu như ông không thể làm, ông sẽ không hứa hẹn. Hôm nay ông có thể nói với cô những lời này, nhất định đã có tính toán, Đình Dật lựa chọn tin tưởng ba mình.

Nín khóc mà cười, Đình Dật vội vàng chạy vào bếp hâm nóng thức ăn, hai ba con cùng ăn bữa cơm đoàn viên, trong bữa ăn còn nhận được điện thoại của mẹ gọi từ Đức về, hai người mỗi người một máy, mọi người đều giữ không khí trong lúc nói chuyện, tin rằng mẹ sẽ không thấy có gì khác.

Như vậy là tốt nhất , Đình Dật nghĩ thầm, mẹ tin tưởng ba như vậy, sự tin tưởng này tốt nhất vẫn tiếp tục giữ vững.

Ngày đầu năm mới, Đình Dật lạy tất cả người lớn trong nhà, sau đó trốn vào phòng sách gọi điện thoại cho Thẩm Trường Đông, mới vừa rồi chúc tết ba mẹ Thẩm, nếu như ông ngoại biết cô lại gọi điện thoại sang một lần nữa sẽ cảm thấy kỳ quái.

Hai ngày nay cô cảm thấy cực kỳ cô độc, trong lòng có cảm giác mất mát nhưng cẩn thận phân tích nguyên nhân thì không rõ. Gần đây mỗi việc đều có lý do của nó, suy nghĩ lại hình như không phải tất cả đều có. Đình Dật cảm thấy có chút nản với trạng thái này của mình.

Thẩm Trường Đông im lặng nghe cô cầu nhàu thao thao bất tuyệt bên đầu dây bên kia, rốt cuộc khi cô uống nước thì không nhịn được chen vào một câu: “Bạn xác định muốn đến Bắc Kinh?”

Đình Dật nuốt ngụm nước rồi trả lời chắc chắn, Thẩm Trường Đông nói tiếp: “Vậy khi nào đến Bắc Kinh thì gặp.”

Qua nhiều ngày ủ rũ, Đình Dật vừa mừng vừa sợ: “Nhà bạn đồng ý cho bạn rời khỏi Nam Kinh sao?”

Thẩm Trường Đông dở khóc dở cười: “Bây giờ không phải thời cổ đại, không phải xa ba mẹ, bọn họ cũng không nói mình không thể đi.”

Đúng rồi giống như cho đến bây giờ đều trong suy đoán của cô, người lớn nhà họ Thẩm cũng không phải người phong kiến, sẽ không can thiệp vào quyết định của Thẩm Trường Đông, vậy cũng tốt, quay đầu nhất định cổ vũ La Bình cùng Nguyễn Thủy đến Bắc Kinh, cộng thêm Lý Bối Bối, mọi người bên nhau chắc hẳn rất vui, đến lúc đó quả thật có thể du lịch kinh thành, Đình Dật mặt sắc tươi rói.

“Bạn cũng thi đại học A sao?” Đại học A là trường mà tất cả học sinh khoa tự nhiên đều mơ ước, Đình Dật cũng không ngoại lệ.

“Không, mình chưa nói cho bạn biết sao? Mình chọn khoa Văn.”

Đình Dật sững sờ: “Tại sao?”

Thẩm Trường Đông giống như đang nói đùa: “Thành tích của mình không tốt, nếu học khoa tự nhiên, không phải vẫn bị so với bạn sao? Đến lúc đó ba mẹ lại chê cười mình, ba mẹ mình kể chuyện ngày xưa học đại học bọn họ luôn so thành tích với chú Đình. Mình học cùng Lâm Lâm, dứt khoát bọn họ không có cơ hội so sánh.”

“Chỉ vì nguyên nhân này sao?” Đình Dật buồn buồn, không ngờ đối với quan hệ nhà họ Thẩm, Thẩm Trường Đông là người bị hại mà hung thủ là cô.

“Chọc bạn một chút thôi, không phải bây giờ thành tích của bạn mới hơn mình, ba mẹ đã biết sự thật từ lâu rồi, mình chỉ cảm giác mình thích khoa văn hơn, mình muốn học thêm một chút tài chính kinh doanh.....Hơn nữa khoa văn có rất nhiều mỹ nữ.”

Thẩm Trường Đông vẫn luôn là người hầu của cô, lại còn quan tâm đến mỹ nữ? Đình Dật càng thêm sợ, xem ra lớn lên không chỉ có cô, hai năm xa nhau, hai người có rất nhiều thay đổi, bọn họ không biết còn hiểu đối phương bao nhiêu?

Vì vậy trong lòng có cảm giác mất mát, còn hơi buồn. Thẩm Trường Đông làm như không phát hiện tâm trạng của cô mà tiếp tục: “Bạn sao vậy? Bạn muốn học ngành gì?”

Cô muốn học ngành gì, hình như vấn đề này đã từng được cân nhắc, cho đến nay cô đều cố gắng học tập, cố gắng giữ vị trí để có thể thi đại học tốt nhất nhưng rốt cuộc thi đậu cô muốn học gì, cô còn chưa có định hướng, thì ra không phải chuyện gì cô cũng chắc chắn, cũng có lúc cô không ứng phó được, lúc này, em gái sáu tuổi gọi cô đi chùa đầu năm.

Vấn đề ngành nghề đợi sau khi thi tốt nghiệp rồi hãy nói, dù sao vẫn dựa vào nguyện vọng để xét” Đình Dật vội vã cúp máy.

Việc đời khó đoán, về chuyện chọn ngành, không có thời gian cho Đình Dật suy tính, vào năm mười hai cô đạt giải đặc biệt olympic môn Lý, được đặc cách vào đại học A.

Đại học A là giấc mộng của cô nhưng cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm bạn với động cơ máy móc cả đời, cô quá xa lạ đối với lĩnh vực này chứ đừng nói là thích hay không.

Ba cho cô tự do lựa chọn, ông chỉ khuyên: “Thật ra học ngành gì cũng được, cuối cùng quan trọng là bên con có ai, trường đại học A hội tụ tất cả sinh viên khoa tự nhiên ưu tú nhất, con có thể ở đây học tập mấy năm nhất định thu được nhiều lợi ích, mỗi người có một giai đoạn riêng, cuối cùng cần đề cao tư cách bản thân, chuyện chuyên ngành, chờ con phát hiện ra thích hay không thì không còn kịp nữa.”

Mẹ không hổ là vợ hiền: “Mẹ nghe nói ngành xe hơi trường đại học A hệ chính quy sau khi tốt nghiệp hàng năm thường có trao đổi học sinh sang Berline học thạc sĩ, trường đại học này rất tốt, có danh tiếng ở Châu Âu, ngành xe hơi cũng rất phát triển, giống như kỳ thi tốt nghiệp năm đó làm cho ba mẹ đều lo sợ.”

Thẩm Trường Đông cũng vui thay cô: “Như vậy ít nhất bạn đã quyết định đến Bắc Kinh, cũng ít nguy hiểm hơn.” Đình Dật không hiểu, cậu ấy giải thích: “Còn nguy hiểm bên mình, ít nhất mình có thể nắm chắc, mình chỉ cần cố gắng thi là được.”

Thì ra cậu lo lắng không cùng một thành phố với cô, sự phát hiện này làm Đình Dật rất hài lòng.

Thời gian cho cô suy nghĩ càng ngày càng ít, mặc dù trên căn bản đã quyết định đi học, nhưng sâu trong lòng Đinh Dật vẫn không cam tâm. Ba năm khổ cực, cô cố gắng tất cả để giữ vững vị trí, làm học sinh ưu tú, còn cố gắng học tiếng anh, ba năm cô cố gắng nhưng hiện tại chỉ vì một cuộc thi vật lý những thứ này dường như không còn ý nghĩa.

Đĩ nhiên những lời này cô chỉ dám nói trong lòng, bị những bạn đang chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học biết, chỉ sợ cô sẽ bị mắng té tát.

Khó có được một ngày nghỉ, không ít bạn học không về nhà, vẫn ở trường tự học, Nguyễn Thúy cũng không còn để ý cô, ngay cả Trịnh Huy cũng nói phải luyện ngọc, làm ba cậu ta nghĩ tới tiền cũng có chỗ để tiêu.

Đinh Dật nhàm chán đi dạo, đi một liên vào tiệm nước ăn kem, sau khi ăn ly kem đậu xanh lại quyết định đi dạo nhà sách, nhìn xem có tiểu thuyết gì mới hay không.

Vừa đi ra khỏi tiệm nước, Đinh Dật bị hấp dẫn bởi người vừa đi ra từ quán bên cạnh, đó là Tiêu Khắc Kiệm ôm một đứa bé đi cùng một phụ nữ, nói là phụ nữ vì nhìn cũng có tuổi, ít nhất cũng sắp ba mươi tuổi. Ở trường Đinh Dật từng gặp người phụ nữ này, biết được chính là vợ Tiêu Khắc Kiệm, nếu không thì không ai dám nghĩ cô ấy và Tiêu Khắc Kiệm là vợ chồng.

Tiêu Khắc Kiệm vừa quay đầu lại liền thấy Đinh Dật, Đinh Dật thấy tránh không được liền đi lên chào, cũng gọi người phụ nữ đó một tiếng cô, cô gái cười thân thiện, nụ cười này làm cho Đinh Dật cảm thấy cô ấy cũng xinh đẹp, là nụ cười chất phác, Đinh Dật treu đứa bé, đứa bé tên Tiêu Hà, là một cô nhóc xinh đẹp, mới hơn một tuổi.

Lúc cúi đầu nhìn đứa bé, Đinh Dật đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng, cô gái thon thả đứng bên cạnh bụng hơi nhô lên, rõ ràng là mang thai không phải bây giờ đang có chính sách chỉ có một con sao? Tiêu Khắc Kiệm là công nhân viên chức, chẳng lẽ lại không tuân theo pháp luật.

Cô gái hình như cũng phát hiện ra cô đang nhìn chăm chú kiên nhẫn giải thích: “Tiêu Hà là con gái nuôi của chúng tôi, không nghĩ đến lại con có em trai em gái nhanh như vậy.”

Thì ra là như vậy, Đinh Dật ngẩng đầu nhìn Tiêu Khắc Kiệm chỉ thấy thầy cười híp mắt nhân từ, khác hẳn khuôn mặt nghiêm túc khi nói chuyện với cô, thầy để con gái xuống, Tiêu Hà lao đảo đi bộ, vợ thầy vội vàng kéo bàn tay cô bé.

Tiêu Khắc Kiệm bị con gái đập nhàu áo, cười hỏi Đinh Dật: “Sao lại rảnh mà đi dạo như vậy, quyết định học đại học rồi sao?”

Đinh Dật không biết nên nói gì, chỉ đành cười khúc khích, Tiêu Khắc Kiệm nói tiếp: “Gần trưa rồi, không có việc gì thì đến nhà thầy ăn cơm, thầy biết bây giờ nhà em không có ai.”

Đinh Dật không có lý do gì từ chối, đành phải đi theo bọn họ về nhà họ Tiêu, hai phòng ngủ một phòng khách đơn sơ, không tính là rộng, nhưng lại gọn gàng sạch sẽ, trần đầy hơi thở ẩm áp.

Điền Thục Hà vừa về đến nhà liền vội vàng nấu cơm, Đinh Dật muốn vào phòng bếp giúp một tay lại bị cô ấy kiên quyết từ chối: “Đơn giản mà không phải việc gì quan trọng, cô tự làm là được, em ra nói chuyện với thầy đi, thầy thường khen em.”

Tiêu Khắc Kiệm khen cô? Đinh Dật cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cô vào phòng khách ngồi, không dám để thầy pha trà gọi mình, Đinh Dật cướp giúp một tay, Tiêu Khắc Kiệm cười: “Quả nhiên là người nhà họ Đinh, Đinh Dật lại lễ phép như vậy.”

“Trước mặt thầy có ai dám không lễ phép chứ.” Đinh Dật nói thầm trong bụng, trên mặt chỉ dám cười, hai năm nay bị thầy mắng te tua, thỉnh thoảng làm cho cô nơm nớp lo sợ, giống như chim sợ nà.

“Đồng ý tuyển thẳng, không tham gia thi tốt nghiệp trung học, có phải có chút không cam tâm không?” Mặc dù Tiêu Khắc Kiệm nghiêm nghị nhưng một lời có thể nói trúng. Nói ra suy nghĩ của cô, Đinh Dật do dự gật đầu.

Tiêu Khắc Kiệm mỉm cười: “Có biết tại sao thầy nghiêm nghị lại có chút xoi mói với em không?”

Thầy cũng biết vậy sao, dĩ nhiên những lời này Đinh Dật vẫn không dám nói ra.

“Em có điều kiện tốt hơn các bạn cùng tuổi, em có thể nhìn nhưng không thể chạm vào, em không phải thánh hiền, dù là ai mà được như em cũng sẽ kiêu ngạo, mà thầy cảm thấy em thông minh là một hạt giống tốt không nên bị những nhân tố bên ngoài ăn mòn.”

Đinh Dật hơi thả lỏng một chút, không nhịn được nói đùa: “Vậy bây giờ thầy khen em không sợ em kiêu ngạo sao?”

Tiêu Khắc Kiệm cũng không tức giận cười nói: “Em đã qua thời kỳ phản nghịch, bây giờ trưởng thành hơn nhiều, thật ra do nhân tính tạo thành, có thể mất nhiều năm thậm chí cả đời, có lúc lại chỉ mấy ngày, em bây giờ không còn là vấn đề lớn nữa.”

“Em có vấn đề rất lớn sao?”

“Khi đó em coi trời bằng vung, Lâm Lâm học khoa Văn, chỉ có Nghệ Ái Lan là đối thủ lại bị em quật cho tan nát nhanh như vậy, nếu thầy không đề ép em còn có ngày này?” Rất kỳ quái nhưng cũng rất chân thật, hình như trong trường cấp ba chỉ tồn tại sự cạnh tranh, chỉ tồn tại giữa nam sinh và nữ sinh, chưa bao giờ xảy ra chuyện cạnh tranh thực sự.

Điền Thục Hà nấu cơm nhanh chóng, mặc dù không ngon bằng mẹ nấu nhưng cũng có một hương vị riêng. Mỗi người nấu ăn đều có vị riêng, Đinh Dật

vẫn nghĩ thế, cho dù cùng một món ăn một nguyên liệu, chỉ cần không cùng người làm, mùi vị sẽ khác, Đình Dật cũng rất thích mùi vị thức ăn của Điền Thục Hà.

Trong bữa ăn cả chủ và khách đều vui, trong bữa ăn Đình Dật hiểu rất nhiều chuyện, cuối cùng mình vẫn không phải là bị người khác ghét, Tiêu Khắc Kiệt chỉ lo tính tình lỗ mãng khi còn trẻ của cô, mới dùng nhiều biện pháp chèn ép mình như vậy: “Thuận theo tự nhiên đi, thật ra thì qua một ít ngày, em sẽ phát hiện ra sự kiên trì của mình cũng không phải cần thiết, việc đòi thay đổi trong nháy mắt, chỉ suy tính bây giờ nên làm thế nào.”

Thẳng thắn mà nói, không phải Đình Dật không hiểu ý của thầy, chỉ suy nghĩ về những kinh nghiệm của thầy, nhìn thầy giáo dục, gia đình tốt đẹp vợ chồng tình cảm, làm gì có nhiều người đạt được thành công như vậy? Về mặt nào đó thầy chưa chắc bằng bạn học.

Quyết định ngày mai sẽ nộp đơn vào trường đại học A ngành xe hơi, ha ha, nghe ra cũng không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương hai mươi

Thời gian hai năm bệnh viện cho Kỳ Vân đi nước ngoài học đã gần hết nhưng đề mục nghiên cứu vẫn chưa kết thúc, đây là thời khắc mấu chốt, nếu như bỏ qua về nước chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ, Kỳ Vân đành phải nhờ ba mình đàm phán xem có thể kéo dài thời gian hay không. Nhưng nếu như muốn hoàn thành có thể mất hai năm nữa, bệnh viện cũng khó xử, kinh phí có hạn, ông Kỳ cũng không thể đi xin nên đành cùng Kỳ Vân nghĩ nghĩ cách.

Cuối cùng Kỳ Vân dựa vào nhiều mối quan hệ, liên lạc với bệnh viện chuyên khoa tim ở Bắc Kinh, đối phương nhìn đề tài Kỳ Vân làm, đồng ý ký hợp đồng, như vậy bệnh viện nhận được trợ cấp, Kỳ Vân tiếp tục đề tài nghiên cứu.

Đến khi Kỳ Vân về nước, vừa đúng lúc Đình Phượng Linh nghỉ hưu, không có chuyện gì có thể đến Bắc Kinh nhậm chức, vì vậy Kỳ Vân vui mừng quay về ký kết, trước khi đi, Đình Phượng Linh xin nghỉ phép đưa bà quay lại Đức, ở cùng bà một thời gian, Đình Dật chưa tốt nghiệp nên không thể đi cùng, vì vậy cười nói với ba mẹ: “Hai người cứ xem như đi hưởng tuần trăng mật lần thứ hai, con thì tốt nghiệp xong sẽ qua.”

Rốt cuộc sau khi thi tốt nghiệp xong, Đình Dật chuẩn bị thẳng tiến nước Đức, lần đầu tiên một mình ra nước ngoài, chỉ nghĩ thôi đã thấy kích thích.

Trước tiên Đình Dật đến Bắc Kinh, Lý Bối Bối cũng chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học, lần này không có thời gian đi cùng cô. Ở Bắc Kinh hai ngày liền nghe bác trai bác gái nói nên làm gì không nên làm gì, ngộ nhờ có gặp nạn cũng tìm người liên lạc giúp cô, nếu không phải vé máy bay do ba đặt cho cô trước khi đi, sợ rằng mấy ngày nữa cô mới đi.

Vậy mà vẫn không tránh khỏi rắc rối, lúc ở Frankfurt chờ đợi chuyển chuyến bay, bởi vì phải chờ thêm sáu bảy giờ, Đình Dật lại không biết phương hướng nên chỉ có thể ngồi ở phòng chờ, thật sự nhàm chán liền móc máy nghe nhạc ra nghe, cô không nghe thấy loa thông báo chuyển cửa lên máy bay cho đến khi xếp hàng mới phát hiện vé của mình không cách nào qua được, Đình Dật vẫn chưa xác định được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Cô cho là máy bay có vấn đề, hỏi nhân viên hướng dẫn, dựa vào vốn tiếng Anh, Đình Dật mất cả buổi sáng mới biết đã đổi cửa lên máy bay.

Lúc này cô mới bối rối, tại sao sân bay rộng như vậy, đất ở Frankfurt rất rẻ sao? Một đường chạy như điên, Đình Dật tìm được lối lên máy bay thì nhân viên xin lỗi nói máy bay đã cất cánh, hơn nữa lúc đó mọi người đợi cô rất lâu. Không muốn để người Trung Quốc mất thể diện, Đình Dật tự nói “Thật xin lỗi, cảm ơn.” Nhưng trong lòng tối sầm, họ bỏ cô lại như vậy, sao không chờ cô thêm một chút!

“Đình Dật!” Giọng nam chuẩn, lại nói tiếng phổ thông rõ ràng, Đình Dật hoài nghi mình tuyệt vọng quá nên nghe lầm rồi, thật thà nghiêng đầu về phía cất ra tiếng nói, phát hiện một thiếu niên mặt mày sáng sủa đang nhìn mình, mặt không thể tin, nhìn thiếu niên này rất quen.

“Đình Dật, sao em lại ở đây, em đi một mình sao?” Nhìn khuôn mặt cùng với quan sát một hồi, Đình Dật mới nghĩ ra, đây là bạn của anh trai Lý Bối Bối, người Nhật Bản tên Điền Anh Hùng.

Mặc dù Đình Dật không muốn nói cho anh ta biết cô nghe nhạc nên không nghe thấy thông báo làm lỡ chuyến bay nhưng cô cũng không thể không đi hỏi hướng dẫn viên trước mặt anh ta. Mặc dù cô ghét Nhật Bản nhưng bây giờ xem ra cũng cần một người bạn lúc này.

Ấp a ập ứng nói rõ rình huống, không ngờ Điền Anh Hùng không cười cô chỉ quay đầu lại nói với người đàn ông trung niên mấy câu, sau đó đưa Đình Dật đi làm thủ tục đổi vé.

Tóm lại chuyện không phức tạp như cô tưởng tượng, sân bay phục vụ vô cùng tốt, không tốn bất kỳ phí tổn nào cô vẫn có thể đổi vé máy bay, vừa đúng lúc Điền Anh Hùng cũng đi Berline, liền đổi vé cho cô đi cùng chuyến bay với anh ta, chỉ có hành lý của Đình Dật không có cách nào chuyển, có thể đến muộn mấy giờ, cũng may ba mẹ đến sân bay chờ, hành lý tới trễ cũng không sao.

Nếu như nói cuộc tỷ võ lần trước giúp rút ngắn khoảng cách của Điền Anh Hùng cùng Đinh Dật thì không đáng kể bằng lần này. Nếu như không phải là Nhật Bản, Đinh Dật sẽ rất ngưỡng mộ anh ta, bởi vì Đinh Dật phát hiện anh ta có thể nói lưu loát tiếng Anh cùng tiếng Đức, cộng với tiếng Hán và tiếng Nhật, trước mắt có thể thấy anh ta có thể nói bốn thứ tiếng. Từ trước đến giờ Đinh Dật rất sùng bái người có thể nói được nhiều ngoại ngữ, lúc này thấy anh ta, nếu như không phải do quốc tịch, hai mắt cô sẽ sáng như sao.

Điền Anh Hùng cùng Đinh Dật lên máy bay mới cảm thấy có gì đó không đúng, rõ ràng vé của cô là vé hạng thường sao đột nhiên lại thành vé thương gia? Cho dù là lần đầu đi xa nhà, Đinh Dật cũng không tin có chuyện gì tốt, cô cũng không thêm tiền.

“Đi cùng anh còn có Inoue Quân, tạm thời anh ấy có chuyện phải làm, liền đem vé máy bay đổi cho em, đây là chuyến cuối cùng bay đến Berline trong ngày hôm nay, nếu như em không đi, bác trai bác gái sẽ lo lắng.”

Chẳng lẽ không thể đổi được vé máy bay của cô nên Điền Anh Hùng nói người kia đưa vé cho cô? Đinh Dật suy nghĩ trong lòng nhưng không hỏi nữa, dù sao hôm nay cô cũng nợ anh ta, thiếu nhiều hay ít cũng là thiếu, cô sẽ không hỏi để làm hai người mất tự nhiên.

Điền Anh Hùng biết Đinh Dật đầu trường đại học A ngành xe hơi nói: “Thật là trùng hợp, tôi cũng muốn ở Bắc Kinh nghỉ ngơi một thời gian, ngẫu nhiên cũng là trường đại học A.” Đinh Dật biết anh ta nhận học bổng của trường đại học A thì tương đối bức mình, công tử Nhật Bản có thể đi khắp thế giới lại còn bắt mọi nơi theo chủ nghĩa xã hội, tổ quốc vĩ đại của chúng tôi, người đóng tiền thuế.....đi học! Chút cảm tình của Đinh Dật với anh ta liền biến mất.

Điền Anh Hùng không biết tại sao cô tức giận không để ý tới mình, không ngừng nói chuyện: “Bây giờ em luyện công phu gì vậy? Trình độ có tiến bộ hay không?”

Đinh Dật nghe vậy cảnh giác nhìn anh ta: “Chẳng lẽ anh muốn báo thù, anh không hẹp hòi vậy chứ? Mẹ tôi nói con gái lớn rồi không nên đánh nhau nữa.” Đưa sao, mấy năm nay cô không ngừng học tập, rất ít có cơ hội động thủ, đừng nói tiến bộ, không lùi là may rồi, nhìn Điền Anh Hùng bền chắc hơn ba năm trước, cô cũng không muốn làm mỗi đưa tới miệng anh ta.

Điền Anh Hùng nghe vậy đầu tiên là sững sốt, sau đó mỉm cười không tiếp tục đề tài này nữa, thuận tiện nói chuyện với cô về kiến thức các nơi, quả nhiên anh ta đi qua rất nhiều nơi, không còn là thanh niên hay phê bình những điểm không tốt của các quốc gia nữa, thì ra theo thời gian, tất cả mọi người đều trưởng thành.

Ba mẹ Đinh nhận được điện thoại đã sớm trông mòn con mắt, lúc Kỳ Vân thấy con gái không khỏi dang tay kéo vào lòng, Đinh Phụng Linh phát hiện Điền Anh Hùng ở bên cạnh lại rất lễ phép chào ba mẹ Đinh, Kỳ Vân rất tò mò với cậu thanh niên giúp con gái mình, không nhận được hỏi thăm, Đinh Dật mới biết gia đình nhà họ Điền lại hiền hách như vậy, lần này anh ta tới Đức không như Đinh Dật đoán là đi chơi mà là thay nhà họ Điền đi bàn việc.

Chẳng qua anh ta cũng chỉ mới hai mươi tuổi, tại sao lại có lời nói như vậy? Nhưng mặc kệ thế nào, Đinh Dật cảm thấy người này lập tức trở nên rất xa xôi không còn là người đã từng cùng bọn họ cười ngửa đánh nhau, cuộc sống cùng giai cấp của anh ta không phải phạm vi mà cô có thể hiểu được, vì vậy lập tức xa lánh, ân tình nợ anh ta sau này tìm cơ hội trả lại thôi. Điền Anh Hùng quả thật là con người của công việc, sau khi chào hỏi ba mẹ Đinh liền đi cùng nhân viên tiếp đón.

Kể từ sau khi Đinh Dật lớn lên, nhà họ Đinh ít khi có dịp đi chơi cùng nhau, về sau sợ rằng càng khó hơn, vì vậy cả nhà rất quý trọng thời gian này, ở Đức chơi mấy ngày, sau đó đi du lịch một vòng.

Ở đây Đinh Dật mới thực hiểu cái gì gọi phong cảnh như tranh vẽ, thấy được kiến trúc hoành tráng của châu Âu, Đinh Dật chợt cảm thấy kiến trúc Trung Quốc có chút quê mùa. Không phải cô không yêu nước, trong nháy mắt nhìn thấy nhà thờ đó cảm giác rung động để lại ấn tượng lớn cho cô, chỉ là sau đó cô chợt hối hận, nếu người Trung Quốc không phá hư các công trình kiến trúc, nếu các kiến trúc cung đình đều có thể được bảo tồn, nhất định có thể hơn bọn họ.

Nhất là nước Pháp hay nước Đức, đường đi đều là cắt chó, người đi đường không ngửi thấy mùi lạ bởi vì ngồi chồm hổm xuống cẩn thận nghiên cứu, nguyên nhân cắt chó tại sao không thôi Đinh Dật vẫn chưa biết.

Nhắc đến cắt chó lại nhớ đến đồ ăn có chút ghê tởm, Đinh Dật muốn thử thức ăn của một vài quốc gia là “Cắt chó”, nhất là cửa hàng đề tên “Đồ ăn Trung Quốc”, đắt tiền còn không ngon, Đinh Dật cảm thấy lúc cô nấu dở nhất vẫn hơn những món kia nhiều.

Nếu như tương lai không tìm được việc vậy có thể học làm đầu bếp, Đinh Dật nghĩ thầm.

Thức ăn của bệnh viện chỗ mẹ cũng không tệ lắm, nếu không ăn còn có kẹo chocolate, kẹo chocolate của Đức danh bất hư truyền, ăn rất ngon. Đi du lịch cùng ba mẹ rất nhiều nơi, Kỳ Vân không chỉ chăm sóc chu đáo cả nhà lại còn đem theo nồi cơm điện, trứng gà, gạo, thỉnh thoảng ở khách sạn có thể làm cơm rang trứng.

Nhiều năm sau, Đinh Dật vẫn cảm thấy tiếc nuối về chuyến du lịch đó, làm sao lại nghĩ tới món ăn, phong cảnh, văn hóa của bọn họ chứ.

Một tháng sau khi về nước, kỳ thi tốt nghiệp đã kết thúc, tất cả mọi người đang suy nghĩ điền nguyện vọng, La Bình thi cũng được, định báo danh học viện ngoại ngữ, Nguyễn Thúy hình như thi không tốt lắm, đã quyết định bảo lưu điểm thi, Đinh Dật cảm thấy rất tiếc nhưng cũng không dám lắm mồm, dù sao đầu đại học là điều kiện tiên quyết.

Đinh Dật đưa quà cho bọn họ, đến Chu Văn Bản thì nhịn không được hỏi một câu: “Tại sao lại chọn Nam Kinh?”

Chu Văn Bản do dự một chút nói: “Mẹ mình có bạn học ở làm ở trường đại học, mẹ muốn mình đến đó.” Ở Nam Kinh trường đó là trường số một, nhất là ngành kiến trúc, cô tin Chu Văn Bản có thể phát triển tiền đồ.

Nghe Ái Lan bởi vì rớt hạng nên rút khỏi lớp chuyên, sau đó tiến bộ rất nhiều, ngược lại thì vào trường nghệ thuật, bây giờ đã thi đậu vào học viện nghệ thuật ở Nam Kinh, với bản lĩnh của bạn ấy, môn cơ bản không có khó khăn gì, cũng có thể tặng số sinh viên cho trường.

Chỉ có Lâm Lâm là phiền toái, cô thi điểm cao, tuy nhiên lại muốn học đại học sư phạm, chủ nhiệm lớp cùng giáo vụ đều lắc đầu. Không phải năm nào cũng có người thi đậu thủ khoa, huống chi trăm năm khó gặp, khoa Văn trường Nhất Cao được dịp ngẩng cao đầu, năm nay thành tích của Lâm Lâm rất cao là vũ khí mạnh.

Đinh Dật đem quà từ Châu Âu cho dì nhỏ Kỷ Phi: “Dì nhỏ, cháu đậu đại học rồi, phải lấy năm nghìn tệ rồi, dì không làm mất hết rồi chứ?”

Cô bị cốc đầu một cái: “Con bé chết tiết này, xem thường dì, biết cháu tới sáng nay dì bán dùm cháu rồi, nếu không thì còn được nhiều hơn nữa.”

Thì ra là có lời, Đinh Dật vui vẻ nhận sổ tiết kiệm vừa nhìn đã choáng váng, mẹ ơi, nhiều gấp mấy lần, cổ phiếu dễ kiếm tiền vậy sao!

Không trách được Thẩm Trường Đông muốn học tài chính, Đinh Dật bắt đầu tưởng tượng Thẩm Trường Đông mặc đồng phục màu xanh làm việc ở ngân hàng, không nhận được rung mình, bây giờ đổi nguyện vọng còn kịp không?

Đinh Dật không nhận được nói suy nghĩ ra bị Kỷ Phi cốc đầu mấy cái: “Cháu cho rằng cổ phiếu dễ kiếm lắm sao? Nhìn đi, thị trường chứng khoán lập tức có thể nứt toác, năm nghìn tệ dì giúp cháu đầu tư ổn định, nhưng cũng có thể mất nửa số tiền.”

Ý tưởng ham ăn lười làm bị dì nhỏ gạt bỏ, Đinh Dật vẫn vui mừng, rất nhiều chuyện có thể làm, trước khi đi còn hôn cháu gái trong lòng mấy cái.

“Lâm Lâm, mẹ bạn sao rồi?”

“Vẫn vậy, bệnh mãn tính, không phải ngày một ngày hai là có thể tốt lên được, quan trọng là phải tỉnh dưỡng.” Đinh Dật hẹn Lâm Lâm ra nói chuyện.

Đinh Dật cầm sổ tiết kiệm trong tay đầy tới, Lâm Lâm mở ra nhìn, kinh hoàng hỏi: “Nhiều tiền như vậy là có ý gì?”

“Cứ xem như là phí cho bác gái tỉnh dưỡng, đây là tiền dì nhỏ giúp mình kiếm được, tiền tài không có nghĩa gì. Tiền học phí bạn không phải lo lắng, nếu như bạn thi đậu trường đại học B, trường học cùng công ty sẽ có phần thưởng. Mình nghĩ bạn muốn thi đại học sư phạm là muốn gần ba mẹ để tiện chăm sóc phải không nhưng nói như vậy phần thưởng sẽ ít đi.”

“Học trường sư phạm không tốn tiền học phí, con có thể làm trợ lý cho giảng viên, áp lực trong nhà sẽ ít hơn.”

“Nhưng nếu bạn học trường đại học B, sau khi tốt nghiệp sẽ kiếm được nhiều hơn, lâu dài mà nói, có thể tìm được chỗ tốt, bạn có hỏi ba mẹ chưa? Bọn họ có đồng ý không?”

Lâm Lâm cúi đầu: “Bọn họ để mình quyết định, nói mình điền nguyện vọng mà mình muốn, không nên bởi vì một người bệnh mà làm ảnh hưởng cuộc đời mình nhưng.....”

“Ồ đời ba mẹ đều giống nhau, số tiền này không nhiều lắm, đủ để thuê người chăm sóc cho bác gái, ở đây bạn không có bạn bè, nếu có chuyện gì một mình bạn làm sao quản được. Mẹ Chín là bác sĩ, có chuyện gì cứ gọi cô ấy là được.” Nói xong viết số điện thoại vào giấy cho cô.

Lâm Lâm chột ngắc đầu nhìn Đinh Dật: “Đinh Dật, bạn nhất định phải để mình nợ cả đời sao?”

Đinh Dật sững sờ nhìn cô nói: “Nói hay, bạn lấy thân báo đáp thôi.”

Nói xong hai người cùng cười lớn, làm cho mọi người xung quanh kinh ngạc.

Rời khỏi tiệm kem, Lâm Lâm vừa đi vừa cười nói: “May mắn bạn không phải là nam sinh, nếu không thì không biết làm sao từ chối. Ha ha sao bạn lại duyên như thế, tương lai nhất định rất đào hoa, không chỉ gả cho người đàn ông tốt còn có một đứa bé mập mạp! Ai u. Mình đánh không lại bạn.” Hai người đùa giỡn trên đường, tiếng cười giòn giã động lòng người, ngay cả phiền não cũng rất nhanh chóng tan thành mây khói.

Khi trong sân trường dán thông báo Lâm Lâm thủ khoa môn Văn thi vào trường đại học B, Đinh Dật cười toét miệng,.....thì ra cho người khác lời khuyên cảm giác là như vậy, trong lòng thật thoải mái, tràn đầy cảm giác không cách nào diễn tả.

Sau khi về nhà, Đinh Dật mấy lần cầm điện thoại lên lại đặt xuống, cuối cùng quyết tâm, nhắm mắt ăn mã số, Thẩm Trường Đông nói cậu thi không tốt nhưng điểm không thấp nên không lo.

“Alo?” Giọng nói Thẩm Trường Đông hơi thấp, hình như tâm tình không tốt lắm, Đinh Dật vội vàng hỏi: “Sao vậy?”

“Thật sự thi không tốt sao?”

Đinh Dật kinh sợ, đang nghĩ phải an ủi cậu như thế nào, cậu nói tiếp: “May là thi không tốt, nếu không sẽ bị gọi đi nhập ngũ. Mới nhận được thư thông báo của M.”

A! Ông ngoại Thẩm Trường Đông đề nghị cậu thi vào quân đội, Thẩm Trường Đông không đành lòng làm phật lòng người lớn, liền đăng ký thi trường khó nhất, cũng nói rõ muốn dựa vào sức mình không muốn ông ngoại nhúng tay vào, ông ngoại biết thành tích của cháu tốt liền buông tay, kết quả Thẩm

Trường Đông thi sát điểm, nhận được giấy báo trúng tuyển.

Đình Dật khen ngợi: “Thấm Trường Đông, không ngờ bạn cũng sẽ chơi trò này với người lớn, mạo hiểm như vậy bạn không sợ sẽ trúng tuyển sao?”

“Cùng lắm thì thi lại mấy năm, mình thi trường quân đội ở Bắc Kinh.”

Đình Dật chợt cảm thấy trong lòng có cảm giác khác thường, thi đại học ở Bắc Kinh, lúc này có cảm giác như hẹn nhau bỏ trốn. Nhất định gần đây đọc nhiều tiểu thuyết quá, đầu không bình thường, tại sao cô cùng Thấm Trường Đông phải bỏ trốn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương hai mươi một

Tại sao cô và Thấm Trường Đông phải bỏ trốn chứ, cũng chỉ là mối ngờ nói chuyện điện thoại, ba mẹ Thấm liền muốn Thấm Trường Đông đến Bắc Kinh.

Vẫn chưa tới ngày nhập học cho nên Đình Dật cùng Thấm Trường Đông gặp nhau ở Bắc Kinh, thông thường thì sẽ đến nhà bác chơi, khi Ngụy Hoa Tĩnh nghe nói Đình Dật được tuyển thẳng cười sắc súa: “Em chấp nhận làm hòa thượng sao?” Ngụy Hoa Tĩnh cũng học đại học A, đã là sinh viên năm ba, Đình Dật không biết gì về ngành nghề tương lai của mình nên đành phải nhờ anh ta tư vấn.

“Đại học A con gái rất ít, ngành xe hơi không có lấy một người con gái nên thường gọi khoa bọn họ là hòa thượng, em muốn đến đó làm nữ vương sao?”

Đình Dật dở khóc dở cười, cô có thể nghĩ là Ngụy Hoa Tĩnh đang khen cô không? Bối Bối vội vàng an ủi cô: “Nữ sinh ít thì sao, như vậy thì sẽ được mọi người quan tâm chăm sóc, lúc mình học khoa văn năm thứ hai của trung học, tỷ lệ nam nữ là một: ba, sinh hoạt hằng ngày nữ sinh đều phải tự lo, không hề có đặc quyền gì cả.” Lý Bối Bối thi vào đại học B ngành luật trở thành đàn em của anh Kiến Quân.

“Đại học M ngược lại, trong trường có rất nhiều hoa khôi tụ tập lại, các anh em trong trường thật có điểm phức.” Ngụy Hoa Tĩnh nháy nháy mắt với Thấm Trường Đông, hai người bọn họ cùng chung ý kiến, tự động trở thành anh em. Đình Dật liếc Ngụy Hoa Tĩnh một cái: “Anh hiểu rõ những việc này như vậy xem ra thường bơi trong bụi hoa sao?” Nhưng trong lòng lại nghĩ: Thấm Trường Đông học khoa văn quả nhiên là vì muốn ở bên cạnh con gái đẹp. Không khỏi cảm thấy mát mát, đảo mắt lại nghĩ khác, sợ cái gì. Đại học A nhiều con trai như vậy sẽ có rất nhiều con trai đẹp, cô sẽ không thiệt thòi.

Đình Dật cùng Lý Bối Bối cùng nhập học, vì tiết kiệm thời gian mọi người chia làm hai, Thấm Trường Đông cùng ngày nhập học đi với Đình Dật và Ngụy Hoa Tĩnh, Đình Kiến Quân là đàn anh nên chăm sóc dẫn đường cho Lý Bối Bối.

Sau khi tìm được nơi tiếp nhận sinh viên, Đình Dật phát hiện các đàn anh đều rất nhiệt tình, phần lớn đồ Đình Dật đều đưa Thấm Trường Đông cầm, cô chỉ đeo ba lô, cầm túi xách vì sợ người khác cướp. Đình Dật quay đầu lại thấy Thấm Trường Đông kéo một túi da lớn còn có ba lô to cùng với Ngụy Hoa Tĩnh cầm một túi xách tay lớn, cười nói với một nam sinh: “Thật cảm ơn anh, hành lý của em ở chỗ bọn họ, làm phiền mọi người giúp em một chút.”

Ngụy Hoa Tĩnh còn là người nổi tiếng, rất nhiều người biết anh ta, thấy anh ta đi cùng Đình Dật, rất nhiều người vây quanh, có cán bộ trong nhóm người đó nói: “Anh Hoa muốn đuổi tận giết tuyệt sao?”

Đình Dật không hiểu nhìn về phía Ngụy Hoa Tĩnh, chỉ thấy anh ta ném túi xách cho một nam sinh, sờ mũi rồi nói: “Bò Già cậu ở đây là được rồi, Đình Dật là bạn em gái tôi, mọi người giúp tôi quan tâm một chút, tôi còn có chuyện phải đi trước.” Quay về phía Đình Dật tạm biệt, Đình Dật với anh ta bắt chước động tác của Sở Lưu Hương, phát tay một cái: “Không dám làm phiền, anh làm việc của anh đi.”

Người được gọi là Bò Già vui vẻ ra mặt: “Không thành vấn đề, yên tâm đi.” Ngụy Hoa Tĩnh vỗ vỗ bả vai Thấm Trường Đông xin lỗi.

Nhiều người sức lớn, nhanh chóng đưa đồ đạc của Đình Dật về phòng, trên giường đã dán sổ cùng tên, Đình Dật được phân vị trí gần cửa sổ.

Sau khi báo danh xong mới phát hiện ra khoa xe hơi không tệ như Ngụy Hoa Tĩnh nói, một lớp chín mươi người mới có chín nữ sinh, lớp cô có ba người, hai người kia là Triệu Hiểu Đông ở Liêu Ninh cùng Hồ Giai ở Thượng Hải, còn có một người ở lớp hai là Dương Lộ Lộ, bốn người ở một phòng.

Phòng ngủ rộng hơn phòng ngủ ở trường cấp ba của Nguyễn Thúy nhiều nhưng vẫn hơi chật bởi vì giờ phút này có nhiều đàn anh đàn chị đến đón sinh viên mới, người trong khoa ngoài khao đều có, mọi người náo nhiệt bắt đầu tìm đồng hương.

Hồ Giai không tìm thấy đồng hương ở Thượng Hải liền đứng ở bên cửa sổ lẳng nhìn Thấm Trường Đông thay Đình Dật xếp đồ, chủ nhân của đồ thì bị các đàn anh ở tỉnh lân cận lôi kéo nói chuyện, Trung Quốc quá lớn, các tỉnh lân cận cũng có thể xem là một nửa đồng hương.

“Đình Dật, giúp mình kéo góc chăn.” Thấm Trường Đông trải xong giường, xếp chăn cần người trợ giúp.

Đình Dật vui sướng đồng ý, nhẩy qua đưa tay kéo góc chăn, chỉ kéo có một góc, góc còn lại bị Hồ Giai kéo: “Tớ giúp bạn.” Hai người cùng làm, Đình mỉm cười cảm ơn cô, bắt đầu nói chuyện lần đầu sau khi giới thiệu: “Mọi người đều tới từ sáng sao?”

“Đúng vậy, đường xa thường đi sớm.” Nhìn về phía Thẩm Trường Đông: “Bạn ấy cũng là bạn học của chúng ta sao?”

Thẩm Trường Đông nghe vậy ngừng đầu cười, nói với Đình Dật: “Em gái gọi anh đi.” Đình Dật “phì” một tiếng cộng thêm một cái liếc mắt, Hồ Giai biết mình nghĩ sai, đỏ mặt vội vàng xin lỗi, Đình Dật phóng khoáng khoát tay: “Cậu ấy thích dạy dỗ người khác giống như ông già, đừng để ý.”

Gần tới cuối mùa hè đầu mùa thu ở Bắc Kinh gió mát phát phơ, Đình Dật cùng Thẩm Trường Đông cùng nhau bước trong khuôn viên trường đại học A, sân trường rất lớn, khắp nơi đều là học sinh, đi bộ có, đi xe có.

Nhắm mắt hít một hơi thật sâu, Đình Dật lẩm bẩm nói: “Trước kia mỗi lần tới Bắc Kinh luôn cảm giác là khách qua đường, lần này cuối cùng cũng có chút quen thuộc.” Nhảy cạ tung nhìn Thẩm Trường Đông: “Còn cậu, cậu có cảm giác như vậy không?”

Thẩm Trường Đông liếc nhìn cô một cái: “Có mới nói cũ, mới đến mấy ngày mà đã quen thuộc rồi sao? Mình ở Nam Kinh ba năm, vẫn có cảm giác như là khách.”

“Ai da, mình không có ý này, mình cũng cảm thấy mọi người rất tốt, mình chỉ thích một chút cảm giác cùng không khí của Bắc Kinh.” Đình Dật khua chân múa tay giải thích.

“Cẩn thận!” Đình Dật đi lùi suýt nữa đụng phải một chiếc xe đạp đang lao tới, Thẩm Trường Đông vội vàng kéo cô, Đình Dật bị kéo lao đảo ngã vào trong ngực Thẩm Trường Đông.

Sau khi lớn lên hai người rất ít khi thân mật với nhau, giờ phút này cô bị Thẩm Trường Đông bị cậu ôm trong ngực, phát hiện ra sau khi cậu ôm cô vào ngực không nhúc nhích, lồng ngực rắn chắc nóng bỏng, Đình Dật cảm thấy khuôn mặt cô cũng nóng bừng.

Qua một lúc lâu Đình Dật thấy cậu vẫn không có ý định buông tay, không nhịn được đẩy cậu: “Làm sao vậy, ngủ quên rồi à?”

Thẩm Trường Đông thờ dãi: “Sói xám vây quanh làm sao mình ngủ được.”

“Bạn nói gì?” Đình Dật nghe rõ nhưng không hiểu ý cậu muốn nói gì.

“Đình Dật, muốn nói với bạn một chuyện.” Thẩm Trường Đông lôi kéo cô ngồi xuống ghế đá ven đường, bên cạnh là cây xanh tươi tốt, gió khuya thổi tới làm cho không khí càng thêm mát.

“Chuyện gì?” Đình Dật chống hai tay ngồi trên ghế đá, hai chân duỗi ra phía trước, bận rộn một ngày rồi giờ để cho gân cốt giãn ra một chút.

“Có biết thời sinh viên phải làm ba chuyện không?” Thẩm Trường Đông đổi đề tài.

“Không biết, phải lo học thôi.”

“Đó là đương nhiên. Ba chuyện đó là học tập, công tác đoàn cùng tình yêu.”

“Ha ha, thật ý nghĩa, hôm nay mình nghe các anh khóa trên nhắc về công tác đoàn rất nhiều còn khuyên mình tham gia, mình đang suy nghĩ, bạn nói xem công tác đoàn có chiếm nhiều thời gian không?”

“Mình cảm thấy cậu lựa chọn một hai cái mà cậu thích là được, chọn nhiều quá không có tinh thần cũng vô dụng. Về vấn đề tình yêu, bạn có suy nghĩ gì không?”

Đình Dật chợt tức giận đứng lên: “Còn nói nữa, mình còn tưởng trường này nhiều con trai như vậy chắc chắn sẽ có một vài người dễ nhìn, ai ngờ hôm nay đập vào mắt đều là ếch, nếu tiếp tục như vậy mình làm sao có cơ hội yêu đương nữa?”

Khóe miệng Thẩm Trường Đông khẽ run rẩy, lấy lại bình tĩnh nói: “Đã như vậy chỉ sợ con gái trường mình cũng như vậy, vậy hai chúng ta giúp đỡ nhau thôi.”

Đình Dật tròn to mắt nhìn cậu, từ trước đến giờ khả năng suy luận của cô rất tốt, không nghĩ sai, không nhịn được hỏi: “Bạn nói hai chúng mình làm thành một đôi?”

Thẩm Trường Đông gật đầu: “Như vậy mới không uổng phí cuộc sống đại học.”

“Trường học của bạn nổi tiếng có rất nhiều hoa khôi tập trung còn quyết định muốn làm như vậy sao, hai ngày sau có hội hạn không?” Đại học M mở hai ngày hội buổi tối Thẩm Trường Đông đều không đến, với bề ngoài của cậu chắc chắn không có ít con gái ngưỡng mộ.

“Vậy chúng ta có đánh cuộc có được hay không? Trước hết chúng ta xác định quan hệ bạn trai bạn gái, nếu như người nào hội hạn trước phải đồng ý một yêu cầu của đối phương.” Thẩm Trường Đông mở miệng nói.

Hả? Nghe giống như có âm mưu gì? Đọc hết Kim Dung Đình Dật lập tức nghĩ đến Triệu Mẫn cùng ba người kia cầu xin, Trương Vô Kỵ ngu ngốc bị dắt mũi, cô cũng ngu ngốc như vậy sao?

Thẩm Trường Đông giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Tiểu thuyết là tiểu thuyết, không có khoa trương như vậy, hơn nữa, theo như cách nói của bạn, hình như tỷ lệ đối ý của mình tương đối cao.”

Đúng nhỉ, khi còn bé cậu thà chịu phạt chứ không chịu cười cô, nói không chừng đến lúc nhìn thấy mỹ nữ của trường đại học M lại choáng váng đầu óc, hừ hừ, đến lúc đó cô có thể nghĩ cách hành hạ cậu.

Không biết tại sao vừa nghĩ tới Thẩm Trường Đông tìm được giai nhân mà cô lại cô đơn một mình, Đinh Dật liền cảm thấy không thoải mái cho nên như vậy cũng tốt.

Buổi tối hôm đó, phòng hai linh bốn mở tiệc ra mắt, bốn người mười tám mười chín tuổi các cô tự giới thiệu bản thân, thuận tiên báo cáo tình trạng bản thân, ba người kia đều độc thân, xem ra đều là con ngoan trò giỏi.

“Đinh Dật, bạn thì sao?” Hồ Giai thấy lúc giới thiệu Đinh Dật bỏ quên một mục liền hỏi: “Bạn có bạn trai hay chưa?”

“Đúng rồi, đúng rồi, Đinh Dật bạn có bạn trai chưa?” Hai người kia cũng hưng phấn, ban ngày Đinh Dật nói anh chàng đẹp trai giúp cô trải gra giường là “người hầu” của cô, hỏi các bạn ở Bắc Kinh mới biết người hầu là gì.

“Mình có bạn trai còn là mới ra lò.” Mặc dù có chút kỳ cục Đinh Dật vẫn thành thật trả lời, một lúc sau thì Đinh Dật cũng có thể thích ứng Thẩm Trường Đông là “bạn trai” của cô.

Một viên đá làm gọn ngàn con sóng, mặc kệ như thế nào, rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái, mặc dù học trường đại học A, mặc dù là khoa xe hơi, đối với tình yêu cô cũng không khác những cô gái bình thường.

Đinh Dật làm vẻ mặt đau khổ: “Tối hôm nay mình mới có bạn trai, nghiêm túc mà nói, còn chưa có kinh nghiệm, thật không có gì để nói!”

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương hai mươi hai

Còn chưa kịp tham quan hết trường, sinh viên năm nhất liền bị đưa đến vùng ngoại ô Xương Bình học quân sự. Hình như trước khi bắt đầu cuộc sống đại học đều phải học quân sự, cấp ba như vậy, đại học cũng như vậy, huấn luyện viên dạy quân sự cũng chính là lớp trưởng, thậm chí không lớn hơn bọn họ bao nhiêu.

Khi học quân sự, nam sinh cùng với huấn luyện viên ở chung rất tốt, mới có mấy ngày liền xưng anh em, có khổ mọi người cùng nhau chịu, có cơm mọi người cùng ăn.

So với nam sinh, nữ sinh thâm hơn. Bởi vì lần học quân sự trước xảy ra quan hệ yêu đương giữa huấn luyện viên và nữ sinh, vì vậy lần học quân sự này lựa chọn huấn luyện viên cực kỳ nghiêm khắc, không nể nang trong việc huấn luyện nữ sinh.

Học quân sự cực kỳ gian khổ nhưng thức ăn lại không có gì, trong thức ăn không có nhiều chất, ngày ngày đều là ớt đỏ, cà rốt, mầm đậu, dưa muối, sau khi ăn xong thì đói bụng nhanh chóng. Vì vậy chỉ mấy ngày sau lực ăn của nữ sinh tăng rất nhiều, cô gái Hồ Giai chưa bao giờ ăn bánh bao Thượng Hải cũng có thể ăn được hai cái.

Dương Lộ Lộ dự kiến trước nên trước khi xuất phát đã đem theo lọ đậu, mỗi ngày buổi tối khi ăn cơm cầm một cái bánh bao cất trong túi, buổi tối đói bụng không chịu nổi liền ăn bánh bao với đậu, làm mọi người xung quanh đều cảm thấy thèm. Hai ngày sau mọi người đều học theo cô đưa bánh bao về, sau đó cướp bóc đậu của Dương Lộ Lộ, lúc kết thúc học quân sự, lọ đậu cũng không còn hạt nào.

Vì vậy còn suýt gây ra sự kiện khủng bố, cô gái đến từ Quảng Đông mỗi tối đều kêu la “Phụ nữ, phụ nữ, tôi muốn ăn phụ nữ!” Làm cho các cô gái sợ đến nổi mặt không còn giọt máu, sau đó mới biết cô mới học tiếng phổ thông, phát âm “Đậu” thành “phụ nữ”. Còn rất nhiều chuyện, buổi tối khi cô rửa mặt sẽ lịch sự hỏi bạn nữ bên cạnh: “Tôi chết rồi, bạn có chết không?” Sau đó mọi người thấy không thể trách cô nên cũng thành quen.

So với Dương Lộ Lộ Đinh Dật tương đối thất bại. Trước khi xuất phát cô đi siêu thị nhìn thấy một lọ rau ngâm, cảm thấy hình như rất nổi tiếng, liền lấy một chai, lúc xuất phát cô cũng giống Dương Lộ Lộ nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại. Đinh Dật cầm chai rau ngâm, sau khi mở ra phát hiện đều là nước, hơn nữa mùi vị còn rất gay gắt, hai ngày sau liền vứt.

Chuyện này khiến Đinh Dật cảm thấy rất mất mặt khi tham gia đội ngũ giành giật đậu của Dương Lộ Lộ, từ đó về sau không có ấn tượng tốt với rau ngâm.

Rốt cuộc cũng chấm dứt học quân sự, mọi người mới phát hiện thì ra huấn luyện viên mặt dài lạnh băng cũng rất dễ gần đáng yêu, cũng có chút lưu luyến

nhưng cuộc sống đại học càng làm cho người ta mong đợi nhiều hơn. Trước hai ngày có các anh chị khóa trên đến giao lưu, trao đổi cùng tâm sự với sinh viên mới, còn có những người trong đội đoàn, ra tay chiếm đoạt sinh viên mới, chuẩn bị chiêu binh.

Sau khi quay lại trường học, mọi người giống như hai lúa lên thành phố nhìn cái gì cũng mới mẻ, nhìn cái gì cũng lóa mắt. Buổi tối hôm đó, dưới sự hướng dẫn của lớp trưởng, các nam sinh mời các bạn nữ ăn cơm, thuận tiện trao đổi tình cảm, các bạn nữ phòng hai linh bốn nhanh chóng đồng ý.

Sau khi ngồi xuống, Dương Lộ Lộ vỗ bàn nói: “Các đồng chí, mình không có thịt thì không vui!” Đinh Dật suất nửa đập cầm xuống bàn, sao cô ấy lại cướp lời của cô chứ?

Các bạn nữ còn lại cũng giật mình, mặc dù từng gặp nhau trong lúc học quân sự, các bạn nữ đều biết Dương Lộ Lộ tính tình dịu dàng cùng với ngoại hình mảnh khảnh nhưng không ngờ cô lại có thể như vậy, dù sao bọn họ cũng không thân với các bạn nam lắm.

Thật ra thì không cần Dương Lộ Lộ nói, sau khi kết thúc học quân sự các bạn nam cũng sẽ biết chọn món gì, chỉ là những lời này giúp các nữ sinh gần nhau hơn, thậm chí lớp trưởng bắt đầu kêu la: “Mọi người đừng ngồi tụ tập lại với nhau nhé, các bạn nam ngồi chen vào được không? Các bạn tới bàn bọn mình ngồi cùng đi.” Đáng tiếc không ai hưởng ứng, các bạn nữ xúm lại nói chuyện phiếm, các bạn nam hỏi mới trả lời mấy câu.

Liên hoan khác với trung học là các bạn nam bắt đầu công khai hút thuốc, uống rượu bởi vì có bạn nữ, các bạn nam không hút thuốc nhưng uống rượu thì không tránh khỏi. Rượu uống chưa đủ độ, nam sinh bắt đầu bung ly đến mời nữ sinh.

Nhìn nam sinh uống rượu bụng lo nôm nớp, nữ sin có chút khó xử. Người ta mời ăn uống còn tỏ ra hữu nghị, nữ sinh từ chối không uống hình như không nể mặt lắm nhưng người nhìn ta ta nhìn người, giống như không có ai nguyện làm điều này.

Đột nhiên có hai bóng dáng đứng lên: “Tôi uống ly này!” Giống như là cùng nhau nói, Đinh Dật cùng Dương Lộ Lộ đứng lên nhìn nhau sừng sốt, chột khe cười, nam sinh cũng sờ tai chỗ không biết nên làm thế nào.

Lớp trưởng đi lên, nháy mắt liếc lấy ra mấy cái ly, mở thêm vài chai bia, nâng ly cười nói: “Khó có sự chủ động của hai bạn nữ như vậy, mọi người cùng nhau uống một ly nào, mình cùng Thiệu mời các bạn ba ly được không?”

Lớp trưởng cũng đã lên tiếng, điều kiện còn rất có lợi, Đinh Dật cùng Dương Lộ Lộ liền nhận lấy cái ly trong ly cậu uống cạn. Quả nhiên lớp trưởng không nuốt lời, uống liền ba ly, mà bạn Thiệu kia cũng uống liền ba ly bia.

Đợi đến khi bốn người uống xong, không biết ai bắt đầu, tiếng vỗ tay như sấm vang lên, sau khi vỗ tay xong, bên trogn phòng ăn không khí rất náo nhiệt.

Uống mấy ly bia, Đinh Dật cảm thấy khuôn mặt nóng bừng, liền vội vàng hỏi bạn Triệu Hiểu Đông bên cạnh, quả nhiên có đáp án: “Giống như quả mận chín.” Trong ngày lễ tết người lớn cũng sẽ cho cô uống chút rượu, vì vậy từ lượng của cô cũng không tệ lắm, cô uống rượu không khó chịu nhưng sẽ đỏ mặt, chính vì vậy ngay từ đầu cô do dự không dám nhận ly rượu.

Mọi người đều vừa kết thúc kỳ học quân sự, ăn no cảm thấy có chút mệt mỏi, không lâu sau các bạn nữ liền yêu cầu giải tán.

Cãi nhau âm ỉ tới trước cửa ký túc xá, dưới ánh đèn Đinh Dật phát hiện ra bóng dáng quen thuộc.....nguy rồi! Cô nói với Thẩm Trường Đông hôm nay kết thúc học quân sự, cậu còn muốn đưa đồ ăn ngon đến cho cô, kết quả cả lớp liên hoan cô liền quên mất chuyện này.

Đi lên phía trước Đinh Dật cười nịnh nọt: “Ha ha, hôm nay bạn tới thật à, sao bạn không nghỉ ngơi một chút đã chạy tới rồi, bạn cũng bị ăn nắng rồi kìa, không sao không sao đối với mình vẫn rất đẹp trai!” Hơn nửa tháng học quân sự khiến da Thẩm Trường Đông thành màu nâu nhạt, vóc người càng thêm cao lớn, vốn dĩ tướng mạo của cậu rất xuất sắc, giờ phút này càng giống như một vật hấp dẫn, ánh đèn trước mặt cậu cũng không sáng bằng.

Nhưng sự khích lệ lúc này của Đinh Dật thế nào cũng không thoát khỏi có cảm giác nịnh hót, vì vậy Thẩm Trường Đông không để ý chỉ nhún mày: “Bạn uống rượu.”

“Một chút xiu, một chút xiu mà thôi.” Đinh Dật khoa chân múa tay, cô không phải sâu rượu hơn nữa cảm thấy bia rất khó uống.....nhưng cũng chỉ vì muốn nhanh chóng chấm dứt việc nam sinh mời nữ sinh, vì điều động không khí, vì sự đoàn kết của tập thể mà cố gắng, hành động cao thượng thế nào chứ.

“Sáu giờ mình đã tới rồi, đợi hai tiếng, không tìm được bạn, gọi điện thoại cũng không có ai nghe, không thể làm gì khác hơn là ở đây ôm cây đợi thỏ.” Thẩm Trường Đông bình thản nói.

Đinh Dật lúng túng nắm tay cậu: “Thật sự mình không cố ý, ngày mai mình mời bạn ăn cơm được không?” Cô khẽ cười lấy lòng.

Lúc này sắc mặt Thẩm Trường Đông mới đỡ hơn, cười khổ một tiếng xoa đầu cô: “Bạn nói đấy nhé, ngày mai chủ nhật mình muốn ăn một bữa tiệc lớn.”

Không để ý tới xung quanh bởi vì Đinh Dật phát hiện các bạn nam và các bạn nữ đều ở một bên im lặng nhìn, mọi người ngỡ ngàng.

Mặc dù mới khai giảng không bao lâu, Đinh Dật cũng hiểu rõ tính của mọi người, mới vừa rồi cô kính rượu các bạn nam cũng có chút không nương tay, cộng với Ngụy Hoa Tĩnh khoa trương, trong lòng mọi người Đinh Dật đã sớm mất hình tượng.

Giờ phút này lại như con mèo ngoan, lấy lòng nam sinh, trừ ký phòng hai linh bốn, mỗi người đều tự hỏi trong lòng: “Bạn nam này là ai?”

Đinh Dật đang muốn giải thích Thẩm Trường Đông đã lên tiếng: “Mọi người là bạn học của Đinh Dật sao, mình là bạn trai cô ấy gọi là Thẩm Trường Đông, sau này xin mọi người giúp đỡ Đinh Dật nhiều hơn.” Nụ cười chân thành tha thiết như ánh mặt trời chiếu sáng màn đêm, nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, rất nhiều bạn nam cũng cảm thấy ta rất cỗi lòng: “Trong khoa rớt cuộc cũng có một hoa khôi, mặc dù hơi vạm vỡ nhưng dù sao cũng là mỹ nữ, sao vừa nhập học thì thành hoa có chủ rồi lại còn là đối thủ không cách nào đánh ngã, thật đáng thương.”

Rạng sáng ngày hôm sau, Đinh Dật liền bị Thẩm Trường Đông kéo đến thôn Trung Quan, đôi mắt cô mơ màng: “Ở đây có rất nhiều quán ăn ngon sao?”

Thẩm Trường Đông khinh thường: “Bạn chỉ biết ăn thôi.” Đinh Dật nghe vậy giận dữ: “Không phải bạn nói muốn ăn bữa tiệc lớn sao?” Suy nghĩ muốn ăn sáng nên cô mới chịu ra ngoài sớm như vậy, nếu không sẽ giống ba người còn lại trong ký túc xá ngủ nướng.

Thẩm Trường Đông vội vàng an ủi: “Trước tiên chúng ta đi ăn sáng sau đó đi mua điện thoại được không?”

Húp nửa chén canh hầm cách thủy, Đinh Dật mới có tâm tình nói chuyện: “Mua điện thoại di động làm gì? Rất đắt, mình đã nói với bạn rồi, mình muốn để dành tiền mua mấy vi tính.” Khi đó học sinh rất ít khi dùng điện thoại di động, tiền mà đi nhỏ giúp cô kiếm được cô cũng đã cho Lâm Lâm, trừ sinh hoạt phí, cô cũng không dư dả lắm. Mà thời đại lúc đó điện tử rất phát triển, trong nhà đã có mấy tính nên cô muốn mua thêm một cái để ở ký túc xá.

“Bọn mình ở ký túc xá chuẩn bị bảy người gộp tiền mua một cái, như vậy không phải tốn quá nhiều tiền, mình có thể cho bạn mượn, bạn có thể trả chậm theo kỳ hoặc có thể giúp mình giặt quần áo, cái gì cũng được.” Thẩm Trường Đông cười nói, có chuẩn bị đón nhận sự khinh thường của Đinh Dật.

Đinh Dật có cốt khí không bao giờ chịu nhận sự ăn xin, ngày đó chấp nhận mối quan hệ bạn trai bạn gái với cậu, lúc ấy cô cảm thấy mình đã chiếm tiện nghi nhưng sau này xảy ra nhiều chuyện, cuộc sống của cô dường như càng ngày càng chịu ảnh hưởng của cậu nhiều hơn thế nhưng cậu lại bất động như núi, bây giờ nếu mượn tiền cậu không chừng còn có nhiều chuyện xảy ra, cùng lắm thì cô về bàn bạc với mọi người chuyện mau mấy tính.

Chỉ lo giữ cốt khí, Đinh Dật tính tiền mua điện thoại di động mới đột nhiên tỉnh táo: “Nếu không mua điện thoại có phải không ai phải trả tiền không? Với lại mình không định mua?”

Nhưng khi nhìn chiếc điện thoại màu bạc trong tay, nghĩ đến có thể liên lạc với người khác, ở bên ngoài xảy ra chuyện cũng có thể cầu cứu kịp thời, hình như cũng rất đẹp, Đinh Dật tạm thời quên đi.

Qua một thời gian Đinh Dật mới phát hiện ra mấu chốt, đó là phần lớn bạn cô đều không mua điện thoại di động, người nhà gọi điện thoại cũng chỉ chọn lúc cô ở ký túc xá, vì vậy trừ Lý Bối Bối hay gửi tin nhắn cho cô, căn bản điện thoại di động dùng để liên lạc với Thẩm Trường Đông....., hơn nữa Thẩm Trường Đông sẽ không lo không tìm được cô.

Sau khi nghĩ thông suốt, Đinh Dật có chút buồn bã. Từ khi nào thì bắt đầu, Thẩm Trường Đông không phải người đi thẳng về thẳng, nam sinh cau mày hay trách cô? Cậu càng ngày càng trở nên không đoán được, càng thêm giao hoạt, không biết có gì bên trong, đã làm ảnh hưởng đến cuộc sống của cô.

Còn có Lý Bối Bối lúc bé rất nhiệt tình hào phóng, cùng chơi đùa với cô cũng đã thay đổi. Bây giờ cô ấy rất cao quý thanh lịch, nhưng vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt thoảng hiện nhiều thứ, hỏi thế nào cô ấy cũng sẽ lắc đầu không nói lời nào. Lần trước anh Kiến Quân đưa bạn gái về nhà, cô kéo Lý Bối Bối đến xem chị dâu tương lai, kết quả cô ấy không thêm quan tâm quay đầu bước đi, sau đó nửa đêm gửi tin nhắn xin lỗi cô nói tâm tình không tốt.

Chỉ có cô nhiều năm không thay đổi.

Chỉ là cho tới bây giờ Đinh Dật cũng không phải người bị động, nếu nghĩ thông suốt, cô sẽ không để mặc cho Thẩm Trường Đông dắt mũi. Cô nằm trong lòng bàn tay Thẩm Trường Đông, Đinh Dật không hiểu câu ấy lắm, ngay cả trường học của cậu cũng chưa tới lần nào.

Buổi chiều nào đó được nghỉ học Đinh Dật nhất định đến thăm dò. Khi đến cửa đại học M mới gọi điện thoại cho Thẩm Trường Đông, thuận tiện muốn cậu đưa cô đi tham quan trường nhưng nghe thấy giọng vui mừng của Thẩm Trường Đông cô hoài nghi không biết mình có làm chuyện gì ngu xuẩn không.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương hai mươi ba

Thật ra thì Thẩm Trường Đông đang học, nhận được điện thoại của cô thì trốn từ cửa sau ra đón Đinh Dật, cũng may ở đại học giáo viên rất thoải mái, đi học ăn hay ngủ gì cũng không có ai quản, bọn họ đều là sinh viên năm nhất không có quá mức như vậy, trốn ra ngoài còn sợ giáo viên biết.

Biết được mình làm cậu bỏ mất buổi học, Đinh Dật áy náy: “Cúp học không tốt lắm đâu, hay mình về phòng học với bạn nhé?” Hừ hừ, hệ thống trong lớp cô cậu đều biết hết, hôm nay có cơ hội cô muốn đến lớp cậu xem thế nào. Đinh Dật làm ra vẻ không để ý, ánh mắt nhìn Thẩm Trường Đông, cậu đang muốn trốn ánh mắt của cô.

Thẩm Trường Đông chần chừ một lúc mới đồng ý: “Còn có hai tiết, bạn đừng cảm thấy chán là được, tan học mình mời bạn ăn cơm.”

Đợi đến khi vào tiết tiếp theo, Đinh Dật đi theo Thẩm Trường Đông vào lớp, phát hiện lúc đi vào mọi người đều nhìn cô.....Không phải vì cái gì khác, chủ yếu là lớp học quá nhỏ. Thì ra Thẩm Trường Đông đang học tiết tiếng anh, một lớp có hai mươi người, nhiều người rất lạ, hơn nữa còn có cô với Thẩm Trường Đông.

Cuối cùng Đinh Dật cũng thấy sự râm rộ của khoa văn, nam sinh rất ít, nữ sinh xinh đẹp hoạt bát. Đinh Dật thầm nghĩ nếu là đám nam sinh trong khoa cô nhìn thấy không biết sẽ trở thành thế nào.

Hai người vừa ngồi xuống thì có một bạn nữ nghiêng đầu lại chào Đinh Dật, Thẩm Trường Đông giới thiệu đơn giản: “Bạn gái mình tên là Đinh Dật, hôm nay tới học cùng mình.” Thẩm Trường Đông thật là tích cực, gặp người khác đã giới thiệu cô là bạn gái, giống như có lợi thế, Đinh Dật suy tính có nên thu phí sử dụng của cậu hay không.

Chuông vào học vang lên, giáo viên đi vào “A” một tiếng: “Có bạn mới?”

Lập tức có người giải thích với giáo viên: “Không phải, cô ấy là người ngoài trường vào nghe giảng.”

Trong trường học có rất nhiều người đến nghe giảng môn mà mình không chọn, đa số là môn thú vị hoặc náo nhiệt nhưng giáo viên không ngờ còn có người đến nghe giảng anh văn, môn này là môn bắt buộc đối với sinh viên năm nhất.

Đinh Dật thấy thế lập tức cười cười: “Đúng vậy, em nghe nói đại học M dạy anh văn rất hay, nên đặc biệt tới nghe, thầy không để ý chứ?”

Thiên hạ không có giáo viên nào để ý đến những người đến nghe mình giảng vì vậy cũng cười cười bắt đầu giảng bài.

Từ trước đến giờ anh văn là điểm yếu của Đinh Dật nên giáo viên dạy vào trọng tâm, học sinh cũng rất hoạt động nên một lát sau Đinh Dật liền bị hút vào, cho đến khi tan học nghiêng đầu thấy Thẩm Trường Đông cô mới biết đang ở trong lớp của người khác.

Thẩm Trường Đông cười nói: “Quyết định về sau bạn đến đây học đi, còn miễn thu tiền học, còn có thể nói chuyện.”

Cô nghĩ ngược lại, lớp của cô thì thế nào? Còn có nhiều lý thuyết cùng thí nghiệm, mọi người đều muốn thu xếp tinh thần để đối phó. Vào đại học mới phát hiện chung quanh có nhiều người giỏi như vậy, bạn học của cô đều là những người có giải thưởng lớn hay là thủ khoa.

Buổi chiều sau khi tan học, trong khuôn viên trường đại học M rất nhiều sinh viên rất náo nhiệt, sân tập bóng rổ rất lớn, khắp nơi đều là sinh viên, còn có nữ sinh chơi bóng chuyền.....Đây là cảnh trăm năm khó gặp ở đại học A.

Hai trường có chỗ giống nhau duy nhất đều là đang xây dựng, khắp nơi đều là hố, nữ sinh Diệp Tiểu Lệ đi cùng đường nói: “Theo như tin đồn, hiệu trưởng tìm được kho báu, chờ đào được kho báu trường sẽ phát tài.” Bộ dáng cô làm như thật chọc cho mọi người cười.

Sau khi thoát khỏi đám người đó Đinh Dật mới cần mồi câu nhậu: “Mình cảm thấy cuộc sống ở trường bạn thú vị hơn trường mình nhiều, trường mình thật nhiều áp lực, mọi người vừa nhập học đã bắt đầu so tài, cuộc sống sau này của mình sẽ rất bị thâm.”

Thẩm Trường Đông an ủi cô: “Thật ra thì cũng không hẳn như vậy, nghe mọi người nói, khoa văn lúc đầu nhẹ sau nặng, bình thường rất thoải mái nhưng đến kỳ thi đều rất kinh khủng, mỗi học kỳ các phòng tự học đều kín mọi người học suốt đêm, chỉ là khoa văn hơi khác một chút mà thôi.”

Học suốt đêm sao? Đinh Dật chưa từng nghĩ qua, trong lòng hơi thăng bằng, lập tức nói như hồ báo: “Mình muốn ăn cá cay chần nước sôi ở gần đây, mình đã hỏi rồi.” Cuối cùng không quên bổ sung một câu: “Dĩ nhiên bạn mời khách.”

Thẩm Trường Đông phải về ký túc xá trước để cất cặp sách, Đinh Dật đi theo cậu đến trước cửa ký túc xá thì bị chặn lại, muốn cô trình thẻ sinh viên, còn phải nói đi lên bao lâu, quả thật khó hơn trường cô nhiều, Đinh Dật lười phát tay nói với Thẩm Trường Đông: “Mình không lên đâu, bạn đi nhanh xuống nhanh.”

Đứng đợi dưới lầu một lát, có một cô gái đi vào lầu một của ký túc nam, cô gái này là người đầu tiên để lại dấu ấn cho Đinh Dật, quan sát tỉ mỉ thì ra cô không phải người hán, cô nói tiếng phổ thông lưu loát nên Đinh Dật nghĩ là học sinh nước ngoài.

Vậy mà người mà cô gái này muốn tìm lại là.....Thẩm Trường Đông.

Bảo vệ ngăn cô gái lại ghi tên, dùng tay chỉ về phía Đinh Dật nói: “Cô gái này cũng chờ cậu ấy, Thẩm Trường Đông vừa mới đi lên sẽ xuống ngay, cô đợi một lát.” Bảo vệ nghiêng đầu nói: “Tôi nói sai đâu, cậu ấy xuống rồi.”

Hai người ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Thẩm Trường Đông đang bước nhanh xuống cầu thang, nhìn thấy cô gái liền lên tiếng chào hỏi: “Guli, tới tìm ai vậy.” Quay đầu kéo Đinh Dật nói: “Đi thôi quý hầu ăn, hôm nay mình cho bạn ăn no.”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, bảo vệ đã nhắc nhở: “Cô Guli này đến tìm cậu.”

Thẩm Trường Đông “Ừ” một tiếng nhìn về phía Guli: “Có chuyện gì sao?” Thân thể hơi nghiêng hình như muốn đi.

Guli vội vàng nói: “Bạn có biết khoa mình tổ chức tiệc muốn sinh viên mới biểu diễn một tiết mục, mình muốn tổ chức nhảy, trước mắt thiếu một bạn nam, mình cảm thấy bạn thích hợp nhất, tối nay bắt đầu tập luyện, chúng ta đi thôi.”

Thẩm Trường Đông cau mày đang muốn mở miệng, Đinh Dật đã cười khanh khách: “Bạn học này, bạn tìm bạn ấy nhảy sao? Ha ha buồn cười quá, đòi này bạn ấy chỉ nhảy cùng búp bê, bạn nên đổi người đi!”

Tiếng cười của Đinh Dật thu hút ánh nhìn của Guli, nếu như không sai, đây cũng là mỹ nữ, vóc người cao đầy đặn, mũi cao mắt sâu da trắng nõn, cái miệng nhỏ nhắn, là một mỹ nhân hiếm thấy. Chỉ là ánh mắt của cô nhìn Thẩm Trường Đông say mê nên Đinh Dật không thích.

Thẩm Trường Đông cũng thật là may mắn, cuộc sống trường học thú vị như vậy, là nam sinh lại được nữ sinh mời đi nhảy, đến lúc đó ôm ấp, ít nhất cũng có thể liếc mắt đưa tình, điểm phúc vô biên, cô làm sao cam tâm để cậu làm vậy chứ, vì vậy thay cậu từ chối.

Cũng may Thẩm Trường Đông đồng ý với cô: “Thật xin lỗi, mình không thích hợp, bạn tìm người khác đi.”

Ánh mắt Guli nhìn bàn tay đang nắm lấy của hai người, sau đó nhìn Thẩm Trường Đông: “Thật không có ai thích hợp nữa, bạn không thể giúp mình sao? Trong khoa có tiệc mọi người đều phải có trách nhiệm công hiến.”

Đinh Dật thấy mình lại bị bỏ rơi, không nhận được chen vào: “Công hiến chuyện khác có thể nhưng bạn ấy không biết khiêu vũ, đến lúc đó sẽ làm ảnh hưởng mặt mũi của bạn.”

Cô gái thấy cô om sòm rốt cuộc không nhận được nữa: “Tại sao cô thay bạn ấy quyết định? Bạn ấy không biết tôi có thể dạy, cô là gì của bạn ấy mà cứ nắm lấy không thả!”

Đinh Dật có chút sững sờ, thì ra mặc dù cô gái này rất xinh đẹp nhưng tính khí có chút vấn đề, không thấy bọn họ nắm tay sao còn hỏi quan hệ của cô với Thẩm Trường Đông thế nào? Hơn nữa Thẩm Trường Đông cũng từ chối rồi cô ấy nghe không hiểu sao?

Hơn nữa cô ấy lại dám lớn tiếng với cô, rất tốt, gan to lắm!

Đinh Dật háng giọng đi lên trước đang muốn mở miệng lại bị Thẩm Trường Đông ngăn lại, nửa người ôm lấy cô đi ra ngoài không quên quay đầu nói với Guli: “Thật sự không được, mình có việc đi trước.” Nói xong liền kéo Đinh Dật đi.

Ra khỏi cổng trường Thẩm Trường Đông mới đi chậm lại, Đinh Dật vùng khỏi tay cậu, tức giận nói: “Bạn điên sao, sao không để mình nói?” Đinh Dật có chịu thua thiệt từ lúc nào, bị người khác lớn tiếng lại không thể phản kích, thật là tức chết!

Thẩm Trường Đông muốn kéo cô đi tiếp, lại bị cô hất tay ra, không thể làm gì khác hơn là đứng lại kiên nhẫn giải thích: “Guli đó là người rất bạo, bạn có biết người ta gọi cô ấy là gì không?”

Mới vừa khai giảng đã có biệt danh sao? Đinh Dật có chút ngạc nhiên nhưng vẫn tức giận bấu môi xoay người đi.

“Phần tử khủng bố Muslim.”

Thẩm Trường Đông khó có vẻ bất quái như vậy, Đinh Dật khế nở nụ cười, rốt cuộc không nhận được nữa bật cười, lập tức quay mặt lại nói: “Cô ấy rất lợi hại chẳng lẽ muốn bắt nạt mình là bắt nạt sao? Uống phí chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, bạn để cô ấy bắt nạt mình!”

Thẩm Trường Đông cười khò: “Ai có thể bắt nạt bạn chứ? Nếu mình không kéo bạn đi, ngày mai trong trường sẽ có tin tức: hai nữ sinh tranh giành một nam sinh! Nhân vật chính là ba chúng ta, bạn cảm thấy có hay không?”

Đinh Dật cau mày, cô cùng người khác tranh giành nam sinh sao? Chỉ là nhớ lại nét mặt của bảo vệ nhìn bọn họ lúc nãy, cô nhất thời rùng mình. Chà xát cánh tay đang nổi da gà, Đinh Dật vẫn bất mãn: “Sao cô ấy lại quán quít bên bạn không tha, cô ấy rất thích bạn sao?”

Thẩm Trường Đông khẽ cười: “Có khả năng như vậy, xem ra mình rất có giá, bạn phải quán chặt một chút.” Tránh khỏi một cước của Đinh Dật, Thẩm Trường Đông nhảy trên đường như đèn giao thông.

Đinh Dật không có nhiều thời gian đi tìm Thẩm Trường Đông, bởi vì sau khi khai giảng không lâu cô phát hiện ra, cô bạn hơn Thẩm Trường Đông. Chủ yếu vẫn là việc học, thời khóa biểu dày đặc, hơn nữa có rất nhiều bài tập, nếu như không phải tùy tiện đối phó sẽ phải bỏ thời gian rất nhiều.

Về phần công tác đoàn, Đinh Dật chỉ chọn hai hội: biện luận cùng võ thuật. Muốn tìm người gây gỗ có thể đến biện luận tham gia hoạt động, tâm tình khó chịu muốn đánh người có thể đến võ thuật. Đinh Dật hả hê vì mình có sự lựa chọn sáng suốt, về phần hội sinh viên cô không muốn tham gia.

Cho nên khi cô nghe thấy Thẩm Trường Đông tham gia hội sinh viên còn tham gia đội kịch liền cười nhạo cậu một phen. Cho đến khi sau này Thẩm Trường Đông hay lấy được vé vào xem kịch miễn phí thì Đinh Dật mới hiểu được cái gì gọi là nhìn xa trông rộng.

Thật dễ dàng vượt qua kỳ thi đầu tiên, Đinh Dật thay quần áo đến câu lạc bộ, đã rất lâu chưa vận động, chân tay giống như đều bị gì, Đinh Dật từ từ chuẩn bị, nội dung hôm nay là tấn đá.

“Đinh Dật, anh biết ngay có thể tìm em ở đây!” Giọng nói vừa mừng vừa sợ, Đinh Dật suất nữa mất thăng bằng nhìn Điền Anh Hùng mặc bộ quần áo thể thao màu trắng, Đinh Dật cười ha ha: “Anh tìm tôi sao?” Thật là xui xẻo, hôm nay được ngày sao lại có thể đánh nhau, vấn đề là bây giờ cô không muốn đánh nhau, nói chính xác hơn là cô không muốn bị đánh.

Đối phương hiển nhiên không cho là vậy, cậu cười vui sướng như cũ: “May mắn thật đấy, lần đầu tiên tham gia câu lạc bộ liền gặp em, anh nghỉ ngơi đã

một năm, xin chăm sóc nhiều hơn.” Nói xong khom mình với cô, mẹ ơi, anh ta không biết nhập gia tùy tục sao? Tại Trung Quốc không có việc gì thì cúi người làm gì, không sợ bị người khác biết anh ta là người Nhật sao, mới vừa kỷ niệm chín trăm mười tám ngày không lâu lắm, anh ta không sợ bị đánh sao, cô nên trốn xa một chút thì tốt hơn.

Đình Dật muốn phải sạch quan hệ, lúc cần thiết trốn đi cũng không tiếc, mặc dù anh ta đã giúp cô, làm như vậy có phần vong ơn bội nghĩa nhưng thời điểm này cô không lo nhiều thứ như vậy.

Còn chưa đi tới cửa, Đình Dật liền bị đội trưởng ngăn lại, giọng nói vui mừng: “Đình Dật, rốt cuộc em cũng có thời gian tham gia huấn luyện với bọn anh sao? Đến đây, anh giúp em ôn tập những động tác quan trọng.”

Cả đội chỉ có cô là con gái, lúc cô đăng kí, đội trưởng kích động hoa chân múa tay, nói là có thể lấy công đạo cho anh em. Từ đó mỗi lần có hoạt động gì đội trưởng đều tự mình đến báo với cô nhưng cô đều bận, hôm nay lại bị anh ta bắt được, sợ là không dễ thoát thân.

Suy nghĩ một chút, Đình Dật hạ quyết tâm.....chết thì chết vậy, ở trước mặt Nhật Bản, cô cũng phải anh dũng hi sinh.

Sự thật chứng minh cô chỉ sợ bóng sợ gió, năm nay đội tuyển không ít đội viên mới, tất cả mọi người đều theo đội trưởng luyện tập động tác quan trọng, không có đánh nhau, Đình Dật cũng cố gắng cùng mọi người học tập.

Hoạt động kết thúc, cô cùng Điền Anh Hùng đi ra ngoài, mỉm cười nói: “Em nói mẹ em không cho em đánh nhau, anh còn tưởng bắt hụt, không nghĩ tới vẫn có thể gặp em ở đây.”

Đình Dật lập tức thanh minh: “Bây giờ mẹ em cũng không cho em đánh nhau, em tới đây để luyện tập cho cơ thể khỏe mạnh, mọi người đều đã lớn, ai còn đánh nhau chứ.” Chỉ mong anh ta có thể hiểu ý cô. Đình Dật chợt nghĩ lại có gì đó không đúng hỏi: “Anh tìm em có chuyện gì?”

“Anh tìm Ngụy Hoa Tĩnh nhưng cậu ta đi thực tập, thật nhớ thời gian cùng nhau chơi đùa đó, bây giờ chúng ta đều khác không còn như năm đó.”

Ai có thể nghĩ cậu sinh viên người Nhật ngạo mạn năm đó bây giờ trở nên buồn cảm như vậy, Đình Dật thuận miệng an ủi anh ta: “Cũng được.....bây giờ vẫn là sinh viên, đợi đến khi ra xã hội mới biết.” Chợt nghĩ đến lần anh ta đi Đức công tác, hiển nhiên không thể xem là sinh viên bình thường lại hỏi: “Anh ở ngành nào? Học về cái gì?”

“Anh ở phòng thí nghiệm XX, tham gia một đề tài nghiên cứu.” Điền Anh Hùng nói. Đình Dật không còn ý kiến gì, đó là phòng thí nghiệm quan trọng, nghe nói có rất nhiều sinh viên chưa tốt nghiệp, quả nhiên giống Điền Anh Hùng không phải là sinh viên bình thường.

Đối với người hào quang sáng lóa này Đình Dật càng muốn trốn tránh nhưng đối phương lại không thức thời, muốn mời cô ăn cơm. Bây giờ vừa đúng giờ cơm, hai người vừa kết thúc hoạt động, nghĩ muốn tìm lý do từ chối nhưng Đình Dật không thể làm gì khác hơn là nói: “Tôi không thích ăn đồ Nhật.”

Điền Anh Hùng cười nói: “Anh cũng không định ăn món Nhật, em có ý kiến gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương hai mươi bốn

Bận rộn cả ngày Đình Dật từ phòng tự học về đến ký túc xá đã là mười giờ tối, vừa đặt nước nóng ở sau cửa, Triệu Hiểu Đông đang nằm trên giường đọc sách đã nói với cô: “Vừa rồi điện thoại của bạn đổ chuông rất nhiều, sau đó có điện thoại gọi vào phòng, tên là Lý Bối Bối hẳn là khi nào bạn về thì gọi cho cô ấy.”

Hôm nay cô quên đem theo điện thoại, vội vàng cầm lên nhìn quả nhiên có rất nhiều cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn, đều là của Lý Bối Bối, Đình Dật vội vàng gọi lại.

“Alo?” Giọng Lý Bối Bối hơi khàn, hơn nửa đầu dây bên kia còn rất ồn, đã trễ thế này cô ấy còn ở ngoài, Đình Dật hơi lo lắng.

“Tâm tình mình rất tệ, bạn ra đây với mình đi, mình ở quán rượu XX.” Giọng Lý Bối Bối không còn hơi, hơi nức nở làm Đình Dật sợ hết hồn, Lý Bối Bối tao nhã lịch sự lại đến quán rượu sao?

Không để ý cô ấy nói gì, Đình Dật cầm điện thoại cùng ví tiền chạy ra ngoài, suýt nữa đụng phải Hồ Giai đi lấy nước nóng về, Hồ Giai kinh ngạc nói: “Ký túc xá sắp đóng cửa rồi, bạn còn muốn đi ra ngoài sao?”

Đình Dật không để ý giải thích với cô, khoát khoát tay liền chạy đi. Mặc dù quán rượu cách không xa trường học nhưng bây giờ sân trường quá rộng, Đình Dật chạy thở hồng hển, đỡ eo nhìn khắp quán, chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy Lý Bối Bối đang ngồi trong góc.

Lý Bối Bối mặc áo lông màu trắng, váy màu nâu, trên cổ quàng khăn lụa màu tím, vẫn đẹp động lòng người, nếu như mắt cô không đỏ thì có gì đáng chê.

Nhìn ly rượu còn hơn một nửa trong tay cô, hơn nữa ngửi thấy toàn thân cô đều có mùi rượu, Đinh Dật cau mày hỏi: “Một mình bạn ở đây sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Bối Bối thấy Đinh Dật tới liền thả ly rượu trong tay xuống không nói gì, Đinh Dật đi tới ngồi cạnh cô, lần nữa hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lý Bối Bối bĩu môi, ôm vai Đinh Dật khó hu hu, Đinh Dật bị cô ôm không kịp trở tay, lại không hỏi được gì, càng thêm gấp gáp, vô lung cô nói: “Đừng khóc đừng khóc, dù xảy ra chuyện gì, đêm hôm khuya khoắt bạn ở đây một mình rất nguy hiểm, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.” Vì vậy liền đỡ Lý Bối Bối đi ra quán rượu.

Đầu mùa đông gió thổi rất lạnh, Lý Bối Bối hình như có chút tỉnh táo, lắp bắp nói: “Thật xin lỗi, trẻ thể này còn bắt bạn ra ngoài.”

Đinh Dật vội la lên: “Lúc này còn nói những lời này sao, hôm nay mình quên đem theo điện thoại nên bây giờ mới đến, may mắn không có chuyện gì xảy ra, ở trong đó nhiều loại người phức tạp, một mình bạn ở trong đó không an toàn.” Trong lúc vô tình, Đinh Dật học cách nói của Thẩm Trường Đông.

Lý Bối Bối uốn éo, chậm rãi nói: “Bà nội nói tết nguyên đán anh Kiến Quân sẽ kết hôn.”

“Đúng rồi, anh ấy sắp ba mươi tuổi rồi, bác mình đã sớm giục anh ấy, mình cũng đã thấy chị dâu, hoàn.....” Đinh Dật chợt dừng lại bởi vì cô thấy ánh mắt Lý Bối Bối thê lương, gần như tuyệt vọng, chỉ mong không như cô nghĩ!

“Bạn thích anh mình?” Vẫn nên xác định một chút thì tốt hơn, nhìn Lý Bối Bối đột nhiên run lên, cô có thể xác định câu trả lời, Đinh Dật tự trách mình.

Sao cô lại không nghĩ chứ? Cô nên sớm biết, chỉ cần có anh Kiến Quân, bất luận là đi đến đâu, Lý Bối Bối cũng sẽ đi theo, Lý Bối Bối đối với cô tốt như vậy, đồng trang lứa giống như chị em tốt.

Nếu chỉ là như vậy thì không có gì để nói, cô còn kéo cô ấy đi gặp bạn gái của anh ấy, Lý Bối Bối tỉnh tỉnh tốt lại lễ phép, quay người lại liền đi, bất luận như thế nào cô cũng phải biết chứ, uống công cô thông minh, thật ra cũng chỉ là một con ngốc, còn miêu tả chị dâu tương lai như thế nào với cô ấy, may mắn là Lý Bối Bối không cắt đứt quan hệ với cô.

Nhưng ai có thể nghĩ chứ, Lý Bối Bối có thể thích anh Kiến Quân hơn cô mười tuổi chứ? Hơn nữa hôn lễ của anh cũng đã được định, thật là một vấn đề khó giải quyết. Đinh Dật vô đầu bứt tai hỏi Lý Bối Bối: “Anh mình biết không?”

Đôi mắt Lý Bối Bối long lanh giống như chỉ cần chớp mắt nước mắt sẽ chảy xuống, quả nhiên, trong nháy mắt hai hàng nước mắt chảy xuống, cô ấy lau nước mắt nói: “Hôm nay mình đến công ty anh ấy tìm anh ấy để nói, anh ấy lại đang đưa bạn gái đi thử áo cưới, anh ấy giới thiệu mình với chị ấy là cô bé hàng xóm, là bạn của em gái, mình vội vàng chạy còn nghe thấy anh ấy nói bình thường con bé không như vậy, rất lễ phép, anh ấy chỉ xem mình là cô bé.” Có lẽ cảnh này đã lưu lại rất kỹ trong đầu cô ấy, Lý Bối Bối thuật lại không sót một chữ nào.

Đinh Dật đỡ Lý Bối Bối đứng bên đường không biết nên nói gì. Hai ba năm trước cô đã rõ chuyện tình cảm không thể nói trước được gì, không phải bạn nghĩ muốn là được, cũng không phải cố gắng là có thể có được, nói không chừng một ngày nào đó bạn không muốn tự nó lại đổ ập xuống, thường thì vật đổi sao dời, lúc yêu đương ngọt ngào say đắm cũng có lúc như sữa tươi hết hạn chỉ có thể vứt đi.

“Bất luận như thế nào, bạn như thế này cũng vô dụng, bạn có tính toán gì không?”

Lý Bối Bối cười khò: “Mình không biết, đi một bước tính một bước, mình chưa nói với ai chuyện này, cuối cùng hôm nay cũng có người chia sẻ, bạn sẽ đứng về phía mình chứ?”

“Đương nhiên, anh mình không thích bạn là anh mình không có mắt, anh ấy cũng giống bạn tuổi còn trẻ, không biết sự đời, để cho anh ấy hối hận đi, có rất nhiều chàng trai đẹp trước mặt bạn, cô giáo Lý xinh đẹp hào phóng, ai gặp cũng thích, ha ha ha ha.” Đinh Dật mới học trên web một hình động, giọng nói vụng về, quả nhiên chọc Lý Bối Bối hết khóc: “Nói lung tung gì vậy.”

Tạm thời vô sự, Đinh Dật lập tức nghĩ về thực tế, nhìn đồng hồ đã là mười hai giờ đêm, ký túc xá đã đóng cửa, lúc này quay về nhất định sẽ bị ban quản lý mắng, cả người Lý Bối Bối toàn mùi rượu không dễ chịu nhưng đường về nhà quá xa, hơn nữa không nên để người nhà cô ấy thấy bộ dáng bây giờ của cô, Đinh Dật có chút khổ sở.

Nếu Ngụy Hoa Tĩnh không đi thực tập thì tốt biết mấy, anh ta thông thuộc mọi địa bàn, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp, hỏi Lý Bối Bối một chút biết cô nhất thời xúc động mới chạy vào uống rượu, hiển nhiên cũng không tính trước đường lui.

Đinh Dật bất lực nhưng nửa đêm hai người con gái cũng không thể ở ngoài đường, trường của Thẩm Trường Đông quá xa, lúc này cũng không có cách gì giúp được cô, nếu không thì kéo cạu ra ngoài đánh bài uống trà suốt đêm, còn tốt hơn một mình cô ở bên cạnh Lý Bối Bối.

Đi một lát cô bị Lý Bối Bối đè xuống, nhìn mắt cô ấy nheo lại hình như là rượu ngấm vào người. Đinh Dật muốn đi tìm khách sạn nhưng lại sợ không đủ tiền, cô chạy vội ra ngoài không đem theo nhiều tiền, tính tiền rượu liền không còn tiền, Lý Bối Bối cũng không đem ví, xem ra cô không đến đón thì cô ấy cũng không thể rời khỏi quán rượu.

Trong lúc bất đắc dĩ Đinh Dật nghĩ đến một người đó chính là Điền Anh Hùng, Người Nhật Bản giàu có, đi học bằng xe hơi, cô liền không khách khí tìm anh ta, từ nay về sau có thể tránh liên tránh, coi như có gặp nhau cũng sẽ làm như có chuyện vội vã bỏ đi.....nếu anh ta muốn mời cô đi ăn một bữa cô hoàn toàn không vui.

Nhớ lúc đó anh ta nhắc tới ở trọ gần trường cũng không có giờ đóng cửa nghiêm ngặt, lần trước anh ta cũng cho cô số điện thoại để liên lạc, Lý Bối Bối là em gái bạn thân anh ta, ở nhà anh ta một đêm chắc cũng không có vấn đề gì.

Vì vậy Đinh Dật thử bấm số điện thoại của Điền Anh Hùng, đổ chuông hai lần liền có người nghe, thật may là anh ta chưa ngủ.

Đinh Dật nói một chút tình cảnh của cô và Lý Bối Bối, Điền Anh Hùng lập tức nói: “Hai người ở đó chờ tôi, mười phút sau tôi sẽ có mặt.”

Người Nhật Bản rất đúng giờ, không đến mười phút chiếc xe limousine đã đến, anh ta cũng không sợ phạm luật giao thông, hoàn hảo buổi tối ít xe cùng người đi bộ qua lại, Đinh Dật cảm kích trong lòng sự giúp đỡ của anh ta.

Điền Anh Hùng ở trọ gần trường, nhà anh ta ở có ba phòng, đồ dùng bên trong hết sức tinh xảo, phòng ốc sạch sẽ, nhìn qua cũng có thể biết có người quét dọn.

Đặt Lý Bối Bối xui lơ xuống giường trong phòng khách, đắp kín mền, Đinh Dật chuẩn bị tạm biệt, nói khó với quản lý ký túc xá mấy lời vậy, đây là lần đầu tiên cô vi phạm.

Điền Anh Hùng rót nước trái cây cho cô: “Em không ở lại sao?” Thấy Đinh Dật lắc đầu rồi nói: “Một mình Lý Bối Bối ở đây không tốt lắm đâu, ý anh là sáng mai cô ấy sẽ hiểu lầm hoặc là Ngụy Hoa Tĩnh biết nói không chừng sẽ có ý kiến, người Trung Quốc các em hay nói tình ngay lý gian, tóm lại là không thích hợp.”

Đinh Dật phản bác: “Cô ấy ngủ rồi có gì không tốt chứ.” Nhưng mặc dù mạnh miệng trong lòng cũng lo lắng, đàn ông Nhật Bản đạo đức không tốt lắm, mặc dù Điền Anh Hùng không tệ, mọi người quen đã lâu nhưng ai có thể xác định được anh ta không phải ngụy quân tử, ngộ nhỡ Lý Bối Bối xảy ra chuyện gì cô thật sự sẽ rất có lỗi.

Suy nghĩ một lúc Đinh Dật quyết định ở lại nhưng khi cô cầm ly nước trái cây thì trong đầu chợt suy nghĩ: “Lý Bối Bối say rượu bất tỉnh nhân sự, không phải chúng ta giống cô nam quả nữ sao?”

Mặc dù đêm đã khuya, tinh thần Điền Anh Hùng vẫn rất phấn chấn, hôm nay sau khi biết tâm tình của Lý Bối Bối trong đầu loạn lên cũng không buồn ngủ, hai người liền ngồi trên ghế salon trong phòng khách nói chuyện.

Thì ra nhà Điền Anh Hùng cũng sản xuất xe hơi, anh ta đã từng học qua ngành xe hơi, nói với Đinh Dật về lĩnh vực này cũng không có chút mơ hồ nào, chỉ là Đinh Dật mới là sinh viên năm nhất, tất cả đều là cơ bản, chưa học các môn chuyên ngành, nói chuyện không có ưu thế gì, vì vậy vội vàng nói sang chuyện khác: “Anh học võ thuật, ngôn ngữ, quản lý còn có mấy mớ, có phải rất có giá? Thân là con nhà gia thế cũng rất mệt mỏi, sẽ có rất nhiều trách nhiệm cùng nghĩa vụ, cái gì cũng không thể tự do quyết định.” Để cho cô thăng bằng một chút, nếu như cứ hướng về người này cô cảm thấy mình thật vô dụng.

Điền Anh Hùng gật đầu: “Quá trình học tập rất vất vả, cũng may những thứ này đều là những thứ anh thích, anh không khó để thích ứng. Anh không phải cháu đích tôn nên cũng không có nhiều bắt buộc, rất nhiều chuyện có thể tự mình quyết định.” Anh ta dừng một chút liếc nhìn Đinh Dật nói tiếp: “Ví dụ như tình yêu và hôn nhân.”

Đinh Dật bị anh ta nhìn trong lòng run lên, tối nay quả nhiên bị đột kích rồi, nhiều năm như vậy cô không biết Lý Bối Bối thích anh trai, lập tức bắt đầu hoài nghi năng lực quan sát và suy luận của bản thân, bây giờ cũng không thể khẳng định ánh mắt của Điền Anh Hùng có nghĩa gì, không nói gì thêm với Điền Anh Hùng, vội vàng bắt đầu những vấn đề khác.

Phản ứng cơ bản học của Điền Anh Hùng rất uyên bác, là một đối tượng nói chuyện tương đối tốt, nói chuyện một lúc hai người liền đứng dậy ai về phòng người đẩy ghế nghỉ ngơi, mặc dù vẫn còn phòng trống nhưng Đinh Dật vẫn quyết định ngủ cùng Lý Bối Bối.

“Có lẽ nửa đêm cô ấy cần người chăm sóc.” Đinh Dật nói với Điền Anh Hùng, Điền Anh Hùng cười cười xác định Đinh Dật không cần gì nữa liền quay về phòng.

Ngày hôm sau khi rời khỏi giường quả nhiên Lý Bối Bối mê man, trí nhớ không rõ lắm, may mà cô sáng suốt ở bên cạnh cô ấy nếu không sợ rằng cô ấy nhất định sẽ sốc, nói không chừng còn trách cô bỏ cô ấy lại một mình.

Điền Anh Hùng lái xe đưa Lý Bối Bối về trước sau đó đưa cô về trường, khi đến ký túc xá Đinh Dật yêu cầu anh ta cho cô xuống xe, cả đêm không về nếu như bị người quen nhìn thấy nam sinh đưa cô về có thể nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan.

Rốt cuộc trước khi đến phòng học thì chuông reo, giáo viên dạy toán không dễ tính, bình thường tiết học của cô không ai dám đi trễ.

Ngày hôm qua bởi vì Lý Bối Bối gọi quá nhiều nên điện thoại hết pin, mới vừa rời về ký túc xá cầm pin dự trữ, vào lớp học Đinh Dật lấy pin dự trữ thay, vừa mở điện thoại đã thấy tin nhắn của Thẩm Trường Đông: “Hôm qua gọi điện bạn cùng phòng nói bạn vội vàng chạy ra ngoài nói là Lý Bối Bối gọi, có chuyện gì không? Sao không gọi cho mình?”

Có một tin nhắn gần đây nhất là: “Mình ở trước cửa trường đợi cậu, bạn đang học ở phòng nào?” Thời gian là ba phút trước, Đinh Dật vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Thẩm Trường Đông đứng trước cửa phòng học nhìn chung quanh.

Thấy Đinh Dật đi ra ngoài, Thẩm Trường Đông lộ vẻ thờ phào nhẹ nhõm, vẻ mặt cậu nhìn rất mệt mỏi, đầu tóc rối bời, trên cằm râu mọc dài, từ trước đến giờ cậu rất sạch sẽ, rất ít khi thấy bộ dáng chật vật như vậy.

Đình Dật đang muốn giải thích, Thẩm Trường Đông dùng lực kéo cô tới một góc cầu thang ít người qua lại quát to: “Bạn có đầu óc hay không! Tối khuya lại đi ra ngoài một mình cũng không nói với ai là đi đâu!”

Lúc đầu Đình Dật không biết cả đêm sẽ không về, sau đó sợ gọi điện thoại cho Thẩm Trường Đông quá muộn sẽ ảnh hưởng cậu nghỉ ngơi, sai lầm là quên gửi tin nhắn cho Thẩm Trường Đông, trước khi ngủ cậu thường gọi đến ký túc xá của cô nói mấy câu, phát hiện cô không về sẽ lo lắng. Sau đó điện thoại hết pin, khẳng định không gọi được, nhìn đôi mắt đầy tia máu của cậu, Đình Dật không thể tưởng tượng được lúc cậu nóng nảy.

Vì vậy mặc dù Thẩm Trường Đông quát cô, Đình Dật không cãi lại, chỉ ngượng ngùng nói: “Sao bạn lại tới đây, sáng nay không có tiết sao?”

Tâm tình Thẩm Trường Đông ôn hơn một chút, liếc cô một cái nói: “Hết tiết rồi, tối qua sau khi ký túc xá đóng cửa mình liền đi ra ngoài, còn không biết quản lý ký túc có báo lên khoa hay không.”

Thì ra Thẩm Trường Đông không thể liên lạc với Đình Dật, nằm trên giường càng nghĩ càng lo lắng nên quyết định đến trường tìm cô nhưng quản lý ký túc nói đóng cửa tất đèn thì không được ra ngoài nữa, Thẩm Trường Đông nài nỉ quản lý mở cửa. Gọi xe đến đại học A nhưng lại không biết nên tìm ở đâu, nghe Triệu Hiểu Đông nói lúc Đình Dật nghe điện thoại nói đến quán rượu liền tìm hết tất cả các quán rượu ở gần trường, đến rạng sáng các quán rượu đóng cửa vẫn không tìm thấy, Thẩm Trường Đông lo lắng liền tìm tất cả công viên gần đó chỉ còn thiếu nước báo cảnh sát nhưng chưa tới thời gian mất tích cảnh sát cũng sẽ không xử lý, cậu thử vào trường tìm vận may nhìn xem Đình Dật về chưa, nếu không tìm được cậu chỉ còn cách báo cho ba Đình Dật.

Nghe cậu nói xong, tâm địa sắt đá như Đình Dật mắt cũng đỏ ngầu, không ngờ cô nhất thời khinh thường lại làm cho Thẩm Trường Đông lo lắng như vậy, hết sức đau lòng.

Chuông vào học vang lên, Thẩm Trường Đông xoa xoa đầu cô nói: “Mau quay về lớp đi, mình tìm bạn vào ký túc xá nghỉ ngơi một chút, buổi trưa đến gặp bạn.”

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương hai mươi lăm

Nghỉ ngơi tới trưa, tinh thần Thẩm Trường Đông căn bản đã khôi phục như thường, Đình Dật chạy ngược chạy xuôi chọn những món ăn cô cho là vừa miệng nhất, cùng với nụ cười đưa đến cho cậu.....không biết tại sao gần đây mỗi khi ở trước mặt Thẩm Trường Đông cô đều không thể hào hứng.

Mặc dù Lý Bối Bối không muốn cô nói với người khác nhưng không thể đùa bỡn với Thẩm Trường Đông nên vừa ăn cơm vừa kể đại khái tình huống cho cậu nghe.

Thẩm Trường Đông không nhịn được hỏi: “Điền Anh Hùng là ai?” Thiếu chút nữa quên, Thẩm Trường Đông không nhận ra Điền Anh Hùng, Đình Dật giải thích: “Năm cuối cấp ba đến Bắc Kinh chơi rồi quen, bạn thân của Ngụy Hoa Tĩnh, mặc dù là người Nhật Bản nhưng rất hùng hồ.”

Bạn thân của Ngụy Hoa Tĩnh, vậy chắc là nam rồi, Thẩm Trường Đông ngẩng đầu nhìn Đình Dật, thấy hai mắt cô sáng rỡ, chỉ lo lựa đồ ăn, không nhận được vỗ đầu cô một cái cười nói: “Còn nói mua cho mình ăn, đồ ăn ngon đều bị bạn lựa hết.”

Việc học của Thẩm Trường Đông không nặng lắm, lúc rảnh rỗi sẽ đến tự học cùng Đình Dật, dần dà, Đình Dật đến phòng tự học sẽ chiếm hai chỗ ngồi, có lúc những người trong ký túc xá sẽ giúp cô giữ chỗ bởi vì nước nóng trong ký túc xá thường do Thẩm Trường Đông lấy, vậy cũng là tiết kiệm cho bạn gái.

Cứ đến chủ nhật Đình Dật đều vui đầu chiến đấu hăng hái vào bài tập thiết kế máy móc, không biết Thẩm Trường Đông tìm đâu ra một cái laptop, đeo tai nghe xem phim khiến cho Đình Dật nghiêng răng, cùng người không cùng mạng, thật sự là không có cách nào khác.

Đợi đến khi cô hoàn thành bài tập thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ăn cơm phát hiện ra Thẩm Trường Đông vẫn đang xem bộ phim đó, có nhầm hay không chẳng lẽ cậu lại xem lại? Không nhịn được lúc này mới phát hiện ra Thẩm Trường Đông không phải chỉ đang xem phim, cậu đang dùng phần mềm viết chữ lên.

“Bạn đang làm gì vậy?” Đình Dật tò mò hỏi.

“Không có gì giúp người ta dịch phim.” Thẩm Trường Đông tháo tai nghe xuống, bắt đầu thu dọn đồ.

“Cứ nghe như vậy rồi dịch sao? Có tiếng anh không?” Thấy Thẩm Trường Đông lắc đầu Đình Dật cảm thấy hứng thú, tiếng anh của cô kém, nghe càng kém hơn cho nên từ trước cô rất sùng bái người học tốt ngoại ngữ, không ngờ Thẩm Trường Đông đã có thể cả phim điện ảnh.

Đinh Dật cười gian chọc Thẩm Trường Đông: “Phiên dịch cái này thu nhập không ít nhì, ha ha có phải muốn mời mình ăn một bữa lớn phải không?” Không ngờ Thẩm Trường Đông nói: “Khoản tiền này mình dành để mua đồ cần thiết.” Làm cho cô thật mất mặt, nhún nhún mũi nói thầm: “Có gì đặc biệt hơn người chứ, mình cũng nghĩ biện pháp làm thêm.”

Mặc dù ký túc xá đã có máy tính nhưng bởi vì tất cả mọi người đều cùng một ngành, thời gian cũng không giống nhau, sử dụng không dễ dàng lắm vì vậy Đinh Dật vẫn muốn mua cho mình một cái máy tính, học kỳ sau sẽ phải dùng máy tính vẽ đồ họa, càng có nhiều bài tập phải làm, nếu không có máy tính thật sự không thuận lợi.

Ngay khi phải tốn tiền Đinh Dật cũng không tính toán cẩn thận, cô thuộc về loại hôm nay thì để hôm nay tính, trước kia khi còn ở với ba mẹ bọn họ chưa phải lo gì chưa cảm thấy gì, khi một mình tới Bắc Kinh mới biết quản lý tài sản quan trọng như thế nào. Vì vậy dù ba cô cho cô không ít tiền nhưng mua máy tính, điện thoại di động, hơn nữa cô còn mua những thứ lung tung trong nửa học kỳ này đã khiến cô rất chật vật. Học kỳ sau có thể mua máy tính nhưng nếu không giải quyết cuộc sống của cô sẽ không tốt tí nào.

Đinh Dật cảm thấy quản lý tài sản là ở chỗ kiếm tiền chứ không phải tiết kiệm, vì vậy hào hứng tìm Dương Lộ Lộ: “Có việc gì làm không? Giới thiệu cho mình một chỗ đi.”

Dương Lộ Lộ nhìn cô đánh giá: “Tay chân không chăm chỉ, không phân biệt được ngũ cốc là gì, mặc dù da mặt dày nhưng tính khí không tốt, tuy học tập tốt nhưng lại thiếu kiên nhẫn, ăn sung mặc sướng, không chịu nổi bị mắng. Xem ra cơ hội bình thường nhất là làm gia sư.....Cậu cũng không làm được rồi.”

Đinh Dật bị cô ấy nói xong sắc mặt tối sầm chỉ nghe Dương Lộ Lộ nói tiếp: “May mắn là không tệ lắm bản tính cũng hiểu thuận, lại có cơ hội kiếm tiền nhẹ nhõm, giống như đặc biệt dành cho bạn, bạn biết việc học của chúng ta quá nặng, công việc này rất nhiều tiền, công việc này rất thích hợp với bạn.”

Đinh Dật nghe lời cô không nhận được nghĩ đến miêu tả của quảng cáo ở đầu đường: “Tuyển nam nữ quan hệ xã hội vào ban đêm, yêu cầu tướng mạo xinh đẹp tư tưởng thoáng, thu nhập một tháng mấy vạn.” Lập tức đánh về phía Dương Lộ Lộ.

Dương Lộ Lộ bị néo vào cổ mặt đỏ bừng, hết nửa ngày mới gỡ được ngón tay Đinh Dật ra: “Bạn, bạn nghe mình nói hết đã có được không?”

Đinh Dật tạm thời thả cổ cô ấy ra, cho cô ấy cơ hội giải thích, một chút không thích hợp cô sẽ cho cô ấy cực hình lớn hơn.

Dương Lộ Lộ xoa xoa cổ ho nhẹ hai tiếng rồi mở miệng: “Cô gái dã man này, mình nói lẽ nghi.....bạn nghĩ đi đâu vậy? Tư tưởng của mình không thuần khiết lại nghĩ oan cho người khác?”

Đinh Dật nghe vậy mặt mày hớn hờ, vội vàng rót nước bưng tới cho Dương Lộ Lộ: “Hi hi, ai bảo bạn nói lấp lửng, nói mau nói mau, rốt cuộc là thế nào.”

Thì ra là trường đại học B bên cạnh thành lập đội lẽ nghi, phục vụ hoạt động trong trường, còn tiến hành một chút các lẽ nghi phục vụ trong xã hội. Nữ sinh đại học danh giả, yêu cầu ngoại hình nghiêm khắc cho nên thị trường rất tốt, thu nhập cũng rất khả quan.

Vì vậy Đinh Dật dưới sự đề cử của Dương Lộ Lộ đã qua vòng phỏng vấn và được chọn. Lần đầu tiên va chạm cuộc sống, thứ bảy cử hành một triển lãm bán hàng, hội trường nhốn nháo cực kỳ náo nhiệt, bởi vì phải mặc sườn xám, cho nên Đinh Dật không thể tùy tiện đeo túi quần áo lớn trên lưng, mọi thứ tùy thân đều phải nhét vào túi xách.

Nhưng khi đến lúc thay quần áo Đinh Dật choáng váng đầu óc. Thì ra do cô đưa túi cho cô bé bán hàng bên cạnh trông dùm nhưng hôm nay người quá nhiều ai bận việc người đó, cô bé cũng không thể giúp cô trông nom. Lúc Đinh Dật hỏi cô bé túi đồ thì cô bé mờ mịt, vội vàng tìm kiếm khắp nơi, tìm một lúc lâu vẫn không thấy, khóc mắt ngân lệ: “Rõ ràng mình đặt dưới bàn, sao lại không thấy nữa, ai lấy chứ, ô ô.....”

Đinh Dật bị cô khóc đến nỗi tâm phiền ý loạn nhưng lại không đành lòng làm khó cô, chỉ trách mình xui xẻo, vốn dĩ đi kiếm tiền, lần này ăn trộm gà không thành lại còn mất một năm gạo.

Điện thoại di động, quần áo, chìa khóa còn có ví tiền với hơn bốn trăm tệ bên trong, tất cả đề mất, tiền lương lẽ nghi phải đợi về trường mới được nhận, tiền về cô cũng không có, đồng nghiệp nói có thể cho cô mượn tiền nhưng cô mặc sườn xám, chân chỉ đeo tất, đi ngoài đường rất lạnh.

Đến lúc này cô chỉ có thể may mắn vì ba mẹ sinh cô ra, trí nhớ của cô cũng không tệ lắm, vì vậy mượn điện thoại đồng nghiệp gọi cho Thẩm Trường Đông.

Tiệm trưng bày sắp đóng cửa, có mấy đồng nghiệp nói muốn giúp cô, Đinh Dật nhìn trời hình như sắp có tuyết rơi, liền từ chối chỉ nhận áo khoác của một đồng nghiệp nam.....Che quanh chân cũng tốt, cô không muốn bị thấp khớp.

Cả người mặc quần áo quái dị, Đinh Dật đứng ngoài cửa Kentucky sưởi ấm, đứng ở đây tốt hơn, cho dù không mua thức ăn cũng sẽ không bị đuổi.

May là Thẩm Trường Đông ở cách đây không xa, không lâu sau nhìn thấy bóng dáng cậu, bây giờ gửi tin nhắn sợ cậu không tìm được cô, Đinh Dật vội vàng chạy ra ngoài cửa gọi nhỏ.

Ôm đồng phục trường xuống xe taxi Thẩm Trường Đông liền thấy một cảnh tượng: Đinh Dật búi tóc cao trang điểm đậm, trên người mặc sườn xám đỏ rực, từ hôn trở xuống choàng một cái áo khoác nam, hai ống tay buộc ngang hông, dây kéo áo khoác khóa dưới chân, giờ phút này chạy ra cửa Kentucky về mặt vui mừng khi thấy cậu, gọi tên cậu khiến không ít người chú ý.

Trong nháy mắt Thẩm Trường Đông như muốn bước đi giả bộ không quen biết người này nhưng tay tự động mở túi quần áo, lôi cô vào xe taxi.

Một mình uống hết nồi nước gà, Đình Dật mới quệt miệng: “Mình mất điện thoại, toàn bộ mọi thứ để trong túi đều mất.” Trong ví của cô còn hơn bốn trăm tệ.

Ngày hôm sau Thẩm Trường Đông mua cho cô một cái điện thoại mới cho cô tiền dùng một tháng thử dài nói: “Bạn đợi đi, bạn không may mắn đổi vận, không kiếm được tiền từ làm thêm”

Đình Dật nghe xong không vui: “Mình chỉ mượn bạn, chờ ba mình gửi tiền mình sẽ trả cho bạn, dám xem thường mình, bạn chờ đi, nói không chừng không bao lâu sau mình có thể kiếm đủ tiền trả bạn.”

Thẩm Trường Đông vội nói: “Bà cô của tôi ơi, tôi nào dám coi thường cô, chỉ là bạn không cảm thấy lễ nghi không có kỹ thuật sao? Tuổi thanh xuân đáng giá, tốt nhất bạn nên chăm chỉ học tập lấy học bổng nói không chừng còn có tiền nhanh hơn.”

Xem như không nghe thấy lời Thẩm Trường Đông nói, Đình Dật phát hiện ra cô cũng không thể không học giỏi, kỳ thi cuối kỳ sắp đến, hơn nữa đã qua nửa học kỳ, về chuyên ngành, Đình Dật cũng đã có ý tưởng mới.

Cô phát hiện ra trong ngành xe hơi của cô, con gái ít không phải là không có nguyên nhân. Trong khoa trừ cô và một người từ Quảng Đông là bởi vì tranh đua giải thưởng mà vào, còn lại bảy người cũng là được gửi tới, nói cách khác không một người con gái nào muốn đăng ký ngành này.

Về mặt học tập, mặc dù có chút mệt mỏi còn có thể nhịn. Nhưng Đình Dật tự nhận rằng con trai rất cuồng xe hơi, cô cảm thấy cũng bình thường cần gì phải phức tạp như vậy. Hứng thú là sự phụ tốt nhất, cô phát hiện không hứng thú với chuyên ngành còn khủng hoảng, nhìn người khác tranh luận cô lại cực kỳ lo lắng.

Môn thực tập làm công việc thợ nguội, cô mất chín trâu hai hổ mới chế tạo được một thủy chùy nhỏ, chỉ được “Thông qua” làm cho cô một đả kích lớn.

Trong đại học có người không hài lòng với chuyên ngành đi học liền quay về thi lại, Đình Dật bội phục dũng khí của bọn họ nhưng cũng không noi theo, cô chỉ muốn đi tới không muốn lui về phía sau, sẽ không để lãng phí mất một năm như vậy.

Khi biết thành tích đủ ưu tú thì có thể chuyển ngành thì Đình Dật như cảm thấy ánh sáng. Vì vậy cô khẩn cấp mua đèn, mỗi ngày đều tận lực học đến hai giờ sáng. Chuyện của mình chỉ có thể tự mình cố gắng, đây là điều Đình Dật đã sớm hiểu ra.

Kể từ sau khi Đình Dật gọi điện về nhà báo đã nhận được tiền Đình Phụng Linh không nhận được bất kỳ cuộc gọi nào của cô, mỗi lần ông chủ động gọi cô đều nói qua loa vài câu liên tắt. Trong lòng sốt ruột Đình Phụng Linh không nhận được gọi cho Thẩm Trường Đông nhờ cậu đến thăm nom con gái thế nào.

“Cháu nghĩ Đình Dật đặt cho mình mục tiêu mới, bây giờ bé quan tòa càng chờ đến khi thực hiện được mục tiêu liền trở lại bình thường.” Thẩm Trường Đông an ủi ba Đình. Thậm chí Đình Dật không cho cậu đến đại học A, cô nói sẽ làm mất thời gian của cô, cậu cũng phải lo ôn thi cuối kỳ. Chỉ là oán trách cũng không được, cho đến bây giờ Đình Dật không có ưu điểm “Khéo hiểu lòng người”, nhất là đối với cậu.

Lần này bọn họ đến Bắc Kinh học rất có lợi, được đón năm mới ở Bắc Kinh, rất nhiều sinh viên cùng lãnh đạo khắp nơi đều rất vui mừng tham gia vào hội trường mọi người rất hưng phấn.

Thẩm Trường Đông không được chọn nhưng khi biết Đình Dật cũng muốn đi phát cờ hò reo thì liền lấy tư cách là đại biểu sinh viên đi tham gia.

Trời còn chưa tối mọi người liền bị xe của trường đưa đến hội trường, bậc thang bên ngoài hai bên đường hẻm phân chia cho các trường cao đẳng, Đình Dật cùng Thẩm Trường Đông được chia ra đối diện nhau.

Hoạt động còn chưa bắt đầu hai người liền xuyên qua đám người đến đứng chung một chỗ, Đình Dật mặc quần áo màu trắng, đeo bao tay bảy sắc, gương mặt ửng hồng, Thẩm Trường Đông nghĩ thầm: “Thế nào mới một tuần lễ không gặp, đáng vẻ cô đã thay đổi rồi hình như thanh tú hơn.” Trong miệng lại nói: “Vốn dĩ đã ít thịt sao lại gầy rồi, tiếp tục như vậy còn có thể nhìn sao?”

Đình Dật cười ha hả đẩy cậu ra: “Mình mặc quần áo như vậy sao bạn biết mình gầy chứ?” Sau đó đi theo mọi người, lấy hội trường làm nền tạo các tư thế chụp hình.

Bởi vì tối nay có lãnh đạo muốn gặp mặt nói chuyện, sinh viên đều được yêu cầu đứng ngay ngắn.

Trong lúc chờ trên bục còn có các tiết mục biểu diễn, đáng tiếc đứng quá xa không nhìn thấy rõ, cũng chỉ là tiết mục nhỏ, mọi người không có hứng thú liền tùm lại nhỏ giọng nói chuyện.

Lúc này chợt truyền đến tiếng nức nở nghẹn ngào, mọi người vội vàng dừng nói chuyện tìm nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy cô gái đang lau nước mắt, mặt mũi ửng hồng. Tất cả mọi người vội vàng hỏi cô làm sao.

“Hu hu, ngàn năm mới có một lần, hôm nay thật sự quá lãng mạn nhưng tôi không thể ở cùng bạn trai.” Trải qua mấy tháng huấn luyện quân sự, đột nhiên tiếng phổ thông của Kaka tăng cao, nói chuyện căn bản sẽ không bị hiểu lầm nhưng câu nói này vẫn làm cho mọi người khẽ cười. Một nữ sinh nói: “Kaka rất đáng yêu chắc chắn bạn trai bạn ở Quảng Đông cũng muốn ở cùng bạn, cái này gọi là ngàn dặm tương tư, đừng quá lo lắng.”

Trong lòng Đình Dật khẽ động, nghĩ tới Thẩm Trường Đông bất luận thế nào hôm nay cũng muốn tới đây phát cờ, có phải cũng muốn trải qua cùng cô hay không? Nghĩ đến vừa rồi cậu nói “Bạn gầy” cùng với sự quan tâm, đôi mắt ấm áp, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, thì ra có người quan tâm mình thật

tốt.

Đã là mười một giờ năm mười, các lồng đèn bay lên trời, sáng lạng chói mắt, mọi người đều tập trung chú ý vào bầu trời. Đinh Dật chợt cảm thấy điện thoại trong túi khẽ rung, mở ra nhìn: “Mình ở phía sau đội của bạn.” Là Thẩm Trường Đông, chẳng lẽ cậu vòng lại rồi?

Nhìn ra phía sau một chút, đầu người nhón nháo không thấy bóng dáng, Đinh Dật lặng lẽ lui về phía sau xuyên qua đám người ra ngoài, cánh tay của cô bất ngờ bị kéo lại.....Thẩm Trường Đông thật sự đã tới.

Đi tới khe trống phía sau, Đinh Dật khẽ hỏi: “Không phải bạn ở cuối cò sao? Sao lại rảnh rồi đến đây.”

Thẩm Trường Đông cười cười: “Mình tìm được người thay mình, vì thế bỏ ra đây.” Cậu cười rục rờ, thật sự không nhìn thấy có gì thể thâm.

Thời gian được đếm ngược, người lãnh đạo nói chuyện trên đài, sau khi kết thúc “Mười chín tám bảy sáu năm bốn ba hai một” cùng gọi số “một”, đám người hoàn toàn sôi trào, tiếng quát tháo tiếng huýt sáo đinh tai nhức óc, lồng đèn lớn từng cái từng cái bay lên trời, Đinh Dật muốn ngừng đầu nhìn lại phát hiện đỉnh đầu bị che kín, đôi môi cũng bị chặn lại.....Thẩm Trường Đông.

Đinh Dật ngây người, do dự một chút, cánh tay từ từ nâng lên, từ dưới nách cậu vòng qua ôm lấy.

Ngày hôm sau là hôn lễ của anh Kiến Quốc cho nên sau khi kết thúc hoạt động Đinh Dật cùng Thẩm Trường Đông gọi xe đến nhà bác. Trên đường hai người không hẹn mà cùng nhau im lặng, sau khi xuống xe, Đinh Dật đi tới đi lui chợt “A!” một tiếng bùm mặt đứng bên đường.

Thẩm Trường Đông vội vàng ngồi xổm xuống, đỡ vai cô hỏi: “Sao thế?” Đinh Dật không chịu ngừng đầu, ôm cánh tay đầu tựa vào trong, lúng túng nói: “Mới vừa rồi chung quanh chúng ta đều là người của khoa mình, tất cả mọi người phục hồi tinh thần chúng ta vẫn.....Sau này làm sao mình còn dám gặp ai chứ!”

Thẩm Trường Đông chỉ cười an ủi cô: “Không có chuyện gì. Lúc đó loạn như vậy không có ai chú ý chúng ta, chờ sau hai ngày quay lại trường nói không chừng người ta đã sớm quên chuyện này rồi, lại nói chúng ta là yêu nhau chân chính, tình cảnh này, mọi người cũng có thể hiểu.”

“Bạn nói dễ nghe, không phải trước mặt bạn học của bạn, làm sao bạn cảm thấy mặt mặt chứ!” Đinh Dật từ từ ngừng đầu.

“Vậy thì tốt, lần sau chúng ta hôn trước mặt bạn học của mình thì sao?” Tránh cho bạn oán trách, nếu không cho bạn chiếm chút tiện nghi cái gì mình cũng đồng ý.

Đinh Dật tức giận đứng lên, vốn dĩ huyết áp cô thấp, ngồi xổm quá lâu lại đứng lên quá nhanh, trước mặt bỗng tối sầm choáng váng, Thẩm Trường Đông sợ hãi vội ôm eo cô: “Bạn không sao chứ, đừng làm mình sợ, mình xin lỗi.”

Thật ra thì đứng một lúc là Đinh Dật không sao rồi, có thể tưởng tượng mới vừa rồi Thẩm Trường Đông trêu tức cô, thấy bộ dáng của cậu bây giờ gấp gáo Đinh Dật không nhận được muốn hành hạ cậu vì vậy nhắm mắt lại giả vờ bất tỉnh.

Thẩm Trường Đông thấy gọi mãi cô không tỉnh, gấp gấp quay lưng lại cổng Đinh Dật chạy về nhà, có thể cảm thấy vẫn không ổn lại móc điện thoại đi động, Đinh Dật mở mắt thấy hình như cậu muốn gọi điện thoại, sợ cậu gọi bác hoặc xe cứu thương làm lớn chuyện, xì cười nói: “Đồ ngốc!”

Thẩm Trường Đông biết bị mắc lừa cũng chỉ thờ phào nhẹ nhõm liền nhét điện thoại vào trong túi, sau đó nâng Đinh Dật lên chạy như vay, miệng hét lớn: “Cổng vọt!” Đinh Dật bị lung lay vội vàng ôm cô cậu lại sợ cậu gọi gây sự chú ý của người quen vội đạp chân đòi xuống.

Mặc dù Đinh Dật thon thả nhưng chiều cao chân dài, Thẩm Trường Đông công cô chạy cũng đủ mệt người, giờ phút này bị cô quẩn quại cộng với nửa đêm đường có chút trơn trượt do sương xuống, đôi chân lão đạo kéo theo Đinh Dật ngã xuống đất.

May mắn mùa đông mặc dày té không đau nhưng quần áo của Đinh Dật màu trắng nên thể thâm, mặc dù phần lớn cơ thể cô đè lên người Thẩm Trường Đông, tay áo dính bùn đen, Thẩm Trường Đông càng thêm nhếch nhác, toàn thân đều là bùn.

Hai người ai cũng ngượng ngùng oán giận đối phương, bắt đầu cười khúc khích, sau khi cười bắt đầu ừ rừ: “Ngày mai không thể mặc quần áo bẩn tham gia hôn lễ.” Thẩm Trường Đông đỡ hơn, cậu cùng anh Kiến Quân đáng người giống nhau có thể mặc quần áo anh ấy về phần cô chỉ có thể mượn Lý Bối Bối, nghĩ đến Lý Bối Bối, Đinh Dật không cười nổi.

Nhắn tin cho cô ấy, quả nhiên Lý Bối Bối chưa ngủ “Hôm nay nhà bác có nhiều khách quá, mình sang ở với cậu nhé.” Đinh Dật thử hỏi, Lý Bối Bối đồng ý.

Dàn xếp tốt cho Thẩm Trường Đông ở nhà bác, Đinh Dật đến nhà họ Lý, nhẹ nhàng gõ cửa, Lý Bối Bối mở cửa, trong phòng yên tĩnh, xem ra mọi người trong nhà đều đã đi ngủ.

Đi qua phòng khách tới phòng Lý Bối Bối, mặc dù đèn bàn không sáng lắm nhưng vẫn có thể nhìn rõ đôi mắt cô sưng đỏ cùng với nước mắt. Đinh Dật có chút đau lòng: “Ông nội bà nội phát hiện ra gì sao? Bạn đau lòng như vậy bọn họ không hỏi sao.”

Lý Bối Bối chán nản nói: “Trước mặt bọn họ làm sao mình dám như vậy, bọn họ chỉ nhìn ra tâm tình mình không tốt, mình nói do học tập quá nhiều, bọn họ cũng không hỏi nhiều chỉ nói mình đừng quá sức.”

“Vậy hôn lễ ngày mai mắt bạn sưng đỏ như vậy sẽ không lừa được ai.”

Lý Bối Bối nghe vậy vội vàng lấy gương ra soi, sợ hết hồn, khẩn cấp hỏi: “Xấu hổ chết mất, lần này phải làm sao đây?”

Đình Dật thấy cô ấy còn chú ý đến hình tượng của mình, biết không có gì phải lo vì vậy nói hết những phương pháp cho mất đỡ sung mà mình biết cho Lý Bối Bối làm thử.

Cái gì mà cà phê, đá, sữa tươi trộn dấm, lá trà đều thử một chút, không biết cái nào phát huy tác dụng, tóm lại ánh mắt Lý Bối Bối không còn dọa người nữa.

Lần qua lần lại, nhìn bên ngoài phát hiện ra còn hai tiếng nữa phải đây, quyết định không ngủ nữa, hai người nằm trên giường nói liên miên.

Ngoại truyện: Lý Bối Bối.

Công việc của ba mẹ Lý Bối Bối rất bận, khi còn bé vẫn ở cùng bà nội, bọn họ rất cưng chiều cô, ba mẹ luôn dùng vật chất để bù đắp cho những sự thiếu chăm sóc với cô, khi đó cô như một công chúa đầy màu sắc. Nhưng những đứa bé cùng lứa không muốn chơi với cô, bởi vì ghen tỵ, bởi vì người lớn sợ con mình chọc cô gây họa lớn, dần dần tính cách của cô cũng hướng nội.

Chỉ có anh trai bên nhà họ Đình đáng đáp dễ nhìn, mỗi lần mặc kệ cô có xấu hổ hay sợ hãi luôn cười hi hi khen cô: “Cô bé xinh đẹp giống như búp bê lại khéo léo như , đáng về này khác xa Đình Dật.”

Cô không cẩn thận ngã xuống anh ấy nhìn thấy liền đỡ cô dậy, quay về tìm cùn bông băng xử lý vết thương trên chân cô, cô chỉ ngo ngắc nhìn mái tóc đen của anh, hơi thở như ánh mặt trời, vết thương bị cùn sát vào đau cũng không biết, sau đó anh lại khen cô dũng cảm.

Trong trường có mấy cậu con trai nghịch ngợm nói ba mẹ vứt bỏ cô rồi, không cần cô, cho nên cô mới phải ở cùng ông bà nội, trong mắt cô đều là nước mắt, trong lòng hoài nghi những điều này có thể là thật. Lúc này anh ấy xuất hiện, nghiêm mặt khiển trách những đứa trẻ kia, nói bọn họ nói lung tung, sau đó nói với cô: “Bởi vì ba mẹ quá yêu em nên mới không thể ở cùng em, bọn họ cố gắng làm việc là vì muốn tương lai em có cuộc sống tốt hơn.”

Lúc rảnh rỗi anh ấy còn dạy cô xếp máy bay, kể chuyện cổ tích cho cô nghe, sau đó người lớn nói anh ấy thi tốt đại học. Nhớ ngày đó nhận được giấy báo trúng tuyển, người lớn đưa cô tới nhà học Đình chúc mừng, anh ấy nắm tay cô cười: “Bối Bối thông minh như vậy lớn lên nhất định sẽ thi đậu trường đại học B.”

Cô có thể sao? Có phải nếu như cô cũng thi đại học là có thể ở bên cạnh anh ấy, bởi vì học đại học, một tháng anh mới về nhà một lần, mỗi lần đều luôn vội vàng, cô hy vọng mình có thể lớn nhanh đến thế nào.

Anh ấy gọi “Đình Dật” là một cô bé hoang dã, lúc nói khuôn mặt luôn cưng chiều, sau đó mới biết đó là em gái anh, mặc dù tuổi còn nhỏ, cô cũng biết em gái anh trai mãi mãi không thể đi cùng nhau, cô không phải em gái anh nên muốn ở cùng anh cả đời.

Anh khen cô lịch sự khéo léo, cô lại càng cố gắng khéo léo, anh nói cô sáng sủa, cô càng cố gắng sáng sủa, anh học ngành luật trường đại học B cô cũng nhất định phải thi đậu.

Nhưng tại sao, tại sao khi cô làm được tất cả mọi thứ anh đã không còn ở đây? Ngày mai, anh là chú rể của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương hai mươi sáu

Từ nhỏ, Minh Lam đã rất hâm mộ Tiêu Cẩm, mẫu phi nói, phải làm tốt hơn Đại hoàng tử, phải thắng được Đại hoàng tử, như vậy, mọi người mới có thể nhìn đến Nhị hoàng tử là người.

Vậy nên, Minh Lam vừa ngâm đầu đá với đại ca Ngọc Sanh Hàn, lại vừa âm thầm hâm mộ Ngọc Tiêu Cẩm, Ngũ đệ của hắn, hắn có một mẫu phi rất yêu thương hắn, hắn tốt, bà ấy liền vui vẻ, bên cạnh hắn, còn có một Tần Hương Diệp, yên lặng, cùng nhau trồng hoa nuôi cò, cuộc sống cứ bình yên mà vui vẻ như vậy trôi qua.

Không giống hắn, ngày nào cũng phải chăm chỉ khổ luyện, văn võ tài học đều phải cố gắng đuổi kịp Ngọc Sanh Hàn, Ngọc Tiêu Cẩm lại luôn chậm rãi đi theo sau hắn, nhưng chẳng bao giờ rút lại.

Hắn đã từng hỏi Ngũ đệ, có bao giờ lên nghiên cứu học văn không, Tiêu Cẩm rất nghiêm túc nói, “Hương Diệp Nhi thỉnh thoảng đều kiểm tra bài tập của đệ, đệ mà không làm tốt, nàng sẽ không vui.”

Vậy nên, Minh Lam rất khó chịu lúc tỷ thí đánh cho hắn một trận thương tích đầy mình, không ngờ tới, mấy ngày sau, Ngũ đệ hắn lại nghe con nhóc Tần Hương Diệp kia dùng chiêu thức không quang minh chính đại để đối phó hắn!

Đây là nỗi sỉ nhục của cả đời Minh Lam!

Từ đó, hắn hận Tần Hương Diệp, nhớ kỹ Ngọc Tiêu Cẩm.

Lợi dụng Tiêu Cẩm đối phó Ngọc Sanh Hàn, là vì nhìn ra Ngọc Sanh Hàn lập Tần Hương Diệp làm hậu là đã có tính toán, hắn biết, Tần Hương Diệp chính là tử huyết của Tiêu Cẩm và Ngọc Sanh Hàn.

Để cho Tiêu Cẩm khỏi xướng phản nghịch, Minh Lam lên về quốc đô, đến thời cơ, tới Thiên Sư các, cũng chỉ để tìm hiểu thêm về cái nơi thu thập tình báo này của Tần Khê và Ngọc Sanh Hàn, có điều ngồi trên sương phòng lầu hai, lắng nghe tiếng ca của nữ tử tên Lam Điền kia, thực dễ nghe thoải mái.

Nhớ tới lúc trước trêu chọc nàng, khóe miệng không tự chủ được khẽ cười.

Đang định rời đi, đột nhiên nghe thấy một gã công tử phòng bên cạnh đang nói chuyện với một gã khác: “Lát nữa ta mời Liên Y cô nương lên hát một khúc, đến lúc đó, chỉ cần để nàng uống hết cái này, cho dù có là nữ tử trinh liệt thế nào cũng phải ngoan ngoãn hầu hạ gia...”

“Nghiêm công tử, hộ vệ của Thiên Sư các vẫn còn ở đây, nếu ngươi mà động vào Liên Y, sau lưng Thiên Sư các này vẫn còn một Ngọc Khê hầu gia đấy ~”

“Hừ~ Ngọc Khê hầu gia trước mắt thân mình còn khó mà bảo toàn, sống hay chết còn chưa rõ, mọi người đều đang bận rộn với chuyện làm phản, còn ai quản được ta!”

Minh Lam nghe cuộc nói chuyện bên đó, trên mặt chẳng có biểu cảm gì, nhìn người con gái mặt mũi thanh tú dưới lầu, vươn tay đưa ngân phiếu cho gã sai vặt bên cạnh, “Lát nữa, mời Liên Y cô nương đến phòng ta đàn một khúc...”

“Xin hỏi gia xưng hô thế nào?”

“Minh công tử.”

Minh Lam biết, thời điểm này, không nên nảy sinh thêm chuyện, nhưng Tần Khê trúng mai phục của hắn, giờ không rõ tung tích, một nữ tử đơn thuần như vậy, để mình nàng ở lại một nơi như Thiên Sư các, không khỏi quá mức nguy hiểm.

Mang nàng đã hôn mê về trạch phủ tạm thời, đặt nàng lên giường, đây mới là lần đầu tiên nhìn nàng kỹ càng, lúc mới gặp, chỉ thấy trước mắt sáng rõ, cái lần đùa giỡn nàng trong núi, nhìn đáng vẻ cảnh giác đó của nàng, giống như những con thú nhỏ vậy, thực sự rất đáng yêu.

Ngày thứ hai lúc đến thăm nàng lần nữa, nàng đã tỉnh lại, thấy hắn, lại mang vẻ mặt cảnh giác, Minh Lam bước tới, mặt đầy ý cười, “Tỉnh rồi? Đói bụng chưa?”

Thấy Lam Điền chớp mắt, lại không mở miệng, Minh Lam đành nói tiếp, “Ngươi không phải sợ, ta chẳng qua chỉ tìm một người đi theo thôi, chờ Ngũ đệ mang binh tiến vào quốc đô, ta sẽ thả ngươi.”

Lam Điền nghe hắn nói vậy, sắc mặt hơi biến đổi, “Lam Vương thực sự liên thủ làm phản với Tiêu Vương sao?”

Đó không phải lời đồn, là thực?

“Về mặt ngươi sao lại bị thương như vậy hả? Chẳng lẽ ngươi quan tâm đến Bồn vương sao?” Minh Lam không nhịn được cười, vươn tay, nhẹ nhàng véo lên mặt nàng một cái, mặt Lam Điền nhất thời đỏ bừng, lùi vào trong góc giường, mặt đầy cảnh giác.

Minh Lam chỉ thấy trêu chọc nàng thực là thú vị, đi thẳng tới bên giường ngồi xuống, sau đó lại nói chuyện với nàng, chỉ cần sắc mặt Lam Điền hơi dịu xuống một tí là Minh Lam lại duỗi tay, ra vẻ như sắp làm gì nàng, làm cho nàng lại cảnh giác, nhìn đáng vẻ kia của nàng, Minh Lam cảm thấy thực sáng khoái.

Mấy ngày liền, hắn vừa phái người liên hệ với Cẩm Phi, vừa đến phòng của Lam Điền, thỉnh thoảng trêu chọc nàng, thỉnh thoảng lại chẳng nói câu nào, ngồi một bên đọc sách, có lúc, cũng sẽ nói mấy câu chẳng ra đâu vào đâu, ví dụ như...

“Sao ngươi lại lấy tên là Điền được nhỉ? Thật kỳ quái~”

“Ngươi có xem binh pháp bao giờ chưa?”

“Đầu bếp trong phủ này kém xa đầu bếp ở Phong đô, hôm nào đó dẫn ngươi đi nếm thử tay nghề của đầu bếp trong phủ ta.”

Mỗi lần Lam Điền không đáp gì, Minh Lam lại quay đầu, bỗng nhảy ra một câu, “Hát cho ta một khúc.”

Cuối cùng Lam Điền phát sợ, chỉ có thể thỉnh thoảng thì đáp một câu, “Ừ.”

“Ừm.”

“Không biết.”

“À...”

...

Sau đó, có một ngày, Lam Điền thấy ngoài cửa không có thủ vệ, định len lén bỏ trốn, mới ra cửa, đã thấy một con mèo nhỏ đột nhiên từ đâu chạy tới, Lam Điền sợ hết hồn, còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy bên kia đột nhiên có bóng người, nhanh chóng bắt lấy con mèo nhỏ, trên mặt mang theo nụ cười vui vẻ như một đứa trẻ con, “Cho người chạy này, cái móng thịt bé xiu này còn dám làm Bôn vương bị thương? Xem Bôn Vương có trừng phạt người không!”

Nói xong, nắm lấy cái chân xinh xinh của con mèo con kia, kéo lại gần mình, chọt chọt hai cái, trên mặt mang đầy vẻ cưng chiều, Lam Điền nhìn người nọ, sững sờ cả người, đứng ở trước cửa, chớp mắt mấy cái liền, cho là mình nhìn nhầm.

Người nào đó đã “trừng phạt” con mèo nhỏ xong dường như mới ý thức được có người ở cửa, quay đầu, thấy dáng vẻ kinh ngạc của Lam Điền, vội vàng thả con mèo xuống đất, đứng thẳng người, cổ ra vẻ uy nghiêm, còn cúi đầu mắng một câu, “Tiểu súc sinh, còn không mau tạ tội!”

Khóe mắt liếc qua Lam Điền, lộ ra chút ngoan độc, giống như bị bắt đúng lúc xấu hổ, sau đó nhìn đến cái chân đang bước ra khỏi cửa phòng kia của Lam Điền, ý tứ trong mắt rõ ràng, Lam Điền ngẩn ra xong, lập tức lui vào trong phòng, oành một tiếng đóng cửa lại, tựa vào cửa, trong đầu vẫn tràn ngập dáng vẻ Minh Lam đang cưng chiều con mèo nhỏ, không nhận được, phì một tiếng bật cười.

Đường đường là Lam Vương gia, vậy mà lại đi thích mấy con vật nhỏ?

Thì ra là hần cũng có mặt dễ thương như vậy!

Lam Điền tựa vào cánh cửa, che miệng, cũng vẫn cười trộm thành tiếng, Minh Lam còn đứng sững bên ngoài, nhìn chăm chăm bóng người sau cánh cửa, chỉ thấy uy nghiêm của mình đã bị quét sạch, bước tới, đẩy thẳng cửa ra, Lam Điền thấy cái mặt đen sì như muốn giết người diệt khẩu kia của hần, thực ra thì rất muốn thức thời ngưng cười, nhưng mà, vẫn không nhận được.

“Ha ha....”

“Người thử cười một tiếng nữa xem, hôm nay ta sẽ ăn người.” Minh Lam túm bả vai nàng lại, gương nanh múa vuốt, Lam Điền nghe vậy, cuối cùng cũng nhận cười được, lúng ta lúng túng cúi đầu.

“Vừa rồi định chạy trốn hả?” Không có mấy con vật nhỏ, Minh Lam lại quay về với vẻ bồn chồn mà sắc bén như trước, Lam Điền cúi đầu, không dám đáp lại, Minh Lam thấy vậy, tiếp tục nói, “Hừ! Người tưởng là Bôn vương thực sự sợ xuất xem nhẹ quên phái người trông chừng? Chẳng qua là thấy người buồn bực trong phòng nhiều ngày, định thả người ra ngoài đi một vòng thôi...”

“Người để cho ta ra ngoài?” Nghe câu này, ánh mắt Lam Điền sáng rực lên, Minh Lam liếc xéo nàng một cái, cười đến là âm u, “Đáng tiếc, người biết nhiều quá rồi...”

“Lam Vương gia tha tội, Lam Điền vừa nãy tuyệt đối không thấy Vương gia đuổi theo một con mèo nhỏ đến đây, cũng tuyệt đối không cho là Vương gia đặc biệt thích những con vật nhỏ!” Nói thì nói vậy, khóe miệng lại mang theo một nụ cười trộm, khiến cho Minh Lam hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Nhưng mà, lại chẳng thể làm gì được nàng.

Thậm chí, nghe thanh âm của nàng, sẽ không tự giác mà muốn nói chuyện với nàng, thậm chí, uống rượu say, cũng chạy đến phòng nàng, còn lôi kéo nàng nói hết những ám ức trong lòng mình ra.

“Ta cũng muốn giống như người bình thường, sống một cuộc sống đơn giản...”

“Tại sao mẫu phi của ta không thương ta?”

“Ngay cả thích mấy con vật nhỏ, cũng phải lén lả lén lút...”

Lời như vậy, nghe vào tai Lam Điền, không kim được mà đau lòng thay cho hần...

Rất nhiều năm sau, Minh Lam nhớ tới đêm đó, uống rượu say rồi hôn nàng, không mang theo chút tà niệm nào, chỉ là một nụ hôn đơn giản, đêm đó, chỉ đơn giản muốn tìm một người để ôm, nhớ lại khi Lam Điền sợ hãi vrun tay vỗ nhẹ lên vai hần, dịu giọng an ủi hần bằng những lời nói nhỏ nhẹ, Minh Lam liền cảm thấy, trái tim, tràn ngập hạnh phúc.

Rất nhiều rất nhiều năm sau, Lam Điền thấy Minh Lam ngồi trong thư phòng viết một câu, “Minh lam tạ tử yên.”

* Sương mù quỵên khói tím

Quay đầu, có chút bất mãn hỏi hần, “Sao không phải là lam điền, không phải là liên y?”

Minh Lam nghe vậy, cười cười kéo tay nàng, “Điền Nhi, nàng đã từng nghe câu Lam điền nhật nhuận ngọc sinh yên* chưa?”

* Lam Điền là tên một vùng có nhiều ngọc quý, câu này nằm trong bài thơ Cầm Sát của Lý Thương Ẩn, miêu tả cảnh ánh nắng mặt trời chiếu vào chất ngọc thì bốc lên một làn khói.

Lam Điền nghe vậy, mắt nhuộm ý cười, gật đầu nhẹ nhàng cười một tiếng.

Lam Điền là khói, Minh Lam là sương, khói và sương, rồi sẽ gặp nhau trong không gian, sau đó, quện vào nhau, quện luyến nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương hai mươi bảy

Thì ra lúc đó Đinh Dật đang cảm kích trong lòng vì tư cách của tài xế chợt nghe “Phanh” một tiếng, cảm thấy thân thể trượt về phía trước, đầu suýt nữa đụng vào kính chắn gió phía trước, vội vàng dùng tay che lại, may là có thắt dây an toàn, Đinh Dật may mắn không sao.

Là một chiếc xe đi cùng đường, Điền Anh Hùng chưa kịp dừng lại đã lái về phía trước, kết quả đụng vào dải phân cách, ghé lái bị đụng lõm một vùng.....Điền Anh Hùng quả nhiên còn là người học nghề.

Đang suy nghĩ tại sao Điền Anh Hùng không có phản ứng, Đinh Dật chợt thấy hai bên trán anh ta chảy máu, đôi mắt khép chặt giống như đã hôn mê bất tỉnh, Đinh Dật hốt hoảng, cô nghĩ mình không sao thì Điền Anh Hùng cũng sẽ không sao, tại sao lại như vậy?

Lớn tiếng kêu vài tiếng không thấy phản ứng gì, Đinh Dật vội vàng móc điện thoại ra báo cảnh sát.

Cũng may trên đường đến bệnh viện Điền Anh Hùng tỉnh lại, sau khi tỉnh anh ta hỏi: “Tôi sao vậy? Đây là đâu?” Muốn từ giường trong xe cứu thương đứng dậy, kết quả nắm cánh tay “Ai da” một tiếng nằm trở lại giường.

Đinh Dật hoảng sợ, chẳng lẽ anh ta không biết mình bị tai nạn xe? Chẳng lẽ mất trí nhớ! Vội vàng lại gần hỏi: “Tôi là ai?”

Điền Anh Hùng nghi ngờ nhìn cô: “Em không phải Đinh Dật sao?”

Đinh Dật thở phào nhẹ nhõm, xem ra là anh ta bị tai nạn ngất tại chỗ chứ không phải mất trí nhớ, vội vàng giải thích với anh ta, cũng dặn dò: “Bác sĩ nói anh bị gãy tay, không nên lộn xộn, chúng ta sắp đến bệnh viện rồi.” Giọng nói êm ái, Điền Anh Hùng nghe vậy quả nhiên nằm im không động đậy nữa.

Sau khi đến bệnh viện kiểm tra mới biết không chỉ gãy tay còn có chấn thương sọ não nhẹ, ít nhất phải nằm viện ba ngày theo dõi, sau khi xuất viện còn phải nghỉ ngơi nửa tháng.

Đinh Dật hiểu lúc đó nếu như Điền Anh Hùng không bê lái, sau khi tông vào xe, với tốc độ của xe lúc đó, bây giờ người nằm viện chính là cô, rất đau lòng, chủ động chăm sóc khi anh ta nằm viện.

“Thật xấu hổ, em cũng sắp đi học, hơn nữa hôm nay cũng trách anh không cẩn thận còn làm trễ hẹn của em, bây giờ cũng chưa muộn, em đi vẫn còn kịp.” Điền Anh Hùng sau khi băng cánh tay nói.

Nhìn cánh tay bó thạch cao của anh ta, trên đầu còn quấn băng trắng, khẽ nhíu mày giống như chịu con đau, Đinh Dật không đành lòng để anh ta lại một mình.

Không bao lâu sau Thẩm Trường Đông vội vã chạy tới, Đinh Dật miêu tả tình huống lúc đó với cậu. Thẩm Trường Đông nghe xong quay về phía Điền Anh Hùng nói cảm ơn, Điền Anh Hùng cười khò: “Không cần cảm ơn tôi, tôi bê lái cũng chỉ là theo bản năng, lại nói bất luận thế nào cũng không thể để con gái bị thương.”

Di chứng do chấn thương sọ não nhẹ khiến Điền Anh Hùng cảm thấy choáng váng không muốn ăn, Đinh Dật cùng Thẩm Trường Đông ra ngoài mua cháo.

Đinh Dật lắc tay Thẩm Trường Đông: “Bạn muốn mình quay về trường sớm như vậy, giờ còn làm Điền Anh Hùng bị thương, rốt cuộc hôm nay bạn sắp xếp làm gì? Nói nghe một chút, muốn mời mình đi ăn hay là muốn tặng quà cho mình?” Chẳng lẽ cậu cũng học người ta sắp xếp một bữa ăn dưới ánh nến? Đối với việc này Đinh Dật vẫn có một chút tò mò. Cô nghĩ, nếu như ngồi xuống đối mặt nhìn thẳng vào mắt Thẩm Trường Đông không chừng cô chỉ biết cười trừ.

Thẩm Trường Đông liếc nhìn cô một cái: “Hôm nay bạn nên cảm tạ trời xanh vì đã bình an vô sự, còn kỳ vọng có sắp xếp gì chứ?”

Đinh Dật then quá hóa giận: “Không nói thì thôi! Mình ăn no rồi việc mới bị bạn lừa quay về trường sớm như vậy!” Hàm hừ xoay người đi về phía trước bị Thẩm Trường Đông kéo lại lạnh lùng quát: “Coi chừng xe!”

Thì ra đường dành cho người đi bộ đã chuyển sang đèn đỏ, thật lâu mới tới đèn xanh nên các xe nhanh chóng chuyển động, trong đó có một chiếc xe đi lướt qua mặt cô.....tài xế bây giờ đều điên rồi sao?

Vừa rồi Thẩm Trường Đông thật hung dữ, Đinh Dật chưa bao giờ nghe cậu lớn tiếng như vậy, mặc dù biết rõ cậu muốn tốt cho cô nhưng vẫn quay mặt đi.

Thẩm Trường Đông nắm cánh tay cô kéo cơ thể cô đối mặt với mình: “Về sau đi bộ không được liều lĩnh như vậy, nếu không mình sẽ lo lắng.”

Đinh Dật ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt có hờn của cậu tràn đầy quan tâm cùng lo lắng, trong lòng dịu lại, mở miệng nói: “Mình biết rồi.....về sau mình sẽ cẩn thận.” Mặc dù giọng nói còn chút cứng rắn nhưng không còn tức giận.

Thẩm Trường Đông lấy từ trong túi ra một cái hộp nhỏ đưa cho cô, Đinh Dật mở ra nhìn, phát hiện ra là một sợi dây chuyền, giữa dây chuyền là một hình tiền thưởng ngũ sắc treo lủng lẳng, hoa tai vòng vòng đan xen hết sức khác biệt, nhìn kỹ phát hiện ở giữa còn có trái tim. Trái tim cùng gắn bó, phía trên còn khắc kim cương, sáng long lanh hết sức xinh đẹp.

Đinh Dật trong lòng rất thích nhưng miệng vẫn cười nhạt: “Ha ha, thì ra bạn lãng mạn như vậy!” Gương mặt Thẩm Trường Đông ửng đỏ, giả bộ muốn đòi lại, Đinh Dật vội vàng nắm chặt: “Quà đã tặng rồi sẽ không trả lại!”

Hôm nay cô mặc quần áo nhung lông cừu, liền muốn Thẩm Trường Đông đeo cho mình, điều chỉnh tốt chiều dài dây chuyền. Vuốt hoa tai lạnh lạnh dính vào xương quai xanh, Đinh Dật cười hỏi: “Năm nay tiền mừng tuổi không ít nhỉ, hào phóng như vậy.”

Thẩm Trường Đông khinh thường: “Bạn cho rằng mình là bạn sao, bà địa chủ, học kỳ vừa rồi mình làm phiên dịch một vài bộ phim, toàn bộ tiền công đều ở trên dây chuyền trên cổ bạn rồi.”

Thì ra khoản tiền thu vào mà cậu muốn dùng là cái này, Đinh Dật cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

Đang say mê thì Thẩm Trường Đông kéo cô: “Đèn xanh rồi đi nhanh lên, người ta còn đang chờ ăn cháo!”

Sau khi mua cháo quay lại bệnh viện phát hiện Ngụy Hoa Tĩnh cũng ở trong bệnh viện, trong tay còn cầm áo khoác, hiển nhiên là mới tới. Ngụy Hoa Tĩnh vừa cầm áo giắt lên kệ vừa vui mừng: “Ha ha Đinh Dật thật là yêu tính nhỏ nhen, lần đầu tiên anh nhìn thấy em cánh tay anh cũng bị băng bó mấy ngày, chỉ là xương sụn bầm tím, không nghiêm trọng như cậu.”

Đinh Dật nghe vậy xấu hổ, Ngụy Hoa Tĩnh nói đúng nên không phản đối được gì, lập tức giả bộ múc cháo cho Điền Anh Hùng không để ý đến anh ta.

Ngụy Hoa Tĩnh thấy giằng cợt Đinh Dật không có hiệu quả lại chuyển hướng về phía Điền Anh Hùng: “Nhị công tử Điền Anh Hùng cũng có ngày hôm nay, tình hình thế nào mới làm cậu gặp sự cố? Không phải khi học trung học cậu cũng so tài chuyên nghiệp.....”

“Ngụy Hoa Tĩnh, cậu đừng hùa hê nữa được hay không? Bây giờ đầu mình rất đau!” Dù tính tình dễ chịu nhưng Điền Anh Hùng cũng không thể nào chịu đựng sự chanh chua của người này. Bệnh nhân là lớn nhất nên Ngụy Hoa Tĩnh đành phải im lặng đi kêu bác sĩ cho anh ta.

Thấy Ngụy Hoa Tĩnh kinh ngạc, trong lòng Đinh Dật âm thầm dễ chịu, tâm tình thật tốt bụng cháo cho Điền Anh Hùng, liếc nhìn thấy Thẩm Trường Đông đang ngăn người liền gọi cậu: “Mau tới đây ăn đi, nhân lúc Ngụy Hoa Tĩnh chưa quay lại chúng ta ăn hết cháo, không để lại cho tên tiểu nhân kia!” Mới vừa rồi nhìn thấy cháo cá hương tròn mềm liền mua ba phần, bây giờ là thời gian rục rờ nhất, hai bữa rồi bọn họ chưa ăn cơm.

Sau khi Điền Anh Hùng xuất viện bởi vì cánh tay băng bó nên cuộc sống vô cùng không thuận tiện, Đinh Dật đau lòng nên thường mua đồ ăn đến thăm anh ta. Thấy anh ta thường nghiêng người dùng tay phải viết bài liền xung phong giúp đỡ anh ta.

Điền Anh Hùng muốn ghi báo cáo số liệu, cô chưa quen lắm, tuy là tiếng Trung nhưng cô cũng không hiểu lắm. Còn giúp anh ta gửi email bằng tiếng Trung, là tình hình hoạt động của công tử điện tử nhà họ Điền ở nước ngoài, cái này trên căn bản Đinh Dật nhìn cũng có thể hiểu cho nên lo lắng: “Tôi cảm thấy anh nên tìm thư ký, tôi như vậy có tính là can thiệp vào nội bộ công ty không.”

Điền Anh Hùng cười: “Dù là bí mật trong buôn bán, em cũng không phải là đối thủ cạnh tranh, biết thì sao?”

Đinh Dật tròn mắt: “Anh không sợ em đem những tin tức này bán cho đối thủ cạnh tranh của anh sao?”

Điền Anh Hùng cười sâu hơn: “Em biết sao?”

Cô không biết, cứ xem như cô cầm đi bán thật, làm gì có công ty nào tìm kiếm một sinh viên như cô chứ? Đây chính là người nghèo mang kim cương cũng sẽ bị biến thành thủy tinh.

Điền Anh Hùng lại nói tiếp: “Nhưng mà nhờ em giúp cũng thật cực khổ, anh không nói chuyện tai nạn xe với bên phía Nhật Bản, đối ngoại vẫn là ở nhà xem báo cáo, sợ thư ký nhìn thấy sẽ tiết lộ thông tin.”

Đinh Dật vội nói không khách khí, gật đầu nói: “Anh sợ bọn họ truyền tin, người lớn phải bay một chuyến dài đến thăm thật là phiền toái.”

Điền Anh Hùng nhìn cô cười cười, nếu như bị nhà anh ta biết, phiền toái là điều dĩ nhiên.

Anh ta không ngờ chính là phiền toái lại đến nhanh như vậy.

Chiều hôm đó Đinh Dật không có tiết liền đem hai cuốn sách mượn thay đến cho Điền Anh Hùng, mở cửa cho cô là một cô gái trẻ, phản ứng đầu tiên của Đinh Dật chính là: “Hồngбет, đi nhầm cửa rồi!” Vợ vàng nhìn số nhà, không sai nha.

Cô gái kia nhìn cô cũng có chút kinh ngạc hỏi: “Xin hỏi chị tìm ai?” Giọng nói nghe có chút là lạ.

Lúc này trong nhà lại truyền đến giọng một người phụ nữ hình như nói tiếng Nhật, sau đó là tiếng bước chân vội vã, rồi Điền Anh Hùng xuất hiện ở cửa: “Nhã Từ em vào đi, cô ấy đến tìm anh.”

Cô gái nghiêng người tránh ra, sau khi Đinh Dật thay giày phát hiện trong phòng có một người phụ nữ ngồi trên ghế salon, bà mặc đồ công sở phương tây, mặc dù nhìn không còn trẻ nhưng dung nhan vẫn rất xinh đẹp, da trắng nõn, không thấy nếp nhăn nhiều. Cô gái nhìn Đinh Dật liền ưu nhã đứng dậy, mặt mày cau có nhìn cô.

Đinh Dật đang do dự không biết nên gọi thế nào, Điền Anh Hùng đã đóng cửa đi tới giới thiệu với cô: “Đinh Dật, đây là mẹ anh, mẹ, đây là bạn thân của con Đinh Dật, còn Nhã Từ là trợ thủ đắc lực của mẹ anh.”

Sau khi chào hỏi, mẹ Điền Anh Hùng kêu mọi người ngồi xuống, nhìn về phía Đinh Dật cười khanh khách: “Thật là một cô gái xinh đẹp!” Lại quay sang nói mấy câu tiếng Nhật với Điền Anh Hùng, Điền Anh Hùng liếc nhìn Đinh Dật lại dùng tiếng Nhật trả lời mẹ, sau đó dùng tiếng Trung nói: “Mẹ, Đinh Dật không hiểu tiếng Trung, chúng ta nói tiếng Trung đi.”

Đinh Dật len lén thở phào nhẹ nhõm, bọn họ nói chuyện cô đều nghe không hiểu. Trong phòng tổng cộng có bốn người, ba người nói tiếng Nhật chỉ có cô như người điếc, không chừng người ta mắng cô còn không biết ngồi ngây ngô, Đinh Dật sẽ không chịu thiệt như vậy.

Cũng may lời nói của Điền Anh Hùng có tác dụng, sau đó mọi người đều nói chuyện bằng tiếng Trung, mặc dù mẹ Điền cùng Nhã Từ có chút sai ngữ pháp nhưng về vấn đề giao tiếp vẫn không có vấn đề gì.

Mẹ Điền nói chuyện rất ôn hòa, thủ thủ thủ thủ nói chuyện với mọi người, hình như bà cảm thấy rất hứng thú với Đinh Dật, luôn rất dịu dàng uyển chuyển hỏi cô một chút vấn đề riêng tư. Đinh Dật là người thích mềm không thích cứng, không bao lâu liền nói hết mọi chuyện.

Thình thoảng mẹ Điền bị cô chọc cho cười, luôn miệng khen: “Đúng là một cô gái thú vị.”

Rất nhiều chuyện lần đầu tiên Điền Anh Hùng cũng được nghe nói, nghe say sưa, mẹ Điền nhìn ánh mắt con trai chưa từng rời khỏi Đinh Dật của con trai, trêu ghẹo nói: “Lần đó con nói muốn luyện võ một năm, chẳng lẽ là muốn đối phó với Đinh Dật sao? Như thế nào, bây giờ đã thắng chưa?”

Đinh Dật nghe vậy vội nói: “Đó là khi còn bé không có việc gì nên làm càn, lần đầu tiên nên cháu mới có lợi thế, mẹ cháu không muốn cháu đánh nhau với ai.” Thì ra anh ta luyện võ một năm, thật là độc ác, may mắn là cô biết thái độ của mình.

Mẹ Điền gật đầu: “Bác nói rồi, cô gái đáng yêu như vậy làm sao có ai nhẫn tâm ra tay chứ. Con trai bác tuy có lúc bướng bỉnh nhưng cũng biết thương hoa tiếc ngọc.”

Đinh Dật đột nhiên cảm thấy có nhiều chỗ không thích hợp, cảm giác có chút quái dị, rõ ràng rất hòa thuận vui vẻ, lúc này Nhã Từ chợt đứng lên muốn đến phòng bếp nấu cơm, thì ra mấy ngày nay Điền Anh Hùng đều mua đồ ăn bên ngoài, đã sớm không còn khẩu vị, giờ phút này có người làm món ăn của quê hương có cầu cũng không được.

Đinh Dật muốn đứng lên tạm biệt liền bị mẹ Điền giữ lại muốn cô ở lại ăn cơm tối. Rút kinh nghiệm lần trước, Đinh Dật không dám nói mình không thích ăn đồ Nhật, nhìn bóng dáng Nhã Từ là người biết nấu ăn, ngộ nhỡ người ta nấu cơm cho cô mà cô từ chối sẽ gây phiền toái cho cô ấy đành phải ở lại ăn cơm.

Sinh ra ở nước xã hội chủ nghĩa, ý thức của Đinh Dật là mọi người ngang hàng, không giống như hai mẹ con giai cấp tư sản ngồi chờ ăn cơm, Đinh Dật muốn giúp một tay, mẹ Điền cũng là khách khí cho phép.

Đi tới phòng bếp, Đinh Dật phát hiện Nhã Từ rất nhanh tay, nhìn cô đi vào hình như có chút giật mình, Đinh Dật vội vàng nói: “Bác Điền cho em vào đây giúp một tay.”

Nhã Từ liếc cô một cái không nói gì nữa, Đinh Dật nhìn thức ăn bày trên bàn, không biết nên bắt đầu từ đâu, Nhã Từ chợt mở miệng nói: “Tôi mới tốt nghiệp khoa quản lý kinh tế của đại học Tokyo.”

Đinh Dật sửng sốt thì ra cô ấy đang tự giới thiệu bản thân, gia đình Điền Anh Hùng thật nghiêm khắc, ngay cả trợ thủ của mẹ cũng cần một người tốt nghiệp đẳng hoàng.

“Nhà tôi bán thực phẩm, rất thân với nhà họ Điền, ba tôi cùng bác Điền là bạn thân.”

Thì ra Nhã Từ cũng là thiên kim tiểu thư, thất kính thất kính, thấy vậy chức trợ lý này khôn có liên quan, Nhã Từ nói chuyện này làm gì, chẳng lẽ trên mặt cô có viết chữ: “Tôi rất kỳ quái?”

Đình Dật theo bản năng sờ mặt mình, Nhã Từ nhìn cô nói: “Mặc dù cô xinh đẹp hơn tôi, Điền Anh Hùng cũng thích cô nhưng người gả cho anh ấy vẫn là tôi.”

Đình Dật ngây dại, hiểu lầm quá lớn, trước mắt cô vẫn là bạn gái của Thẩm Trường Đông, sao lại gả cho Điền Anh Hùng chứ?

Khó trách vừa rồi lúc nói chuyện với hai mẹ con họ Điền, cảm thấy soa lại kỳ cục như vậy, thì ra là bất tri bất giác cô tạo nên xi căng đan! Đối tượng xi căng đan lại là con nhà giàu, sao lại giống như tiểu thuyết, rõ ràng cô chăm chỉ học tập, lập chí phấn đấu vì tổ quốc! Tại sao lại bị giai cấp tư sản đầu độc, không được, tuyệt đối không được!

Nhìn về mặt Đình Dật biến hóa không lường, Nhã Từ cho rằng cô bị lời nói của mình trấn áp, thừa thắng xông lên: “Thật ra thì loại chuyện như vậy không thể cường cầu, hôn nhân không môn đăng hộ đối, chỉ mang tới bất hạnh, ba mẹ tôi chính là như vậy, tình huống bây giờ rất tệ.” Giọng nói Nhã Từ trầm nhẹ, cuối cùng có chứa mấy phần đau thương, xem ra người lớn rất thân với cô.

Đình Dật đối với người dịu dàng từ trước đến giờ không có sức chống cự, nếu Nhã Từ lớn tiếng kêu la với cô, cô nhất định sẽ trêu đùa một phen. Nhưng Nhã Từ lại nghĩ cô là tình địch cũng bình tĩnh nói sự thật với cô khiến cô cũng bình thản.

Vì vậy Đình Dật nghiêng người nói với cô ấy: “Chị yên tâm, tôi ở Trung Quốc rất tốt, không muốn chuyển đến Nhật Bản trào cao.” Cuối cùng thấy đáng về phốt lờ của Nhã Từ, vẫn nghịch ngợm không nhận được hỏi một câu: “Sao chị biết nếu em gả cho Điền Anh Hùng nhất định sẽ bất hạnh? Hình như bác Điền cũng có ấn tượng tốt với em.”

Nhã Từ liếc cô một cái, Đình Dật cảm thấy trong ánh mắt kia có thương hại, giống như đang nhìn một người ngốc nghếch, chỉ nghe cô ấy nhẹ nhàng nói: “Bác gái hay giận gỏi bác trai, hai ngày sau bác trai đến xin lỗi sẽ tiêu mất không cần vận bác trai nữa.”

Thì ra Nhã Từ là con dâu mà bác trai muốn, bác gái cãi nhau với bác trai, bắt ông đưa cô ngốc đến cửa làm vũ khí còn thuận tiện làm lung lay con trai. Đợi vợ chồng cuối giường hòa nhau, anh ta cũng sẽ thoái lui khỏi võ đài. Nếu Điền Anh Hùng hữ tình kiên quyết không chịu thối lui, nói không chừng hai vợ chồng còn dùng gậy đánh đôi uyên ương, đến lúc đó, một cuộc tình khổ bất đầu.

Đình Dật cảm thấy hiểu ý tứ của Nhã Từ nhưng Nhã Từ cứ như vậy nắm chắc phần thắng sao? Nếu như vậy, cô ấy cần gì phải lãng phí miệng lưỡi như vậy, thấy tình địch không phải sẽ vui sao hay là cô ấy từ bi không đành lòng nhìn cô nhảy vào hố lửa.

Tóm lại chuyện rất phức tạp, chuyện tình của một gia đình lớn càng phức tạp, Đình Dật cảm thấy đầu đất của cô không thể lãng phí vào chuyện này, đối với chuyện bất minh cô chỉ dùng một chiêu.....rút cùi khô đáy nồi.

Sôi nổi quay lại phòng khách, Đình Dật giờ điện thoại di động của mình cười nói: “Bác Điền, thật ngại quá, người cháu thương hôm nay đến thăm cháu, bây giờ đang ở trường, cháu không thể để bạn ấy đợi lâu, bây giờ cháu muốn tạm biệt, thật xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương hai mươi tám

Trở về trường học nửa tiếng sau Thẩm Trường Đông mới tới, Đình Dật vừa ăn cơm vừa nói chuyện xảy ra với Điền Anh Hùng, Thẩm Trường Đông nghe cô kể xong nói: “Gia đình như vậy người ngoài nghe giống như tiểu thuyết, cảm giác ở trong đó chưa chắc đã dễ chịu, Điền Anh Hùng chưa chắc là một người đơn giản.”

Đình Dật hoàn toàn đồng ý, chỉ là thanh niên hai mươi tuổi, vừa làm vừa quản lý công ty còn phải hết sức ứng phó với cô dâu mà ba mẹ chọn, làm sao có thể giống như người bình thường? Người Nhật Bản thật đúng là tinh lực dồi dào, không biết là có liên quan đến giáo dục hay không. Nhớ lần đầu tiên gặp mặt anh ta công kích tình trạng giáo dục của Trung Quốc, con nít Trung Quốc không thể chịu được vất vả, rất tự hào về đất nước mình, cô không biết Nhật Bản giáo dục như thế nào nhưng bây giờ nhìn Điền Anh Hùng cũng có thể thấy anh ta hết sức ưu tú cùng xuất sắc.

Đình Dật chợt quyết tâm: “Chúng ta cùng nhau cố gắng!”

Học kỳ hai năm nhất thật ra cũng không bận lắm, ít nhất không giống học kỳ một. Bởi vì Đình Dật đã được chuyển hệ, đại học năm hai cô sẽ chuyển tới ngành điện tử, học kỳ ngành xe hơi này đã là học kỳ cuối của cô, học kỳ cuối cùng môn chuyên ngành cũng không cần phải học quá nhiều.

Chỉ là con người có một tâm lý rất kỳ lạ, nếu như có đồ tốt thì bạn sẽ muốn đánh đổi để có nó hoặc là sẵn sàng liên kết với nó trong cuộc sống, bởi vì một số thay đổi bất ngờ, trong cuộc sống tương lai nó sẽ không xuất hiện, sẽ vĩnh biệt bạn, lúc này xem như lúc trước bạn không thích nó, thậm chí ghét nó, sau khi cùng chung sống lại cảm thấy lưu luyến không rời, thậm chí cảm thấy bị thương.

Đối mặt với ngành xe hơi Đình Dật có tâm lý như vậy. Nhìn bài thi cô lật muốn nát nhớ lại những nội dung quen thuộc kia cùng với vấn đề mà mình vừa

biết rất vui sướng, có cảm giác không thôi. Một lá thư một thế giới, nhưng tựa sách này đối với Đình Dật mà nói giống như quen thuộc mà xa lạ, bên trong có con đường quen thuộc của cô, lại có nhiều góc chưa từng khám phá, những thứ này rất cuộc giấu cái gì mà cô vĩnh viễn không biết được.

Cũng vì vậy học kỳ này Đình Dật làm những chuyện rất quái dị đó chính là làm hết một đồng bài chuyên ngành xe hơi, cũng kiên trì lên lớp, trong đó môn vẽ linh kiện máy móc cô được điểm cao nhất. Vẫn đi học tập cùng chú ý nhưng không ai biết nhiều năm về sau chính vì vì bối cảnh máy móc năm nhất, ở hạng mục nghiên cứu khoa học Đình Dật có thể hoàn thành công việc mà ít người có thể làm được, nhưng để sau này nói, bây giờ không đề cập đến.

Cùng lúc đó Thẩm Trường Đông ngày ngày bận rộn, mỗi qua kỳ đầu tiên, công việc trong đoàn kịch bản của cậu cũng tăng lên rất nhiều. Đoàn kịch bản là mười câu lạc bộ lớn nhất của đại học M, hàng năm ít nhất sẽ cho ra một buổi biểu diễn ở trường, nếu như diễn xuất tốt còn có thể đến các trường khác diễn, cũng đồng nghĩa sẽ có những trường khác đến đại học M biểu diễn. Dù sao cũng là công tác đoàn sinh viên, thời gian cũng kinh phí hết sức có hạn, diễn một vở kịch không phải là dễ dàng, diễn nhiều lần gây nhàm chán cũng làm ảnh hưởng lớn đến đoàn kịch.

Chỉ là vòng tròn này cũng không bao gồm các trường đại học Bắc Kinh, bởi vì rất nhiều trường khoa học và kỹ thuật không am hiểu vấn đề này, hoặc là không có nhiều học sinh yêu thích lắm, hoặc là mọi người quá bận rộn, không có thời gian tới dàn dựng kịch, tóm lại tập thể nhỏ này chỉ có mười mấy trường mà thôi, mà trong đó không bao gồm đại học A, vì vậy Đình Dật thường tới đại học M chơi.

Đình Dật không thích càng ngày học càng nhanh, càng ngày càng thương nghiệp hóa hình ảnh, đối thoại cùng với phim ảnh lại ở chung, cảm giác kỹ thuật biểu diễn cảm xúc của nhân vật trên sân khấu sẽ sống động hơn trên phim truyền hình. Mà mặt đối mặt diễn xuất trên sân khấu không thể hô ngừng cắt đoạn, khiến diễn viên khó diễn xuất, đối với bọn họ diễn xuất yêu cầu cao hơn.....Đình Dật từ trước đến giờ bội phục người có tài.

So với diễn viên nổi tiếng, lời kịch tự biên tự diễn của sinh viên càng thêm mới mẻ hoạt bát, và chỉ cần tiếng vỗ tay không thu vé vào cửa, hoàn toàn loại bỏ cơ hội thương nghiệp hóa, có thể nói là một không gian yên tĩnh.

Hoạt động năm nay do bộ phim của anh Long dẫn đầu, tác phẩm năm nay của bọn họ là Mauriat “Quý khách Skan”, rất nhiều trường đã diễn qua, phản ứng vô cùng tốt, nghe nói đoàn của anh ấy đã đi qua một vài trường tham khảo cách diễn, Lúc xuất hiện tại đại học M, bởi vì sân khấu không đủ lớn, học sinh đến muộn phải đứng ở cửa nhìn.

Đình Dật kích động đi theo Thẩm Trường Đông vào vị trí, nhìn trước nhìn sau: “Ôi tất cả đều là mỹ nữ!” Vì vậy ngượng ngùng hỏi Thẩm Trường Đông: “Đây không phải là chỗ dành cho các người đẹp sao, bạn cảm thấy mình đủ tư chất sao?”

Thẩm Trường Đông liếc cô một cái: “Đây là khu dành cho thành viên đoàn kịch.”

Đình Dật âm thầm lè lưỡi, suy nghĩ một chút mình là thánh giả nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn, lập tức ngồi đằng hoàng chờ mở màn, Thẩm Trường Đông cũng không thể theo cô xem, cậu phải ra phía sau giúp một tay, tạm thời đảm nhận nhân viên phục vụ.

Diễn xuất quả nhiên cực kỳ đặc sắc nhất là nam diễn viên chính của Skan, một nữ sinh gầy teo tóc ngắn, ở đại học tuổi tác cao thấp không đều, cô gái kia có thể ba mươi mấy tuổi rồi nhưng phản ứng vô cùng nhanh nhẹn, mỗi lần đều nghĩ ra một biện pháp tốt, đôi mắt giảo hoạt bùng binh, giọng nói dí dỏm, chiếm được tiếng khen hay của mọi người, kịch bản cũng đã được sửa đổi hoạt bát thú vị, rất nhiều lời kịch lúc rút kiếm “Tôi là người khí phách không giết chết anh!” giống như bộ phim điện ảnh “Sư tử Hà Đông” mùa chôn khoa tay nói “Bắt nạt anh!” Cả trường vang lên nhưng Đình Dật cảm thấy người trước có khí thế hơn.

Đình Dật đắm chìm trong diễn xuất quên hết tất cả nhưng người ngồi bên cạnh cô không giống với cô. Hình như người kia ngồi trên ghế không yên, không ngừng nhích tới nhích lui, thỉnh thoảng đụng vào Đình Dật, Đình Dật thấy là nữ sinh liền không để ý cô ấy.

Một lát sau cô gái kia khom lưng nhặt đồ, lúc đứng dậy khuỷu tay thúc vào khiến cho sườn Đình Dật cảm thấy đau đớn, Đình Dật trừng mắt nhìn, phát hiện ra cô biết cô gái này, đây là phần tử kinh khủng lúc gặp ở dưới ký túc xá của Thẩm Trường Đông tên Guli, thật là oan gia ngõ hẹp!

Nhìn cô ta không có ý muốn xin lỗi, Đình Dật đang muốn phát tác, xung quang vang lên tiếng khen, nhìn một chút là đến đoạn cao trào, Đình Dật hít sâu một hơi: “Nhìn xuống, xem xong quay lại tính sổ cũng không muộn.”

Thấy Đình Dật im lặng tiếp tục xem kịch, Guli càng thêm hài lòng, cúi đầu nói với một nữ sinh khác không biết bàn cái gì, còn thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Đình Dật cười khê.

Rất cuộc buổi biểu diễn kết thúc, Đình Dật thở dài nhẹ nhõm, vỗ vỗ Guli bên cạnh muốn xoay người rời đi: “Đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút.”

Từ cửa hông của sân khấu đi ra ngoài là sân trường nhỏ, bên cạnh trồng một rừng cây nhỏ, lúc này trời hoàn toàn tối mịt, trên đường nhỏ, đèn đường chiếu không tới rừng cây, bên trong tối om không thể phân biệt đồ vật.

Mặt đối mặt, về mặt Guli kiên cường: “Giữa chúng ta có gì cần phải nói sao?”

Đình Dật liếc nhìn cô ta: “Không phải bạn nên xin lỗi mình sao?”

Guli cười ha hả nói: “Không phải tôi cố ý, hơn nữa chỗ đó cô cũng không được ngồi, học sinh trường tôi còn rất nhiều người phải đứng, bạn là tu hú chiếm tổ chim khách không thấy xấu hổ sao?”

Lúc này mới hiểu ý cô ta, da mặt mỏng sẽ cảm thấy ngượng ngùng nhưng Đình Dật là ai, không để ý cũng không chịu yếu thế trước kẻ địch, vì vậy bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: “Tu hú chiếm tổ chim khách, rất cuộc là bạn giận mình ngồi chỗ của đoàn kịch hay là tức giận ghế này là của bạn gái Thẩm Trường Đông?”

Thấy Guli bị nói trúng tim đen, Đinh Dật tiếp tục kích thích: “Chẳng qua mình nói cho bạn biết, bạn tức giận cũng vô dụng, Thẩm Trường Đông là của mình, quá khứ là của mình, hiện tại cũng là của mình, sau này vẫn vậy, trừ phi mình không muốn cậu ấy, nếu không bạn đừng mơ tưởng!”

Nghiêng đầu thấy nhân vật chính đi về phía bên này, Đinh Dật kéo cậu cười cười: “Bạn tới rồi, hôm nay kịch thật hay, bạn không xem cùng mình thật tiếc! Thật đáng ghét!” Giọng nói kiêu kiêu.

Thẩm Trường Đông nghi ngờ sờ cánh tay đã nổi da gà, thấy Guli khỏe mắt rung rung đứng bên cạnh nhìn bọn họ có chút giật mình: “Guli bạn làm sao vậy? Sao vẫn còn ở đây, anh Giang mới nói với đoàn kịch mời mọi người đi ra ngoài ăn cơm đang tìm bạn khắp nơi đấy.”

Giọng Guli có chút uất ức: “Vậy còn bạn, bạn có đi ăn cùng không?”

Chỉ chỉ Đinh Dật, Thẩm Trường Đông nói: “Mình không đi, mình còn phải đưa cô ấy về. Bọn họ tập trung ở vừa Tây, bạn đi nhanh đi.”

Guli bắt đầu đi xoay người bỏ đi. Thẩm Trường Đông đợi cô ta đi xa mới hỏi Đinh Dật: “Hai người xảy ra chuyện gì vậy, sao bạn ấy lại khóc?” Guli được gọi là phần tử khủng hoảng Muslim, tuyệt đối không phải người mềm yếu, đừng nói khóc, cô ta chưa bao giờ bị hạ, chẳng qua nếu như đối thủ là Đinh Dật vậy thì chuyện lại khác.

Thấy vẻ mặt xem thường của Đinh Dật, Thẩm Trường Đông thở dài: “Khuyên người phải có lòng khoan dung, bạn cần gì phải đuổi đến tận cùng không buông?”

Đinh Dật kinh ngạc: “Bạn còn chưa biết tình huống cụ thể liên kết luận là mình đuổi tận cùng không buông?”

“Mình còn không hiểu bạn sao, có phải là lần trước Guli lớn tiếng với bạn nên vẫn còn tức? Mình đã nói với bạn tính cô ấy như vậy sao bạn nhất định phải khơi lại.”

Đinh Dật cắt ngang cậu: “Ồ trong bạn mình là người hung hăng lại keo kiệt như vậy sao? Tại sao bạn không nghĩ là cô ấy bắt nạt mình trước!”

“Guli mặc dù tính khí không tốt như nội tâm cũng không xấu.....”

“Vậy ý bạn muốn nói là mình không tốt sao? Thẩm Trường Đông, quen biết nhiều năm như vậy thì ra trong lòng bạn mình là một người bại hoại!” Giọng Đinh Dật lạnh lẽo.

Thẩm Trường Đông có chút gấp gáp, vội vàng kéo cô: “Bạn biết rõ mình không có ý này, mình thấy tính bạn hay đôi chọi gay gắt, tương lai sớm hay muộn cũng chịu thiệt.....”

“Mình có chịu thiệt hay không thì có liên quan gì đến cậu? Bạn tạm thời xen vào việc của người khác rồi!” Thấy lúc này cậu vẫn còn muốn giảng dạy, Đinh Dật tức giận không lựa lời nói.

Hình như Thẩm Trường Đông cũng có chút tức giận: “Đinh Dật, bạn đừng cố tình gây sự được không?”

Đinh Dật cười lạnh: “Đúng vậy, mình chính là muốn cố tình gây sự, bạn cũng không phải là người hiểu mình hết, bạn cảm thấy ai không cố tình gây sự thì đi tìm người đó đi!” Nói xong xoay người bước đi.

Đi tới trạm xe ở cửa Tây, Đinh Dật đứng ở trạm xe buýt, ánh mắt liếc nhìn Thẩm Trường Đông đang đi tới, trong lòng buồn bực, vì vậy đi lên vẫy một chiếc taxi.

Sau khi lên xe, Đinh Dật đang muốn đóng cửa liền bị người khác chặn lại, Đinh Dật nhìn cậu: “Buông ra!” Ngồi bên trong liều mạng kéo cửa xe, nhưng vì cô đang ngồi cánh tay dùng sức không đủ, một lúc sau thua trận bị Thẩm Trường Đông mở cửa ngồi vào bên cạnh.

Chẳng thèm giãy vò, Đinh Dật chỉ quay mặt đi không để ý đến cậu, tài xế nhìn Đinh Dật không nói gì, biết là đụng phải cặp tình nhân cãi nhau, hỏi địa chỉ liền lái xe đi.

Dọc đường đi ai cũng im lặng, sau khi xuống xe Đinh Dật đi về phía trước, Thẩm Trường Đông trả tiền xong chạy lên trước: “Rốt cuộc bạn đang giận cái gì?”

“Mình giận bản thân mình thông minh thật ra là ngu ngốc! Vô cùng ngốc nghếch!” Không nhận được nữa rốt cuộc Đinh Dật rống lên, may mắn đây là chỗ vắng, chung quanh không nhiều người đi đường lắm. Thật ra Đinh Dật cũng không biết sao lại tức giận như vậy, cô nổi giận sẽ đánh người nhưng bình thường tức giận sẽ không làm bị đau nhưng chuyện hôm nay làm cô cảm thấy uất ức lại không muốn giải thích chi tiết với Thẩm Trường Đông ngay lúc đó, nhưng dù vậy tại sao cậu ấy lại nói giúp người ngoài, tại sao lại quay lại trách mắng cô?

Rốt cuộc quen nhau vài chục năm, Thẩm Trường Đông cũng biết mình hiểu lầm Đinh Dật, cậu thử thăm dò: “Thật ra thì hôm nay có phải Guli sai trước phải không?”

Đinh Dật chỉ lạnh lùng nhìn cậu không nói gì.

“Mình biết có thể bạn thấy lập trường của mình không kiên định nhưng nói một cách khác, một người lớn nếu nhìn thấy con mình đánh nhau với đứa bé khác, mặc kệ nguyên nhân thế nào, vẫn phải trách con mình trước.”

Đình Dật nghe xong tức giận nói: “Thật không biết xấu hổ cậu là người lớn của mình sao?” Trong giọng nói đã không còn cảm giác lạnh lùng, Thẩm Trường Đông cũng cảm thấy vậy vội vàng đi lên ôm cô vào ngực.

Đình Dật giây dựa một lúc phát hiện không thoát được liền buông tha, Thẩm Trường Đông ghé vào tai cô nói tiếp: “Thật ra thì bạn không cần so đo với Guli, không cần làm gì cả, cô ấy không bao giờ thắng được bạn, giống như mình không cần thiết phải so đo với Điền Anh Hùng.”

Giọng nói của Thẩm Trường Đông trầm thấp nhẹ nhàng, nói rất chắc chắn, hình như muốn nói với Đình Dật cũng như muốn nói với chính cậu.

Đình Dật bị cậu ôm vào lồng ngực rắn chắc, ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời trong đêm có một ngôi sao sáng ngời, ngày mai là một ngày lãng mạn.

Thì ra nghề nghiệp của Đình Dật gây tranh cãi, thật ra mọi người có chút hiểu lầm đối với nghiên cứu khoa học, bọn họ không nhất định nghèo khó sống qua ngày, càng sẽ không suốt ngày ở trong phòng không ra ngoài, cũng không nhất định cứng nhắc, cũng như mọi người hiểu nhầm với nữ tiến sĩ. Về phần Đình Dật, tính tình cô thích rõ ràng, gặp chuyện có thể khẳng khái giữ ý kiến, bối cảnh lại thích, một cô gái đơn thuần không tạp niệm, là một người thích hợp làm nghiên cứu khoa học, nếu là xuất thân khổ cực hoặc chịu gánh nặng sẽ không thích hợp giống như Lâm Lâm, cô sẽ để cô ấy học kinh tế.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương hai mươi chín

Ngày phụ nữ, nam sinh mời nữ sinh ăn cơm để thỏa luận vấn đề mua quà cho kỷ túc xá nữ, tham khảo ý kiến của các cô, cuối cùng nhất trí chọn đều là chế độ ăn giảm cân dành cho con gái.

Buổi tối còn mượn sân để khiêu vũ, không chỉ yêu cầu tất cả sinh viên nữ đều phải tham gia, còn lợi dụng các loại truyền thông chiêu dụ nữ sinh ngoài trường vào tham gia.

Thấy áp-phích bắt mắt trong sân trường, Dương Lộ Lộ cười nói với mọi người: “Thấy không, hormone nổi loạn.” Chỉ là nhìn đáng vẻ bọn họ chuẩn bị, tất cả mọi người đều thoải phòng một chút cho trường.

Không ngờ hiệu quả công việc của bọn họ tương đối rõ rệt, nữ sinh đăng ký không ít, tương đương với số lượng nam sinh, đa số là từ khoa văn kéo tới, xem ra con trai của đại học A vẫn có lực hấp dẫn.

Các bạn nam tương đối hưng phấn, bình thường dơ dáy trở nên gọn gàng, bình thường lười biếng giờ phút này cũng trở nên ưỡn thẳng sống lưng, bình thường ít nói kiệm lời đang luyện tập xem nói chuyện với người lạ thế nào, bình thường ăn nói thô lỗ đang cố gắng làm ra vẻ lịch thiệp, tóm lại mọi người ai cũng nhao nhao muốn thử.

Nhưng vẫn có nam sinh da mặt mỏng, ngượng ngùng chủ động đến gần các cô gái xa lạ, lực chọn cô gái quen thuộc, Đình Dật cũng bị kéo nhảy mấy bài.

Mới vừa quay lại chỗ ngồi cảm ly uống nước, điện thoại di động liền đổ chuông, cho là Thẩm Trường Đông, Đình Dật móc điện thoại ra ấn nút nghe: “Không phải nói với bạn tối nay có tiệc, sau khi về mình sẽ gọi cho bạn sao?” Buổi tiệc rất ồn ào, cô không thể không lớn tiếng nói.

Đối phương hình như có chút giật mình: “Buổi tối em phải gọi điện thoại cho anh sao?” Không Phải là Thẩm Trường Đông, Đình Dật tự mắng mình ngu ngốc, đều do hoàn cảnh náo nhiệt khiến cô bắt đầu nôn nóng.

Ra cửa tìm một chỗ yên tĩnh, Đình Dật luôn miệng nói xin lỗi, đối phương cười ha ha nói: “Không sao, đây là điều khó tránh khỏi.” Thì ra là Điền Anh Hùng, kể từ lần đó, Đình Dật không đến thăm anh ta, vội vàng hỏi anh ta thế nào.

“Anh đã khỏi lâu rồi, hai ngày trước mới về Nhật Bản, bây giờ em có rảnh không? Anh đang ở trường, chúng ta ra ngoài uống nước.”

Nghĩ đến vấn đề xì căng đan của cô với anh ta, Đình Dật có chút do dự, dù sao Điền Anh Hùng cũng xem là bạn thân, đã lâu không gặp, người ta cũng vì mình mà bị thương, Đình Dật không cách nào từ chối, chính trực không sợ gian tà, dù sao cô cũng không làm việc trái với lương tâm.

Quả nhiên Điền Anh Hùng đã hoàn toàn khỏi bệnh, tinh thần phấn chấn, vóc người cao lớn. Trong quán cà phê, Đình Dật gọi một ly nước chanh ngồi tán gẫu với anh ta.

Điền Anh Hùng nói chuyện lời ít ý nhiều, có lúc còn có bộ dáng dí dỏm, cùng anh ta nói chuyện phiếm rất hay.

Điền Anh Hùng lơ đãng nhắc tới Thẩm Trường Đông, Đình Dật nói với anh ta: “Bọn em như thanh mai trúc mã.” Điền Anh Hùng không hiểu, Đình Dật giải thích cho anh ta biết “Thật ra là biết nhau từ nhỏ, cùng nhau lớn lên.” Còn lấy ví dụ: “Nhà anh và nhà Nhã Tử, hai người quen biết từ sớm cũng có thể

xem là thanh mai trúc mã.”

Điền Anh Hùng cau mày: “Anh nghe ý em nói, thanh mai trúc mã là để hình dung về người mình yêu? Anh với Nhã Từ không phải người yêu?”

Đình Dật không biết nên trả lời anh ta thế nào, không thể nói với anh ta mặc dù cô ấy không phải người anh ta yêu nhưng tương lai sẽ là vợ anh ta. Hôn nhân giao hữu, Đình Dật vô cùng đồng tình với anh ta, một người đáng thương, xem ra bọn họ không phát đạt bằng anh ta nhưng so với anh ta bọn họ vẫn tự do hơn.

Đôi mắt Điền Anh Hùng sáng lên: “Có phải Nhã Từ nói gì với em không? Anh không có quan hệ gì với cô ấy, anh có người trong lòng rồi.”

Đình Dật bị anh ta nhìn mà tim đập thình thịch, cười khúc khích: “Thật trùng hợp, em cũng thế.”

Lúc Điền Anh Hùng đưa cô về ký túc xá đụng phải Hồ Giai cùng Triệu Hiểu Đông đi tới, hai người thấy cô chào hỏi, sau đó tò mò nhìn về phía Điền Anh Hùng, Đình Dật giới thiệu đơn giản với bọn họ.

Sau khi Điền Anh Hùng đưa bọn họ tới dưới lầu ký túc xá thì tạm biệt, Triệu Hiểu Đông cười: “Cô gái này không thành thật, tối khuya như vậy còn đi với trai đẹp.”

Đình Dật vội vàng kêu oan, công bố chỉ là quan hệ bạn bè thuần khiết, cãi nhau đi tới ký túc xá, một lúc lâu Đình Dật mới nhớ tới chưa gọi điện thoại cho Thẩm Trường Đông, vì vậy ba chân bốn cẳng rửa mặt xong chạy lên giường, ôm điện thoại vui đầu trong chăn tiến hành báo cáo hàng ngày. Sau khi kết thúc Đình Dật vén chăn lên, phát hiện không gian trước mặt đen thui, kinh hãi: “Ai ở bên ngoài che hết ánh sáng của tớ?”

Dương Lộ Lộ gõ đầu cô một cái: “Ngu ngốc, tắt đèn rồi”

Có lẽ là do ăn tết, có lẽ buổi tiệc lúc tối quá náo nhiệt nên mọi người có chút hưng phấn, không biết là ai mở đèn cùng nhau nằm nói chuyện.

Trong ký túc xá nữ, tình yêu là chủ đề vĩnh hằng, tần số các bạn nam được thảo luận cũng rất cao. Mọi người bưng bưng phê bình, dĩ nhiên, tướng mạo cùng năng lực của các bạn nam đều không trở ngại.

Nói đến bạn trai lý tưởng, Triệu Hiểu Đông cảm thán: “Không biết có phải là mắt có vấn đề hay không, mình đặc biệt không thích con trai khoa lý, bọn họ ngoại trừ làm thí nghiệm còn có thể làm được gì, các bạn biết không, Trần Thiệu tự học cả đêm trong lễ giáng sinh.”

Dương Lộ Lộ phì cười: “Người ta một mình cô đơn, tại sao không thể tự học một mình trong đêm giáng sinh chứ? Mình dám đánh cược, chị cả nếu như chị chịu mua rau chân vịt cho cậu ấy, chắc chắn sang năm cậu ấy sẽ không đi nữa.”

Triệu Hiểu Đông không đồng ý: “Mình cảm thấy Trần Thiệu thích hợp với bạn hơn, một đôi tuyệt đẹp, ba trăm đề toán nghe nói cậu ấy đã làm xong, bạn là học trò của chị Hàn, chắc chắn cô sẽ làm mai cho hai người, cứ như vậy đi.”

Đình Dật kêu to: “Chị cả chị không phúc hậu, đã một học kỳ chị còn nói về ba trăm đề toán, chị Hàn nói lúc đó thầy giáo của chị ấy yêu cầu làm năm trăm đề, thật hay giả vậy?”

Hồ Giai nói tiếp: “Chị Hàn học đại số nên có thời gian làm bài, chúng ta học khác khóa làm sao có thể làm hết?”

Dương Lộ Lộ mở tờ báo trước ánh đèn, có chút không nhịn được: “Các chị hai, tối khuya mọi người còn muốn tán gẫu chuyện này sao, không có hứng thú. Hồ Giai còn chưa nói bạn thích kiểu bạn trai thế nào?”

Triệu Hiểu Đông cùng Đình Dật không để ý đề tài bị cắt đứt, lập tức hưng phấn hỏi: “Đúng vậy, nghe nói con gái Thượng Hải chọn chồng giỏi nhất, bạn đã chuẩn bị chưa?”

Loại chủ đề này bình thường Hồ Giai lựa chọn lắng nghe, mọi người đều tò mò với ý muốn của cô. Luôn miệng thúc giục, Hồ Giai chậm rãi nói: “Gọi có ích gì, người mình thích chưa chắc có, có cũng chưa chắc có thể lấy được, cần gì phải mộng tưởng.”

Đình Dật xem thường: “Nếu như có mục tiêu thì không phải mộng tưởng, sự do người, con trai kiểu gì mà không chiếm được?”

Hồ Giai cười ha ha nói: “Con trai có chủ mình không chiếm được.”

Đình Dật ngạc nhiên nói: “Thì ra là thích đàn ông đã có vợ, cái này không dễ, bạn đọc thân vậy, nói đi, bắt luận là ai mình sẽ giúp bạn giành.”

Triệu Hiểu Đông lập tức nói tiếp: “Đúng vậy, mình phát hiện con trai xung quanh Đình Dật cũng không tệ, Thẩm Trường Đông nhà bạn không cần nói, có thể kể Ngụy Hoa Tinh hay Điền Anh Hùng đều là cực phẩm.”

Dương Lộ Lộ lắc đầu: “Ngụy Hoa Tinh như bạch mã, anh ta rất giỏi lợi dụng ưu thế của mình, người như vậy nếu gia đình khá giả có thể hô mưa gọi gió, nếu mình là người lớn chắc chắn sẽ không gả con gái cho anh ta, thật không có cảm giác an toàn. Điền Anh Hùng càng không thể, chỉ có thể nói không phải là người Trung Quốc, tất có dị tâm, hơn nữa còn là người Nhật Bản.”

Đình Dật ngạc nhiên: “Dương Lộ Lộ nếu mình nhớ không nhầm, bạn chưa tới hai mươi tuổi, sao đã bắt đầu chọn con rể còn thành thật như vậy, bạn xác định có cơ hội sinh con gái sao?”

Dương Lộ Lộ bỏ tờ báo xuống đang muốn phản bác, Hồ Giai đã nói: “Mình cũng đồng ý cách nhìn của Lộ Lộ, Đinh Dật bạn thật may mắn, không phải ai cũng có thể gặp người thích hợp với mình.”

Vì vậy kế tiếp đổi thành đại hội nói về Đinh Dật, tóm lại mọi người nhận định, nếu như cô và Thẩm Trường Đông xảy ra chuyện gì, nhất định là Đinh Dật thay lòng đổi dạ, mọi người nhất định sẽ không tha thứ cho cô. Ép Đinh Dật không nhận được cuối cùng hô to: “Rốt cuộc ai là bạn cùng phòng với mọi người!” Thật là không phải Thẩm Trường Đông chỉ giúp đỡ một chút trong cuộc sống, chẳng lẽ Đinh Dật phải trả giá như vậy?

Dương Lộ Lộ lạnh lùng nói: “Nếu như không phải bạn ấy làm những việc này, bạn không có giá trị gì.” Yếu không địch lại mạnh Đinh Dật đành im lặng.

Trong phòng tự học, Đinh Dật phát hiện nam sinh bên cạnh lần thứ năm nghiêng đầu muốn nói lại thôi, rốt cuộc không nhận được mở miệng: “Bạn học, bạn có chuyện muốn hỏi mình sao?” Nếu không phải bên cạnh cậu có một nữ sinh đang ngồi, hai người đáng vẻ bình thường, Đinh Dật hoài nghi có phải cậu ta muốn cô đến ngồi cùng, Thẩm Trường Đông bận với đoàn kịch nên không thể tự học cùng cô, tình huống này gần đây mới xảy ra.

Đầu tiên nam sinh kia hơi sững sốt, lập tức cười nói: “Đúng vậy, bây giờ bạn có rảnh không? Chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút, ở đây sợ ảnh hưởng mọi người.” Bụ cười trắng thán chân thành tha thiết, nữ sinh bên cạnh cũng gật đầu cười với cô: “Nếu như bạn không để ý, chúng ta tìm chỗ khác ngồi nói chuyện.”

Hai người kia đều hơn hai mươi tuổi, không giống học sinh lắm, Đinh Dật chưa từng thấy bọn họ, chỉ hơi tò mò, ra bên ngoài tìm ghế ngồi xuống.

Có chút kỳ quái, chỉ có nam sinh ngồi nói chuyện với cô, nữ sinh đi lại chung quanh, cho đến khi kết thúc nói chuyện, Đinh Dật mới bừng tỉnh hiểu ra.

Vẫn là giống nhau bán cơm ăn cơm, một dạng tự học, mặt ngoài Đinh Dật tỏ ra bình thường không có gì nhưng chỉ có cô biết bây giờ trong lòng cô có thể nói là dờn sông lấp biển.

Từ chời hồi lâu, Đinh Dật bấm điện thoại của Điền Anh Hùng, nghe thấy giọng nói vui mừng, Đinh Dật dừng một chút mới nói: “Gần đây mình tương đối rảnh, ngày nào đó mời bạn đi ăn cơm, làm phiền anh nhiều như vậy cũng nên mời lại anh.”

Trong phòng ăn, Điền Anh Hùng trạng thái rất tốt: “Thực sự muốn cũng không được, em lại chủ động mời anh ăn cơm, anh rất vui.”

Nhìn đáng vẻ vui mừng của anh ta, Đinh Dật chột chột dạ, chỉ phô trương: “Em tốt bụng như vậy sao? Hôm nay anh ăn cơm của em nhưng phải giúp em một việc.”

Điền Anh Hùng cười nói: “Gặp cái gì? Cô Đinh mà cũng có chuyện không làm được sao?”

Không khí thoải mái khiến Điền Anh Hùng thoải mái hơn nhiều, nhìn đáng vẻ thận trọng lúc đầu của Đinh Dật biến thành đáng vẻ bình thường, anh ta cảm thấy vui, lần đầu tiên anh ta cảm thấy con gái nhờ anh ta giúp lại vui như vậy.

“Bạn học của em tham gia không ít công tác xã hội, em vẫn chưa tìm thấy chỗ thích hợp, có thể mở cửa sau ở chỗ anh không? Ví dụ như anh giúp em sửa tài liệu, anh biết đó cái gì quá cao sâu em đều không biết, ha ha.”

Điền Anh Hùng nghĩ rồi nói: “Đối với công tác xã hội của sinh viên, trên nguyên tắc dựa vào chuyên ngành của mình là tốt nhất. Tập đoàn nhà họ Điền có một cửa hàng điện tử tại Trung Quốc cần xây dựng lại đưa ra thị trường, rất nhiều việc phải làm, gần đây anh bận chuyện này, mặc dù không hữu ích cho em lắm, nhưng cũng có thể hiểu rõ một chút kiến thức nội bộ, không biết em có đồng ý giúp một tay hay không?”

Đinh Dật mừng rỡ không ngờ chuyện lại thuận lợi như vậy, chỉ là mặt không thay đổi cố ý nghịch ngợm nói: “Giúp một tay có thể nhưng phải có tiền lương, ha ha!”

Tiếp xúc càng nhiều với Điền Anh Hùng, Đinh Dật càng bội phục người này, hình như anh ta tinh lực vô cùng dồi dào. Ban ngày anh ta bốn ba giữa trường học và công ty, buổi tối làm thêm giờ cùng trợ lý hoặc là ở nhà trợ sửa sang lại tài liệu. Đinh Dật rảnh rồi sẽ chạy đến giúp một tay, thường thường vào lúc khuya Điền Anh Hùng nhìn đồng hồ sắp đến giờ ký túc xá đóng cửa sẽ đưa cô về, ngày hôm sau Đinh Dật đến công việc đã phát triển nhiều hơn, tốc độ đó khiến Đinh Dật hoài nghi anh ta không ngủ được.

Đinh Dật không nhận được hỏi: “Anh là siêu nhân sao? Sao lại liều mạng như vậy?”

“Có siêu nhân sao, từ nhỏ cuộc sống của anh đã như vậy đã thành thói quen. Còn nhớ ông nội nói với anh, ông là người sáng lập tập đoàn Điền, ông nói thật ra mọi người khi sinh ra đều không khác nhau, trí tuệ không chênh lệch nhiều, có thể thành công hay không, mấu chốt ở mức độ cố gắng của người đó.”

Đây là lần đầu tiên Điền Anh Hùng chủ động nhắc tới gia đình nhà anh, Đinh Dật hiếu kỳ nói: “Ông nội anh chắc chắn rất lợi hại.”

Điền Anh Hùng gật đầu: “Ông là người có ý chí kiên định, tuổi già nhưng vẫn kiên trì luyện tập kiếm mỗi sáng, cả đời kiên trì tắm nước lạnh. Ông nội đối với ba anh và các chú đều rất nghiêm khắc, cách làm của ông đối với người Trung Quốc của em có thể nói là không có nhân tính, người lớn cùng các anh của anh còn phải làm nhiều việc hơn anh, thật ra anh là người không theo nghiệp của gia đình.”

“Như vậy anh cũng gọi là không làm việc đảng hoàng, vậy có phải em không cần sống không?” Đinh Dật thốn thức, mặc dù cô vẫn bài xích Nhật Bản nhưng biết rõ bọn họ là một quốc gia nhỏ, sau chiến tranh thế giới thứ hai nhanh chóng biến thành cường quốc về kinh tế thứ hai thế giới nhất định có chỗ hơn người. Cái loại tinh thần phấn đấu của bọn họ, cái loại kiên nhẫn cùng với dân tộc cường đại là điều chúng ta vẫn đề xướng nhưng hành động lại xa vời.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đinh Dật, Điền Anh Hùng nói đùa: “Em rất lợi hại, hơn nữa em là con gái.....” Vốn dĩ theo bản năng muốn kéo bím tóc của cô, lúc Đinh Dật giương mắt chợt cảm thấy khuôn mặt của cô động lòng người, có cảm giác nhạy bén chói lọi, làm anh ta trong nháy mắt không dám nhìn, vì vậy đưa tay giả bộ cầm đồ trên bàn.

Đinh Dật nhìn anh ta bất mãn nói: “Con gái, con gái thì sao?”

Điền Anh Hùng cười nói: “Con gái, con gái Trung Quốc rất lợi hại, điều này anh đã sớm được lĩnh giáo, bị ngã sắp ra sau”

Đinh Dật không nhẫn nại nữa, bật cười: “Làm sao anh lại còn nhớ chuyện đó.” Nhìn Điền Anh Hùng lại nhìn đồ vật không nhìn được hỏi: “Cái này là gì?”

“Thư mời của đại sứ quán Nhật Bản, tối thứ sáu có một buổi tiệc nhỏ, anh không có bạn nhảy, đang suy nghĩ có nên từ chối hay không.” Nói xong nhìn Đinh Dật như đang mong đợi điều gì đó.

Đinh Dật không nhìn anh ta, giọng nói nhẹ nhàng: “Đại sứ quán mời? Không đi rất tiếc, anh có thể chọn đại một người trong công ty, trợ lý của anh rất sẵn lòng.”

“Cô ấy không thích hợp, Đinh Dật em có đồng ý đi cùng anh không? Thật ra thì đây cũng là một loại hoạt động xã hội.” Rốt cuộc Điền Anh Hùng chậm rãi mở miệng mời.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương ba mươi

Tối thứ sáu, đợi cho mọi người ra ngoài hết, Đinh Dật lén lút móc trang phục Điền Anh Hùng gửi tới ra thay, sau đó soi gương trang điểm. Chết tiệt, Đinh Dật hận thay giày cao gót, chợt muốn đạp hai chân mình.

Vừa rồi Thẩm Trường Đông gọi điện nói bởi vì tập luyện, buổi tối khoảng tám giờ sẽ đến đại học A, cô nói cậu đừng tới, nói mình tối nay lên phòng tự học để cậu hôm nay nghỉ ngơi, ngày mai tới. Mặc dù nói đường hoàng nhưng Đinh Dật không tránh khỏi chột dạ, trừ khi cần thiết, cô rất ít nói dối Thẩm Trường Đông nhưng cô không thể nói với cậu: “Bạn đừng đến, hôm nay mình phải đi tham gia một buổi tiệc với Điền Anh Hùng.” Như vậy ngay cả cô nghe còn muốn nổi điên.

Thế nhưng nói dối như vậy cô cảm thấy mình rất hèn hạ, thật kỳ quái, Đinh Dật sắp nổi đóa, đợi lát nữa đến biệt thự nhất định phải ăn để bù lại, thuận tiện phải đập gãy xương yêu tinh hại người Điền Anh Hùng.

Dọc đường đi, Đinh Dật nhìn cái gì cũng không vừa lòng, thấy cái gì cũng phiền, tại sao, Bắc Kinh là nơi tốt nhất cũng bị kéo lê đất đai cho các đại sứ quán, tắc đất tắc vàng không phải là lãng phí sao.

Vào cửa lại bị kiểm tra mấy lần, bị cảnh sát ngăn lại muốn thẩm vấn.....cục cảnh sát Trung Quốc tại sao lại chăm sóc người Nhật Bản nhiều như vậy? Còn có một ít người giữ cửa Nhật bản khom lưng, gặp mặt liền nói tiếng Nhật làm cô cảm thấy mình như kẻ ngu.....Một mình tự chuốc lấy khổ.

“Thả lỏng, bọn họ đều khen em đẹp.” Nhìn Đinh Dật nhăn mặt, Điền Anh Hùng an ủi.

Dù sao bây giờ cô không khác gì người cảm điếc, Đinh Dật định hạ quyết tâm.....mặc kệ nó, xem ra hôm nay không thu hoạch được gì liền đi vào cùng Điền Anh Hùng, anh ta làm gì What? Ăn uống no đủ liền chạy lấy người.

Đây là các quan chức cấp tỉnh gì, cái gì tham tán công sứ, sau đó là tổng giám đốc tập đoàn, nghe Điền Anh Hùng dùng tiếng Nhật nói chuyện với bọn họ lại dùng tiếng Trung giới thiệu với cô, Đinh Dật cũng cảm thấy mệt mỏi. Nhưng muốn nói chuyện với cô, Đinh Dật không thể làm gì khác hơn là lấy tại tình thần chuẩn bị ứng phó, tôi cười, tôi cười, tôi cười mê chết người Nhật Bản! Nhưng bọn họ nói cô nghe không hiểu, mặc dù có tham dự hội nghị bằng tiếng anh, vậy thì có thể làm gì, trình độ nghe nói anh văn của cô cũng không thể giao tiếp lưu loát.

Sau khi đại sứ cùng phu nhân mở màn khiêu vũ, mọi người chậm rãi bước vào sàn nhảy, cùng với Điền Anh Hùng khiêu vũ thành thạo, Đinh Dật hoạt động như nước chảy mây trôi.

Điền Anh Hùng khen bên tai cô: “Hôm nay em thật xinh đẹp, bọn họ đều nói em rất mê người, không ngờ em cũng nhảy tốt như vậy.”

Điều đó là đương nhiên, khi còn trẻ ba cô là một người nổi tiếng là hoàng tử khiêu vũ, chỉ là theo phản ứng của ông, vừa mới bắt đầu học, bọn họ chỉ dám ôm con trai nhảy, con gái ôm con gái nhảy, may là vóc dáng Đinh Phượng Linh tương đối cao, bình thường cũng nhảy tốt.

Com đã ăn, nhảy cũng đã nhảy, lúc ra về hình như Đinh Dật có chút mất mát, cô làm vậy có đúng không? Cô có thể không chế tất cả phương hướng mọi

việc phát triển sao? Có thật là dù cô có nỗ lực như thế nào mới phát hiện ra mình phí công, không chỉ không có thành quả, cô còn làm cuộc sống của mình và người khác rối loạn. Điền Anh Hùng ở bên cạnh càng ăn cần nhiệt tình, cô càng cảm giác không thoải mái, trong lòng đầy mâu thuẫn, còn không tự tin, từ đó bắt đầu hoài nghi khả năng phán đoán của mình.

Trên đường quay về, Điền Anh Hùng nói với cô, anh ta đã sớm muốn đến Trung Quốc nghỉ ngơi một năm, bây giờ muốn kéo dài thời gian bởi vì anh ta vừa được đề cử làm tổng giám đốc công ty thiết kế điện tử, đề tài nghiên cứu vừa mới kết thúc muốn đi ngay lập tức.

Biết được tin tức này, Đinh Dật buồn vui không rõ, chỉ cảm thấy cái kén xung quanh mình dày hơn một chút.

Khi lên phòng tự học, Thẩm Trường Đông nhìn quyển sách “tiêu chuẩn tiếng Nhật” trong tay Đinh Dật, không nhìn được hỏi cô: “Đây là cái gì? Không phải bạn ghét nhất học ngoại ngữ sao? Tiếng Nhật không phải là môn bắt buộc học trên lớp.”

Đinh Dật đang cố gắng nghiên cứu Hiragana Katakana gì đó, giống như chữ hán giản thể vậy, nghe thấy câu hỏi ngẩng đầu lên thuận miệng trả lời: “Học công nghệ cũng có một vài từ nước ngoài.”

Thẩm Trường Đông “Uhm” một tiếng nghiêng đầu đi, lại tùy ý hỏi: “Buổi tiệc hôm qua thế nào?”

“Ghê tởm chết đi được, đám người kia nói linh tinh, mình.....” Đinh Dật chợt phát hiện vấn đề, ngẩng đầu nhìn Thẩm Trường Đông mặt không biến sắc, lúng túng: “Sao bạn biết?” Lại cảm thấy không đúng lên án: “Bạn theo dõi mình!” Cái gọi là đánh phủ đầu chính là tình huống này sao.

Thẩm Trường Đông không nói gì, về mặt không biến sắc cúi đầu, Đinh Dật có chút phát hoảng, kéo cậu đi ra ngoài: “Đi, mình ra ngoài giải thích với bạn.”

Thẩm Trường Đông để mặc cho cô kéo đi, sau đó đứng lại bình tĩnh nhìn cô, Đinh Dật há miệng, lại không biết phải giải thích thế nào, không thể làm gì khác nói: “Là nội dung hoạt động xã hội của mình, mình giúp Điền Anh Hùng sửa tài liệu, Sao bạn biết? Hôm qua mình nói mình đi ra ngoài.” Không biết Thẩm Trường Đông biết những gì, Đinh Dật không cách nào mở miệng.

“Mình tập kịch xong thì chạy tới, ngẫu nhiên thấy Điền Anh Hùng đưa bạn về, nhìn thấy bạn mệt mỏi đi lên lầu nên không muốn quấy rầy bạn, chỉ là bạn ăn mặc như vậy chỉ có thể là đi dự tiệc.”

Cậu dùng từ “Quấy rầy” Đinh Dật chợt cảm thấy lòng chua xót: “Bạn phải tin tưởng mình, mình với Điền Anh Hùng không có gì.”

“Được, mình tin tưởng bạn.” Thẩm Trường Đông đáp rất nhanh, Đinh Dật sững sốt, nghe cậu nói tiếp: “Vậy bạn nói cho mình biết, tại sao hôm qua bạn không nói thật với mình?”

Đúng vậy, tại sao hôm qua cô không nói thật với cậu, Thẩm Trường Đông cũng không nhất định ngăn cản cô đi, mặc dù nguyên nhân cụ thể không nói cho cậu biết, cô cũng không nên giấu giếm, nếu như là cô dù có tin tưởng cũng sẽ tức giận. Đinh Dật đột nhiên cảm thấy mình là đứa ngốc, một đứa lạnh chanh, giống như đêm đó cô mắng Thẩm Trường Đông.

Nhưng Thẩm Trường Đông luôn mắng cô luôn dạy dỗ cô bây giờ lại không mở miệng, cậu chỉ bình tĩnh nhìn cô, chân mày cũng không cau có. Nhìn Thẩm Trường Đông như vậy, Đinh Dật cảm thấy kính sợ, vì che giấu loại lo lắng này, cô chỉ kéo cậu gào lớn: “Mình mặc kệ, mình thừa nhận ngày hôm qua không nên nói dối bạn nhưng mình không làm gì sai, có một số việc mình không thể nói nhưng bạn phải hiểu mình, bạn phải tin tưởng mình, tin tưởng mình có được không?”

Thấy cô nói oang oang thu hút sự chú ý của người đi đường, Thẩm Trường Đông thờ dãi, kéo Đinh Dật đi ra ngoài trường, Đinh Dật ngây ngốc bị cậu kéo đi rất xa mới hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Đi xem nhà, ba mẹ muốn mua nhà ở Bắc Kinh, ở gần đây, mình hẹn với chủ nhà hôm nay đi xem nhà.”

Sau đó, hai người bận rộn, Thẩm Trường Đông không nhắc lại chuyện này, trước khi đi nói với Đinh Dật: “Mình không biết bạn ở đây làm gì nhưng mình lại hy vọng bạn biết.”

Đinh Dật chợt cảm thấy đầu óc rối loạn, nhớ lúc trước Thẩm Trường Đông có nói với cô, bất luận là ai cũng không phải người vạn năng, cô không đánh giá cao mình, có phải không biết lượng sức mình rồi không?

Những ngày sau đó, áp lực của cô càng lúc càng lớn, việc học đã rất bận rộn, phải thi chứng chỉ tiếng Anh còn phải học tiếng Nhật, năm nhất ngành điện tử phải học ba môn như thế thì học kỳ sau mới có thể theo kịp tiến độ, bây giờ cô phải chuẩn bị, ngoài ra còn không có chút thời gian đến chỗ Điền Anh Hùng.

Bất chợt Đinh Dật cảm giác mình bận hơn so với mọi người, một ngày bốn mươi tám tiếng cũng không đủ dùng. Vì vậy một ngày nào đó gần đến kỳ thi, Đinh Dật phát hiện mình không cách nào làm những việc mà mình dự định thì cô mất không chế.

Biết rõ không thể làm tất cả mọi chuyện, biết rõ có nhiều mộng không học, còn nhiều bài chưa hoàn thành cũng không cách nào rời khỏi phòng ngủ đến phòng tự học. Cả ngày cô núp trong ký túc xá, ngăn người phía sau rèm bởi vì cô không biết cuối cùng chuyện nào quan trọng hơn, nên ưu tiên làm gì trước. Rốt cuộc cô đang làm gì? Rốt cuộc cô nên làm gì? Mỗi ngày Đinh Dật đều nghĩ ngăn người.

Rất nhanh mọi người trong ký túc xá đều thấy sự biến hóa của cô thì ra là một người lú lú nói chuyện không ngừng đột nhiên trở nên trầm mặc khác thường, thì ra là người đi sớm về muộn bây giờ suốt ngày ở trong ký túc xá, thì ra khuôn mặt trắng hồng ngày càng tái nhợt, thì ra là một người háu ăn

bây giờ ngay cả phòng ăn cũng không muốn đi, cả ngày ăn mì, bánh quy sống qua ngày.

Trước hết Triệu Hiểu Đông làm khó: “Gần đây Thẩm Trường Đông đang làm gì? Một tuần rồi cậu ấy không tới.”

Dương Lộ Lộ cũng cau mày hỏi Đinh Dật: “Hai người xảy ra vấn đề gì sao? Có phải cãi nhau không, bạn yên tâm, nói tới nói lui, nếu Thẩm Trường Đông dám bắt nạt bạn bọn mình sẽ xử lý cậu ấy!” Nhìn Đinh Dật biến thành thế này bọn họ cảm thấy đau lòng.

Đinh Dật thần thờ lắc đầu một cái, mắt xéch không có tinh thần, chậm rãi nói: “Bọn mình không gây gỗ, có thể cậu ấy bận việc khác.” Điền Anh Hùng cũng đã lâu cô không tới, anh ta gọi điện thoại mấy lần cô đều nói không rảnh, anh ta cũng không nói gì thêm, bây giờ chắc cũng đang bận. Mỗi người đều có chuyện phải làm, cô cũng có nhưng tại sao bây giờ thế giới của cô lại đen tối như vậy, đáng sợ là cô tự làm khổ mình, cô không dám đi ra ngoài, sợ đi ra rồi về sau sẽ phải đối mặt với rất nhiều chuyện.

Hồ Giai đang ngồi trước máy tính chợt ngẩng đầu nhìn mọi người: “Mình nghĩ mình biết Thẩm Trường Đông đang bận gì.”

Đó là trang hoạt động xã hội của đại học M, trang đầu là hình ảnh một đôi nam nữ dựa người vào nhau, bọn họ trang điểm nhìn ống kính mỉm cười. Cô gái xinh đẹp ngất trời, bạn nam rất đẹp trai, mọi người trong ký túc xá đều nhận ra là Thẩm Trường Đông, nhưng không biết cô gái kia là ai, hỏi Đinh Dật rốt cuộc cô ấy có phản ứng, về mặt không còn buồn, là Guli! Thẩm Trường Đông đáng chết này xem ra cậu chán sống rồi!

Nhìn Đinh Dật hùng hổ chạy đi, tất cả mọi người có chút lo lắng, Dương Lộ Lộ vội vàng chạy theo.....ngay cả túi tiền Đinh Dật cũng không cầm. Triệu Hiểu Đông có chút trách móc Hồ Giai: “Với bộ dáng này, bạn làm cho bạn ấy kích thích tốt độ rồi, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì sao?”

Hồ Giai nhìn hình ảnh trên máy tính hình như lẩm bầm: “Mình tìm đường sống trong cõi chết, nếu là tốt thì tốt, không tốt vậy cũng sáng khoái.”

Triệu Hiểu Đông còn muốn lên tiếng, điện thoại trong ký túc xá chợt vang lên là Dương Lộ Lộ: “Nhanh xuống dưới lầu đi, Đinh Dật vừa xuống lầu liền té xỉu, chúng ta nhanh chóng đưa cô ấy đến bệnh viện!”

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương ba mươi mốt

Vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt lo lắng cùng tức giận của Thẩm Trường Đông. Đinh Dật âm thầm, nghiêng đầu nhìn xung quanh một màu trắng không khỏi có chút nghi ngờ hỏi: “Đây là bệnh viện sao? Sao mình lại ở đây?”

Thấy cô tỉnh Thẩm Trường Đông bớt lo lắng bắt đầu nổi giận: “Bác sĩ nói gần đây bạn áp lực quá lớn còn không đủ chất dinh dưỡng cho nên thiếu máu nghiêm trọng, gần đây bạn làm gì? Sao lại không ăn đủ chất dinh dưỡng!”

Gần đây làm gì, hình như không duy trì được có chút phiền lòng, Đinh Dật co rúm lại một chỗ không nói gì.

Thẩm Trường Đông thở dài nói: “Bạn cùng phòng đưa bạn đến đây, bây giờ bọn họ về đi học, bác sĩ nói bạn phải bổ sung chất dinh dưỡng, nghỉ ngơi hợp lý như vậy không cần phải nằm viện.”

Nhìn Đinh Dật không có phản ứng, Thẩm Trường Đông nói: “Rốt cuộc hôm qua đã diễn kịch xong, về sau mình ở phòng bên này, dễ dàng chăm sóc bạn.”

Nhắc tới kịch bản, Đinh Dật tròn mắt nhìn cậu: “Bạn diễn kịch gì? Mình chưa xem hay là không dám cho mình xem?”

Thẩm Trường Đông kinh ngạc: “Lần đó diễn ở trường không phải mình nói bạn rồi sao? Là bạn nói không rảnh nên không tới, mình làm gì mà không dám cho bạn xem?”

Nghĩ lại chính xác là cô không muốn đi nhưng vẫn chưa xong: “Hình của bạn và Guli là thế nào? Hừ, còn đăng lên mạng, định cho mọi người biết hết sao!”

Thẩm Trường Đông nghi ngờ: “Hình gì?”

Đinh Dật cười lạnh: “Hình gì? Đừng giả bộ ngu, rõ ràng bộ dáng cười rất ngọt ngào. Thẩm Trường Đông, bạn muốn chia tay với mình sao không nói thẳng, chẳng lẽ bạn cho rằng mình sẽ quán luyến bạn sao?”

Thẩm Trường Đông vội vàng đứng lên: “Ai nói muốn chia tay?”

Đinh Dật ngồi dậy, chợt cảm thấy có chút choáng váng đầu óc, lại nằm xuống giường, Thẩm Trường Đông vội vàng đỡ cô, lớn tiếng kêu bác sĩ, Đinh Dật

kéo tay cậu: “Cút! Bọn gào cái gì, mình còn chưa chết!”

Đinh Dật giùng giàng muốn ngồi dậy lần nữa, Thẩm Trường Đông vội vàng giúp cô kê gối vào lưng, chỉnh giường cao lên một chút, Đinh Dật muốn quát to nhưng bác trai và bác gái đối với cô rất tốt, nếu như mắng Thẩm Trường Đông chẳng phải là không nể mặt sao vì vậy nói: “Thẩm Trường Đông cậu thật thất đức! Chân đứng hai thuyền còn không chịu chia tay! Chẳng lẽ bạn muốn ép mình nói trước! Mình cho bạn biết không có cửa đâu!”

Thẩm Trường Đông dở khóc dở cười, đến lúc này Đinh Dật vẫn chưa quên những lời mà lúc đầu bọn họ nói, ai hỏi hận có thể đưa ra yêu cầu với đối phương, nếu không có cô cậu còn yêu cầu cái gì. Vì vậy kiên nhẫn giải thích: “Đinh Dật, mình nghĩ giữa chúng ta có chút hiểu lầm, chẳng qua mình cần nói rõ mình không đứng hai thuyền, càng không nghĩ muốn chia tay!”

Đinh Dật vẫn như cũ cười lạnh: “Bạn cho mình mù hay là mình ngu? Bạn tự vào nhìn trang web trường bạn đi, sợ rằng bây giờ mọi người đều biết bây giờ hai người là một đôi rồi.”

Lúc này bác sĩ nghe thấy tiếng kêu đã chạy tới, sau khi Thẩm Trường Đông nói rõ với bác sĩ lại dặn dò Đinh Dật nghỉ ngơi cho tốt, nhìn cô quay đầu đi không để ý tới mình, cậu thở dài nhưng vẫn vội vã rời đi.

Nhìn Thẩm Trường Đông rời đi, Đinh Dật chợt buồn, không nhìn được gào khóc, bác sĩ ở bên cạnh không hiểu thế nào, không thể giúp cô kiểm tra, sau khi khóc Đinh Dật cảm thấy rất thoải mái liền yêu cầu muốn xuất viện.

Vừa về tới ký túc xá điện thoại liền vang lên, bên kia truyền đến giọng cực kỳ tức giận của Thẩm Trường Đông: “Sao bạn không nói tiếng nào đã về? Bây giờ mình đang ở dưới ký túc xá. Mau xuống đi, mình giải thích cho bạn biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.”

Đinh Dật nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy Thẩm Trường Đông đang đứng ở dưới, bên cạnh còn có một cô gái, thấy cô gái kia, Đinh Dật liền tức giận. Đôi gian phu dâm phụ này lại dám chạy đến địa bàn của cô giường oai, xem cô như người chết rồi sao!

Không ngờ Thẩm Trường Đông không biết suy nghĩ như vậy, cô dễ bị bắt nạt vậy sao? Đã như vậy rồi thì khiến cho bọn họ không mặt mũi mà quay về! Vì vậy cầm vợt đánh bóng bàn ở trên giường chạy xuống dưới.

Vừa đứng lúc gặp Triệu Hiểu Đông từ bên ngoài về, ánh mắt hoảng sợ nhìn cô: “Đinh Dật, bạn khỏe rồi hay sao? Có thể đánh bóng bàn rồi sao?” Đinh Dật lúng túng đáp một tiếng rồi chạy xuống lầu.

Thẩm Trường Đông nhìn Đinh Dật lửa giận ngút trời chạy xuống, thầm nghĩ không ổn, nhanh miệng nói: “Ồ đây nhiều người không tiện nói chuyện, chúng ta tìm chỗ nào ít người nói chuyện.”

Trán Đinh Dật nổi đầy gân xanh nhưng cô cũng biết cãi nhau cũng chẳng có lợi gì cho cô, dù sao cô là người ở trường này, vì vậy tạm thời nén cơn giận đi cùng Thẩm Trường Đông vào rừng cây nhỏ, tay phải cầm vợt đánh bóng bàn, giống như nói sai một câu cô sẽ ra tay.

Guli đứng tại chỗ không chịu đi, Thẩm Trường Đông lạnh lùng nói: “Đừng quên bạn đã đồng ý với mình cái gì, nghĩ cho kỹ hậu quả sẽ thế nào.” Lúc này cô ta mới bắt đầu đi theo hai người.

Nhìn xung quanh không có gì nguy hiểm, Thẩm Trường Đông nói với Đinh Dật: “Mình thấy hình đó rồi, mình đã yêu cầu quản lý trang web đó xóa rồi. Mình và Guli đóng vai nam nữ chính trong vở kịch “Turandot”, bị chụp hình đăng lên trang web, chuyện xảy ra như vậy mình cũng không vui.”

“Không vui? Vậy hôm nay bạn dẫn cô ta đến đây là có ý gì?” Liếc nhìn Guli, Đinh Dật quyết không tha.

Thẩm Trường Đông nói: “Sau đó mình phát hiện ra hình đó là do Guli cung cấp, trên diễn đàn có rất nhiều lời đồn đại, tra ra IP cũng là những người trong ký túc của bạn ấy, vừa rồi bạn ấy đã xin lỗi mình, mình muốn bạn ấy đến giải thích với bạn.”

Thì ra còn có tin đồn, cô chưa nhìn thấy, xem ra không đánh mà đã khai rồi, nghĩ tới những lời đồn này cũng không phải là những lời dễ nghe, vì vậy tò mò nhìn Guli, cô gái này, có tài có sắc, sao lại cứ mãi theo Thẩm Trường Đông chứ?

Nhận thấy Đinh Dật nhìn mình chăm chú Guli nổi giận: “Được, tôi thừa nhận là tự mình đa tình, nhưng cô cũng đừng quá tự đắc, không phải chỉ là tạm thời chiếm ưu thế thôi sao? Nếu như ba chúng ta biết nhau cùng một lúc cô có thể thắng sao? Không biết quý trọng còn làm cao, không biết xấu hổ!”

Thẩm Trường Đông quát to: “Guli, bạn nói gì đấy!” Nhìn Đinh Dật tức giận đến mức tái mặt, khuôn mặt Guli nở một nụ cười: “Nếu muốn người khác không biết trừ khi đừng làm, Không phải cô bị hút bởi người Nhật Bản sao?”

Gần đây vốn dĩ Đinh Dật có trăm mối lo, tâm hoảng loạn, hôm nay nghe Guli nói cũng biết rõ chuyện tình, nhất thời trong đầu “phụt” một tiếng như dây cung bị đứt, tâm như tro tàn, cô chỉ lạnh lùng nhìn Thẩm Trường Đông: “Hừ hừ, đúng là hồng nhan tri kỷ, thì ra bạn không tin mình, tìm cô ấy khóc lóc kể lể. Thẩm Trường Đông mình nói cho bạn biết chúng ta chia tay!”

Nói xong quay đầu bước đi, Thẩm Trường Đông như muốn nổi điên, la hét: “Không phải mình nói cho bạn ấy biết!” Thấy Đinh Dật không để ý, vội vàng chạy lên kéo cánh tay Đinh Dật.

“Bạn là tên khốn kiếp, mau buông tay!” Đinh Dật giùng giàng, thấy không thoát được, dùng tay phải quơ vợt đánh bóng bàn đánh vào người Thẩm Trường Đông.

Khoảng cách quá gần, mỗi một cái đều đánh lên người Thẩm Trường Đông, cậu chỉ có thể tránh né không để cô đánh vào những chỗ quan trọng, để cho

Đinh Dật đánh vào lưng vào tay, cho dù như thế gương mặt Thẩm Trường Đông vẫn bị đánh mấy cái nhất thời có một vài dấu đỏ.

Đinh Dật nóng nảy dùng hết sức đánh, cái vợt đánh vào da thịt âm vang tiếng chói tai trong rừng, Guli tỉnh hồn bắt đầu hét chói tai: “Đinh Dật cái đồ điên này, dừng tay lại!” Nói xong muốn kéo hai người bọn họ ra, không ngờ Thẩm Trường Đông cùng Đinh Dật thấy cô đi tới cùng nhau quát cô ta: “Cút ngay!”

Đinh Dật lại không dừng tay, Thẩm Trường Đông vẫn nắm chặt cô không buông, Thẩm Trường Đông nói với Guli: “Bạn giúp mình giải thích như vậy sao? Guli bạn được lắm, bạn nhớ kỹ đấy?”

Sắc mặt Guli lập tức cứng đờ lộ ra sợ hãi, nước mắt chực rơi, buồn bã nhìn Thẩm Trường Đông: “Bạn thật độc ác? Mình đã làm sai điều gì, không phải chỉ là mình thích bạn thôi sao?”

Thẩm Trường Đông cau mày: “Bạn đừng nói với mình những lời đó nữa, bây giờ mình hỏi bạn, chuyện người Nhật Bản, bạn nghe từ đâu?”

Guli đang không biết nên nói thế nào thì chỉ nghe Đinh Dật cười lạnh: “Đủ rồi, đừng diễn kịch trước mặt mình, mình nhìn thấy hai người đã rất ghê tởm! Thẩm Trường Đông bạn mau buông mình ra, nếu không mình sẽ đánh cho bạn tàn phế!” Nói xong, cái vợt trong tay lại vung lên, đánh cho đối phương không thể đánh trả, Chấn quá đi mất, trong lòng Đinh Dật càng phiền não, chỉ muốn nhanh quay về ký túc xá ổn định lại tâm trạng.

Thẩm Trường Đông nhìn Đinh Dật, vẻ mặt khổ sở: “Có thể thu lại lời chia tay không?”

Lúc này Đinh Dật đang giận, nói như đinh đóng cột: “Không được, mình không muốn gặp bạn, chúng ta chia tay đi!”

Thẩm Trường Đông vẫn kéo cô không chịu buông tay: “Đinh Dật, mình nhớ lời hứa đáng giá ngàn vàng của bạn sẽ không nói chia tay trước! Đã như vậy, bạn có nhớ lời hứa lúc trước của chúng ta?”

Đinh Dật chợt nghĩ đến lời hứa sẽ đồng ý làm theo ý của người còn lại, không nhịn được cười nhạo nói: “Nhớ thì sao? Chẳng lẽ bạn yêu cầu mình quay lại với bạn? Như vậy mình không thể chia tay nữa, bạn cho rằng bạn rất thông minh sao? Thẩm Trường Đông, mình không chịu được bạn nghĩ mình ngu như vậy!”

Về mặt Thẩm Trường Đông cô đơn, lắc đầu nói: “Đinh Dật, bạn thông minh như vậy sao mình có thể nghĩ bạn ngu dốt, mình phát hiện ra mình mới là kẻ ngu, bây giờ mình chỉ có một yêu cầu, bạn dọn ra ở cùng mình mà thôi.”

Lời vừa nói ra, Đinh Dật cùng Guli giống như bị sét đánh ngẩn người, một lúc sau Đinh Dật mới khôi phục tinh thần, giận quá hóa cười: “Thẩm Trường Đông, có phải đầu óc bạn có vấn đề rồi hay không? Hay phát điên rồi?”

Sắc mặt Thẩm Trường Đông bình tĩnh, giống như đã sớm biết phản ứng của cô. Cậu quay đầu nói với Guli: “Bạn về trước đi, về sau đừng bàn tán sau lưng người khác nữa, sẽ không có chuyện gì.” Mặc dù Guli muốn ở lại xem mọi chuyện thế nào nhưng cô rất sợ Thẩm Trường Đông nên đành đi về.

Thẩm Trường Đông nhìn Đinh Dật, khẽ nói: “Có phải gần đây tâm tình bạn không tốt, hay mất ngủ, không muốn làm gì, luôn có cảm giác bất lực?” Đinh Dật hoảng hốt trong lòng, ngẩng đầu hỏi cậu: “Làm sao bạn biết?” Thẩm Trường Đông khẽ nói: “Lúc bạn hôn mê, mình nói chuyện với các bạn trong phòng của bạn, Đinh Dật mình hi vọng bạn hãy nghe mình nói, trước tiên đừng phản bác lời mình nói được không?”

Guli đã đi, Đinh Dật cũng không muốn tỏ vẻ mạnh mẽ nữa, lập tức buông lỏng, vẻ mặt uể oải, cô ngồi xuống ôm đầu: “Mình cũng không biết gần đây mình bị làm sao, mình thật ghét mình lúc này, mình hận không thể tự tát mặt mình, chỉ cần mình trở lại trạng thái như cũ, nếu cứ tiếp tục như vậy mình sẽ xong đời!”

Thẩm Trường Đông ngồi xuống từ từ đẩy cánh tay Đinh Dật ra, thấy trên mặt cô đã đầy nước mắt, đôi mắt khép hờ, những giọt nước mắt như những hạt trân châu rơi xuống như ngàn chiếc roi quất vào lòng Thẩm Trường Đông.

“Thật xin lỗi, là lỗi của mình, mình không nên vì chuyện của bản thân, bởi vì chuyện trong lòng của mình mà bỏ qua vấn đề của bạn, Cũng may chuyện không nghiêm trọng, bây giờ chúng ta từ từ điều chỉnh, từ từ không chế được không?”

Thật ra thì mấy ngày nay Đinh Dật cũng cảm thấy hoang mang không đơn giản chỉ là tâm trạng bất ổn. Nhưng cô không chịu thừa nhận, cả đêm nằm im nhìn trần nhà cũng không dám lộ ra, sợ mình sẽ bị người khác xem thường, bị người ta xem thường quả thật đối với cô thật là nhục nhã! Nhưng hình như các bạn trong phòng đều phát hiện ra gì đó, không nói khỏi miệng nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ, hàng năm trong trường vẫn có học sinh tự tử, có chuyện gì mà không thể xảy ra chứ?

Thẩm Trường Đông nhìn Đinh Dật ở yên trong lòng cậu, Đinh Dật buông lỏng, được rồi, rốt cuộc có người chia sẻ với cô những thứ này, cô không đơn độc.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương ba mươi hai

Nhà họ Thẩm mua một ngôi nhà mới được xây xong, chưa có ai vào ở cho nên giống như phòng mới, người giúp việc quét dọn xong có thể dọn vào ở.

Dọn vào ở chung với Thẩm Trường Đông Đình Dật không có cảm giác cô nam quả nữ sống chung một phòng, dù sao cũng cùng nhau lớn lên từ nhỏ, không phải lần đầu tiên “Ở chung”. Cô chỉ có chút lo lắng: “Chỗ này cách trường học xa như vậy có làm ảnh hưởng đến việc học của bạn không?”

Thẩm Trường Đông đưa cô: “Lúc này mới nhớ tới việc làm ảnh hưởng việc học của mình sao. Vừa rồi còn đánh mình, không sợ cắt đứt tay mình làm mình không thể nào đi học sao?” Đình Dật buồn bã, cúi đầu tự trách bản thân, hình như mắt hơi ướt, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu, kéo áo cậu xem vết thương thế nào.

Thẩm Trường Đông vội vàng đề tay cô, vừa tránh vừa la ầm lên: “Sao bạn lại làm vậy, thừa dịp mình bị thương tấn công mình, mình không phải đứa bé nữa, nếu bạn như vậy mình sẽ không dám ở chung với bạn.”

Đình Dật đành dừng lại, vừa buồn cười vừa tức giận nhìn chằm chằm cậu: “Bạn học cách nói chuyện như vậy từ khi nào vậy?” Thẩm Trường Đông cười hi hi giúp cô thu dọn đồ. Đình Dật có nhiều dáng vẻ, khi thì buồn bã, lúc thì sung sướng, có khi táo bạo hô to gọi nhỏ, thậm chí là hung dữ nhưng tràn đầy sức sống, cậu không thể tiếp nhận sự chán nản của cô.

Khi quay về ký túc xá lấy đồ cá nhân, Dương Lộ Lộ cùng Triệu Hiểu Đông đều ở nhà, Đình Dật cho rằng hai người sẽ hỏi cô mấy câu, không ngờ phản ứng của họ rất bình thường, Dương Lộ Lộ nói: “Ký túc xá nóng chết người, quạt gió cũng không có tác dụng, một mình đi hưởng điều hòa không quan tâm tới bọn mình.”

Triệu Hiểu Đông cười nói: “Đúng rồi, chị của chúng ta ra ngoài thuê phòng ở, kỳ học cuối cùng cũng dễ hơn, Đình Dật nếu như ngày nào đó bọn mình nóng không chịu nổi sẽ đến tìm bạn.”

Đình Dật cười đồng ý, đột nhiên cảm thấy tòa lâu đài trong lòng sụp đổ, vội vàng lấy đồ rồi chạy đi, ông trời đối với cô cũng không tệ, cho cô tính cách hay cợt nhả cũng cho cô những người bạn thân giống như cô.

Đình Dật cùng Thẩm Trường Đông nằm trên bàn làm bài tập, Đình Dật chợt cảm thấy thời gian như đảo ngược, trở về những ngày trước. Khi đó, mỗi ngày cô và Thẩm Trường Đông đều thức học cùng nhau, cùng nhau về nhà, bạn tới nhà mình ăn cơm, mình tới nhà bạn làm bài tập, đơn giản, vô tư. Khi đó lo lắng lớn nhất là không thể hoàn thành bài tập sớm.

Thời gian như một pháp sư thần kỳ, có thể biến một cậu nhóc mềm yếu thành một người thanh niên chững chạc tuấn tú, từ cô bé ngây thơ biến thành một cô gái hoa lệ, để bọn họ chia xa rồi lại đoàn tụ, để bọn họ cùng nhìn về một hướng, hai trái tim lại gắn bó với nhau.

Có lẽ buổi tối ăn cháo có thể ổn định tinh thần thật tốt cũng có thể là do ban ngày dọn dẹp đồ quá mệt mỏi, Đình Dật không khó ngủ như mấy ngày trước, lập tức đi vào giấc mộng.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, Đình Dật liền tỉnh dậy, nhìn ngoài trời khoảng hơn năm giờ, cô quyết định ngủ tiếp nhưng vẫn không thể ngủ được, lúc muốn rời khỏi giường thì cảm thấy choáng váng đầu óc.

Nhưng càng khó chịu hơn, Đình Dật giùng giàng lặng lẽ đứng dậy, muốn đến phòng khách pha nước mật ong uống, giảm tụt huyết áp buổi sáng.

Mới vừa uống hết nước, cửa phòng Thẩm Trường Đông liền mở ra, cậu ăn mặc gọn gàng nhìn thấy Đình Dật dậy sớm có chút kinh ngạc, lập tức nở nụ cười: “Vừa đúng lúc mình tiết kiệm được thời gian đi gọi bạn, nhanh thay quần áo đi, chúng ta ra ngoài chạy bộ.”

Đình Dật cho rằng đi ra ngoài sớm như vậy không có người, không ngờ trong công viên đều là người lớn tuổi, còn có mở nhạc khiêu vũ, có rất ít thiếu niên cùng tuổi như bọn họ. Hai người mặc đồ thể thao, dáng người thon gọn, đón mặt trời mặt, nhìn hình tượng cùng phong cách rất khỏe mạnh.

Nhìn Thẩm Trường Đông thảnh thơi gật đầu với những ông lão đi đường, Đình Dật kinh ngạc hỏi: “Không phải bạn chỉ mới chuyển qua đây sao, sao bạn quen nhiều người như vậy?”

Thẩm Trường Đông cười nói “Mình không biết bọn họ, chỉ nghe nói chỉ cần mỉm cười với những người mình gặp, tâm trạng cũng sẽ rất thoải mái, bạn thử một chút xem.”

Đình Dật nhìn thấy một ông lão từ phía đối diện đi tới, vừa đi vừa đánh tay, vì vậy liền dựa theo cách làm của Thẩm Trường Đông, cười với ông lão, gật đầu chào hỏi, sau khi ông lão xác định Đình Dật chào mình, khuôn mặt nhất thời tươi cười rạng rỡ, cũng vội vàng gật đầu đáp lại: “Tốt, Tốt, người trẻ tuổi nhưng cũng rất chịu khó.”

Nhìn khuôn mặt ông lão được ánh bình minh chiếu sáng lại nhìn Đình Dật khom lưng mỉm cười, tâm tình Thẩm Trường Đông cũng rất tốt, cậu cũng không bỏ qua một chút lung tung cùng lo lắng trong mắt Đình Dật.

Khi ăn sáng Đình Dật hỏi cậu: “Hôm nay bạn có tiết sao? Đi học như thế nào?” Thẩm Trường Đông cười vỗ vỗ chiếc xe leo núi bên cạnh: “Đương nhiên là đi xe.” Đình Dật tròn tròn mắt: “Xa như vậy, bạn chạy xe trogn bao lâu.”

“Nhanh thì bốn mươi phút, chậm hơn một chút so với đi xe buýt.” Đình Dật biết cậu nói đúng, giờ cao điểm ở Bắc Kinh nếu không có kẹt xe thì là thần kỳ, phía Bắc thành phố không bị kẹt xe là một thần thoại.

Nhưng đạp xe bốn mươi phút giữa ngày hè Đỉnh Dật cảm thấy rất đau lòng “Nếu không bạn ở ký túc xá đi, đừng chạy tới chạy lui như vậy, mình không sao.”

Thẩm Trường Đông cười xoa đầu cô: “Vây cũng không được, ngộ nhờ nhân lúc mình không có mặt ở đây bạn đốt nhà thì sao. Hơn nữa không phải bạn nói mình giống Cổ Thiên Nhạc, đen một chút thì đẹp trai hơn sao? Mình đang cố gắng phấn đấu đây.”

Quay lại trường Đỉnh Dật giao chiến một hồi lâu, quyết định ghi tên đăng ký tư vấn tâm lý. Chăm sóc khám bệnh bác sĩ đưa Đỉnh Dật gọi cho Dương Dương cùng Lý Đình.

Dương Dương nhìn sổ khám bệnh: “Rối loạn tâm thần nhẹ”, kinh ngạc hỏi: “Sao có thể như vậy?”

Đỉnh Dật khẽ cười: “Mọi người đánh giá mình quá cao, mình cũng quá kiêu ngạo, mình thật sự không làm được những việc này, mình nghĩ mọi người nên xem xét xem đường khác, mình đảm bảo sẽ không nói với ai, về sau cũng sẽ quên chuyện này.”

Lý Đình nói: “Nếu như cần, bọn mình có thể giúp bạn tìm một bác sĩ tiến hành trị liệu, thật sự bạn là người thích hợp nhất, bọn mình hi vọng bạn có thể tiếp tục phối hợp.”

Đỉnh Dật lắc đầu: “Mình không biết cuối cùng các bạn muốn gì nhưng mình cảm thấy mình không thích hợp, căn bản mình cũng không giúp được gì, vì đất nước công hiến, mình muốn dùng cách của mình, thật sự xin lỗi.”

Sau khi ra về Đỉnh Dật ngược nhìn bầu trời trong xanh, chợt cảm thấy tinh thần sáng khoái, nỗi khó chịu trong lòng vơi đi một nửa.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương ba mươi ba

Ngày ngày kiên trì chạy thể dục buổi sáng, tư vấn tâm lý hai lần một tuần, ăn uống nghỉ ngơi hợp lý, sống có quy tắc. Dưới sự giúp đỡ của Thẩm Trường Đông Đỉnh Dật từ từ không chế được bản thân.

Về việc học hành, cô tập trung nghe giảng, nghiêm túc làm bài tập, không suy nghĩ quá nhiều về thành tích. Tiếng Nhật tạm thời gác lại, tiếng Anh dựa vào phương pháp học từ của cô giáo dạy trên lớp để làm bài tập, về phần thi tiếng Anh nghe nói không khó lắm nên Đỉnh Dật cũng không tạo cho mình áp lực quá lớn.

Từng bước thông qua các kỳ thi cuối cùng, khi Đỉnh Dật biết mình có kết quả cao nhất trong hầu kỳ thi, quả thật hoài nghi có kỳ tích xảy ra, dĩ nhiên điều này là nỗi ám ảnh nửa học kỳ đầu trong ngành máy móc của cô nhưng giờ phút này có thể đạt được thành tích tốt như vậy đối với Đỉnh Dật mà nói có ý nghĩa cực kỳ quan trọng, một lần nữa giúp cô có thể lấy lại tự tin.

Lần gặp lại Điền Anh Hùng là ở thư viện, anh ta hỏi cô: “Gần đây rất bận sao?” Đỉnh Dật giơ cuốn sách tham khảo trong tay lên: “Người chậm cần sớm bỏ sung kiến thức, không còn cách nào khác, việc học có áp lực quá lớn.”

Điền Anh Hùng cùng cô đi ra ngoài, nghiêm túc nói: “Anh cảm thấy hình như em không giống trước, gần đây đã xảy ra chuyện gì?”

Đỉnh Dật hỏi hột: “Tâm tình không tốt lắm, không có việc gì lớn.” Lại xấu hổ nói: “Thật xin lỗi, chuyện của tôi có gây phiền toái cho anh không?”

Điền Anh Hùng lắc đầu: “Học sinh đương nhiên phải lấy việc làm đầu, mấy ngày nữa tôi rời khỏi đại học A về công ty nhận chức, nghỉ hè em có dự định gì không có muốn đến công ty anh thực tập không?”

Đỉnh Dật lắc đầu: “Nghỉ hè còn có một lớp học, thời gian cũng không lâu, tôi đã sắp xếp rồi.” Suy nghĩ một lát rồi bổ sung: “Tôi định cùng Thẩm Trường Đông đến thăm hai bác.”

Điền Anh Hùng “Uhm” một tiếng rồi nói tiếp: “Anh vẫn ở chỗ cũ, rảnh rồi thì đến chỗ anh chơi.”

Đỉnh Dật định nói cô cùng Thẩm Trường Đông ở cách đó không xa nhưng không nói, chỉ gật đầu cười.

Nhất định phải có dừng khí mới dám đến Nam Kinh, Thẩm Trường Đông mới vừa gọi điện thoại cho ba mẹ. Hai vợ chồng họ Thẩm đã nói bọn họ không cần về, vừa đúng lúc ông bà Thẩm phải về thăm ông ngoại, nói hai người bọn họ ở Bắc Kinh chờ bọn họ về là được.

Kể từ đó thời gian trở nên nhiều hơn, mỗi ngày hai người kiên trì tập luyện, thời gian rỗi thì đi dạo, đến thư viện, những ngày sau này coi như cũng vừa lòng.

Ngụy Hoa Tĩnh vừa hoàn thành khóa thực tập ở miền nam quay về, anh ta gọi điện thoại cho Đinh Dật nhưng phải nói chuyện với Thẩm Trường Đông trước.

Thẩm Trường Đông nghe điện thoại chân mày nhíu chặt, một lúc sau mới trả lời: “Anh bàn với cô ấy đi, tôi không quyết định được.” Lại đưa điện thoại cho Đinh Dật.

Đinh Dật nghi ngờ, không nhận được quát to với Ngụy Hoa Tĩnh: “Anh đang giờ trò gì, nhiều quà tặng quá không đem nổi sao? Không sao, tôi tự mình đi lấy.” Đối Không thể khách khí với loại người da mặt dày.

Ngụy Hoa Tĩnh cười khổ: “Nữ vương, bản tính vẫn không thay đổi, em yên tâm, chỉ cần em giúp anh lần này, sẽ có quà thật to.”

“Nói xem thế nào.” Ngụy thiếu gia muốn cô giúp, nhất định không phải chuyện đơn giản, chắc chắn không phải là chuyện tốt, Đinh Dật không dám tùy tiện đồng ý.

“Rất đơn giản, em giả làm bạn gái anh, cùng anh diễn một vở kịch.”

Đinh Dật nghe xong không thoải mái, không nhận được phản bác: “Bạn gái của anh rất cao giá sao? Còn phải giả làm bạn gái anh, chuyện lộn xộn như vậy tôi không làm.”

Ngụy Hoa Tĩnh nóng nảy: “Bà cô nhỏ của tôi ơi, anh nói sai được chưa? Nhìn anh cống hiến cho em nhiều tài liệu tham khảo như vậy có thể giúp anh một chút không?”

Nhân lúc Ngụy Hoa Tĩnh gấp gáp, Đinh Dật thừa dịp chấy nhầy hôi của đưa ra yêu cầu, Ngụy Hoa Tĩnh cắn răng đồng ý, cô càng thêm tò mò, muốn nhìn xem cô gái khiến Ngụy Hoa Tĩnh gấp gáp như vậy là cô gái ở phương nào, trong lòng quyết định giúp đỡ.

Đinh Dật nhìn về phía Thẩm Trường Đông, Thẩm Trường Đông nhìn cô, ý là cho cô tự quyết định, vì vậy Đinh Dật làm ra vẻ gắng gượng, rút cuộc đồng ý Ngụy Hoa Tĩnh.

Đinh Dật để điện thoại xuống liền vui mừng lời kéo Thẩm Trường Đông: “Đi, chúng ta đi xem trò vui, buồn bức lâu như vậy, rốt cuộc có chuyện hay để xem rồi!” Chủ yếu là nhân duyên của Ngụy Hoa Tĩnh quá kém, khiến cho anh ta sút đầu bể trán, trong mắt cô cảm thấy chơi rất thú vị.

Thẩm Trường Đông không hưng phấn như cô hỏi: “Ngụy Hoa Tĩnh có nói bạn giả bạn gái anh ta như thế nào không?” Giọng nói hơi khó chịu.

Đinh Dật nhìn cậu một lát, không nhận được cười ha ha nói: “Bạn đang ghen ư, sao vừa rồi lại hào phóng như vậy?”

Về mặt Thẩm Trường Đông không được tự nhiên: “Làm gì có, vừa rồi Ngụy Hoa Tĩnh nói muốn mượn bạn gái mình, mình không biết chuyện gì xảy ra nên không dám đồng ý, hơn nữa bạn là người độc lập, mình làm gì có tư cách thay bạn đồng ý hộ bạn chứ.”

“Mượn” bạn gái sao? Cũng biết Ngụy Hoa Tĩnh không phải là người tốt, dám coi con gái là hàng hóa, Đinh Dật quyết định tùy cơ ứng biến, giả ngu ngốc.

Theo như kế hoạch đã định, sợ lúc đàm phán có quá nhiều người không tiện, Đinh Dật liền một mình đến gặp Ngụy Hoa Tĩnh, nếu mọi chuyện thuận lợi sẽ liên lạc cho Thẩm Trường Đông cùng Lý Bối Bối đến xem cô bé kia, xem như hết người làm chủ.

Đinh Dật vừa vào cửa liền được Ngụy Hoa Tĩnh nhiệt tình hoan nghênh: “Em yêu, sao em lại muộn như vậy, anh rất lo lắng.” Nói xong liền kéo Đinh Dật ngồi cạnh anh ta.

Đinh Dật suýt nữa bị câu “Em yêu” kia làm cho sợ hãi đến muốn bỏ chạy, thấy khuôn mặt nài nỉ của Ngụy Hoa Tĩnh lại nghĩ đến lời dằn dò lúc trước của anh ta, chỉ đành phải ngẩng đầu trả lời anh ta: “Em cũng rất muốn nhanh gặp anh, có chút chuyện xảy ra nên đến muộn.”

Ngụy Hoa Tĩnh nghiêng người tránh ra, lộ ra một cô gái xinh đẹp, giờ phút này nhìn Đinh Dật muốn khóc.

Đinh Dật thoáng sững sờ không nghĩ đến sao cô gái này lại đi theo Ngụy Hoa Tĩnh đào hoa như vậy, nhất định sẽ thua thiệt, nhưng vẫn phải cứng rắn diễn theo kịch bản.

Bộ dáng Ngụy Hoa Tĩnh thành thạo, giới thiệu hai người với nhau, thì ra anh ta quen cô gái đó khi đi thực tập, cô gái tên là Tô La.

Ngụy Hoa Tĩnh nói với Tô La: “Đây là bạn gái anh tên Đinh Dật, không phải em muốn nhận anh làm anh trai sao? Nhanh kêu chị dâu đi.”

Đinh Dật suýt nữa sặc nước, dùng chân đá Ngụy Hoa Tĩnh dưới gầm bàn, liếc nhìn anh ta: “Anh tốt nhất nên có chừng mực.”

Ngụy Hoa Tĩnh cẩn thận nhìn cô đáp: “Hiểu rồi.”

Ánh mắt của hai người dưới cái nhìn của Tô La giống như đang đưa tình, nước mắt nhanh chóng rơi xuống nhưng vẫn cố kiên cường: “Em chưa bao giờ muốn làm em gái anh.” Lại đổi giọng hỏi: “Hai người quen nhau lâu rồi sao?”

Ngụy Hoa Tĩnh vội vàng gạt đầu: “Đúng vậy, bọn anh là thanh mai trúc mã, bây giờ cô ấy là sinh viên khóa dưới của anh.”

Tô La nhìn về phía Đình Dật: “Chị cũng là sinh viên ngành điện tử của đại học A sao?”

Đình Dật mỉm cười: “Đúng vậy, năm nay mới chuyển ngành, khai giảng là bắt đầu.”

Tô La cúi đầu, một lát sau liền ngẩng lên, ánh mắt nhìn kiên định nhìn Ngụy Hoa Tĩnh nói: “Anh chờ em hai năm, em nhất định thi đậu trường đại học A.”

Đình Dật cảm thấy Ngụy Hoa Tĩnh lập tức đỡ người, một lúc sau mới hoàn hồn, quyết tâm trịnh trọng nói với Tô La: “Anh đã nói với em nhiều lần rồi sao em vẫn không hiểu? Em không thích hợp với anh, người nhà anh cũng sẽ không đồng ý.” Quay về nhìn Đình Dật: “Cô ấy mới là ứng cử viên tốt nhất, ba là tổng giám đốc, mẹ là bác sĩ nổi tiếng, xuất thân tốt, được tuyển thẳng vào đại học A, thông minh, cao một mét bảy, nặng năm mươi ba kg, em cũng thấy đáng người cô ấy đấy, ngoại hình khá hơn em rất nhiều, em xác định em có thể hơn được cô ấy sao?”

Đình Dật bị anh ta bình phẩm từ trên xuống dưới, trong đầu đã sớm nổi trận lôi đình, có thể lập tức đập bàn chém người, không ngờ cô bé Tô La người Giang Nam này lại phát hỏa trước cô: “Đủ rồi, anh không cần phải nói nữa! Là tôi nhìn nhầm người, tôi đảm bảo sau này sẽ không dây dưa với anh nữa! Không sai, tôi không đủ thông minh, không xinh đẹp, xuất thân không tốt nhưng là hòn ngọc quý trên tay ba mẹ, tôi điên rồi mới đi một đoạn đường xa đến đây để anh xi nhục, Ngụy Hoa Tĩnh, cảm ơn anh đã cho tôi thấy con người thật sự của anh!”

Sau khi nói xong trên mặt không khỏi đau thương, khi nhận thức được điểm này cô chạy như bay ra khỏi phòng, cơ thể nhỏ nhắn như một làn gió.

Phiền toái rồi cuộc được giải quyết, Ngụy Hoa Tĩnh nên vui mới đúng nhưng lại mang về một mối, hình như khó xử không biết nên làm gì, về mặt sừng sờ, ánh mắt phức tạp.

Đình Dật muốn ngăn Tô La nhưng không thể ngăn lại, quay đầu muốn làm khó Ngụy Hoa Tĩnh nhưng nhìn anh ta như vậy cũng không có tâm tình, cô hỏi anh ta: “Thật ra thì không phải anh không thích Tô La, sao lại làm cô ấy tổn thương như vậy?”

Ngụy Hoa Tĩnh lắc đầu theo bản năng: “Em không hiểu, mọi việc của anh đều được gia đình sắp xếp ổn thỏa, nếu như không thể thì nên kết thúc sớm sẽ tốt hơn.” Chợt giống như phản ứng kịp, nhếch miệng cười: “Đây là bản tính của đàn ông, nếu như quá dễ dàng có được thì sẽ không quý trọng, để em được lợi rồi, học miễn phí một kỳ.”

“Vô si!” Đình Dật bĩu môi, khinh bỉ, lại chợt nhớ gì đó hỏi: “Sao anh nhiều xi căng đàn với các cô gái như vậy còn tìm tôi làm gì?” Cô đưa ra nhiều điều kiện, những cô gái kia chắc chắn sẽ không gây khó khăn cho anh ta.

Ngụy Hoa Tĩnh thản nhiên trả lời: “Đương nhiên bởi vì em thích hợp nhất, bên ngoài máu lạnh vô tình nhưng lại là người thích hợp nhất làm đôi uyên ương, ai nha.....”

Ngụy Hoa Tĩnh bị rút ghế ngã lăn ra sàn, Đình Dật vỗ vỗ tay tạm tha cho anh ta một lần. Kể từ sau khi đánh Thẩm Trường Đông, cô phát hiện mình hay lưỡng lự nên quyết định không chế bản thân, không thể tùy tiện nổi giận mặc dù Ngụy Hoa Tĩnh đáng bị ăn đòn.

Có câu nói nổi tiếng “Thiên lý sáng tỏ, báo ứng xác đáng”, mặc dù câu này được lưu truyền khắp nơi nhưng sự thực chứng minh tỷ lệ xảy ra không ít, Đình Dật không thể tránh khỏi.

Dĩ nhiên còn có người làm chuyện xấu cùng cô Ngụy Hoa Tĩnh, buổi tối trước khi ngủ, anh ta lại gọi điện thoại yêu cầu giúp đỡ.

Nhìn thấy Ngụy Hoa Tĩnh dìu Tô La uống say vào nhà, Đình Dật nhúc nhích đầu, cô hoài nghi có phải kiếp trước cô nợ hai anh em họ hay không, vì cái gì mà muốn cô phải chăm sóc một cô gái say rượu, lần trước là Lý Bối Bối, lần này là Tô La, đều là những cô gái còn trẻ, nếu đổi lại là con trai sẽ cảm thấy hạnh phúc vô biên, với cô chỉ là phiền toái, mặc dù cô cũng thích các cô gái xinh đẹp nhưng không thích các cô gái say rượu.

Sau khi đặt Tô La nằm trên giường Đình Dật, Ngụy Hoa Tĩnh mới giải thích: “Vốn dĩ mua xong vé máy bay cho cô ấy về nhưng không tìm được, cuối cùng nhìn thấy cô ấy say lao đảo ở bên cạnh quán bar, say đến nỗi không biết ai nữa, bộ dáng như thế này không thể lên máy bay, ở khách sạn cũng không an toàn chỉ có thể làm phiền em”

Nhà họ Ngụy cùng nhà họ Lý không phải là nơi thích hợp để chứa chấp một cô gái say rượu, bọn họ không còn cách nào, Đình Dật ngưng ngưng cùng oán giận. Bắc Kinh lớn như vậy, sao có thể tình cờ gặp trên đường, xem ra Ngụy Hoa Tĩnh cũng không phải hoàn toàn vô tình chỉ là chuyện tình cảm, người ngoài không có cách nào can thiệp.

Lần trước Lý Bối Bối chỉ nằm yên ngủ, ngoại trừ bị bán cùng nguy hiểm, Đình Dật không cảm thấy gì, lần này Tô La vừa khóc vừa óc, khiến Đình Dật chưa từng hầu hạ ai khó chịu, lúc này cô quyết định sau này bất luận có chuyện gì cô cũng không uống rượu say, quá mất mặt!

Sau khi Tô La nằm xuống, Thẩm Trường Đông có chút khó khăn khi sắp xếp chỗ ngủ cho mọi người, Tô La ở đây Ngụy Hoa Tĩnh không có cách nào rời đi, nếu không sáng sớm hôm sau sẽ không có cách giải thích. Nhưng mặc dù có ba phòng rộng rãi chỉ có hai giường, Đình Dật nằm trên giường Đình Dật.

Thẩm Trường Đông nói Đình Dật chịu khó ở với Tô La một đêm, Đình Dật lắc đầu lia lịa. Người Tô La đều là mùi rượu cô tính ngày mai thay gra giường nhưng bây giờ trong mắt Tô La xem cô là tình địch, ngộ nhờ nửa đêm Tô La phát hiện ra nằm bên cạnh cô ấy là tình địch, làm chuyện gì bất lợi với cô thì sao? Mặc dù cô anh dừng nhưng khi ngủ không có đề phòng, cô không muốn nổi tiếng vì sự kiện này.

Ngụy Hoa Tĩnh cũng có ý kiến: “Tôi ngủ trên ghế salon là được rồi, hai người ngủ một giường làm sao được.” Mặc dù Thẩm Trường Đông không nói rõ nhìn cậu thờ phào nhẹ nhõm cũng có ý như vậy.

Thẩm Trường Đông nói Đinh Dật ngủ giường của mình, cậu lên phòng đọc sách chơi trò chơi, Đinh Dật trừng mắt: “Như vậy sao được, không phải sáng mai còn phải dậy sớm chạy bộ sao? Cả đêm không ngủ bạn là siêu nhân à?”

Được cô quan tâm, Thẩm Trường Đông cảm thấy vui sướng, Ngụy Hoa Tĩnh mở miệng: “Giường lớn như vậy, hai người ngủ cùng nhau không được sao?”

Hai người nhìn anh ta như gặp quỷ, Ngụy Hoa Tĩnh chợt như phát hiện chuyện gì giật mình há to miệng sò lỗ mũi nói: “Không thể nào, hai người ở chung lâu như vậy, không phải là chưa xảy ra chuyện gì đấy chứ?” Sau khi nói xong còn cảm thấy hết sức thú vị, nhìn chăm chăm vào hai người.

Hai người đỏ mặt như tôm bị luộc chín, Ngụy Hoa Tĩnh lập tức biết đáp án, về mặt càng khoa trương, bắt đầu cười quên mất tình cảnh của mình lúc này thế nào.

Sự sai lầm này là trí mạng, thẹn quá hóa giận Đinh Dật với gối dựa đập lia lia không nương tay: “Ngụy Hoa Tĩnh, anh có tin tôi ném anh vào giường Tô La, sáng mai gạo nấu thành cơm anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.”

Vốn dĩ Ngụy Hoa Tĩnh bản lĩnh không tồi nhưng anh ta vừa cười đến đâu sốc hông, bây giờ lại nghe thấy chủ ý ác độc của Đinh Dật tức giận trừng mắt cũng may Thẩm Trường Đông tỉnh táo kéo Đinh Dật ra.....cô tiếp xúc với người đàn ông khác ở khoảng cách gần như vậy là hình ảnh chói mắt đối với cậu mặc dù biết rõ giữa bọn họ không có gì.

Nhìn Đinh Dật vẫn còn tức giận Thẩm Trường Đông khuyên cô: “Được rồi, anh ta chỉ nói giỡn thôi, chúng ta mau vào ngủ thôi.”

Đinh Dật thấp thỏm nhìn Thẩm Trường Đông, thật sự hai người cùng ngủ chung một giường sao? Thẩm Trường Đông hình như hiểu ý cô, khẽ cười: “Không phải lần đầu ngủ cùng nhau.” Đúng vậy, khi còn bé bọn họ còn trần truồng tắm cùng nhau, nếu không sao Đinh Dật có thể biết được vị trí cái bát của cậu ở đâu, chỉ là sau khi lên trung học không có cơ hội ở cùng nhau nhiều.

Sợ bị Ngụy Hoa Tĩnh cười nhạo lần nữa Đinh Dật quyết định không nhắc nhở cười nói: “Đúng vậy, mọi người đi ngủ sớm một chút.” Kéo Thẩm Trường Đông đi vào phòng, Ngụy Hoa Tĩnh vừa ngồi dậy suất nữa rơi mất kính.

Vừa mới nói rất tự tin nhưng Đinh Dật nằm trên giường không bình tĩnh được tìm bắt đầu đập “Thình thịch”, cơ thể ấm áp của Thẩm Trường Đông nằm ngay bên cạnh, chớp mũi phảng phất hơi thở quen thuộc làm thế nào cô cũng không thể ngủ được.

Thẩm Trường Đông nói chuyện với cô một lúc liền không có động tĩnh gì, nằm không nhúc nhích, Đinh Dật đoán là cậu đã ngủ.

Một lúc sau cảm thấy lạnh Đinh Dật kéo mền bọn chặt hơn một chút, không ngờ kéo mạnh quá, kéo hết mền của Thẩm Trường Đông, sợ cậu bị cảm lạnh Đinh Dật luống cuống vội vàng đắp mền cho cậu, tay không cẩn thận đụng vào lồng ngực cậu lại nghe thấy giọng nói: “Bạn lộn xộn cái gì vậy.”

Giọng nói có trách móc, Đinh Dật có ý tốt muốn đắp mền cho cậu, sao lại chịu uất ức như vậy, muốn trả thù, đưa tay chọc cậu dù sao cũng không ngủ được, dứt khoát quấy rối cậu, chỉ là cô đụng nhẹ cậu liền tỉnh, vừa rồi cậu ngủ thật sao?

Thẩm Trường Đông bị cô chọc nhột cổ nín cười, bắt được đôi tay cô lật người đè cô dưới người mình.

Đinh Dật không thể tránh thoát, không ngờ sức Thẩm Trường Đông lớn như vậy, cậu cứ vậy đè trên người cô, cơ thể ấm áp mà vững chắc, chớp mũi có thể cảm nhận được hơi thở của cậu, có chút quen thuộc lại có chút xa lạ, Đinh Dật chợt cảm thấy cơ thể nóng ran, muốn mau thoát khỏi, trong lòng lại có chút mong đợi.

Ánh đèn ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, Đinh Dật có thể thấy khuôn mặt Thẩm Trường Đông, nhìn cô không chớp mắt, cô hơi lo lắng bởi vì nghe thấy hô hấp của Thẩm Trường Đông dần dập, từ từ, đầu cậu càng ngày càng thấp, Đinh Dật theo bản năng muốn nghiêng đầu sang một bên nhưng đã không kịp, môi cô đã bị cậu che lấp.

Không có ai quấy rầy lại có bóng đêm che chở, nụ hôn này thiên nhiên khác thường, hai người cũng mất khống chế. Tạm thời buông môi cô ra, Thẩm Trường Đông đọc theo môi cô, cảm, cô, thuận theo bản năng hôn một đường từ trên xuống dưới.

Đinh Dật cảm thấy bị cậu hôn có chút tê ngứa, đầu óc trống rỗng nhưng lại cảm thấy hưng phấn, lúc Thẩm Trường Đông cời nút áo cô cũng không chịu nhàn rồi bắt đầu cời quần áo Thẩm Trường Đông.

Không ngờ nhìn Thẩm Trường Đông gầy nhưng cơ thịt rất rắn chắc, da bóng loáng, Đinh Dật không nhìn được mà vuốt ve khiến Thẩm Trường Đông thờ hồng hộc, cậu cũng vội vàng thăm dò, không lâu sau, cô gái nhỏ mới ngày nào còn cạy mạnh bây giờ đã có một cơ thể mềm người, đường cong quyến rũ, da thịt trắng như tuyết, tỏa ra mùi hương trầm quen thuộc cộng với mùi thiếu nữ khiến cậu không chịu nổi nữa.

Không lâu sau, hai người gần như lửa thể, Thẩm Trường Đông ngẩng đầu hỏi Đinh Dật: “Em biết cách ngừa thai không?” Giọng nói khàn khàn kiên nhẫn, cơ thể căng thẳng, cậu nhỏ chờ phát động có thể chiến đấu bất cứ lúc nào.

Đinh Dật ý loạn tình mê, nghe vậy “Hả?” một tiếng, mặt hoang mang. Thẩm Trường Đông nhích tới gần hỏi lại, gò má Đinh Dật nóng thêm mấy phần, khẽ nói: “Ngày thể giới phòng chống HIV, em từng đi phát bao cao su, ngoài ra không biết.”

Thẩm Trường Đông chợt muốn khóc, cậu cũng chỉ biết có cách này, chẳng lẽ bây giờ chạy xuống lầu mua?

Đang do dự đầu óc Đình Dật mới từ từ tỉnh lại, đẩy đẩy Thẩm Trường Đông: “Anh nghĩ cái gì vậy, bên ngoài còn có Ngụy Hoa Tĩnh, sát vách còn có Tô La, chúng ta sao có thể làm chuyện này?” Nói xong bắt đầu mặc đồ ngủ.

Thẩm Trường Đông ảo não nằm dựa vào gối, một lát lại bò dậy chạy vào phòng vệ sinh trong phòng ngủ, không lâu sau truyền đến tiếng nước xối ào ào. Kỳ quái, không phải trước khi ngủ cậu tắm rồi sao? Thì ra Thẩm Trường Đông thích sạch sẽ như vậy, Đình Dật nghĩ thầm quay người ngủ.....một lúc sau đã không biết gì.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương ba mươi bốn

Sáng sớm ngày hôm sau thấy phòng Tô La khép chặt như cũ, Đình Dật cùng Thẩm Trường Đông thờ phào nhẹ nhõm, nếu để Tô La thấy “bạn gái” Ngụy Hoa Tĩnh ở cùng Thẩm Trường Đông không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Ngụy Hoa Tĩnh vẫn nằm trên ghế salon ngủ, hai người rón rén không làm anh ta tỉnh, đi thể dục buổi sáng. Lúc chạy bộ, Thẩm Trường Đông phát hiện Đình Dật thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn cậu, nhìn xong cúi đầu không nói chuyện, một lúc sau lại nhìn.

Rốt cuộc Thẩm Trường Đông không chịu được nữa, kiểm tra xem quần áo mình có chỉnh tề không, lúc cô nghiêng đầu sang nhìn cô trùng mắt: “Anh có vấn đề gì sao?”

Đình Dật bị hỏi bất ngờ không khỏi có chút chột dạ, cười nói: “Không có gì, chỉ cảm giác anh và tôi qua không giống nhau.”

Thẩm Trường Đông nghe vậy khuôn mặt ửng hồng, quay đầu sang chỗ khác không để ý tới cô nữa, cô còn dám nói! Tối hôm qua sau khi cậu tắm nước lạnh, phát hiện cô đã ngủ, để cậu một mình thôn thức trong đêm, may mắn tối hôm qua tùy cơ ứng biến, nếu cứ như thế mãi, cậu sẽ gặp vấn đề về tâm lý.

Về nhà sớm một chút phát hiện trong phòng rất ồn, Ngụy Hoa Tĩnh đã dậy, đang nói chuyện với một cặp vợ chồng trung niên, Thẩm Trường Đông cả kinh: “Ba mẹ, hai người tới lúc nào? Sao không gọi cho con.”

Đình Dật vội vàng để thức ăn xuống, chào hỏi ông bà Thẩm, tuy là người nhìn cô lớn lên từ nhỏ nhưng nhiều năm không gặp, khó tránh khỏi có chút lạnh nhạt. Lạnh nhạt là cảm giác của cô, bà Thẩm kéo cô qua cười nói: “Mấy năm rồi không gặp Đình Dật bây giờ đã trở thành một cô gái xinh đẹp, lần trước Trường Đông về nhà kể chuyện bác chỉ muốn lên gặp cháu nhưng vẫn không có thời gian rảnh, lần này có thể gặp nhau cũng tốt chi tiếc mẹ cháu chưa về nước.”

Thấy bác gái nhiệt tình khiến Đình Dật xa mẹ đã ba năm cảm thấy ấm áp trong lòng, ngoan ngoãn để bà Thẩm ôm.

Ông Thẩm ngồi một bên giải thích hành trình của bọn họ với Thẩm Trường Đông, thì ra bọn họ tính ông ngoại tuổi đã cao nên đưa ông về trước, sau đó vợ chồng ông đến đón Thẩm Trường Đông cùng Đình Dật, thuận tiện xem nhà con trai mua thế nào. Đến đúng địa chỉ nhưng người mở cửa là một thanh niên xa lạ, bọn họ sợ đến nhầm nhà liền gọi điện thoại cho Thẩm Trường Đông phát hiện ra điện thoại di động trong phòng vang lên, thì ra bọn họ đi thể dục buổi sáng không đem theo điện thoại.

Ngụy Hoa Tĩnh nhanh trí hỏi bọn họ có phải tìm Thẩm Trường Đông không. Sau khi xác nhận vội vàng mời bọn họ vào nhà ngồi giải thích quan hệ với nhau, ông bà Thẩm nhìn tướng mạo anh ta không tầm thường, sau khi ngồi xuống cùng nhau nói chuyện. Ông Thẩm cùng Ngụy Hoa Tĩnh đều là người lớn lên từ quân đội, mặc dù bất đồng tuổi tác nhưng có không ít chủ đề chung, nói một lúc còn có nhiều người quen, hơn nữa tài ăn nói của Ngụy Hoa Tĩnh rất tốt, mọi người nói chuyện cũng khá hợp.

Từ lúc vào nhà Đình Dật bị bà Thẩm kéo không buông, càng nói càng vui vẻ: “Khi còn bé Đình Dật là một đứa bé linh hoạt đáng yêu, không giống Trường Đông luôn nhú chân mày như ông cụ, khi đó bác chỉ muốn nếu như có con gái thì tốt biết mấy, không nghĩ tới bây giờ được như ước nguyện, con gái phải xuất giá, con dâu cũng như người trong nhà.”

Đình Dật nghe vậy đỏ mặt, bác Thẩm nghĩ quá xa rồi “con dâu”? Bọn họ mới chỉ là sinh viên năm nhất mà thôi, không biết Thẩm Trường Đông nói chuyện của bọn họ với ba mẹ lúc nào, dù sao cô vẫn chưa có cơ hội nói với ba.

“Ngụy Hoa Tĩnh! Sao anh dẫn tôi về nhà anh? Nhìn mọi người cùng tụ tập một chỗ sao?”

Bên ngoài truyền đến một giọng nói khiến mọi anh mắt đều nhìn cô gái đứng trước phòng Đình Dật, không biết Tô La đã tỉnh từ bao giờ, đẩy cửa ra liền nhìn thấy cảnh tượng gia đình hòa thuận vui vẻ.

Thẩm Trường Đông cùng hai người kia thầm nghĩ trong lòng không hay rồi, đột nhiên thấy người thân chỉ lo vui mừng, quên mất trong nhà còn có một con sâu rọu, nếu như khi cô ấy tỉnh chỉ có cậu thì không sao bây giờ còn có ba mẹ cậu, cục diện này rất hỗn loạn.

Nguy Hoa Tĩnh mắng bản thân mình ngu ngốc, vội vàng đi lên trước chuẩn bị đưa Tô La ra ngoài nói chuyện không ngờ Tô La hất tay anh ta ra nhìn chằm chằm Đinh Dật cùng với bà Thắm ôm chặt Đinh Dật không buông, chợt lên tiếng khóc thút thít: “Tại sao lại có ba mẹ như vậy? Chọn đúng cô gái mình thích rồi bắt con trai mình cưới, hai người không để ý đến tình cảm của con trai mình sao? Môn đăng hộ đối, tướng mạo còn có chiều cao, không phải là người máy cũng không phải là động vật lại giống đều là con người cả!”

Ông bà Thắm không hiểu sao bị mắng, ông Thắm tối sầm mặt hỏi Thắm Trường Đông: “Cô gái này là ai? Sao lại ở nhà chúng ta?” Thắm Trường Đông bắt đầu đi không biết phải giải thích thế nào, bà Thắm cẩn thận quan sát nét mặt Đinh Dật. Đinh Dật lập tức hiểu bọn họ muốn hỏi gì, vì vậy trước tiên cười trấn an bà Thắm, sau đó lớn tiếng nói với Nguy Hoa Tĩnh: “Tôi không đồng ý khắc phục hậu quả với anh, nếu anh không có cách nào xử lý thì tôi sẽ tự xử.” Trong giọng nói có uy hiếp khiến Nguy Hoa Tĩnh nghĩ muốn bỏ qua cũng khó khăn, vì vậy anh ta quyết đoán mạnh mẽ đưa Tô La đi, cơ thể Tô La cơ hồ không chạm đất bị đưa ra cửa.

Nguy Hoa Tĩnh với bộ dáng tao nhã lịch sự chợt lộ ra một bộ mặt hung ác khiến bà Thắm trợn mắt há hốc mồm, lúc này Thắm Trường Đông khôi phục tinh thần thần nhiên giải thích mọi chuyện với ông bà Thắm. Ông Thắm lắc đầu: “Mấy đứa trẻ này, đến trường không lo học lại gây ra bao nhiêu chuyện phức tạp không giống như năm xưa nữa.”

Đinh Dật nghe vậy có chút xấu hổ, bây giờ cô “ở chung” với Thắm Trường Đông hình như cũng rất phức tạp. Bà Thắm trợn mắt nhìn ông Thắm: “Ngày xưa lúc ông viết thư tình cho tôi còn sến súa hơn bọn trẻ đó.”

Ngày còn đi học ông Thắm là một cây văn, từng viết thư tình cho một cô gái, sau đó cô gái đem thư khoe với các bạn học truyền nhau đọc làm cho ai cũng biết bao gồm cả Bốc Tĩnh. Mặc dù sau đó ông Thắm không quen cô gái kia nhưng sau khi kết hôn lại trở thành nhược điểm đối với bà Thắm, mỗi khi bà không vừa ý sẽ lôi ra nói, lần này còn có con trai cùng Đinh Dật nghe thấy ông có chút mất tự nhiên.

Ông Thắm là một người cương trực, lời này cũng không phải là có ý quở trách bọn họ, bị vợ nạt cho một trận lập tức tỉnh ngộ chuyển đề tài, khuôn mặt hòa ái hỏi thăm người lớn cùng tình trạng nhà Đinh Dật hiện nay.

Nhân lúc thu dọn đồ đạc Đinh Dật lên hỏi Thắm Trường Đông: “Sao anh không bàn trước với bố mẹ thời gian đến? Em tốt khoe xấu che, lần này bị ba mẹ phát hiện chúng ta ở chung, ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn suy nghĩ”

Thắm Trường Đông liếc nhìn cô: “Chúng ta sống chung theo nghĩa bình thường sao?” Bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, ho nhẹ một tiếng tiếp tục nói: “Thật ra thì anh đã nói trước với ba mẹ là chúng ta ở chung rồi.”

Đinh Dật trợn hai mắt: “Hai bác đã sớm biết chúng ta ở chung sao? Vậy ba em biết không?”

Thắm Trường Đông khàn trương: “Chú Đinh chắc chưa biết, em đừng mở miệng là nói ở chung như vậy, sao lại nói khó nghe như vậy, không phải vì muốn chăm sóc tốt cho nhau nên chúng ta mới ở chung sao?”

Biết được ba còn chưa biết chuyện Đinh Dật thờ phào nhẹ nhõm lại nghĩ đến cô bị “chăm sóc” lập tức không so đo với Thắm Trường Đông, có chút lo lắng hỏi: “Ba mẹ anh biết không phải thanh danh của em cũng bị phá hủy sao?”

Thắm Trường Đông xoa xoa đầu cô: “Đừng nghĩ lung tung, anh có nói với bọn họ chúng ta mỗi người một phòng.” Dừng một chút lại nói: “Ba mẹ tin tưởng anh.” Nhưng bây giờ cậu không tin chính mình những lời này cậu cảm thấy tốt nhất không nên nói với Đinh Dật.

Thành phố phía bắc có thời tiết mát mẻ, cảnh sắc mê người, đường phố sạch sẽ, không khí không giống với Bắc Kinh, đây là một nơi yên lành. Nhưng đối với Đinh Dật mà nói nơi này là nơi có hải sản ngon nhất, bởi vì biển không bị ô nhiễm, tương đối yên tâm, không giống hải sản Kinh Tân, ở gần vùng biển bị ô nhiễm.

Từ sân bay về biệt thự Hải Tân, Đinh Dật hỏi thăm tình hình ông ngoại Thắm Trường Đông. Cô thân với ông bà Thắm nhưng chưa bao giờ gặp ông ngoại Thắm hơn nữa trong ấn tượng của Đinh Dật, quân nhân đều rất nghiêm túc, về mặt sinh hoạt không những có quy chế mà đối với người xung quang cũng yêu cầu rất cao, cô tự biết mình không phải là một cô gái hiền dịu sợ lúc đó biểu hiện không tốt sẽ bị ông ngoại ghét.

Bà Bốc thấy cô lo lắng không nhịn được cười: “Cháu yên tâm, ông ngoại của Trường Đông là người hiền hòa, ông thấy cháu nhất định sẽ rất thích.” Bác gái cũng đã nói như vậy, Đinh Dật cũng không hỏi thêm nữa.

Ông ngoại quả nhiên là người dễ gần, ngoại trừ hết sức ngay thẳng, ngoài ra không khác gì những người già khác. Lúc ban đầu Đinh Dật còn dè chừng, lúc nói chuyện với cô ông ngoại vô tình nhắc chuyện Thắm Trường Đông khi còn nhỏ bắt đầu liền hứng thú tâm tình thả lỏng, cùng ông nói chuyện từ bé đến lớn của Thắm Trường Đông.

Nhà họ Bốc ít người, trong nhà chưa từng xuất hiện một cô gái như Đinh Dật, sinh động mà thú vị, giọng nói trong trẻo lại dễ nghe, ông lão say sưa nghe, thỉnh thoảng nở nụ cười.

Bốc Tĩnh gọi mọi người ăn cơm, thấy ba cùng Đinh Dật nói chuyện hăng say cười nói với ba: “Con biết ba nhất định sẽ thích Đinh Dật.” Sau đó nói với Đinh Dật: “Đinh Dật đừng để ông ngoại lừa, trước kia ông cũng không dễ gần như vậy, lúc bác còn nhỏ bị ông trừng mắt liền run cầm cập, bây giờ lớn tuổi, tính khí đã tốt hơn nhiều.”

Đinh Dật cười cười không nói, ông ngoại già bộ giận nói: “Con bé này bắt đầu tính nọ cũ rồi sao? Khi đó da con giống như da khi nếu như khéo léo một chút, ngoan một chút đã không bị mắng rồi.”

Thắm Trường Đông nghe thấy mẹ được gọi là “con bé”, Đinh Dật lại được khen “khéo léo” không nhịn được bật cười, Đinh Dật bị cậu cười dù da mặt

có dày cũng có chút ngưng ngưng, vội vàng muốn đứng dậy đến phòng ăn giúp bác gái dọn bát đĩa.....nếu muốn giả bộ thì nên giả bộ cho giống.

Hình như đã từ lâu rồi không được tận hưởng một ngày nghỉ trọn vẹn rồi, sau khi ăn cơm xong, không cần phải tự học, không cần chuẩn bị bài tập, mọi thứ xảy ra bất thành linh khiến Đinh Dật hơi khó chịu.

Ông ngoại có thói quen ngủ sớm dậy sớm, sau khi đi bộ dọc bờ biển cùng những người trẻ tuổi liền quay về nghỉ ngơi. Ông bà Thẩm cũng tự động về phòng thu dọn đồ đạc. Tối qua Thẩm Trường Đông ngủ không ngon, muốn về phòng bổ sung giấc ngủ lại bị Đinh Dật kéo không buông, cô mới tới nơi xa lạ có chút hưng phấn.

Gió biển mát mẻ, bình minh sáng chói, Đinh Dật ngồi trên xích đu trong vườn hoa nhỏ, hưởng thụ cảm giác vô tư, có người rất không hứng thú ngồi ngáp, Đinh Dật trừng cậu: “Tối qua anh không ngủ sao?”

Thẩm Trường Đông liếc nhìn cô: “Ngủ nhưng không ngon.” Không muốn tiếp tục chủ đề này nữa ý bảo Đinh Dật ngồi sang một bên, cậu cũng ngồi xuống xích đu hỏi: “Nhà anh đã ổn thỏa hết rồi khi nào thì em định nói với chú Đinh và cô Kỷ chuyện của chúng ta?”

Gặp người lớn hai nhà sao, bước kế tiếp có phải là đăng tin cưới lên báo? Đinh Dật không thích lắm, cảm giác giống như là bị trói buộc, thuận miệng nói: “Mẹ em một năm nữa mới về, đến lúc đó nói cũng chưa muộn.” Không đợi Thẩm Trường Đông phản bác lập tức nói: “Không phải chúng ta chỉ tạm thời là bạn trai bạn gái sao, sao lại phát triển tới mức này, sao bỗng dưng thành con dâu nhà anh? Thành thật khai báo có phải anh có mưu đồ từ trước không!”

“Cho đến bây giờ em vẫn cảm thấy quan hệ của chúng ta là bạn trai bạn gái sao?” Giọng nói không vui, Thẩm Trường Đông không biểu lộ gì, Đinh Dật không biết nên trả lời thế nào, vừa rồi cô cũng chỉ là che giấu lo lắng trong lòng, theo thói quen lớn tiếng dọa người.

Nhưng lời đã nói ra không thể lấy lại, không thể làm gì là nhắm mắt tiếp tục nói: “Có gì không đúng không phải lúc bắt đầu là anh nói vậy sao?”

Thẩm Trường Đông không nói thêm gì nữa, đụng phải người vô tình vô nghĩa như vậy, cậu có nâng chân đá cuộc cách mạng cũng chưa chắc đã thành công, có lẽ cậu cần cố gắng thay đổi cách thức.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chương ba mươi lăm

Năm nhất đại học là năm cực kỳ bận rộn, một năm này bài tập cơ sở chuyên ngành tương đối nhiều, Đinh Dật mới vào, có thể nhận ra ngành điện tử và xe hơi không giống nhau, ở đây cô có thể cảm nhận được sự cạnh tranh áp lực cùng cảm giác cô độc. Nhìn bạn học xung quanh, nghe bọn họ thảo luận về bài học, Đinh Dật không tự tin lắm còn có chút khủng hoảng.

May mắn lớp học rất náo nhiệt, lúc cô cần có nhiều người giúp đỡ cô. Thân là chủ tịch hội sinh viên Ngụy Hoa Tĩnh cũng giúp được nhiều việc, anh ta đang chuẩn bị ra nước ngoài nhưng vẫn cố gắng lấy cho cô bài chuyên ngành, khiến Đinh Dật cảm thấy anh ta rất tốt nhưng thỉnh thoảng vẫn không nhận được hỏi: “Cô gái kia sao rồi?”

“Còn có thể thế nào, cứ vậy đi về chứ sao.” Ngụy Hoa Tĩnh nói. Mặc dù Đinh Dật không có tình cảm tốt với Tô La nhưng nhìn bộ dáng đào hoa như vậy của Ngụy Hoa Tĩnh cũng thấy tức giận: “Một cây làm chẳng nên non, tôi không tin anh không trêu chọc người ta.” Một cô gái đáng người không tệ, không phải là người lỗ mãng, sẽ không đơn thuần vượt ngàn dặm xa xôi về đây chỉ để chịu nhục.

“Từ lúc nào thì nữ vương cũng biết phân tích vấn đề vậy?” Ngụy Hoa Tĩnh cười nhạo cô, mắt thấy cô sắp phát hỏa, lập tức cúi đầu xin tha thứ: “Được rồi, được rồi, anh thừa nhận lúc mới bắt đầu anh thấy cô ấy cũng được nên chủ động trước, con gái Giang Nam, đáng vẻ nhu hòa, ai biết sau đó lại dây dưa như vậy, dấy vào rồi còn đáng sợ hơn em.”

Đinh Dật xác định anh ta ngứa da muốn ăn đòn vì vậy không khách khí, bắt đầu luyện tập các chiêu thức mà thầy giáo dạy.

Yếu tố khích lệ con người chính là kết quả nhận học bổng. Đứng nhất khoa xe hơi giúp cô giành được học bổng ưu tú trong ngành điện tử, Đinh Dật lần nữa lấy lại tự tin.

Cầm xấp tiền giấy mới tinh, Đinh Dật hả hê, mấy người ở chung phòng cũng có học bổng, Dương Lộ Lộ cũng đứng nhất, mọi người liền đi ra ngoài ăn uống. Sau khi ăn uống no nê mọi người thấy tinh thần Đinh Dật phấn khởi, không còn đáng vẻ ưu phiền ban đầu nữa, rốt cuộc không nhận được tra hỏi cô là chuyện gì.

Dương Lộ Lộ làm khó: “Con nhóc kia, ăn tùy xuong mới biết nó ngon, lâu như vậy không về, không thể rời khỏi Thẩm Trường Đông dù chỉ một phút sao?”

Triệu Hiểu Đông cũng nở nụ cười gian: “Gần đây da cũng không tệ, có con trai xoa dịu có khác.”

Đinh Dật đỏ mặt như trái cà chua, một đám trêu ngươi thật muốn lôi các cô đi dọc phố hét để cho mọi người nhìn xem sinh viên nữ trường đại học danh giá có bộ mặt như thế nào! Chỉ là tức giận nhưng danh dự không thể phá hủy, lập tức cãi lại: “Đầu mọi người sắp biến thành phế liệu rồi sao! Mình với Thẩm Trường Đông mỗi người ở một phòng, quan hệ rất thuần khiết!”

Triệu Hiểu Đông “Uhm” một tiếng cười nói: “Đúng rồi, quan hệ nam nữ thuần khiết!” Mọi người nghe vậy lại bắt đầu cười ầm lên.

Đinh Dật nổi giận, đang lo lắng không biết nên nói thế nào, Hồ Giai đi ra hòa giải: “Được rồi, mọi người đừng trêu cô ấy nữa, mình cảm thấy Đinh Dật nói thật.”

Đinh Dật cảm kích nhìn Hồ Giai, vội vàng nói tiếp: “Đương nhiên là thật, mình có nói xạo bao giờ đâu?”

Dương Lộ Lộ thu nụ cười nghiêm túc nói: “Được rồi, mình tin bạn, nhưng hai người ở chung một nhà ngày ngày gặp nhau, Thẩm Trường Đông vừa trẻ tuổi lại đầy nhiệt huyết, không ngờ chung mình cảm thấy sinh lý có vấn đề.”

Không chỉ Đinh Dật, hai người còn lại cũng tò mò chờ cô ấy nói tiếp. Dương Lộ Lộ nhìn bốn phía phát hiện cô thu hút sự chú ý của mọi người cảm thấy cực kỳ hài lòng, hăng giọng nói tiếp: “Mọi người có biết con trai có lúc rất dễ dàng kích động thể nhưng kích động nếu như không được thỏa mãn dễ xảy ra vấn đề.”

Đinh Dật nghe vậy có chút ngượng ngùng, từ khi từ thành phố L quay về, Thẩm Trường Đông không giống trước, ở chung mọi người đều có thói quen bảo lưu, mặc dù vẫn gần nhau, vẫn có phần chỉ nam nữ.

Kể từ sau khi quay về, Thẩm Trường Đông trở nên nhiệt tình hơn, thường không có việc gì cũng hôn cô, chạm vào cô, Đinh Dật có thể cảm nhận rõ sự thay đổi trong cơ thể nhưng họ luôn dừng lại ở bước cuối cùng. Nhiều lần Đinh Dật thấy cậu nhìn rất vất vả, có lúc cố giữ vững lý trí cùng cự ly, Thẩm Trường Đông luôn phá vỡ cự ly, nhiệt tình như lửa sau đó cố gắng kiềm chế.

Dương Lộ Lộ quơ quơ tay trước mặt Đinh Dật, Đinh Dật giật mình tỉnh lại: “Có chuyện gì?” Vừa nói cô liền hối hận, quả nhiên về mặt mọi người kỳ quái, cười gian.

Dương Lộ Lộ lần nữa làm ra vẻ nghiêm chỉnh: “Được rồi, nếu Đinh Dật thành tâm như vậy mình sẽ nói cho mọi người biết, tránh làm trễ nãi cả đời bạn. Nghe cho kỹ, nghe nói con trai bị kích lâu ngày không được thỏa mãn dần dần sẽ liệt dương, nếu không gả cho người như vậy thì may, nếu như là chống tương lai vậy coi như……”

Một xấp khăn giấy đập tới, Đinh Dật đỏ mặt mắng: “Nói hươu nói vượn, kiến thức này bạn tự giữ lấy là được rồi!” Nói xong mọi người cùng nhau cười.

Sau khi ăn xong Đinh Dật cùng Dương Lộ Lộ lấy giấy tính tiền, hai người mời khách, Thẩm Trường Đông vừa kết thúc hoạt động của hội sinh viên đi xe tới đón cô, khi chào hỏi các bạn cùng phòng của cô phát hiện mọi người đều nhìn cậu cười rất kỳ lạ, không hiểu thế nào. Trong lòng Đinh Dật hiểu rõ, vội vàng hối cậu đi mau, lại nghe thấy tiếng cười phía sau lưng.

Ngồi trước bàn học, Đinh Dật nhìn các loại thông tin ký hiệu, không cách nào tập trung được, trong đầu thỉnh thoảng hiện ra những câu nói của Dương Lộ Lộ, quay đầu nhìn Thẩm Trường Đông nghiêm túc làm bài, gò má bắt đầu nóng lên.

Làm xong bài tập, Thẩm Trường Đông khép sách vở, ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt Đinh Dật đang quan sát, Đinh Dật vội vàng cúi đầu giả bộ chăm chú ôn thi.

Thẩm Trường Đông thấy nhất định có chỗ nào đó không đúng, biểu hiện của Đinh Dật với bạn cùng phòng của cô có chút khác thường, nhìn cô không có gì nên cũng không chủ động hỏi. Giờ phút này Đinh Dật lại thẹn thùng, đôi mắt rũ xuống thỉnh thoảng lại ngược lên hiện ra đôi mắt long lanh, lóe sáng làm động lòng người. Không trách người xưa có câu muốn nhìn phụ nữ đẹp phải nhìn dưới ánh đèn, dưới ánh đèn màu da cam Đinh Dật cực kỳ xinh đẹp.

Nhận thấy cậu nhìn cô chăm chú, Đinh Dật hơi lo lắng, theo bản năng bắt đầu cắn môi, Thẩm Trường Đông nhìn thấy không nhịn được nữa, cơ thể nhích tới gần.

Đinh Dật bị cậu kéo mạnh qua, miệng bị cạy ra, dây dưa cùng cậu. Trong nháy mắt, Thẩm Trường Đông vẫn không thỏa mãn với hôn, dựa vào bàn, một tay ôm Đinh Dật, một tay cẩn thận thăm dò từng li từng tí, bắt đầu cời quần áo cô.

Đinh Dật chợt cảm thấy trước ngực lạnh, sau đó phát hiện Thẩm Trường Đông vùi đầu vào, hơi nóng khiến cô run rẩy. Lần trước ngủ chung với Thẩm Trường Đông, mặc dù cũng rất kích tình nhưng tất cả đều trong bóng tối, cảm giác như nằm mơ, hôm nay tất cả đều diễn ra dưới ánh đèn, cơ thể có cảm giác thân thuộc lại như xa cách, có chút hoảng hốt, buông tay ôm eo Thẩm Trường Đông ra như muốn với lấy gì đó không ngờ làm rơi cuốn sách văn dày đặc xuống bàn tạo nên tiếng động lớn.

Hai người bị tiếng động này làm sợ hết hồn, Thẩm Trường Đông nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Đinh Dật hoảng hốt, có chút ảo não, vội vàng nói “Thật xin lỗi”, nhanh chóng giúp cô sửa quần áo, khuôn mặt ửng đỏ, hơi thở dồn dập.

Đinh Dật có chút xấu hổ nhưng vẫn cố giấu xấu hổ nói: “Thật ra thì không phải không thể.” Thẩm Trường Đông đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô: “Em nói gì?”

Đình Dật hạ quyết tâm nhắm mắt trả lời: “Em biết anh nhin rất khó chịu nên không cần phải cố nén lại.” Nói xong tựa đầu vào bả vai cậu. Hiếm khi Đình Dật lại có dáng vẻ như con chim nhỏ này, Thẩm Trường Đông vui mừng nhưng không dám tin những gì tai nghe cùng mắt thấy: “Không phải em muốn nên nhân nhượng anh chứ.”

Cậu kì kèo mè nheo khiến Đình Dật tức giận nhưng không thể nổi giận, Đình Dật không thể làm gì khác là cúi đầu nói: “Thật ra thì, thật ra thì em cũng có chút mong đợi.”

Mặc dù giọng nói mơ hồ nhưng Thẩm Trường Đông có thể nghe thấy, không nói nhảm nữa, ôm Đình Dật đi về phía phòng ngủ.

Tuổi trẻ mặc dù không thiếu kiến thức về sinh lý nhưng trên thực tế hai người vẫn còn mơ hồ, cũng may là rất thân thuộc, luôn tin tưởng vào đối phương, thử dò xét, lục lọi, mặc dù quá trình quanh co nhưng không chống lại được sự nhiệt tình của tuổi trẻ, rồi cuộc nước chảy thành sông.

Trong lúc lột xác Đình Dật không thể nào nên được đau đớn, lớn tiếng kêu to: “Mẹ ơi, tại sao lại đau như vậy, em không chơi nữa!” Trán Thẩm Trường Đông nổi đầy gân xanh, từng giọt mồ hôi chảy xuống, cậu cũng đau nhưng vẫn muốn tiếp tục, vì vậy cố nén lại bất động, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Hết đau nhanh thôi” Một lúc sau Đình Dật kêu lên: “Không được, vẫn rất đau!”

Thẩm Trường Đông bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là phát động lý trí đến tế bào não, kiên nhẫn dụ dỗ nói: “Có đau lắm không? Giống như trán bị đánh hay bị té xước gối? Khi đó em rất anh dũng.”

Một câu nói kích thích khiến Đình Dật lập tức quyết định.....nhìn!

Về sau đau đớn giảm dần, có chút cảm giác khác biệt, mặc dù không cảm nhận được cảm giác như trong tiểu thuyết miêu tả.....Mất hồn nhưng cũng có cảm giác phong phú. Cô có thể cảm giác Thẩm Trường Đông rất quý trọng yêu thương cô, trong giây phút khuôn mặt cậu bộc phát cô có cảm giác hạnh phúc.

Một lúc sau, Đình Dật không chú ý nghiêng đầu, thấy trên tủ đầu giường có một bao nhỏ bị xé ra, chợt phát hiện có gì đó không đúng, kéo Thẩm Trường Đông hỏi: “Lần trước anh nói không có, cái này ở đâu ra?”

Thẩm Trường Đông quay đi chỗ khác: “Hai người ở chung một chỗ, ít nhất cũng phải có một lần xảy ra.”

Thì ra đây là mìn đồ từ lâu của cậu! Đình Dật nghĩ vừa rồi cô còn không biết xấu hổ mới mình rất mong đợi, giống như buộc cậu lên giường với cô, lập tức thẹn quá hóa giận, chạy ra. Đình Dật cũng phạm phải sai lầm trí mạng, cô không để ý bây giờ eo mõi lưng đau, hậu quả chính là, trả thù trở thành ôm ấp yêu thương, bị Thẩm Trường Đông ôm vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương ba mươi sáu

Cuộc sống chung không phải lúc nào cũng luôn ngọt ngào bởi vì Đình Dật bắt đầu phát hiện thời gian của cô vô cùng thiếu thốn. Học kỳ năm nay chương trình rất nặng, cô còn phải làm thêm bài chuyên ngành của năm nhất, một học kỳ phải học hai mươi chín tín chỉ, toàn bộ đều là môn chính, trong đó có năm môn cơ bản, hai môn thí nghiệm, hai môn chuyên ngành, khiến Đình Dật từ trước đến giờ tỉnh lực trần đầy cũng phải kêu cứu.

Thẩm Trường Đông cũng không tốt hơn là bao chỉ là cậu bạn ở những chỗ khác nhau. Khai giảng không bao lâu, qua cuộc bỏ phiếu cho hội sinh viên mới, không biết có phải vì nhân duyên của cậu quá tốt hay không mà trúng tuyển chức phó chủ tịch hội sinh viên. Cái này không nói bởi vì năm ngoái nhận vai diễn chính của vở kịch, thu được phản hồi tốt, người giữ chức vị cao nhất phải từ bỏ nhường chỗ cho cậu nói là nữ sinh cạnh tranh quá kịch liệt, không quản lý được chỗ ngồi, dứt khoát để cậu đảm đương như vậy sẽ không xảy ra nội chiến.

Kết quả là hai người đều bận rộn. Một người hận không thể lấy Cauchy, Fourier, hình ảnh Laplace dán trước giường, hy vọng có thể hiểu sâu hơn về lý thuyết năng lượng, một người đối phó với các thầy cô giáo, dẫn dắt trợ lý mới còn phải nghĩ xem năm nay ai sẽ nhận vai diễn trong kịch bản.

Đình Dật nhìn không chịu nổi nữa nói với Thẩm Trường Đông: “Đi sớm về muộn như vậy cũng không phải biện pháp hay, dù sao bây giờ em cũng không có chuyện gì rồi, anh quay về ký túc xá trong trường đi.”

Thẩm Trường Đông vừa chạy xe về còn đang thở hổn hển, nghe cô nói như vậy về mặt bi thương: “Lợi dụng xong muốn đuổi anh ra khỏi cửa sao?” Cái người không biết phân biệt này, Đình Dật mặc kệ cậu. Sống chung chưa lâu, Đình Dật dần phát hiện ra Thẩm Trường Đông không như vẻ bề ngoài, lập tức quyết định bỏ mặc cậu.

Cô cũng có chuyện buồn phiền, có kết quả thi giữa kỳ, tổng thể mà nói, môn cơ bản điểm số cao, môn chuyên ngành thì hơi chênh lệch, không thể so được với thành tích môn xe hơi. Kết quả này cho cô cô đã kích không nhỏ “Có nên chuyển ngành hay không?” Mặc dù nói nếu lựa chọn sẽ không hối hận cùng bàng hoàng.

Thẩm Trường Đông tắm xong đi vào phòng đọc sách, liền nhìn thấy Đình Dật nhăn nhó ngồi viết báo cáo, có chút đau lòng, đưa cho cô một ly sữa:

“Nghỉ ngơi một chút, cô Curie bé nhỏ của anh.”

Cần ông hút, Đình Dật ủ rũ chau mày: “Anh nói xem em có nên chuyển hệ hay không? Con gái không hợp với ngành xe hơi, ngành điện tử lại giống như đương thịnh âm suy.”

Thẩm Trường Đông suy nghĩ một chút trả lời cô: “Vậy em nên học ngành luật hay ngoại ngữ đi.”

Đình Dật kêu thảm thiết: “Anh giết em đi, tiếng anh cấp bốn em còn chưa qua, đừng nói về luật pháp, em không muốn khổ sở ngày ngày phải ra tòa.”

“Vậy là em không thích các môn học?” Thẩm Trường Đông tiếp tục hỏi.

Đình Dật nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Như vậy cũng không phải, thẳng thắn mà nói vẫn thích học nhưng việc học quá bận rộn, quá mệt mỏi, cả ngày phải tự học, em nghĩ người em sắp hư rồi.”

“Vậy thì không cần phải mệt mỏi như vậy, có một vài môn có thể bỏ, bài tập không có cách nào hoàn thành thì có thể tham khảo người khác, đối với sinh viên mà nói việc này rất phổ biến.”

“Hả? Chẳng lẽ anh cũng làm vậy?” Đình Dật tròn mắt, cậu lại dạy hư cô!

Thẩm Trường Đông cười nói: “Thỉnh thoảng nhưng cuối kỳ có rất nhiều môn bọn anh đều có thể hoàn thành.” Vậy cũng đúng, cả học kỳ bị giày vò, thành tích cuối kỳ vẫn đứng đầu, tiếng anh cấp bốn đều hơn cô ba mươi điểm, thật tức chết cô.

Vật lộn một phen, Đình Dật lắc đầu: “Không được, bây giờ em mà lọt vào top cuối thì nguy hiểm, nếu như vậy thì không nên học đại học A rồi.” Cô luôn đứng trên đỉnh cao, chột thay đổi tròn học không làm bài tập, cô không cách nào làm được.

Nhớ lúc trước cô cũng từng tự hỏi bản thân, tuổi thanh xuân đã số thời gian vùi đầu vào sách vở có đáng tiếc quá hay không? Lúc đó cùng mọi người thảo luận, có người tán thành có người phản đối, Đình Dật chỉ hỏi một vấn đề: “Nếu vùi đầu vào sách vở là lãng phí tuổi thanh xuân vậy như thế nào mới tính là không lãng phí? Như thế nào mới gọi là không hối hận về tuổi thanh xuân?”

Một câu nói khiến mọi người suy nghĩ, đúng vậy, tuổi thanh xuân phải trải qua như thế nào? Sống phóng túng, chơi đùa, hay đua xe, đánh nhau? Nếu là như vậy chỉ sợ sẽ hối hận.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đình Dật quyết định học, mặc kệ như thế nào, cố gắng học tập không phải là chuyện xấu, có lẽ một ngày sẽ nghĩ lại mới phát hiện ra mình không hối hậnbởi vì tuổi thanh xuân bất tri bất giác đã chết. Không bằng suy tính xem làm nhiều việc có ích, vừa học tập lại không trễ nãi bất cứ gì.

Giọng Thẩm Trường Đông vang lên: “Đã như vậy không cần hoài nghi bản thân mình, nếu như em không thành công thì ai có thể thành công? Anh đang chờ em nổi tiếng.”

Nghe giọng cậu châm chọc, Đình Dật không nhịn được lườm cậu: “Liên quan gì đến anh?”

Thẩm Trường Đông cười hi hi nói: “Sao lại không có gì, tương lai em làm con dâu nhà họ Thẩm, mọi người đều đang chờ em đấy. Em xem nếu không có Marie Cuire, bây giờ không có nhiều trường nổi tiếng như vậy.”

Đình Dật cười: “Không biết xấu hổ, ai là con dâu nhà anh!”

Thẩm Trường Đông vội vàng nói: “Em bội tình bạc nghĩa sao? Vậy cũng không được.” Nói xong gỡ trò: “Xem ra anh cần phải nỗ lực, tránh bị thất sủng ném bỏ.”

Đình Dật cười muốn tránh nhưng không được, Thẩm Trường Đông lịch sự tạo nhã, tác phong nhanh nhẹn, càng lúc càng giống lưu manh, không biết nếu các mỹ nữ trường đại học M nhìn thấy dáng vẻ này của cậu có hối hận vì đã bỏ phiếu cho cậu hay không.

Người có cuộc sống không như mong muốn chiếm tám mươi chín phần trăm, thông minh như Thẩm Trường Đông cũng có lúc không thể làm gì. Bởi vì có thành tích tốt, Đình Phương Linh được bổ nhiệm chức ở Bắc Kinh, rốt cuộc có thể ở chung với con gái.

Cảm nhận được sự vui sướng của ba trong điện thoại, Đình Dật cảm động vui mừng, mấy tháng nữa là mẹ cô về nước, khi đó cả nhà đoàn tụ. Về phần Thẩm Trường Đông, gan to thế nào cô cũng không dám ở cùng cậu nữa.

Đầu tiên nhanh chóng chuyển mọi thứ về ký túc xá, đợi sau khi ba đến, Đình Dật giúp ông dọn dẹp nhà mới, thuận tiện chuyển một số đồ lặt vặt của cô sang. Bộ an bài chỗ ở cho ba không gần trường lắm nhưng chủ nhật cô vẫn có thể về bên cạnh ông.

Thẩm Trường Đông lấy thân phận bạn trai Đình Dật đến giúp đỡ, Đình Phương Linh thấy cậu cũng rất vui, khen không dứt: “Không tệ không tệ, Trường Đông thừa hưởng tất cả ưu điểm của ba mẹ.” Thẩm Trường Đông được ông khen có chút ngượng ngùng, chỉ lo cúi đầu làm việc, biểu hiện trầm ổn thật thà.

Đã lâu không nhìn thấy ba, Đình Dật không nhịn được làm nũng: “Vậy con thì sao? Con không thừa hưởng ưu điểm của ba mẹ sao?”

Đình Phương Linh nhéo lỗ mũi cô cười nói: “Con chiếm toàn bộ tính lười rồi, tính khí như hạt tiêu nhỏ, còn có ưu điểm gì?” Giọng nói lại tràn đầy cưng

chiều.

Bị nói trước mặt Thẩm Trường Đông như vậy, Đinh Dật giận kêu to, khiến hai người đàn ông cười rất vui.

Cùng ăn cơm tối xong Thẩm Trường Đông quay về trường, Đinh Dật ở lại nói chuyện với ba. Sau khi hỏi cuộc sống đại học thế nào Đinh Phương Linh liền đổi đề tài: “Ba không ngờ con sẽ yêu sớm như vậy.”

Đinh Dật thấp thỏm trong lòng, rốt cuộc cũng thôi. Bởi vì dù loại nguyên nhân, cô vẫn chưa nói chuyện cô với Thẩm Trường Đông cho ba nghe, sau đó lại gặp ông bà Thẩm, nghĩ thâm quan hệ giữa ba với bọn họ tốt như vậy khẳng định đã sớm nói cho ba biết, cô có thể tránh thì tránh không có nói chuyện yêu đương, bởi vì từ nhỏ đã có một khoảng cách với ba, cảm giác rất khó mở miệng nói chuyện.

Hôm nay khi ba nhìn thấy Thẩm Trường Đông cười hòa ái dễ gần cũng không có đáng về giắt mình, Đinh Dật đã yên lòng lại không nghĩ rằng lúc này lại đột nhiên nói như vậy, vì vậy phản xạ có điều kiện hỏi: “Tại sao, ba cảm thấy Thẩm Trường Đông có vấn đề sao?”

Đinh Phương Linh thờ dãi: “Ba nhìn Thẩm Trường Đông lớn lên từ bé, có thể có vấn đề gì? Ba đối với chuyện chứ không đối với người, ba chỉ cảm thấy hai đứa xác định quan hệ hơi sớm, bác Thẩm còn muốn đính hôn trước, ba không đồng ý.”

Bác gái thật là nóng lòng, Đinh Dật đỏ mặt: “Bọn con vẫn là học sinh, đính hôn gì chứ.”

Đinh Phương Linh lập tức nói: “Đây là vấn đề mấu chốt, với tính cách của con và Trường Đông chắc chắn không dừng lại ở đại học, mỗi người học một ngành khác nhau, về sau con đường sự nghiệp cũng không giống nhau, chênh lệch quá lớn, quyết định quá sớm sợ tương lai hai đứa sẽ hối hận.”

Đinh Dật xem thường những thứ này, không phải nhất định đồng hành mới có thể ở bên nhau.

Đinh Phương Linh chuyển giọng: “Cũng được, việc đòi khó đoán, không chừng hai đứa có thể thuận buồm xuôi gió, đến lúc đó nhất định có một người nhường bộ.” Là ông thiên vị, ông không hy vọng con gái chịu uất ức, Thẩm Trường Đông cũng là người phong lưu, ai có thể để cậu chịu uất ức chứ. Nhưng chuyện tương lai không ai nói trước được, kệ bọn họ thôi.

Lời nói này của ba hai năm sau Đinh Dật mới hiểu. Trong thời gian này, không ngừng cố gắng, rốt cuộc cô có bước đột phá, khi kết thúc năm hai giống như đa số các bạn trong ngành chuẩn bị thi G thi T.

Chỉ là tiếng Anh của cô quá kém, cũng may mẹ đã về nước, chuyện trong nhà có bà xử lý, kỳ nghỉ hè cô mới bắt đầu ôn luyện.

Thẩm Trường Đông về nhà mấy ngày lại quay về Bắc Kinh nhìn cô đọc sách hỏi: “Em quyết định đi du học sao?” Đinh Dật ngẩng đầu: “Không thể khẳng định bởi vì em phát hiện tiếng Anh của em không tốt, nếu như có thể nhận học bổng của trường nào tốt thì có thể sẽ đi.”

Thẩm Trường Đông tự giễu nước: “Anh không cách nào đi du học chứ nói gì là học bổng.” Đinh Dật suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Cũng đúng chỉ là anh có thể ở trong nước phát triển chuyên ngành cũng không tệ.” Trường đại học M rất ít nam sinh, nam sinh ưu tú càng ít hơn, với thành tích ưu tú cùng với vóc dáng thanh lịch, rất dễ tìm việc.

Thẩm Trường Đông trầm giọng hỏi: “Em đi du học lại muốn anh ở trong nước?” Đinh Dật nhìn sắc mặt cậu có gì đó bất thường, vội vàng nói: “Cũng không phải.....Em không nhất định phải đi du học, hơn nữa anh cũng có thể đi cùng em”

Thẩm Trường Đông vẫn tức giận: “Làm sao anh có thể đi? Lấy tiền mồ hôi nước mắt của ba mẹ đi thì còn gì là người.”

Đinh Dật chưa từng nghĩ qua sẽ đi du học cùng Thẩm Trường Đông, hình như cô từng nghe nói nam sinh đi du học đều lấy vợ ở nhà, sau đó đưa đi học cùng. Thấy sắc mặt Thẩm Trường Đông tối sầm, Đinh Dật không dám suy nghĩ lung tung, vội vàng nghiêm mặt nói: “Làm sao như vậy chứ, chúng ta cùng nhau đi thi, tiếng Anh của anh tốt như vậy, không chừng là anh đưa em đi học cùng đây.”

Nghĩ lại có một năm một anh khóa trên nhận được học bổng của một trường đại học ở Anh, Thẩm Trường Đông ngoan ngoãn cùng cô học tập, tham gia cuộc thi với cô, mặc dù cơ hội rất ít nhưng vẫn hy vọng.

Mỗi ngày đều ở phòng tự học, ký túc xá, mỗi ngày ngủ không hơn năm tiếng, kiên trì nửa tháng, học đến cuốn sách cấp năm, môn thí nghiệm bắt đầu nên Đinh Dật không thể không quay về trường.

Lúc cô ngồi trước máy tính đột nhiên không biết mã cos là gì, lập tức bối rối. Nửa tháng học Anh văn khiến cô quên ký hiệu số học cùng chuyên ngành.

Thân là đây tớ của người khác, Thẩm Trường Đông mạo hiểm trước, tham gia cuộc thi, thi xong muốn truyền kinh nghiệm cho “lãnh đạo” thì phát hiện ra nữ lãnh đạo của cậu đang ngồi gần người, sau khi nhìn thấy cậu nói một câu: “Em từ bỏ.”

Thẩm Trường Đông mở mắt: “Cái gì?”

Về mặt Đinh Dật chợt sáng hơn nhiều, háng giọng nói: “Em từ bỏ GRE, cái gì mà đất nước đẹp, tiếng Anh khó như vậy, em không đi!”

Không tiếc không tiếc, có “bỏ” mới có “tiết”, nếu như không bỏ chỉ muốn lấy được thì sẽ đến lúc tiếc vì mình không hiểu, cho dù có như ước muốn nhưng lại mất đi thứ quan trọng hơn. Vì vậy, trong một giây Đinh Dật quyết định từ bỏ, có lẽ đây không phải là lý trí quyết định, có lẽ nhiều năm sau cô sẽ hối hận nhưng hiện tại cô quyết định làm như vậy.

Thẩm Trường Đông thở dài trong lòng nhưng vẫn cười ủng hộ, cậu vừa thi với điểm số cao, bây giờ cũng không cần nói vì quyết định của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chương ba mươi bảy

Đối với bất cứ ai mà nói, hạ quyết tâm học tiến sĩ không phải là chuyện dễ dàng, nhất là con gái, nhất là bây giờ có đủ các loại giễu cợt “nữ tiến sĩ”

Đinh Dật cũng không tránh khỏi, cô cũng băn khoăn, vốn dĩ không đi du học cô định học thạc sĩ, hoặc tốt nghiệp đại học làm kỹ sư, loại suy nghĩ này ở năm ba đại học có một chút thay đổi.

Lần đó trong buổi họp, có ba giáo sư ở ba phòng nghiên cứu đưa ra những phương hướng cho bọn họ, sau đó là chủ nhiệm.....Cũng là giáo sư hướng dẫn sau này của Đinh Dật.....Giáo sư Vương thay đổi mọi phương hướng khác với ba giáo sư kia, không giảng phương hướng nghiên cứu kỹ thuật, mà nói chuyện các con số với mọi người: “Năm ngoái, tổng giá trị nhập khẩu của Trung Quốc là XXX, nhập khẩu chiếm tổng giá trị nhập khẩu là (XXX tỷ dollar) XX%, là năm nhập khẩu dầu hỏa và dầu tinh chế của Trung Quốc, tất cả các loại thép, quặng sắt chiếm tổng số kim ngạch X lần.”

Giáo sư chỉ ra ngành công nghiệp này có liên quan đến vận mệnh của đất nước, nhà nước rất coi trọng phát triển ngành công nghiệp, “kế hoạch mười một năm”, rõ ràng chỉ ra sự cần thiết của việc phải tập trung vào phát triển ngành công nghiệp. Nói xong, mọi người có chút kích động.

Ngay sau đó giáo sư cũng nói rất nhiều điều khiến mọi người khó có thể quên: “Chúng ta là sinh viên của trường đại học A, không thể tranh giành chém giết nhau vì một chén cơm với kỹ sư, chúng ta phải gánh vác trách nhiệm xã hội nhiều hơn, ít nhất phải vì người khác mà sáng lập tạo ra chén cơm.” “Chúng ta là học sinh trường đại học học A, đã trải qua thời kỳ dài học tập, có cơ sở lý luận vững chắc, phải làm những chuyện người khác không thể làm được.”

Thẩm Trường Đông đang bận tìm kiếm người kế nhiệm chức chủ tịch hội sinh viên, làm cán bộ cũng có thể rèn luyện bản thân, năm hai là phó chủ tịch, năm ba đã là chủ tịch, không chỉ rèn luyện bản thân còn có năng lực giao tiếp với các ban tổ chức, cũng làm cho bản thành tích của cậu sáng lạng hơn.

Khó có cơ hội Đinh Dật đến tìm, Thẩm Trường Đông vội vã xử lý công việc, ra ngoài ăn cơm với cô. Quán cơm ở đối diện trường, thức ăn ngon lại rẻ, rất được sinh viên đại học M yêu thích, vì vậy bên trong có rất nhiều sinh viên.

Sau khi đi vào không ngừng có người chào Thẩm Trường Đông, cho đến khi ngồi xuống mấy nữ sinh ngồi bên cạnh vẫn không ngừng nhìn bọn họ, còn sắp lại gần thảo luận xôn xao.

Thẩm Trường Đông có chút bất an: “Thôi chúng ta đổi cửa hàng khác đi.”

Đinh Dật trừng mắt nhìn cậu: “Anh làm gì trái với lương tâm sao? Sao lại sợ người khác nhìn!”

Thẩm Trường Đông cười khò: “Không có cách nào, quá nhiều người biết anh, nhất định em sẽ cảm thấy kỳ cục, anh thì không sao cả.”

Không ngờ ở chung một chỗ với Thẩm Trường Đông còn có thể chiến nghiệm cảm giác làm người nổi tiếng, mặc dù không thoải mái nhưng Đinh Dật vẫn cố chấp: “Không phải em không thể gặp người khác nên không sợ họ nhìn!”

Món ăn còn chưa được đưa lên, mấy nữ sinh ngồi bàn bên cạnh đã chọn một người đại diện, cô gái tên Oa Oa Kiểm đã bung một ly nước tới chào hỏi: “Anh Thẩm, đây là bạn gái anh sao? Thật xinh đẹp!”

Miệng lưỡi cô gái ngọt vô cùng, Đinh Dật cười cười với cô, cô tiếp tục hỏi: “Chị học trường nào, học ngành gì?”

“Đại học A ngành điện tử.” Đinh Dật không chút suy nghĩ trả lời.

Cô gái “oa” một tiếng nói: “Chị thật lợi hại, em có anh trai cùng ngành với chị, bây giờ đang học tiến sĩ ở nước ngoài.”

Đinh Dật mỉm cười: “Vậy sao? Chị không lợi hại như anh em, chị học tiến sĩ trong nước.” Cô gái lại hỏi mấy câu mới quay về bàn, mơ hồ nghe thấy bàn bên cạnh nói “nữ tiến sĩ”, Đinh Dật mỉm cười trong lòng: “Bây giờ bắt đầu rồi sao?”

Thẩm Trường Đông nhăn nhó: “Em quyết định học thặng lên tiến sĩ sao?”

Món ăn được đưa lên, Đinh Dật vừa ăn vừa trả lời: “Đúng vậy, nghe nói giáo sư Vương hướng dẫn sinh viên rất tốt, không khác gì đi học ở nước ngoài, em quyết định thử một chút.”

“Sao lại quyết định học thặng tiến sĩ không học thử thạc sĩ một chút.”

Đình Dật lắc đầu: “Bây giờ em mới hiểu, đối với khối đầu mới cao hơn, tốt nghiệp đại học chính quy không thể tìm được việc. Hai năm học thạc sĩ cũng chỉ là một công trình luyện tập, chỉ trở thành người làm việc như thế nào, đào tạo như vậy không đủ xa, cảm giác như không phải thành tựu của ngành giáo. Tiến sĩ toàn diện hơn, có thể thực hành lý thuyết học được trong những năm qua, hơn nữa sau khi tốt nghiệp có thể trở thành một người bản lĩnh trong bất kỳ phương diện nào đó.”

Nói một hơi tất cả mọi thứ, Đình Dật cảm thấy nhẹ nhõm, uống vài ngụm nước tiếp tục nói: “Anh sẽ ghét em sao? Nữ tiến sĩ!” Thẩm Trường Đông nhìn có chút tức giận.

Nhìn ánh mắt tội nghiệp của cô đang nhìn mình, Thẩm Trường Đông cười khò: “Mình nào dám ghét bạn!”

Đình Dật vội nói: “Vậy sao anh tức giận?”

“Anh tức giận là bởi vì từ trước đến giờ em đều quyết định mọi việc mà không bàn với anh! Em quyết định rồi mới nói cho anh biết, còn không nói cho anh biết thì chỉ là tình cờ anh nghe được!”

Thấy cậu tức giận, Đình Dật hơi sợ: “Hôm nay em tới đây là để nói với anh chuyện này, chỉ là chưa kịp nói, hơn nữa, anh là người đầu tiên em nói, ba mẹ em còn chưa biết.”

Nghe nói ba mẹ Đình còn chưa biết, sắc mặt Thẩm Trường Đông có chút thay đổi, đình Dật nói tiếp: “Anh thì sao? Sau khi tốt nghiệp có tính toán gì chưa?”

Thẩm Trường Đông tức giận: “Còn có thể có tính toán gì, đi tìm việc, vợ muốn học tiến sĩ, anh chỉ còn cách ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình.”

Đình Dật đỏ mặt: “Thật ra thì cũng không cần thiết.....em học tiến sĩ cũng có học bổng, hơn nữa còn có ba mẹ.”

Thẩm Trường Đông lắc đầu: “Như vậy sao được, kết hôn còn muốn ba mẹ nuôi sao?”

“Kết hôn? Có sớm quá không?” Đình Dật phản kháng, thật là, chuyện lớn như vậy còn chưa bàn với cô, còn trách cô trước, hừ, ai kết hôn với anh! Đình Dật oán thầm trong bụng.

Thẩm Trường Đông không để ý tới sự phản kháng của cô, chỉ kêu cô ăn cơm.

Có thể nói con đường của Đình Dật rất may mắn, năm đó sau khi giằng co với GRE, một lần nữa lại hiểu môn học điện tử hơn, một mình thiết kế, khó khăn lớn nhất của Đình Dật là hệ thống đo tốc độ âm thanh nhưng vẫn hoàn thành xuất sắc, cô làm trợ giảng cho một anh khóa trên, không ngờ anh kia là học trò của giáo sư Vương, nghe nói cô muốn học lên tiến sĩ, giáo sư Vương rất hài lòng, chỉ còn chờ thành tích học tập. Thành tích của Đình Dật không cao lắm nhưng may mắn phần lớn những người được chọn đều ra nước ngoài học, có một người chọn học thạc sĩ, loại bỏ bớt được đối thủ cạnh tranh!

Một tảng đá rơi xuống, rốt cuộc Đình Dật có tâm tư vui đùa, mặc dù luận văn cũng rất tốn sức, dù sao cũng vì kẻ sinh nhai. Thẩm Trường Đông cũng không phản đối, đi phòng vẫn đánh dấu thắng đó không có gì cản được nhưng cậu có chút do dự: “Làm nhân công vụ ở bộ S, em có chê anh nghèo không?”

Đình Dật “Ha” một tiếng: “Vậy thì tốt, tránh cho người lớn nói em học tiến sĩ nuôi gia đình, lần này không ai có thể nói.”

Thẩm Trường Đông vỗ đầu cô: “Không có tiền đồ, chỉ nghe nói tuổi trẻ hay nổi loạn, anh phải suy nghĩ thật kỹ.” Kết quả cậu từ chối chức vụ ở bộ S làm nhân viên tư vấn tức gần chết, nhưng một vài năm sau khi Thẩm Trường Đông lấy tư cách giám đốc điều hành công ty đi quyên góp, nhân viên tư vấn năm đó đã trở thành phó bí thư của một bệnh viện nở nụ cười vui mừng. Dĩ nhiên đó là chuyện sau này.

Ăn cơm xong đi dạo phố xem phim, hai người làm hết những chuyện mà những đôi yêu nhau hay làm, nhìn thời gian không còn sớm, Đình Dật nói phải về nhà bị Thẩm Trường Đông níu lại: “Tối nay đừng về, anh nhớ em lắm.”

Nghe hiểu ý trong lời nói của cậu, Đình Dật có chút ngượng ngùng: “Hôm nay thứ sáu, em phải về nhà không phải về ký túc xá.”

Vừa đi tới chỗ tối trong khúc quanh, Thẩm Trường Đông ôm cô, chớp mũi đều là hương thơm của Đình Dật, không nhịn được thở dài: “Nói với ba mẹ là em ở lại tự học, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên không về.” Việc học của cô chủ nhật thường tự học tới đêm khuya là chuyện bình thường, còn phải quan tâm ba mẹ, lạnh nhạt với cậu là điều tất nhiên, cậu muốn phản kháng, tranh thủ giành quyền lợi của mình.

Ngày hôm sau tỉnh dậy từ trong lòng cậu, Đình Dật nhận ra một điều là khi Thẩm Trường Đông quyết tâm phải làm gì đó thì cô không cách nào chống đỡ.

Biết Thẩm Trường Đông hung hãn, có chuyện cô cũng không có can đảm mở miệng. Lúc cô còn do dự trái thử dò xét phải đánh thì Thẩm Trường Đông chợt lộ vẻ mặt kinh dị: “Chẳng lẽ em muốn chia tay với anh!”

“Hà?” Đình Dật hoảng hốt: “Đâu có!”

Sắc mặt Thẩm Trường Đông không tốt: “Vậy sao em nói cái gì mà ngộ nhớ em rời khỏi anh, ngộ nhớ về sau không ở bên cạnh anh, nếu không có chuyện gì sao lại nói như vậy?”

Thấy giông bão sắp đến, Đình Dật cảm thấy khí lạnh bao quanh, cô không phải là người có thể đầu trí, định nói thẳng, chết thì chết vậy!

Sau khi hạ quyết tâm, Đình Dật nói lưu loát: “Giáo sư Vương là giáo sư hướng dẫn của em, thầy nói năm nay có hai sinh viên được cử đi học tiến sĩ, đây là danh sách thầy nghĩ có thể tốt cho sinh viên, Thẩm Quyển là nơi có thể tuyển thẳng nên thầy định giới thiệu em, hỏi em có ý kiến gì không?”

Thẩm Trường Đông “Hừ” rồi nói: “Sau đó em đồng ý?”

Đình Dật chợt dạ cười: “Em nói em cần suy nghĩ nhưng thầy Vương là một người tốt, nếu không thể học tiến sĩ thật sự rất tiếc.”

Thẩm Trường Đông thờ dài: “Dù sao anh cũng đã từ chối ở bộ S, không ở Bắc Kinh cũng không có gì khác.”

Đình Dật vui mừng: “Nói như vậy là anh đồng ý.”

Thẩm Trường Đông lại thờ dài tiếp tục nói: “Nếu tiếp tục than thở thì anh đã chưa già mà yếu, người ta gả cho gà thì theo gà sao anh cưới em còn bị em xoay quanh chứ?” Nhìn Đình Dật vui mừng lại không nhận được đã kích: “Đừng vui mừng quá sớm, cô chú vừa tới Bắc Kinh, em lại đi hai năm bọn họ sẽ rất đau lòng.”

Đình Dật bị cậu nói một câu đứng hình, như quả bóng xi hơi ngồi trên ghế salon..... bọn họ nhất định sẽ mắng cô bất hiếu.

Không thể không bội phục Thẩm Trường Đông, chỉ một lời thể son sắt sẽ chăm sóc tốt cho cô khiến ông bà Đình yên tâm, hơn nữa chú chín đều ở Thẩm Quyển, không thể nói là không quen, từ từ bọn họ cũng có thể thích nghi, dù sao không phải là lần đầu tiên Đình Dật xa nhà.

Việc đời khó đoán, hình như ông trời không hài lòng với sự tính toán của con người, luôn luôn có một chút việc ngoài ý muốn làm hỏng kế hoạch, vừa hết kỳ nghỉ hè, mọi người còn đang đắm chìm trong ly biệt, Đình Dật bỗng nhiên ngất xỉu được đưa vào bệnh viện.

Thẩm Trường Đông nhận điện thoại vội vàng chạy tới bệnh viện, đối diện với Đình Phương Linh chưa từng nghiêm nghị như vậy, ngay cả Kỳ Vân từ trước đến giờ không tức giận cũng bị mây mù che phủ. Thẩm Trường Đông chợt dạ, sắc mặt trắng bệch, run run hỏi: “Đình Dật thế nào?”

“Cậu còn dám hỏi thế nào? Cậu.....” Đình Phương Linh nhìn không được tức giận, bị Kỳ Vân kéo một cái mới tạm thời im lặng, khế quát: “Cậu theo tôi!”

Tìm một chỗ có thể nói chuyện, Đình Phương Linh trừng mắt nhìn cậu nói không nên lời, nói với Kỳ Vân: “Em hỏi nó đi.”

Thẩm Trường Đông gấp đến nỗi muốn phát điên cũng không dám thúc giục, trong lòng mơ hồ chợt có suy nghĩ, không sốt ruột nữa.

Kỳ Vân nhú mày nói: “Đình Dật mang thai, hai đứa sao lại như vậy.....”

Suy đoán là thật, Thẩm Trường Đông không nhận được hỏi: “Bây giờ cô ấy thế nào? Mẹ con có bình an không?”

Đình Phương Linh nói một câu “mẹ tròn con vuông” sợ hết hồn, không nhận được nói: “Cậu có ý gì?”

Xem ra Đình Dật không có chuyện gì, Thẩm Trường Đông không gấp nữa, nói với hai người: “Chuyện này là cháu không đúng nhưng mà nếu đã như thế cháu muốn xin cô chú đồng ý chuyện hôn sự của cháu và Đình Dật, cháu lập tức gọi điện thoại cho ba mẹ xin phép bọn họ chuẩn bị hôn lễ.”

Kỳ Vân có chút do dự: “Hai người còn trẻ, hơn nữa Đình Dật còn đi học, bây giờ kết hôn quá sớm.”

Thẩm Trường Đông trả lời ngay: “Cô yên tâm, bọn cháu đã tốt nghiệp đại học, bây giờ cháu đã đi làm, sau này có thể cho Đình Dật một cuộc sống đầy đủ, về phần học tiến sĩ, theo cháu được biết có thể bảo lưu một năm.” Giọng nói lễ phép lại kiên định.

Kỳ Vân nhìn về phía chồng chỉ thấy sắc mặt Đình Phương Linh đã từ từ hòa hoãn: “Xem như cậu có trách nhiệm nhưng hai bác không thể quyết định được, cậu tự mình vào nói với Đình Dật đi.”

Thẩm Trường Đông nói với Đình Dật sao có thể không thông chi là bị đánh chửi một trận. Hôn lễ tổ chức vào tháng mười, đơn giản mà sang trọng, Đình Dật là người đầu tiên trong đám bạn kết hôn sau khi tốt nghiệp, khó tránh khỏi có chút phiền não: “A! Thẩm Trường Đông khôn kiếp, kết hôn gấp như vậy người ta nhìn cũng biết là có con mới cưới, về sau làm sao em có thể gặp người ta đây.”

Thẩm Trường Đông thân nhiên đáp: “Về sau khi các bạn của em kết hôn, con chúng ta lớn rồi, đến lúc đó bọn họ hâm mộ em, làm sao sẽ cười em chứ, em không biết phụ nữ sinh con sớm sẽ tốt thế nào sao?”

Sinh con sớm có một chút lợi ích đó chính là theo yêu cầu của giáo sư Vương, giúp cô bảo lưu một năm, chuyển sinh viên khác đến Thẩm Quyển, sang năm tuyển cô, nói cách khác cô không cần phải rời khỏi ba mẹ, có thể nói vì họa được phúc.

“Như vậy có thể thấy con chúng ta là một phúc tinh.” Thẩm Trường Đông cười đắc chí.

Chương 38: Ngoại truyện: Mỗi người đều có tương lai riêng

Bởi vì đã thành thói quen, sau khi Đinh Dật chuyển ngành, vẫn không đổi phòng vẫn ở ký túc xá dành cho ngành xe hơi. Đến năm tư, mọi người đều có hướng đi riêng trừ Đinh Dật, Hồ Giai vẫn ở lại tiếp tục học, Triệu Hiểu Đông đi Mỹ cùng bạn trai, Dương Lộ Lộ là sinh viên ưu tú được sang Đức làm sinh viên trao đổi.

Triệu Hiểu Đông tốt nghiệp chuyên ngành chính quy cũng không được học bổng toàn phần, vốn dĩ muốn học ở trong nước rồi mới ra nước ngoài nhưng bạn trai cô có ý kiến: “Em học thạc sĩ cũng không thành tài, ra nước ngoài lại phải học lại. Ở nhà học ba đến năm năm, em có bao nhiêu tuổi thanh xuân? Em dùng tiền mua việc là phương pháp tốt nhất.” Gia cảnh nhà cậu ta rất tốt, không cần học bổng cũng có thể nuôi sống bạn gái ở nước ngoài.

Trong lòng cảm động, Triệu Hiểu Đông vẫn có chút băn khoăn, quay lại ký túc xá cầu nhau: “Bọn mình còn chưa kết hôn đã phải tiêu tiền của anh ấy, ngày sau nhất định sẽ thua thiệt, hơn nữa bây giờ chuyện tình cảm không thể nói trước, ngộ nhờ sau khi ra nước ngoài bọn mình chia tay, mình không quen ai lại không có học bổng sẽ rất thê thảm.” Nhìn Dương Lộ Lộ đang chăm chú chơi trò chơi trên máy tính hâm mộ nói: “Như bạn tốt hơn, hoàn toàn dựa vào chính mình, không cần phải dựa vào ai.”

Dương Lộ Lộ liếc nhìn cô: “Chị hai, chị đang cười nhạo em không có ai yêu sao?” Học xong đại học cô vẫn cô đơn, không phải không có người theo đuổi, chỉ là con mắt của Dương tiểu thư không ưng ai, cô hay nói: “Tự cô cũng có thể làm cần gì phải có đàn ông?” Lời này tuyệt đối là chân lý, đôi bóng điện, bất chuột đánh gián, Dương Lộ Lộ đầy đủ yếu tố khiến cho con trai ở cạnh cô có cảm giác an toàn. Trong ký túc xá, ngoại trừ đánh nhau không thể thắng Đinh Dật, bất luận là gì cô đều hơn.

Triệu Hiểu Đông không dám khiêu chiến với cô ấy vội vàng nói: “Tuyệt đối không dám, mình chỉ muốn hỏi ý kiến một chút.”

Lúc này Dương Lộ Lộ mới nghiêm mặt nói: “Mình cảm thấy người yêu cậu nói đúng, dùng tiền mua thời gian, thật sự là cuộc mua bán khá ổn. Chuyện gì mà không có mối lo chứ? Nếu như bạn không đi cùng cậu ấy về sau mới hối hận, ở một mình nơi đất khách, cậu ấy có tiền rảnh rỗi, chỉ số lo lắng quá lớn.”

Thật ra thì căn bản Triệu Hiểu Đông đã quyết định, vẫn như cũ muốn suy nghĩ một chút, mọi người đều biết vì vậy cùng Dương Lộ Lộ khuyên cô.

Sau khi Triệu Hiểu Đông đồng ý liền thở dài: “Mình biết nam sinh như Thẩm Trường Đông không có nhiều, cậu ấy sẽ không muốn Đinh Dật đi theo cậu ấy.”

Đinh Dật kêu la: “Tại sao lại lôi mình vào?” Tại sao tất cả mọi người đều nghĩ Thẩm Trường Đông hy sinh rất nhiều, vốn dĩ cậu không muốn ra nước ngoài, bây giờ đã được như ý muốn, cô mới là người bị trói chứ.

Lần trước Điền Anh Hùng đến tìm cô nói nếu như cô đồng ý, công ty anh ta có thể ký hợp đồng với cô, cung cấp học bổng cho cô ra nước ngoài nghiên cứu, sau khi về nước phục vụ công ty một thời gian nhất định là được, thời gian không lâu, điều kiện cũng rất tốt, Đinh Dật suy nghĩ kỹ nên đã từ chối.

Thứ nhất cô không muốn vào công ty Nhật, không muốn bán mạng cho người Nhật, xét về phương diện khác chính là Điền Anh Hùng.

Càng tiếp xúc nhiều với Điền Anh Hùng, Đinh Dật càng sinh ra ác cảm với anh ta, ngoại trừ bản thân rất ưu tú, Điền Anh Hùng chỉ là một người làm cho người ta không thể bắt bẻ. Nghĩ xấu về người khác, Đinh Dật vẫn cảm thấy áy náy, có một lần không nhịn được thử dò xét: “Có bao giờ anh nghĩ tôi tiếp cận với anh là có ý đồ khác không?”

Điền Anh Hùng có chút kinh ngạc, sau đó cười: “Cô gái đơn thuần như em thì làm gì có dụng ý gì khác.” Dừng một chút nhìn cô: “Thật ra thì có lúc anh hy vọng em có yêu cầu gì đó với anh.”

Đó là bởi vì anh ta không biết, ngộ nhờ cô “cầu xin” là thứ gì. Đinh Dật không dám nhìn ánh mắt anh ta, quá kiên định, cô không chịu nổi. Dù sao không nợ nần gì vẫn tốt hơn, Đinh Dật không thích chơi với người hay giấu diếm, cho nên tiếp xúc với Điền Anh Hùng càng ít tiếp xúc càng tốt.

Phải làm đề cương luận văn, Đinh Dật nhờ Ngụy Hoa Tĩnh tìm tài liệu, máy tính lại hư,, mấy cái buôn bán lại tự động mở chắc là nhiễm vi rút. Đinh Dật quyết định tạm nghỉ nhờ Dương Lộ Lộ giúp cô kiểm tra.

Trong ký túc xá chỉ có máy tính công cộng, Hồ Giai mới dùng lúc này, cô đi tắm chưa về, hai người kia không ở ký túc xá, chuyện gấp phải làm, Đinh Dật không kịp nói với Hồ Giai.

Hình như Ngụy Hoa Tĩnh ở Mỹ tương đối nhàn chán, gửi tài liệu cho cô còn thêm một bài thơ: “Cũng ngày này năm ngoái ở Newyork, WTO họp bin la đen. Không biết năm nay WTO đi đâu, bin la đen vẫn cười như gió mùa thu.”

Đinh Dật bị chọc, muốn lên trang web BBS phát hỏa, lại phát hiện đã được mở, nhưng không phải của trường bởi vì cô nhận ra đó là trang web BBS của đại học M.

Không thể không giải thích một chút, sức ảnh hưởng của trang web BBS đại học M không lớn, chỉ là một vùng đất nhỏ, hầu hết sinh viên đều chọn trang

web BBS của một trường có sức ảnh hưởng lớn để trao đổi, dĩ nhiên cũng có những chàng trai khoa văn của các cô gái đẹp, vậy Hồ Giai vừa làm gì?

Sau khi Hồ Giai tắm xong quay về, Đinh Dật cũng đã nhận xong tài liệu, Hồ Giai nhìn chăm chăm máy tính có chút sững sờ, Đinh Dật nói với cô: “Máy tính mình hư, mượn máy tính này dùng một chút, bạn không để ý chứ?”

Hồ Giai cười ngượng: “Dĩ nhiên không, bạn cứ dùng đi.” Lúc quay đầu dọn đồ lại nói: “Mình có bạn học ở trường đại học M, quản lý trang web BBS, bọn mình thường lên đó nói chuyện một chút.”

Giải thích xong không gian xung quanh chợt yên tĩnh, hình như có thể nghe được tiếng hít thở của nhau. Đinh Dật “Uhm” phá vỡ im lặng, cười nói: “Tên của bọn họ rất dễ thương nhìn vào có thể thấy có rất nhiều cô gái đến từ mọi nơi.” Giọng nói nhẹ nhàng như không có chuyện gì.

Một lát sau hai người kia cũng quay về, chuyện xem như bỏ qua, Đinh Dật không phải là người rộng lượng, nhưng cô hiểu có một số việc có truy cứu nữa cũng không có nghĩa gì chỉ làm phiền não mà thôi, nắm chặt tương lai trong tay là được rồi Đây là điều cô nhận ra trong hai năm, xem nhiều sách thật tốt, không những có thể tu sửa bản thân còn có đường tính.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ngoại truyện: Vợ yêu

Cùng giáo sư Vương sang Hong Kong tham dự seminar, Đinh Dật mang rất nhiều thứ, đều là mẹ cho cháu trai Kỷ Thiên Hằng. Không ngờ khi còn bé nghịch ngợm được Lâm Lâm dạy thành tích đột nhiên tăng nhanh, sau khi tốt nghiệp bất ngờ được một trường ở Hong Kong nhận, cậu trúng trường danh giá nhất Hong Kong, khiến mọi người trong nhà đều vui mừng.

Nếu ở thời cổ đại mẹ làm Thái hậu nhất định sẽ nuông chiều dung túng cháu trai, nhìn túi to túi nhỏ, Đinh Dật không nhìn được oán thâm, lại không nhìn được mở miệng: “Mẹ, sao con cảm thấy mẹ đối với tên tiểu quỷ kia tốt hơn con?”

Nghe thấy giọng con gái tràn đầy mùi giấm, Kỷ Vân cười mắng: “Mẹ đối với hai đứa không tốt sao? Hai đứa ai bận việc này, ném con trai ở chỗ mẹ, ít nhất mẹ không để nó thiếu ăn thiếu mặc.”

Sau khi Kỷ Vân về nước là nhân viên nòng cốt của bệnh viện, công việc cực kỳ bận nhưng vợ chồng ông bà Thẩm đều ở Nam Kinh, tuổi còn nhỏ, còn một thời gian dài mới về hưu, mặc dù rút ngắn thời gian đến Bắc Kinh, nhưng vẫn không thể chăm sóc tốt con trai. Mặc dù Thẩm Trường Đông cùng Đinh Dật mời bảo mẫu nhưng vẫn không yên lòng nên đành làm phiền Kỷ Vân.

Cũng may con trai thừa hưởng nét đẹp của cả ba mẹ, ngày thường đáng yêu như hoa như ngọc, ngay cả lúc tỉnh cả ngày không khóc nháo khiến hai người ôm cậu nhóc đau cả xương, ngay cả Đinh Phương Linh phê bình hai người chưa kết hôn mà đã có con cũng bị cháu trai mua chuộc.

Hình như muốn chọc tức bà ngoại, Thẩm Tuyên quơ chân múa tay về phía Đinh Dật, trong tay còn đang cầm bánh, bị cơ thể tròn vo của cậu nhóc đè xuống, nếu không phải Đinh Dật có công phu thì sẽ không ổn tí nào, thật đúng là không chịu nổi, giả vờ giận vỗ mông con trai, Đinh Dật ôm con trai lại kêu to: “Mẹ, thằng bé nặng hơn rất nhiều, không phải mẹ nuôi heo chứ?”

Đinh Phương Linh thả tờ báo trong tay xuống, ôm đứa bé trong lòng Đinh Dật quát lớn: “Đã làm mẹ rồi còn nói lung tung gì, con trai con là heo, vậy con là gì? Hồi bé con còn mập hơn nó.” Hu hu, ba có cháu trai liền quên mất con gái, không giống như trước cô muốn gì được đó. Đinh Dật buồn bã nhìn con trai trên vai ba ăn bánh, cậu nhóc nhếch miệng cười, nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục ăn, để Đinh Dật một mình buồn bực.....con trai mới hai tuổi đã biết cười nhạo cô, cô còn biết trêu ghẹo ai chứ?

Ăn cơm xong, Đinh Dật đùa giỡn với con trai cho đến khi cậu nhóc ngủ thiếp đi, Thẩm Trường Đông vừa về nhà mẹ vợ, hai tháng trước cậu vừa xây dựng sự nghiệp, bây giờ là giai đoạn bận rộn nhất.

Vội vã ăn cơm mẹ vợ để phần, Thẩm Trường Đông đưa vợ con về nhà, đặt con trai đã ngủ say lên giường, Thẩm Trường Đông ôm eo thỏ phào nhẹ nhõm, một ngày bận rộn đã kết thúc.

Đinh Dật giúp cậu chuẩn bị nước tắm, sau khi kết hôn mặc dù Đinh Dật không phải người vợ hiền vợ đảm nhưng vẫn chăm sóc tốt chồng con.

Nhìn ánh đèn nhu hòa cùng nước ấm Đinh Dật chuẩn bị, Thẩm Trường Đông cảm động.

“Được rồi, nước ấm vừa đủ, anh tắm đi.” Đinh Dật đứng dậy muốn ra khỏi nhà tắm bị Thẩm Trường Đông ngăn lại, ôm lấy cô, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô: “Thời gian không còn sớm, tắm rồi mới làm việc khác thật lãng phí thời gian, chúng ta tắm cùng nhau đi.”

Đinh Dật bị cậu hôn ngứa tai, mặt đỏ bừng: “Đừng càn quấy, mau tránh ra.”

Thẩm Trường Đông không để ý, bắt đầu từ tai, nhẹ nhàng hôn lên, tay nhanh chóng giúp cô cởi quần áo, Đinh Dật nhũn người, không cách nào chống đỡ cơ thể bị Thẩm Trường Đông kéo ngã vào bồn tắm.

Một lúc sau bồn tắm vui một nửa, làm cho cả phòng tắm ướt nhẹp, câu nói đầu tiên của Đinh Dật là: “Anh lau dọn nhà tắm.”

Cậu không để ý cô, Thẩm Trường Đông vội vàng lau khô hai người, sau khi đưa cô lên giường liền hôn hung tợn hơn.

Ngày hôm sau, hai người bị tiếng gõ cửa làm cho tỉnh lại, Thẩm Trường Đông đi mở cửa, Thẩm Tuyền thấy bộ dáng ba mẹ thiếu ngủ, mẹ còn nằm trên giường không dậy nổi, không nhịn được cười nói: “Xấu hổ, mẹ ngủ nướng!”

Đinh Dật bị đánh thức muốn đứng dậy bắt cậu nhóc, cậu nhóc như một làn khói núp sau lưng ba tiếp tục cười cô, Đinh Dật phát hiện mình không mặc quần áo, không dám động mạnh, lục tìm áo ngủ mặc vào, miệng bắt đầu kêu la: “Thẩm Trường Đông, con trai anh bắt nạt em!”

Thẩm Trường Đông ôm con trai lên giường: “dám bắt nạt vợ ba!” Thẩm Tuyền sợ kêu to, cười khanh khách bị mẹ bắt được, Thẩm Trường Đông nói với Đinh Dật: “Em cũng không được bắt nạt con trai anh!” Sáng sớm một cuộc đại chiến nổ ra trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ngoại truyện: Gặp người cũ nơi đất khách

Sau khi đến Hong Kong Đinh Dật liên liên lạc với Lâm Lâm. Lâm Lâm tốt nghiệp tài chính, vượt qua kỳ thi vào ngân hàng Bắc Kinh được cử đến tổng công ty ở Hong Kong học bổ túc, cô nói Đinh Dật khi nào đến Hong Kong nhất định phải tìm cô

Mặc dù Đinh Dật cùng giáo sư đi tham gia seminar nhưng cũng chỉ là kẻ cầm cò, không có nhiều đồ phải chuẩn bị, vì vậy thời gian trống rất nhiều. Đầu tiên là đưa đồ đến cho người mà mẹ quan tâm, sau đó tìm đến chỗ Lâm Lâm, Lâm Lâm đọc địa chỉ ký túc cho cô, Đinh Dật quyết định ở cùng cô ấy không ở khách sạn.

Không ngờ Kỷ Thiên Hằng vừa nghe thấy Lâm Lâm ở Hong Kong rất hưng phấn, nhất định đòi Đinh Dật dẫn cậu đến, thật khó mới có thể gặp được người quen nơi đất khách.

Mặc dù Đinh Dật thấy cậu vẫn còn con nít, thật sự nhìn không ra cậu cô độc chỗ nào nhưng sau khi nghĩ lại Lâm Lâm ở Hong Kong học nửa năm, cậu ta và Lâm Lâm lại là cô trò, hai người có thể giúp đỡ nhau cũng tốt, vì vậy liền dẫn cậu ta đi cùng.

Gặp nhau dĩ nhiên là thồn thức một phen, Kỷ Thiên Hằng kêu: “Chị Thỏ, chị xem xem, bây giờ đã là bà mẹ một con không thể so với chị Lâm Lâm trẻ tuổi xinh đẹp!”

Lâm Lâm ăn mặc tri thức, khuôn mặt vốn có càng thêm động lòng người, Đinh Dật mặc tùy ý nên không có tinh thần như cô ấy. Hơn nữa chưa tới hai mươi lăm tuổi đã làm mẹ của một cậu nhóc hai tuổi, Đinh Dật vốn dĩ đau đầu, bây giờ Kỷ Thiên Hằng khôn mờ bình thì biết trong bình có gì, hiển nhiên là cho rằng đã lớn rồi nên Đinh Dật không dám đánh cậu nhưng cậu đã đoán sai, Đinh Dật cốc đầu cậu: “Tên nhóc chết tiệt, cậu có thể gọi Lâm Lâm sao? Gọi cô Lâm hoặc chị Lâm!”

Nếu không phải vị trí là nhà hàng tây sang trọng, đoán chừng không dừng lại ở đó, hiểu rõ chị họ, Kỷ Thiên Hằng không dám lỗ mãng, ngoan ngoãn ăn cơm nhưng vẫn không chịu mở miệng gọi chị.

Lâm Lâm mỉm cười: “Đừng khách khí, cứ gọi là Lâm, người nước ngoài đều gọi vậy, mình không cần tên tiếng anh.”

Lúc này Kỷ Thiên Hằng mới vui vẻ gọi “Lâm”

Lâm Lâm nói: “Vừa rồi Kỷ Thiên Hằng nói cũng không đúng, chị cảm thấy Đinh Dật còn đẹp hơn chị, ha ha, sinh con xong thân hình vẫn không thay đổi, vẫn còn tươi trẻ. Một đồng nghiệp trong công ty chị mới sinh con, sau thời kỳ sinh mọi người đều giặt mình, cứ như già đi mười tuổi.”

Lâm Lâm không phải người hay nói xấu người khác sau lưng, giờ phút này chỉ là để cô quên đi lời Kỷ Thiên Hằng vừa nói, nhưng đối với bề ngoài, Đinh Dật vẫn có lòng tin, hơn nữa bây giờ cô cũng không phải dựa vào ai.

Vì vậy sau khi cười Đinh Dật cũng không nhắc lại nữa, quả nhiên Lâm Lâm chuyển sang những chủ đề khác.

Hai người ngồi ôn chuyện, Đinh Dật cười hỏi: “Bạn ở đây học bổ túc, không phải Ngô Không tương tư chết sao, cậu ấy có đến đây cùng bạn không?” Trong buổi họp đồng hương lần đầu, Ngô Không gặp lại Lâm Lâm, lập tức theo đuổi, một năm sau rốt cuộc biến Lâm Lâm thành bạn gái, còn mở tiệc mời Đinh Dật như là hậu tạ. Đinh Dật cảm thấy cực kỳ hài lòng vì đã thúc đẩy cặp đôi này, cũng hết sức quan tâm với quan hệ của họ.

Lâm Lâm cười nói: “Làm sao có thể, đơn vị anh ấy muốn đi đâu đều phải báo cáo, đến Hong Kong rất phiền toái hơn nữa chờ anh ấy được duyệt thì mình cũng đã học xong rồi.”

Đều là những việc xa lạ với mình Kỳ Thiên Hằng ngồi một bên nghe cảm thấy không thú vị, tâm tình phiền não, sau khi ăn xong lập tức đề nghị: “Chúng ta đến quán bar đi?” Bị Đinh Dật phủ quyết: “Còn nhỏ mà đi quán rượu gì chứ, bọn chị muốn đi dạo phố, em đi cùng phụ giúp xách đồ.”

Hong Kong là thiên đường mua sắm, nhưng suy nghĩ chồng xây dựng sự nghiệp khó khăn, Đinh Dật cố gắng nhìn những món đồ giảm giá, cũng may là cô không phải là người làm cao cũng không quan tâm sản phẩm mới của năm nay thế nào.

Nhìn trúng một cái váy, Đinh Dật đang muốn kêu cô bán hàng lấy ra mặc thử thì phía sau có giọng nói dịu dàng: “Cô ơi, phiền cô cho tôi xem cái váy này.” Giọng nói nghe rất quen, Đinh Dật theo bản năng quay đầu nhìn, hai người phía sau ngăn cản cô, thì ra trái đất nhỏ như vậy, đó chính là Nghe Ai Lan cùng Chu Văn Bản.

Sắm phẩm giá đặc biệt, dừng tay lại, cô bán hàng nghe thấy Đinh Dật cùng Nghe Ai Lan cùng muốn xem thì khó xử.

Về ngoài Đinh Dật điềm tĩnh, trái tim đập loạn, cô chú ý trên tay hai người đều đeo nhẫn, rốt cuộc bọn họ kết hôn rồi nhưng như vậy thì sao, cô cũng đã sinh con rồi. Nhưng đáng tiếc chính là, hai người một lớn một nhỏ không ở cạnh cô lúc này, cô xui xẻo thích cùng một cái váy với Nghe Ai Lan, nghĩ đến điểm này, Đinh Dật tức giận trong lòng, khí huyết dâng trào, sắc mặt đỏ lên, cô cũng không biết tại sao tâm tình đột nhiên trở nên như vậy.

Liên tranh thủ nói với cô bán hàng: “Chỉ còn một cái, không phải chọn cũng phải chọn? Tôi không muốn nữa.” Cô biết nói những lời này không lịch sự liền nghiêm chỉnh huấn luyện cô bán hàng, nụ cười trên mặt cứng đờ nhưng cô không thể không ché mình.

Nghe Ai Lan lúng túng, cô nhân viên đưa cô đi thử, cô nhận không được mà không nhận cũng không được, cho đến khi Chu Văn Bản thúc giục: “Mau vào thử đi.” Lúc này mới cầm quần áo đi vào thử.

Cả Lâm Lâm cũng ở bên trong, mọi người đều là người quen, vì vậy nói chuyện mấy câu, Chu Văn Bản nhìn Kỳ Thiên Hằng: “Cậu này là?”

“Em trai mình Thiên Hằng, đang học đại học L, bạn thì sao? Sao lại ở đây?” Nghe Ai Lan không ở đây, Đinh Dật hơi tự tại một chút giới thiệu với cậu ta.

Nghe Ai Lan rất nhanh thay một bộ đồ mới đi ra, nghe thấy Đinh Dật hỏi nói tiếp: “Bọn mình đi du lịch trăng mật, lúc quay về liền ghé qua đây chơi mấy ngày, thuận tiện mua một ít đồ.”

Đinh Dật đã ổn định tâm tình cười nói: “Vậy cũng thật là khéo, sao hai người kết hôn không thông báo với mọi người, bọn mình còn chưa được uống rượu mừng.”

Chu Văn Bản có chút xấu hổ: “Bọn mình không có tiệc rượu, chỉ đi du lịch kết hôn.”

Không nghe lời cậu ta nói, Đinh Dật nhìn Nghe Ai Lan mới thay quần áo khen: “Không tệ, phù hợp với hình tượng của bạn.” Rồi nói với Chu Văn Bản: “Còn không mau đi quẹt thẻ, thật xinh đẹp.”

Nghe Ai Lan vòng tới vòng lui trước gương nhìn có vẻ vô cùng thích nhưng còn do dự, Đinh Dật phỏng đoán là vì câu nói vừa rồi của cô, không khỏi hồi hộp, đột nhiên điện thoại vang lên, thấy tên cô mỉm cười: “Alo!”

“Mẹ, mau về đi, bà ngoại nấu canh trứng, nếu mẹ không về con sẽ ăn hết!” Bị con trai uy hiếp, Đinh Dật cảm thấy vui, vốn dĩ cho rằng là Thẩm Trường Đông không ngờ là bảo bối này.

“Bảo bối ngoan, buổi tối không được ăn quá nhiều, để một ít cho mẹ, ngủ sớm một chút biết không.....”

Cúp điện thoại, Đinh Dật vẫn nở nụ cười giải thích: “Con mình, hai tuổi rồi, là một đứa bé nghịch ngợm.” Thấy sắc mặt Chu Văn Bản cứng đờ, Đinh Dật cảm thấy tâm tình thoải mái, thân nhiên đối mặt với ánh mắt phức tạp của Chu Văn Bản: “Mình tới tham dự seminar, mấy ngày nay đều ở Hong Kong, rảnh rồi thì chúng ta họp mặt.”

Thì ra khó chịu chỉ trong nháy mắt kia cảm giác cô không phải người đa tình, chỉ cần nghĩ đến một lớn một nhỏ trong nhà sẽ cảm thấy tình yêu tràn ngập trong lòng, đã yêu thì cần gì quá đa tình.

Bạn đang đọc truyện *Cần Gì Quá Đa Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).